

"Umut ve kalp kırıklığına, kayıp ve ilk aşka dair güçlü bir roman."

-Publishers Weekly

Morgan
MATSON

KonuŖurken neden
Çocukken o kadar iyi arkadaŖ
olduğumuzu hatırlamıŖtım.
Henry çok iyi bir dinleyiciydi
ve anlatılanlara, Sırf Sıra
kendisine gelsin diye
karŖısındakinin lafının
bitmesini beklemekten
öte bir ilgi gösteriyordu.
Söyleyeceklerini dikkatle
Seiyordu, o yüzden cevap
verdiğinde bunu kafasında
evirip çevirmiş olduğunu
anıyordum. Her güldüğünde,
ki bu pek sık olmuyordu,
Samimi olduğu belliydi ve onu
daha çok gldrebilmek için
bir Ŗeyler yapmak istememe
yol açıyordu. Hayatta ilgi
duyduğu Ŗeyler olması
ve bunlardan hevesle
bahsetmesi, mesela ormanda
vakit geçirmeyi sevmesi,
orada her Ŗeyin anlam
kazandığını dŖnmesi,
anlattıklarına kendimi
kaptırmamı sağlıyordu.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million, from 2.5 million in 1980 to 4 million in 1995. The public sector has become a major employer in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of women. In 1980, women made up 40% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 50%. The public sector has become a major employer of women in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy. The public sector has also become a major employer of people with disabilities. In 1980, people with disabilities made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people with disabilities in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of people from ethnic minorities. In 1980, people from ethnic minorities made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from ethnic minorities in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy. The public sector has also become a major employer of people from the Caribbean. In 1980, people from the Caribbean made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Caribbean in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of people from the Indian subcontinent. In 1980, people from the Indian subcontinent made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Indian subcontinent in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy. The public sector has also become a major employer of people from Africa. In 1980, people from Africa made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from Africa in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of people from the Middle East. In 1980, people from the Middle East made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Middle East in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy. The public sector has also become a major employer of people from the Pacific. In 1980, people from the Pacific made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Pacific in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of people from the Americas. In 1980, people from the Americas made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Americas in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy. The public sector has also become a major employer of people from the Asia Pacific. In 1980, people from the Asia Pacific made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the Asia Pacific in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of people from the European Union. In 1980, people from the European Union made up 1% of the public sector workforce, and by 1995, this figure had risen to 5%. The public sector has become a major employer of people from the European Union in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

İkinci Şans

Morgan Matson

İKİNCİ ŞANS

Orijinal Adı: Second Chance Summer

Yazarı: Morgan Matson

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2017

ISBN: 978-605-9232-78-4

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2012, Morgan Matson

Türkçe Yayın Hakkı: Aşlı Karasu İl Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı Zeytinburnu - İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

İkinci Şans

Morgan Matson

Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar

Annem ve Jason için...

Teşekkürler

B enzersiz bir insan olan Alexandra Cooper olmasa bu kitabı yazamazdım. Gösterdiğin sabır, inanç ve inanılmaz editörlük yeteneğin için defalarca teşekkürler.

S&S'deki muhteşem insanlara da teşekkürler: Justin Chanda, Amy Rosenbaum, Anna McKean, Vanessa Williams.

Temsilcim Rosemary Stimola'ya süper güçleri ve bu hikâyeye başından beri inandığı için teşekkür ederim.

İngiltere'de Jane Griffiths, Kat McKenna, Mary-Anne Hampton ve France Bernatavicius'a teşekkürler.

Yazı yazarken bana arkadaşlık eden Lauren Strasnick'e usanmak bilmeyen yardımları için minnet borçluyum.

Annem Jane Finn'e buraya sığdıramayacağım kadar çok şey için... ama özellikle de Pennsylvania'da geçirdiğimiz o harika yazlar için teşekkür ederim.

Bu kitap aslen Los Angeles'ta yazılmış olmasına karşın, pek çok yerde revize edildi. Buna imkân sağlayan herkese kocaman bir teşekkür borçluyum:

Baştan aşağı sanatla bezeli Mill Valley evini kullanmama izin verdiği için Susan MacTavish-Best'e şükran duyuyorum. Sierra Nevada'daki kulübeleri kullanmama imkân sağladığı için Eric Berlow'a teşekkürler – kitap revize etmek için daha uygun bir yer olamazdı. Poconos'ta

İKİNCİ ŞANS

ev kiralamamı çok kolaylaştıran Nancy Quinn ve Ginger Boyle'a da teşekkürü bir borç bilirim.

Son olarak, büyük bir minnetle Alex MacDonald'ın adını da anmadan olmaz. Bize revize yapmamız için küle bulduğun, çırpılmış yumurta yaptığın, beni neşelendirdiğin, canımın ne zaman dondurma çektiğini hep bildiğin için sonsuz teşekkürler. Senin desteğin ve teşvikin olmadan, bunu asla başaramazdım.

“Sevgi, birinin ölümünü seyretmektir.”

- Death Cab for Cutie

Göl Evi

1. Bölüm

Yatak odamın kapısını yavaşça araladığımda koridorun boş olduğunu gördüm. Yanılmadığımdan emin olmak için bir süre bekledikten sonra, çantamı omzuma atıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve basamakları ikişer ikişer atlayarak mutfığa indim. Saat sabahın dokuzuydu, üç saat içinde göl evine doğru yola çıkacaktık. Oysa ben *kaçıyordum*.

Mutfak tezgâhı, annemin yapılacak şeyleri karaladığı sayısız listeyle, içinde yiyecek, içecek ve malzemelerin bulunduğu torbalarla, ayrıca babamın reçeteli ilaçlarının yerleştirildiği bir kutuyla doluydu. Arka kapıya yönelerek mutfığı hızlıca geçerken, bunları görmezden gelmeye çalıştım. Yıllardır evden gizlice sızıışmamış olmama karşın, bunun bisiklet sürmek gibi olacağını hissediyordum – aklıma gelmişken, yıllardır bunu da yapmamıştım. Ama o sabah ter içinde, kalbim küt küt atarken uyanmıştım ve tüm dürtülerim bana bir an önce bu evden ayrılmamı, her neresi olursa olsun başka bir yere gitmemi ve böylece her şeyin düzeleceğini söylüyordu.

“Taylor?” Donup kaldım ve arkamı döndüğümde mutfağın öbür ucunda dikilen, on iki yaşındaki kız kardeşim Gelsey’i gördüm. Üzerinde parlak bale pabucu desenleriyle

süslü eski pijamaları vardı ama saçları düzgünce topuz yapılmıştı.

“Ne var?” diye sordum, kapıdan bir adım uzaklaşırken. Bir yandan da olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışıyordum.

Bir an çantama baktıktan sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirerek kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsun?”

“Hiç,” dedim. Doğal bir davranış olduğunu umarak sırtımı duvara yasladım; hâlbuki daha önce hayatımda böyle bir şey yaptığımı hiç hatırlamıyordum. “Ne istiyorsun?”

“iPod’umu bulamıyorum. Sen mi aldın?”

“Yoo,” dedim, şu perçemleri rüzgârdan savrulmuş, müzik yetenekleri de oldukça şüphe götürür üç kardeşten oluşan Bentley Boys grubu ve bale müzikleriyle dolu olan iPod’una asla elimi sürmeyeceğimi söyleme isteğime karşı koyarak. “İstersen anneme sorabilirsin.”

“Olur,” dedi, kuşkulu bakışlarını benden ayırmadan. Sonra kendi ekseninde dönüp “Anne!” diye seslenerek, ayaklarını vura vura mutfaktan çıktı.

Tam arka kapıya varmışım ki, kapı aniden savrularak açılınca irkilerek geri sıçradım. Ağabeyim Warren elinde karton bardaklara doldurulmuş kahvelerin dizili olduğu bir tepsi ve fırından alınmış bir kutuyla kapıdan geçmeye çalışıyordu. “Günaydın,” dedi.

“Hey,” diye mırıldandım, onun arkasında uzanan dış dünyaya hasretle bakarak. Keşke kaçmaya beş dakika önce yeltenmiş olsaydım. Gerçi bunun yerine ön kapıyı kullanmayı tercih etseydim de olurdu tabii.

"Annem beni kahve ve bagel almaya gönderdi," dedi, elindekileri mutfak tezgâhına bırakırken. "Susamlı seviyordun sen, değil mi?"

Susamdan nefret ederdim. Hatta aramızda susamı seven tek kişi Warren'dı ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi. "Tabii," dedim uzatmadan. "Harika."

Warren kahvelerden birini seçip bir yudum aldı. On dokuz yaşında, benden sadece iki yaş büyük olmasına karşın, her an bir kurul toplantısına başkanlık etmeye ya da golf oynamaya çağrılacakmış gibi keten pantolon ve polo gömlek giymişti. Zaten her zaman böyle giyinirdi.

"Herkes nerede?" diye sordu bir an sonra.

"Ne bileyim," dedim, gidip kendisinin bakacağını umut ederek. Hiç acelesi yokmuşçasına başını sallayarak kahvesinden bir yudum daha aldı. "Galiba yukarıda annemin sesini duydum," dedim, ağabeyimin bütün sabahı kahvesini yudumlayıp gözlerini boşluğa dikerek geçirmeye niyetli olduğunu anlayınca.

"Ona geldiğimi söyleyeyim," dedi Warren, ümit ettiğim gibi kahvesini bir kenara bırakarak. Kapıya yöneldi, ancak sonra bir an duraksayarak dönüp bana baktı. "Babam kalktı mı?"

Omuz silktim ve sesimin alelaide bir soruya cevap veriyormuşçasına tasasız çıkması için ayrı bir çaba göstererek, "Emin değilim," dedim. Birkaç hafta önce olsa, babamın bu saatte hâlâ uyuyor olması ya da evden çıkmamış olması, akıl almaz bir şey olurdu.

Warren beni başıyla tekrar onaylayıp mutfaktan çıktı. O gider gitmez, kapıya doğru atıldım.

Garaj yolunda koşturarak kaldırıma vardığımda rahat bir nefes aldım. Sonra Greenleaf Yolu'nu olabildiğince

hızlı adımlarla yürümeye koyuldum. Arabayı alsaydım iyi olurdu tabii ama bazı alışkanlıklar insanların yakasını bırakmıyordu. Evden son kez gizlice sıvıştığımda ehliyetimi almama yıllar vardı.

Evden uzaklaştıkça sakinleştiğimi hissettim. Beynimin mantıklı kısmı, bana nihayetinde geri dönmem gerekeceğini söylüyordu ama şu an o kısmı dinlemek istemiyordum. Sadece bugün – ve bütün yaz – yaşanmayacakmış gibi rol yapmak niyetindeydim. Dahası evden uzaklaştıkça bu gözüme çok daha kolay görünüyordu. Bir süre yürüdükten sonra çantamda güneş gözlüklerimi aramaya başladığımda, bir gürültü duydum ve başımı kaldırdım.

Sokağın karşısındaki beyaz evde oturan Connie'nin köpeğini gezdirdiğini ve bana el salladığını görünce canım sıkıldı. Kadın annemle babamın yaşlarındaydı ve bir ara soyadını bildiğimden emin olmama rağmen, şu an hatırlayamıyordum. Güneş gözlüğümün kutusunu çantamın içine, o an Gelsey'e ait olduğunu fark ettiğim iPod'un yanına bıraktım. Aksilik bu ya, benimki sanıp almıştım herhalde. Connie'yi bilerek görmezden gelmeden veya dönüp ormana doğru koşmaya başlamadan ondan kaçınma şansım yoktu. Üstelik iki seçeneğin de derhal anneme yetiştirileceğinden emindim. O bana yaklaşıırken içimi çekerek kendimi gülümsemeye zorladım.

"Taylor, merhaba!" diye seslendi Connie gülümseyerek. Kocaman, aptal görünümlü golden retriever cinsi köpeği kesik kesik soluyarak bana doğru atılmak istediye de, tasmaşı buna izin vermedi. Ona bakarak hafifçe geriledim. Hiç köpeğimiz olmamıştı; o yüzden onları sevdiğimi düşünsem de, bu konuda pek fazla deneyimim yoktu. *Top Dog* programını köpeği olmayan birine göre epey izlememe karşın,

gerçek dünyada bir köpekle karşılaştığınızda bunun size pek faydası dokunmuyordu.

“Merhaba Connie,” dedim, ima ettiğim şeyi anlayacağını umarak uzaklaşmaya yeltenirken. “Seni gördüğüme sevindim!”

“Ben de,” diye düşünmeden karşılık verdi ama gözleri yüzümde ve kıyafetlerimde gezinirken gülümsemesinin belli belirsiz solduğunu fark ettim. “Bugün biraz farklı bir halin var,” dedi. “Çok... rahat görünüyorsun.”

Connie beni normalde beyaz bluz ve kaşındıran ekoseli etekten oluşan Stanwich Akademisi üniformasıyla görmeye alışık olduğundan, şu anki halimin farklı oluşundan benim de hiç şüphem yoktu. Saçımı taramaya bile zahmet etmeden yataktan fırladığım gibi evden çıkmıştım ve ayağымda parmak arası terlikler, altımda kısa bir kot şort ve üstümde PHOENIX GÖLÜ YÜZME TAKIMI yazan, yıkanmaktan aşınmış beyaz bir tişört vardı. Tişört aslında benim değildi ama yıllar önce bende kalmıştı; o yüzden artık benim sayıyordum.

“Sanırım,” dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. “Şey, ben...”

“Yaz için planlarınız var mı?” diye sordu Connie. Görünüşe göre konuşmayı bitirmeye çalıştığımı hiç fark etmemişti. Köpek belki de daha bir süre orada kalacağımızı fark ederek Connie’nin ayaklarının dibine uzanıp başını patilerine yasladı.

“Pek sayılmaz,” dedim kısa kesmeye çalışarak. Ama Connie kaşlarını kaldırarak bana bakmaya devam edince, içimi çekerek sözlerimi sürdürdüm. “Aslında bugün yazı geçirmek üzere göl evine gidiyoruz.”

"Ah, harika," dedi Connie hevesle. "Çok keyifli olacak herhalde. Eviniz neredeydi?"

"Poconos'ta," diye karşılık verdim. Kadın oranın neresi olduğunu çıkarmaya çalışırcasına kaşlarını çatınca, "Pocono Dağları," diye açıkladım. "Pennsylvania'da."

"Ah, evet," dedi beni başıyla onaylarken. Gerçi yüzündeki ifadeden nereyi kastettiğime dair en ufak bir fikri olmadığı belliydi ve dürüst olmak gerekirse buna pek şaşır-mamıştım. Bazı arkadaşlarımın ailelerinin yazlıkları vardı ama bu evler genellikle Nantucket ve Cape Cod gibi yerlerde olurdu. Başka kimsenin yazlığının Pennsylvania'nın kuzeydoğusundaki dağlarda olduğunu duymamıştım.

"Eh," dedi Connie, yüzünde hâlâ kocaman bir gülümsemeyle. "Demek göl evi! Güzel bir yer olsa gerek."

Ne cevap vereceğimi bilemeden onu başımla onayladım; çünkü Phoenix Gölü'ne gitmek için içimde en ufak bir istek yoktu. Hatta öyle isteksizdim ki oraya gitmek-tense yanıma kız kardeşimin iPod'u dışında hiçbir şey almadan evden gizlice sıvışmıştım. Kafamda bir planım olmadığı gibi, çantamda erzakım da yoktu.

"O zaman..." dedi Connie, köpeğin doğrulması için tasma kayışını çekiştirerek. "Annenle babana benden selam söylemeyi unutma! Umarım ikisi de iyidir, ayrıca --" Aniden lafını yarıda kesti. Gözleri büyümüş, yanakları hafifçe kızarmıştı. Sadece üç haftadır bununla karşı karşıya olmama rağmen, ipucunu derhal yakaladım. Hatırlamıştı.

Bu durumu nasıl idare edeceğimi hiç bilmiyordum ama şansıma, işler benim lehime geliyordu. Her nasılsa bir anda bütün okul olanı biteni öğrenmişti. Kimin bunu neden söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bütün öğretmenlerim durumdan haberdardı. Ne var ki, C alma

ihtimalimin çok yüksek olduğu trigonometri gibi derslerde dahi notlarımın tavan yapmasının tek açıklaması bu olabirdi. Bu da yeterli bir kanıt değilse, İngilizce öğretmenim sınav kâğıtlarımızı dağıtırken benimkini masama bırakıp elini bir an kâğıda yaslayarak beklemesi de bu duruma bir kanıttı. Hatta sanki tüm sınıf söyleyeceklerine kulak kabbartmamış gibi şunları mırıldanmıştı:

“Biliyorum; şu an ders çalışmak senin için zor olmalı. O yüzden elinden geleni yap, yeter. Olur mu Taylor?”

Dudağımı ısırp cesur göründüğünü umduğum bir tavırla başımı sallamıştım. Rol yaptığımın, benden beklediği gibi davranmaya çalıştığımın farkındaydım. *Muhtem Gatsby*’nin sadece sonunu şöyle bir okuduğum halde sınavdan A almıştım.

Her şey değişmişti. Daha doğrusu, her şey değişecekti. Ancak henüz değişen pek bir şey yoktu. Bu da insanların taziyelerini tuhaf hale getiriyordu – evimizin dibinde korlar alev almış; ancak bina hâlâ sapasağlam dururken, insanların evimizin yanıp kül olmasına çok üzüldüklerini söylemesi gibi bir şeydi bu.

“Söylerim tabii,” dedim hemen. Böylece Connie’yi artık duymaktan bıktığım şu iyi niyetli konuşmalardan birine girmekten ya da daha da kötüsü, bana bir arkadaşının tanıdığının akupunktur/meditasyon/tofu yoluyla mucizevi bir şekilde iyileştiğinden bahsedip, böyle bir şeyi düşünüp düşünmediğimizi sorma zahmetinden kurtarmış oldum. “Teşekkürler.”

“Kendine dikkat et,” dedi Connie, uzanarak omzumu sıvazlayıp bu kelimelere normalden daha ağır bir anlam yükleyerek. Gözlerindeki acıma duygusunu, ayrıca korkuyu seçebiliyordum. Kendisini geri çekmek istiyordu;

zira böyle bir şey benim ailemin başına geldiyse, onun-
kine de gelebilirdi.

“Sen de,” dedim, yüzümdeki gülümsemeyi korumaya
çalışarak. Kadın bana el sallayarak köpeğinin peşinden
ilerledi. Bense aksi yöne devam ettim ama kaçmak artık
işleri düzelterekmiş gibi görünmüyordu. İnsanlar size ne-
den kaçtığınızı hatırlatıp duracaksa, kaçmaya çalışmanın
anlamı neydi ki?

Bir süredir böyle bir arzu duymamış olmama karşın,
kaçmak daha küçükken sık sık yaptığım bir şeydi. Bu alış-
kanlığım, ben beş yaşındayken başlamıştı. Annemin tüm
dikkatini bebek Gelsey’e vermesi ve Warren’ın her zamanki
gibi onunla oynamama müsaade etmemesi yüzünden çok
üzülmüştüm. Ayaklarımı vurarak dışarı çıkmış, sonra ga-
raj yolunu ve ötesinde uzanan kocaman dünyayı görünce,
sokakta yürümeye başlamıştım. İşin aslı, birinin yoklu-
ğumu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyor-
dum. Elbette çok geçmeden beni bulup eve getirmişlerdi
ama bu bir alışkanlığa dönüşmüş, beni üzen bir şeyle kar-
şılaştığımda aklıma gelen ilk çare hep kaçmak olmuştu.
Bu o kadar rutin bir hale gelmişti ki, gözyaşları içinde ka-
pının eşiğinde dikilip evden gideceğimi ve bir daha asla
dönmeyeceğimi söylediğimde annem bana doğru düzgün
bakmadan başını sallamakla yetinir, akşam yemeği vakti
gelmeden eve dönmemi salık verirdi.

Tam Gelsey’in iPod’unu çantamdan çıkarmıştım ki –
kafamın dağılmasını sağlayacaksa Bentley Boys’a bile kat-
lanmaya razıydım – arkamda bir spor araba sesi duydum.

Ne göreceğimi bilerek arkama dönerken, sandığım-
dan daha uzun süredir dışarıda olduğumu fark ettim. Gü-
müş renkli arabanın direksiyonunda babam oturuyordu.

“Merhaba, ufaklık,” diye seslendi, yanındaki koltuğun açık camından uzanarak. “Seni bırakayım mı?”

Artık rol yapmanın herhangi bir anlamı olmadığını fark ederek yolcu tarafındaki kapıyı açıp arabaya bindim. Babam bana bakıp kaşlarını kaldırarak, “Ee, ne var ne yok?” diye sordu. İnsanları her zaman böyle selamlardı.

Omuz silkerek gözlerimi yerdeki gri renkli paspasa diktim. Araba bir senedir babamda olmasına karşın paspaslar hâlâ gıcır gıcırdı. “Hiç... şöyle bir dolaşayım dedim.”

Babam başını salladı. “Tabii ki,” dedi, söylediklerime inanıyormuşçasına aşırı ciddi bir sesle. Ama ikimiz de ne yaptığının farkındaydık. Genellikle dışarı çıkıp beni bulan babam olurdu. Sanki her seferinde nerede olacağımı bilirdi ve saat çok geç değilse hemen eve dönmek yerine anneme söylememem şartıyla gidip dondurma yerdik.

Emniyet kemerimi bağladım ve babam beni şaşırtarak şehir merkezine inen yöne doğru yoluna devam etti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kahvaltı etsek iyi olur, diye düşündüm,” dedi, kırımızı ışıktaki dururken dönüp bana bakarak. “Nedense evdeki tüm bagellar susamlı.”

Bu sözler karşısında gülümsedim ve Stanwich Dali’ye vardığımızda babamın peşinden içeri girdim. İçerisi tıklım tıklım dolu olduğundan geride durup onun sipariş vermesini bekledim. Gözlerim mekanda gezinirken, sıranın önünde Amy Curry’nin durduğunu fark ettim. Üzerinde Colorado College tişörtü olan uzun boylu, hoş bir çocukla el ele tutuşmuştu. Onu pek iyi tanıımıyordum – geçen yaz annesi ve erkek kardeşiyle bizim sokağın ilerisine taşınmıştı – ama bana gülümseyerek el salladı. Ben de el sallayarak ona karşılık verdim.

İKİNCİ ŞANS

Sıra babama geldiğinde onun siparişlerimizi sıralarken, kasadaki çocuğu güldüren bir şeyler söylediğini fark ettim. Babama bakınca, ters giden bir şeyler olduğunu anlamanız mümkün değildi. Biraz zayıflamış, cildi hafifçe sarıya dönmüştü. Ama bahşiş kavanozuna birkaç bozukluk bırakmasını seyrederken, bunları yok saymaya çalıştım. Ne kadar yorgun bir hali olduğunu görmemeye, boğazıma tıkanan yumruyla başa çıkmaya çalıştım. Ama her şeyden önce, bu işlerden anlayan uzmanların, babamın en fazla üç ay daha yaşayacağını söylemiş olduğunu düşünmemeye gayret ettim.

2. Bölüm

“İlla bunu mu dinlememiz gerek?” diye sızlandı Gelsey ön koltuktan, on dakika içinde belki üçüncü kez.

“Belki bir şeyler öğrenirsin,” dedi sürücü koltuğunda oturan Warren. “Öyle değil mi, Taylor?”

Arkada bacaklarımı uzatmış yayılırken, güneş gözlüklerimi çıkardım ve cevap vermek yerine iPod’umun sesini iyice açtım. Stanwich, Connecticut’taki evimizden Phoenix Gölü’ne gitmek arabayla üç saat sürüyordu ama an itibarıyla hayatımın en uzun araba yolculuğunu yapıyor gibiydim. Ağabeyim arabayı emekli gibi kullandığı için (hatta bir seferinde çok yavaş sürüp trafiği tehlikeye attığı için ceza yemişti), oraya varışımız dört saatten fazla sürmüştü. O yüzden bu gerçekten de hayatımın en uzun araba yolculuğu olabilirdi.

Warren ile bana ait eski ahşap panelli Land Cruiser’da üçümüz vardık – annemle babam önden gitmişlerdi; çünkü annemin arabası tıka basa bütün yaz ihtiyaç duyacağımız malzemelerle doluydu. Yolculuğun büyük kısmını ağabeyimle kız kardeşimin ne dinleyeceğimiz üzerine tartışıp durmasını duymazlıktan gelmeye çalışarak geçirdim. Gelsey sadece Bentley Boys’un çalmasını istiyordu; Warren ise Muhteşem Dersler cd’sini dinlememiz konusunda ısrarcıydı. Gelgelelim Warren son raundu kazanmıştı. Haliyle

kulaklarımı çıkardığım her dakika, monoton ve sıkıcı bir İngiliz aksanıyla kuantum mekaniği hakkında bilmek istemediğimden de çok şey anlatılan bu kayda tahammül etmem gerekti.

Beş yıldır oraya gitmemiş olmama rağmen, ilerlerken hangi tarafa döneceğimizi kestirebiliyordum. Annemle babam bu evi ben doğmadan almışlardı ve yıllar boyu Hazi-
ran başında yola çıkıp Ağustos sonunda eve dönerek tüm yazları orada geçirmiştik. Babam hafta içinde Connecticut'ta tek başına kalır, hafta sonları aramıza katılırdı. Eskiden yaz bana yılın en güzel zamanı gibi gelirdi ve okul dönemi boyunca Phoenix Gölü'nde geçireceğimiz günlerin beklentisiyle Haziran'a gün sayardım. Ama on iki yaşındayken tatilimiz öyle berbat bir şekilde sona ermişti ki ertesi sene oraya gitmediğimiz için inanılmaz rahatlamıştım. O yaz Warren notlarına ciddi anlamda odaklanması gerektiğine karar vermiş, Yale'de üniversiteye hazırlık için yoğunlaştırılmış programa katılmıştı. Gelsey'in bale hocası yeni değişmişti ve yazın derslere ara vermek istemiyordu. Ben ise Phoenix Gölü'ne geri dönmek ve orada yarattığım kargaşayla yüzleşmek istemediğim için okyanus bilimi üzerine bir yaz kampı bulmuş, annemle babama oraya gitmeme izin vermeleri için yalvarmıştım. (Bir ara deniz biyoloğu olmak istiyordum ama tüm bunlar geride kalmıştı.) O günden beri her yıl, yazı orada geçirmemizi engelleyecek bir şeyler çıkıp durmuştu. Gelsey yatılı bale kamplarına katılmaya başlamış, Warren da ben de okula yönelik yaz programlarıyla uğraşıp durmuştuk. (Warren, Yunanistan'da bir çocuk parkı inşa etmişti, ben ise koca bir yazı Vermont'ta bir dil kursunda Mandarin Çincesi öğrenmeye çalışarak – ve başaramayarak – geçirmiştım). Yazın tatile çıkıp Pennsylvania'da hep birlikte zaman geçiremeyecek kadar

yoğun olduğumuz belli olunca da annem evimizi kiraya vermeye başlamıştı.

Bu yıl da öyle olacaktı aslında. Gelsey yıldızının parlamaya başladığı bale kampına dönmeyi planlıyor, Warren'ın babamın hukuk bürosunda staj yapması gerekiyordu. Ben ise bol bol güneşlenmeyi düşünüyordum. Okul döneminin bitmesini ciddi anlamda dört gözle beklemiştim. Eski erkek arkadaşım Evan okul bitmeden bir ay önce benden ayrılmıştı ve grubu bölmek istemeyen arkadaşlarım, onun tarafını tutmuşlardı. Aniden arkadaşsız kaldığım ve sosyal hayatım dibe vurduğu için normal koşullar altında yazı şehir dışında geçirme fikrinin kulağa cazip gelmesi gerekirdi. Ama Phoenix Gölü'ne dönmek istemiyordum. Beş yıldır Pennsylvania eyaletine adım atmamıştım bile. Üç hafta öncesine kadar yazı hep birlikte geçirmek aklımızın ucundan bile geçmeyen bir şeydi. Ama işte, durum buydu.

"Geldik!" diye duyurdu Warren neşeyle, araba iyice yavaşlarken.

Gözlerimi açıp doğrularak çevreme bakındım. Gördüğüm ilk şey, yeşillikler oldu. Yolun iki yanında dizili ağaçlar yemyeşildi, yerde uzanan çimenler de öyle. Ağaçlar öyle gürdü ki, arkalarında kalan evler kısmen görünüyordu. Hava sıcaklığına baktığımda, buranın Connecticut'tan on derece daha soğuk olduğunu gördüm. İstesem de istemesem de, dağlara geri dönmüştüm.

"Nihayet," diye söylendi Gelsey ön koltuktan.

Ve ben ilk kez kız kardeşime hak verdiğimi düşündüm. Warren daha da yavaşlayarak sinyal verdi ve çakıllı garaj yolumuza girdi. Phoenix Gölü'ndeki tüm garaj yolları çakıllıydı. Ne kadardır orada olduğumuzu garaj yoluyla ölçerdim. Haziranda arabadan verandaya çıplak ayakla gitmek

çok zordu; çünkü bütün yıl ayakkabıların içinde kalmış hassas, solgun ayaklarıma taşlar çok fena batardı. Ama Ağustos geldiğinde ayaklarım bronzlaşmış ve duyarsızlaşmış olurdu. Ayaklarımda parmak arası terliklerimin bıraktığı beyaz izler göze çarpardı ve garaj yolunda hiç tereddüt etmeden yalın ayak koşardım.

Emniyet kemerimi çözdüm ve etrafı daha iyi görebilmek için ön koltukların arasından ileri uzandım. İşte, yazlığımız hemen karşımdaydı. Fark ettiğim ilk şey, evde herhangi bir değişikliğin olmamasıydı – aynı koyu keresteler, üçgen çatı, yerden tavana dek uzanan pencereler ve evi çepeçevre saran veranda bizi bekliyordu.

Fark ettiğim ikinci şey ise köpek oldu.

Kapının hemen yanında, verandada duruyordu. Araba yaklaşınca doğrulmaya ya da kaçmaya yeltenmek yerine uzun zamandır bizi bekliyormuş gibi kuyruk sallamaya başlamıştı.

“Bu ne?” diye sordu Gelsey, Warren motoru sustururken.

“Ne ne?” dedi Warren. Gelsey parmağıyla köpeği işaret etti ve Warren gözlerini kısarak o tarafa baktı. “Ah,” dedi bir an sonra ve arabadan inmeye yeltenmediğini fark ettim. Ağabeyim bunu inkâr etse de, geri zekâlı bir bakıcı yedi yaşındayken *Kujo*’yu izlemesine izin verdiğinden beri köpeklerden korkardı.

Kapıyı açıp köpeğe daha yakından bakabilmek için çakıllı garaj yoluna indim. Dünyanın en güzel hayvanı sayılmazdı doğrusu. Ufak tefekti ama çantanızda taşıyacağınız ya da kazayla üstüne basabileceğiniz kadar da minik değildi. Kendisine şaşkın bir hava veren, altın ve kahverengi tonlarında kabarık tüyleri vardı. Alman çoban köpeklerini andıran büyük ve dik kulakları, kısa burnu, İskoç çoban

köpeklerine benzer uzun kuyruğuyla melez bir köpek olduğu kesindi. Boynunda künyesinin sallandığı bir tasma vardı; yani sokak köpeği değildi.

Gelsey de arabadan indi ama Warren ön koltukta âdeta çakılı kaldı. Ben ona yaklaşıırken camını açtı ve “Ben burada kalıp bavulları halledeyim,” diye mırıldandı anahtarları bana uzatarak.

“Cidden mi?” diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. Warren kıpkırmızı kesilerek küçük köpek kendisini Land Cruiser’un ön koltuğuna atacakmış gibi çabucak camını kapattı.

Garaj yolunu geçip verandaya uzanan üç basamağı çıktım. Oraya vardığım anda köpeğin kaçmasını bekliyordum ama o, ahşap verandada “pat pat” sesler çıkararak kuyruğunu daha da hızlı sallamayı tercih etti. “Git bakalım,” dedim, kapıya doğru ilerlerken. “Hadi, kışt.” Ama gitmek yerine, benimle içeri girmek ister gibi peşime takıldı. “Hayır,” dedim katı bir tavırla, *Top Dog*’un gözlüklü İngiliz sunucusu Randolph George’u taklit etmeye çalışarak. “Git.” Köpeğe doğru bir adım attım ve hayvan nihayet mesajı almış olacak ki geri çekildi ve bir köpeğe göre epey isteksiz bir tavırla verandanın basamaklarını inerek garaj yolunda yürümeye başladı.

Haylaz köpeğin yarattığı tehlike geçince, Warren kapısını açarak ihtiyatlı bir tavırla aşağı indi ve garaj yoluna bakındı. Bizden başka araba yoktu. “Annemle babam şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.”

Şortumun cebinden cep telefonumu çıkarınca, onun haklı olduğunu fark ettim. Annemler bizden birkaç saat önce yola çıkmışlardı ve muhtemelen bütün yolu 60 kilometre hızla gelmemişlerdi. “Gelsey, sen bir arasan –” Kız

kardeşime döndüğümde onun iki büklüm olduğunu gördüm. “İyi misin?” diye sordum, ona tersten bakmaya çalışarak.

“İyiyim,” dedi, boğuk bir sesle. “Esneme hareketleri yapıyorum.” Kıpırmızı bir suratla ağır ağır doğruldu ve cildi yavaş yavaş normale döndü. Solgun ama yaz süresince iyice azıtan çillerle kaplı bir yüzü vardı. Kollarını yukarı kaldırıp başının üzerinde kusursuz bir daire meydana getirdikten sonra kollarını indirdi ve omuzlarını geri attı. Sanki topuzundan ya da abartılı yürüyüşünden balerin olduğu anlaşılmayacakmış gibi, Gelsey’in bir de genellikle insan içinde esneme hareketi yapıp durma alışkanlığı vardı.

“İşin bittiğinde,” dedim, tehlikeli bir açıyla sırtını geriye doğru eğişini izlerken. “Annemi arar mısınız?” Cevabını beklemeden – muhtemelen *Niye sen aramıyorsun?* gibi bir şey söyleyeceğini sezdiğim için – anahtarlıktan doğru anahtarı buldum ve kilitte döndürerek beş yıldan sonra ilk kez evin içine adım attım.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken bir nefes koyuverdim. Onca yaz, kiracıların himayesinde olduğu için evi çok değişmiş bulacağımızdan endişeleniyordum. Mobilyaların yeri değişmiş, yeni eşyalar gelmiş, ya da – anlatması zor ama aşıkâr bir şekilde – eve başka birilerinin orada bulunmuş olduğunu hissettiren bir hava sinmiş olabilirdi. *Üç Ayı* bunu gayet iyi anlamıştı mesela. Ben de okyanus bilimi kampından döndüğüm sene, annemin yokluğumda odamda misafirlerini ağırladığını hemen fark etmiştim. Ama etrafı incelerken, bu sefer böyle bir hisse kapılmadım. Yazlık ev aynı hatırladığım gibiydi, sanki bunca zamandır benim gelmemi bekliyordu.

Alt kat odalara bölünmemiştii; o yüzden yatak odaları ve banyo hariç her yeri görebiliyordum. Tavan çok yüksekti ve üçgen çatının tepesine doğru uzanıyordu. Güneş ışıkları ahşap zemini kaplayan yazlık kilimlere vuruyordu. Yemek yerken hiç kullanmadığımız eskitme ahşaptan bir yemek masası vardı. Burası hep ıslak havluları ve gelen postaları koyduğumuz yerdii. Connecticut'taki modern ve geniş mutfağımıza kıyasla epey küçük olan mutfak, hemen sağında kalıyor; mutfaktan arka tarafa açılan kapıdan camlarla çevrenilmiş arka verandaya çıkılıyordu. Bu veranda göl manzarasına bakıyordu ve çok yağmur yağmazsa yemeklerimizi hep orada yiyorduk. Verandadan iskelemize ve Phoenix Gölü'ne doğru uzanan bir yürüyüş yolu vardı. Mutfak pencerelerinden akşamüstü güneşinin göle vurduğunu da görebiliyordum.

Mutfağın ilerisinde, taş şömineye dönük duran iki kanepeinin olduğu oturma bölümü vardı. Annemle babam akşam yemeklerinden sonra buraya geçerek kitap okur veya çalışırlardı. Bu bölümün ardındaysa aile salonu vardı. Odada bulunan, fitilli kadifeden, her yeri aşınmış koltukta, özellikle akşam olduğunda Warren, Gelsev ve ben vakit geçirirdik. Gömme kitaplıkların bir rafı kutu oyunları ve yapbozlarla doluydu. Genellikle yaz boyunca tek bir oyun ya da yapbozu sürdürürdük ama gizli ittifaklar kurmaya kafayı takıp, dışarı çıkmayı tamamen kestiğimiz bir yazın ardından Risk oyununu en üst rafa, kolay ulaşılmayacak bir yere kaldırmıştık.

Yatak odalarımıza bir koridordan ulaşılıyordu. Annemle babam üst kattaki büyük yatak odasında uyuyorlardı. Bu da Warren, Gelsev ve benim alt kattaki tek banyoyu paylaşmak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Connecticut'ta kendime ait bir banyo olmasına alıştığım için

bunu dört gözle beklediğim söylenemezdi. Yatak odama gitmek için koridora çıktığımda banyoya şöyle bir göz attım. Hatırladığımdan da küçüktü. Hatta birbirimizi öldürmeden paylaşamayacağımız kadar küçük görünüyordu!

Odama vardığımda kapısında tamamen unutmuş olduğum *TAYLOR'IN ODASI* tabelasını gördüm ve kapıyı iterek kendimi en son beş yıl önce görmüş olduğum odayla ve barındırdığı onca anıyla yüzleşmeye hazırladım.

Fakat içeri girdiğimde güzelce döşenmiş bir odadan başka bir şeyle karşılaşmadım. Pirinç karyolası ve kırmızı-beyaz desenli pikesiyle yatağım hâlâ aynıydı. Karyolamın altında çekmece gibi çekilerek açılabilen bir yatak daha vardı. Ahşap şifonyer ve ahşap çerçeveli ayna da hâlâ aynıydı. Dağlarda yazın bile geceleri hava soğuduğu için fazladan pikeleri koyduğumuz eski sandık da yatağın ayakucunda duruyordu. Ama odada artık bana ait hiçbir şey kalmamıştı. O zamanlar takıntılı olduğum bir aktörün utanç verici posterleri (o zamandan bu yana defalarca rehabilitasyona girip çıktığını duymayan kalmamıştı) duvardan sökülmüştü. Yüzme takımından kazandığım ödül kurdeleleri (genellikle üçüncülük) ve birkaç yıldır biriktirdiğim rujlardan oluşan koleksiyonum da ortada yoktu. Şu ana dek hepsi bozulmuş olacağı için kendimi buna sevin-diğime ikna etmeye çalıştım. Ama yine de içim sızlamıştı. Çantamı yere bırakıp yatağıma oturdum ve bakışlarımı bomboş dolaptan çıplak gibi duran şifonyere gezdirerek hayatımın on iki yazını burada geçirdiğime dair birtakım deliller aradım ama boşunaydı.

"Gelsey, ne yapıyorsun?"

Ağabeyimin sesi, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Kalkıp ne olduğuna bakmak için odadan çıktım ve

kız kardeşimin pelüş oyuncaklarını odasından koridora fırlattığını gördüm. Uçarak gelen bir filden kaçınmak için eğilerek Warren'ın yanına geldim. Kapısının önünde git-tikçe yükselmekte olan küçük yığına endişeyle bakıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Odamı resmen *bebek* odasına çevirmişler!" dedi Gelsey hor gören bir sesle bir pelüş oyuncakçı daha fırlatırken. Bu kez görebildiğim kadarıyla mor renkli bir attı. Anlaşılan oda baştan dekore edilmişti. Köşede bir beşik ve alt değış-tirme tablası vardı, kardeşimin ikiz yatağının üstüne ise rencide edici pelüş oyuncaklar yığılmıştı.

"Herhalde kiracıların bebeği varmış," dedim, üzerime doğru gelen sarı tüylü ördekten kaçınmak için yana kayarak. "Neden annemin gelmesini beklemiyorsun?"

Gelsey gözlerini devirdi. Bu sene epey akıcı olmaya başladığı, ona özgü bir dildi bu. Göz devirerek her çeşit duygu ifade edebiliyordu. Belki de bunun sebebi sürekli pratik yapmasıydı. Şimdi ifade etmeye çalıştığı şey ise, hiçbir şey bilmediğimdi. "Annemler bir saat daha gelmeyecek," diyerek elinde tuttuğu küçük kanguruya baktı ve pelüş oyuncakçı birkaç kez elinde çevirdi. "Daha demin konuştum. Babamla ikisi yeni onkoloji doktoruyla tanışmak için Stroudsburg'a gitmişler." Onkoloji sözcüğünü hepimiz gibi ihtiyatla telaffuz etmişti. Birkaç hafta önce varlığından bile haberimiz olmayan bir sözcüktü bu. O zamanlar babamın sadece hemen tedavi edilebilecek önemsiz sırt ağrıları olduğunu sanıyordum. O zamanlar pankreasın ne olduğunu bile tam olarak bilmezken, pankreas kanserinin neredeyse her vakada ölümle sonuçlandığından veya "dördüncü evre"nin kesinlikle hayra alamet bir şey olmadığından bihaberdim.

Babamın Connecticut'taki doktorları, gidişatı takip etmek için ayda iki kez bir onkoloji doktoruna gitmesi koşuluyla yazı Phoenix Gölü'nde geçirmesine izin vermişlerdi. Vakit geldiğinde hastaneye yatmak istemiyorsa hastabakıcı çağırılacaktı. Kanser kendisini öyle geç göstermişti ki görünüşe göre yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. İlk başta bunu kavramakta epey zorlanmıştım. İzlediğim tüm hastane dizilerinde daima bir çözüm bulunuyor, son dakikada o ana dek bilinmeyen mucizevi bir çare keşfediliyordu. Kimse bir hastaya artık yaşamaz gözüyle bakmıyordu. Ama anlaşılan gerçek hayatta işler epey farklıydı.

Bir an Gelsey'le göz göze geldikten sonra bakışlarımı yere indirdim ve orada üst üste yığılı duran pelüş oyuncaklara baktım. Hiçbirimiz hastaneden ve bunun ne anlama geldiğinden konuşmamıştık ama bunu beklemiyordum zaten. Babamızın hastalığıyla ilgili de tek kelime etmemiştik. Ailemizde duygusal meseleleri açmaktan genellikle kaçınırdık. Arkadaşlarımla takılırken aileleriyle aralarındaki iletişimi – birbirlerine sarıldıklarını, duygularından bahsettiklerini – gördüğümde, onları kıskanmaktan ziyade kendimi huzursuz hissedirdim.

Üçümüz hiçbir zaman pek yakın olmamıştık. Buna birimizden çok farklı olmamızın da etkisi olmuştu tabii. Warren anaokulundan beri zekâsıyla ön plana çıkmış, okulunu birincilikle bitirmesi kimseyi şaşırtmamıştı. Gelsey'le aramdaki beş yaş fark – onun dünyanın en arsız veledi olmasını bir kenara bırakırsak – kız kardeşler arasındaki şu aşırı yakın ilişkiyi yaşamamızı engelliyordu. Gelsey ayrıca zamanının büyük kısmını dans etmeye ayırıyordu ve bu benim hiç ilgimi çekmeyen bir uğraştı. Warren ile Gelsey de birbirleriyle pek yakın sayılmazdı. Hiçbir zaman aramızda birlik olmamıştı. Daha küçükken, özellikle de

kardeşlerin yakın arkadaş olduğu ve birbirlerini koruyup kolladıkları *Narnia* serisini veya *Boxcar Children*'ı okuduğum sıralarda bu durumun farklı olmasını dilediğim oluyordu. Ama artık böyle bir şey olmayacağını kabullenmiştim. Tamam, çok kötü sayılmazdı. Ailemiz böyleydi işte, değişeceği de yoktu.

Tıpkı ailemizde hiçbir özelliği olmayan kişinin ben olduğum gerçeğinin değişmeyeceği gibi. Kendimi bildim bileli Warren zeki, Gelsey ise yetenekli olanımızdı. Ben ise sadece Taylor'dım. Hiçbir şeyde belirgin bir başarıım yoktu.

Gelsey pelüş oyuncakları koridora fırlatmaya devam ederken, o gün kardeşlerimle çok fazla zaman geçirdiğimi hissederek odama gitmeye yeltenmiştim ki gözümün önünden geçen turuncu renkli bir şey dikkatimi çekti.

"Hey," dedim, gözüme tanıdık gelen pelüş hayvancığı almak için eğilerek. "Bu galiba benim." Oyuncağı gayet iyi tanımıştım. Turuncu-beyaz çizgili bir atkı takmış küçük bir penguendi bu. Üretilmiş en kusursuz pelüş hayvancık olduğu söylenemezdi. Şu an epey ucuz bir görüntüsü olduğunu ve pelüşlerin sağından solundan fırlamaya başladığını da fark etmiştim. Ama on iki yaşımdayken, karnavala gittiğimiz, ilk kez öpüştüğüm ve Henry Crosby'nin benim için bu oyuncacı kazandığı akşam, onun dünyadaki en harika şey olduğunu düşünmüştüm.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Warren, gözlerinde hiç hazretmediğim bir bakış belirirken. "Bu karnavaldan getirdiğin oyuncak değil mi?" Ağabeyimin çok iyi bir hafızası vardı ama bunu genellikle bana sataşmak yerine abuk sabuk bilgileri ezberlemek için kullanırdı.

"Evet," diye mırıldandım, oracıkta kaybolmak isteyerek.

"Henry bunu senin için kazanmamış mıydı?" dedi Warren onun ismine özel bir vurgu yaparak. Galiba kendisinin küçücük, zararsız köpeklerden korkmasıyla alay ettiğim için beni cezalandırıyordu. Ağabeyime ters ters baktım. Gelsey ise aramızda dikilmiş, merakla bizi izliyordu.

"Hangi Henry?" diye sordu.

"Hani Henry Crosby vardı ya," dedi Warren, yüzünde bir gülümseme belirirken. "Derek miydi neydi, öyle bir kardeşi vardı. Henry, Taylor'ın erkek arkadaşıydı."

Sevgilisi, diye içimden düzelttim Warren'ı. Yanaklarıma ateş bastığını hissediyordum. Böyle hissetmem çok anlamsızdı, o yüzden kaçacak bir yer arandım. Huzursuzluğumu açıkça belli etmeden bu konuşmayı sona erdirmemin bir yolu olsaydı, bunu hiç düşünmeden yapardım.

"Ah, evet," dedi Gelsey düşünceli bir şekilde. "Galiba onu hatırlıyorum. Bana iyi davranırdı. Bir de bütün ağaçların isimlerini biliyordu."

"Ayrıca—" diye söze girdi Warren ama o cümlesini bitirmeden lafını kestim. Buna daha fazla katlanamayacaktım. "Neyse, annem gelmeden şu dağınıklığı toplaman lazım," dedim yüksek sesle, annemin Gelsey'e hiçbir şey için bağırmayacağını bile bile. Ama elimde pelüş penguenimle kalan haysiyetimi koruma çabasıyla öyle davranmak zorundaydım. Yanlarından ayrılıp hiçbir geçerli sebebim olmadan mutfığa doğru ilerledim.

Henry Crosby. Pengueni mutfak tezgâhına bırakıp dolaplardan birinin kapağını kapatırken bu isim kafamda yarıp sönüyordu. Geçen yıllar içinde bilerek onu pek fazla düşünmemeye çalışmıştım. Pijama partilerindeki o kaçınılmaz soru – *İlk erkek arkadaşın kimdi?* – geldiği zaman andığım bir isme dönüşmüştü sadece. Henry'ye ilişkin hikâyemi

âdeta ezbere anlatıyordum, o yüzden pek bir şey düşünmeme gerek kalmıyordu.

“Ah, Henry diye biriydi. Yazlıktan arkadaşımı. On iki yaşındayken çıkmaya başlamıştık. Karnavala gittiğimizde beni ilk kez o öpmüştü...” derdim. Lafın tam da bu noktasında herkes iç çekerti. Biri bana sonrasında ne olduğunu soracak olursa, gülümseyip omuz silkerek, “Eh, daha *on iki* yaşındaydık, o yüzden çok uzun süreli bir şey olmayacağı zaten belliydi,” gibi bir şeyler mırıldanmakla yetinirdim. İnsanlar bu sözlerime gülünce başımı sallayarak ben de gülümserdim ama aslında ağzımdan çıkanları kafamda evirip çeviriyor olurum. Söylediklerimin hiçbirini yalan sayılmazdı ama aynı şekilde – özellikle neden ilişkimizin sürmediğine dair kısım – doğru da değildi. Sonra o yaza dair düşüncelerimi kafamdan atıp arkadaşlarımla sohbeti devam eder ve Henry’yi, Lucy’yi ve yaptığım şeyi unutup kendi anlattığım hikâyeye inanırdım.

Bir süre sonra Warren mutfağa geldi ve tezgâhın üzerinde duran büyük mukavva kutuya yöneldi. “Affedersin,” dedi bir an duraksadıktan sonra kutunun kapağını açarak. “Sadece takılıyordum.”

Hiç umurumda değilmiş gibi omuz silkerek, “Önemi yok,” dedim. “Artık geçmişte kaldı.” Bu sözlerim doğrudu. Ama Phoenix Gölü’nü dünyadan ayıran sınırı geçtiğimiz anda, iPod’umun sesini açmayı bile denememe rağmen, Henry’ye ilişkin düşünceleri kafamdan atamamıştım. Hatta gözlerim onun evini aramıştı. Büyük bir şaşkınlıkla, eskiden beyaz renkli olan evin parlak maviye boyandığını, ön tarafta üzerinde CROSBY KAMPI yazan tabelanın yerini bir martini kadehiyle süslenmiş olan MARYANNE’NİN MUTLU ANLARI yazısının aldığını görmüştüm. Demek ki evin yeni sahipleri vardı. Demek ki Henry artık orada

değildi. Evin arkamızda gözden kaybolmasını izlerken, onu bir daha asla göremeyebileceğimi fark etmiştim. Artık her kimse, şu Maryanne'nin varlığı bunu belgeliyordu. Bunu fark etmek, içimde epey karmaşık duyguların uyanmasına sebep olmuştu. Hayal kırıklığıyla karışık bir hasret çekmiştim. Ama asıl hissettiğim şey, bir şeyden başınıza dert açmadan yakayı sıyırdığınızda yaşadığınız türden, kalbimi küt küt attıran bir rahatlama hissiydi.

Warren kutunun içindekileri boşaltmaya başladı. Çıkarıldığı plastik ketçap şişelerini tezgâhın üzerine kusursuz bir şekilde diziyordu. Sıra sıra duran ketçaplar, ufukta görünen lezzet savaşına hazırlık yapan bir orduyu çağırıyordu.

Gözlerimi dikip ketçap şişelerine baktım. "Pennsylvania'da bilmediğim bir ketçap kıtlığı mı yaşanıyor?"

Warren gözlerini işinden ayırmadan başını iki yana salladı. "Sadece önlem alıyorum," dedi. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlarsın."

Gerçekten de hatırlanmayacak gibi değildi. Sadece marna ve pizzayla yaşamını idame ettirerek baharatlı hiçbir şeyi yemeyen Gelse'y'in aksine ağabeyim yemek seçmezdi. Bunun tek istisnası ise ketçaptı. Warren her şeyin üzerine ketçap sıkar, yalnızca Heinz markasınınkini alır ve ketçabını oda sıcaklığında değil, buzdolabında soğumuş halde severdi. Markalar arasındaki tat farkını anladığını söylüyordu, hatta daha küçükken bir kez markette aşırı sıkıldığımızda bunu ispatlamıştı. Neyse, beş yıl önce Phoenix Gölü'ne geldiğimizde marketteki Heinz marka tüm ketçaplar âdeta tükenmişti ve pek bilinmedik bir marka satıştaydı. Warren için epey travmatik bir durumdu bu. O markayı denemeyi bile reddetmiş, ertesi gün kendisine bir kasa Heinz yollanması için babamın kurumsal kredi

kartını kullanmıştı. Babam – ve tabii şirket muhasebecisi – bunu öğrenince hiç memnun olmamıştı.

Warren böylesi bir trajediye karşı durmasını sağlayan şişelerden iki tanesini neredeyse tamtakır olan buzdolabına koyarak, geri kalanını mutfak dolabına yerleştirmeye başladı. “Ketçabın nasıl icat edildiğini bilmek ister misin?” diye sordu, yüzünde ne yazık ki gayet iyi tanıdığım bir ifadeyle. Warren küçüklüğünden beri bilgi edinmekle çok ilgilenirdi. Muhtemelen iyi niyetli ama şu an gıcık olunan bir akraba, ona *Tesadüfi Keşifler!* diye, şans eseri ortaya çıkan ünlü icatlara dair bir kitap hediye etmişti. O günden sonra Warren ettiği her sohbetin arasına birkaç bilgi sıkıştırır olmuştı. Yararsız bilgilere yönelik hevesi zaman geçtikçe azalacağına artmıştı. Nihayetinde o kadar şikayet etmeye başlamıştık ki, Warren bize çeşitli bilgiler vermekten vazgeçmişti. Artık sadece bunları bilmek isteyip istemediğimizi soruyordu ve bence bu da pek iyi bir şey sayılmazdı.

Sorusuna “Belki sonra,” diye yanıt verdim. Gerçi itiraf etmem gerekir ki, ketçabın nasıl şans eseri keşfedildiğini biraz da olsa merak etmiştim. Aspirin yapmaya çalışırken başarısız olunması sonucunda bulunduğu söylenen Coca-Cola gibi rahatsız edici ya da mide bulandırıcı bir şey olmadığını umut ediyordum. Etrafımda kaçacak bir yer arandım ve mutfak penceresinden gölü gördüm. Bir anda içimden oraya inmek geldi.

Arka verandanın kapısını açıp iskeleye doğru yürümeye başladım. Dışarı adım attığımda yüzümü güneşe çevirdim. Çimenlikli tepeye beş ahşap basamakla iniliyordu. Tepenin aşağısında ise iskelemiz vardı. Doğrudan bizim evin arkasında bulunmasına rağmen, orayı her daim iki yanımızda kalan diğer evlerle paylaşırdık. İskelenin öyle uzun ya da etkileyici bir tarafı yoktu ama bana hep koşarak göle

atlamak için ideal uzunlukta gelmişti. Su da yeterince derin olduğundan dibe çarpmak gibi bir derdiniz olmuyordu.

İskelenin yanındaki çimenlikte dizili birkaç kayık ve kano vardı ama yaklaşırken onları fark etmedim bile. Gölde motorlu su taşıtı kullanmak yasaktı; o yüzden akşamüzeri sessizliğini bozacak motor gürültüleri duyulmuyordu. Sadece uzaklarda ilerleyen bir kano gözüme çarpmıştı. Phoenix Gölü oldukça büyüktü. Üzerinde üç küçük ada vardı ve dört bir yanı çam ağaçlarıyla çevriliydi. Gölün büyüklüğüne rağmen, bizim iskelemiz dar bir geçidin yanında yer alıyordu ve karşı taraf öyle yakındı ki, suya uzanan iskeleleri ve üzerlerindeki insanları görebiliyordunuz.

Öteden beri Marino ailesine ait olan karşımızdaki iskeleye baktım. Lucy Marino, on iki yaz boyunca Phoenix Gölü'ndeki en iyi arkadaşım olmuştu. Eskiden onların evini kendi evim kadar iyi tanıyordum. Sürekli birbirimizin evinde yatıya kalırdık. Ailelerimiz buna öyle alışmıştı ki annem mutfakta Lucy'nin en sevdiği mısır gevreğinden bulundurmaya bile başlamıştı. Çoğunlukla Lucy'yi düşünmemeye çalışıyordum ama onun - özellikle son zamanlarda - her şeyimi paylaşabildiğim son arkadaşım olduğu da bir gerçektir. Okuldaki kimse babamın başına gelenler karşısında bana nasıl davranacağını bilemiyordu ve ben de bir anda kimseyle konuşmayı beceremez olmuşum. Eski arkadaş grubumdan da tam anlamıyla dışlandığım için okul döneminin sonu yaklaşırken burada geçireceğimiz yaz için hazırlıklar yaptığımız esnada resmen yapayalnız kalmıştım. Konuşacak kimsem yoktu. Ama bir zamanlar her şeyimi Lucy'ye anlatırdım. Burada geçirdiğimiz o son yaz, diğer her şey gibi bizi de ayrı düşene dek tabii.

Sırf alışkanlıktan onların iskelesinin kazıklarına baktığımı fark ettim. Yıllar içinde Lucy ile ikimiz iskelelerimizden

birbirimizle haberleşmek için son derece çetrefilli bir sistem geliştirmiştik. Hava karanlıksa el feneri ve kendimize özgü bir Mors alfabesi, hava aydınlıksa da beceriksizce düzenlenmiş bir bayrak sistemiyle iletişim kuruyorduk. İkimizden birinin diğeriyle konuşmaya ihtiyacı varsa, iskelelerimizin kazığına ikimizde de aynısı bulunan pembe bandanayı bağlardık. Tamam, bu çok etkili bir iletişim yöntemi olmayabilirdi belki. Zaten genellikle ışıkları, bayrakları ya da bandanaları görmemize gerek kalmadan telefonda konuşurduk. Ama elbette onların iskelesinin kazığında şu an bandana falan yoktu.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp güneşin ısıttığı kalasların üzerinde çıplak ayakla ilerledim. Yıllar içinde bu iskelede o kadar çok yürünmüştü ki, ön verandamızda ara sıra ayağımıza batan kıymıklardan endişelenmeye gerek yoktu. İskelenin ucuna ulaşma arzusuyla adımlarımı sıklaştırarak neredeyse koşmaya başladım. Suyun ve çam ağaçlarının kokusunu içime çekmek, ayak parmaklarımı iskelelenin ucuna yaslamak istiyordum.

Ama iskelenin ucuna varmak üzereyken bir anda durdum. İskelenin dibinde bir hareket vardı. Önceden açıklarda gördüğüm kano şimdi kenara bağlanmış, suyun üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyor; kanodan inen kişi, bir elinde kürek olduğu için merdiveni tek elini kullanarak tırmanıyordu. Güneş sudan yansıdığı için parlaklıktan kim olduğunu göremedim ama komşularımızdan biri olduğunu düşündüm. Adam iskeleye çıktı ve güneşin yansımalarını geride bırakınca bir an öylece bana baktı. Ben de şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

Çünkü karşımda duran beş yaş büyümüş, koca adam olmuş, üstelik hatırladığımdan çok daha yakışıklı görünen Henry Crosby'den başkası değildi.

3. Bölüm

S aşkınlıktan ağzımın beş karış açık kaldığını hissettim. Oysaki önceden bunun sadece bir deyim olduğuna inanırdım. Ağzımı kapattım ve beynim bu yetişkin Henry'nin neden önümde dikildiğini algılamaya çalışırken gözlerimi kırptırarak ona baktım.

Henry küreğini iskeleye bıraktı ve öne doğru bir adım atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Taylor Edwards," dedi ama vurgusu soru sorar gibi değildi.

"Henry?" diye sordum belli belirsiz bir sesle. Oysaki o olduğunu bal gibi biliyordum. Her şeyden önce beni tanı-mıştı; yoldan geçen alelade bir kanocunun beni tanıması beklenemezdi herhalde. Ayrıca görünüşü hiç değişmemişti – çok daha yakışıklı olmasını saymazsak tabii.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Siyaha çalan koyu kahverengi saçları aynı şekilde kısa kesilmişti. Küçükken yüzünde beliren çilleri görememiştim ama gözleri aynı ela rengindeydi. Gerçi artık kahverengiden ziyade yeşile dö-nük bir elaydı bu. Çenesi daha belirgin, kolları daha kas-lıydı. Onu son gördüğümde benden kısa ve sıska olduğunu, dirsekleriyle dizlerinin hep çizik içinde kaldığını düşünür-sek, bu hale geleceğini hayal dahi edemezdim. Nihayetinde Henry çok yakışıklı görünüyordu. Gelgelelim beni gördü-ğüne hiç mutlu olmamış gibiydi.

“Merhaba,” dedim sırf boş boş bakmak yerine bir şey söylemiş olmak için.

“Merhaba,” diye karşılık verdi soğuk bir sesle. Sesi daha boğuktu ve onu son duyduğumda olduğu gibi iki kelime-den birinde çatlamıyordu. Gözlerimiz buluştu ve bir anda onun bende ne gibi farklılıklar gördüğünü, şimdiki halim hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Ne yazık ki ben çocukluğumdan bu yana neredeyse aynı kalmıştım. Mavi gözlerim ve sarıyla kahverengi arası bir renkte dümdüz, ince telli saçlarım vardı. Orta boylu ve tahta gibiydim; on iki yaşındayken büyüyünce sahip olacağımı umduğum kıvrımları kazandığım pek söylenemezdi. Keşke o sabah yataktan fırladığım gibi evden çıkmaktansa biraz özenli giyinseydim. Henry’nin gözleri bedenimde gezinirken üzerimdekileri fark ettim ve içten içe kendime küfrettim. Benden açıkça nefret eden biriyle karşılaşmakla kalmamış, bir de ondan çaldığım tişörtü giymiştim.

“Ee,” dedi ve ikimiz de sessizleştik. Kalbim küt küt atıyordu. Bir anda arkamı dönüp koşarak arabaya binmekten ve Connecticut’a varana kadar gaza basmaktan başka hiçbir şey istemediğimi fark ettim. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu sonunda sert bir sesle.

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım,” dedim, daha birkaç dakika önce Warren’a büyük bir özgüvenle Henry’nin artık geçmişte kaldığını söyleyişimi düşünerek. O anda onu bir daha asla görmeyeceğime inanıyordum. “Gittiğini sanmıştım.”

“Benim mi gittiğimi sanmıştın?” diye sordu, kesik, neşesiz bir kahkahayla. “Hadi canım!”

“Evet,” dedim biraz ters bir tavırla. “Bugün evinizin önünden geçtik; her şey değişmişti. Görünüşe göre artık Maryanne diye birine ait.”

“Eh, beş yıl içinde çok şey değişti, Taylor,” dedi ve ikinci kez tam ismimi kullandığını fark ettim. Önceden Henry sadece sinirlendiğinde bana Taylor diye hitap eder, normaldeyse Edwards ya da Tay diye seslenmeyi yeğlerdi. “Her şeyden önce; taşındık.” Hemen bizim evin yanındaki evi işaret etti. Ev bizimkine o kadar yakındı ki pencere pervazında dizili saksıları bile görebiliyordum. “Hemen buraya.”

Bir an gösterdiği yere bakakaldım. Orası eskiden Morrisonların eviydi ve ben karı kocanın huysuz kaniş köpekleriyle birlikte hâlâ orada olduklarını varsaymışım. “Bizim bitişiğimizde mi oturuyorsunuz?”

“Birkaç yıldır, evet,” dedi. “Ama sizin evde hep kiracılar olduğu için bir daha gelmezsin diye düşünmüştüm.”

“İşin aslı, ben de öyle sanıyordum,” diye itiraf ettim.

“Ee, ne oldu peki?” diye sordu gözlerini bana dikerek. Gözlerinin yeşilliği beni şaşırtmıştı. “Neden durup dururken tekrar geldin?”

Bunun sebebi – normalde de pek aklımdan çıkaramasam da – olanca ağırlığıyla zihnime çökerek akşamüstü güneşini gölgeledi ve daraldığımı hissettim. “Şey,” dedim yavaşça, bakışlarımı ondan kaçırıp göle çevirirken durumu nasıl açıklayacağımı düşünerek. Aslında o kadar karmaşık bir durum yoktu. Tek yapmam gereken, babamın hasta olduğuna, o yüzden yazı burada hep beraber geçireceğimize dair bir şeyler mırıldanmaktı. Ama işin zor kısmı bu değildi. Zor kısım, buna karşılık gelecek sorularla başlayacaktı. *Hasta derken? Ne hastası? Ciddi bir şey mi?* Sonra da insanların hastalığın ne kadar ciddi olduğunu fark ettiklerinde

verdikleri kaçınılmaz tepki gelecekti. Yüksek sesle dile getirmemiş olsam da, birlikte son yazımızı geçireceğimizi kastettiğim anlaşılacaktı.

Bu soruya önceden hazırlanmış bir cevabım da yoktu çünkü böyle sohbetlerden bilerek kaçınıyordum. Okulda söylentiler çabucak yayılmış, böylece herhangi bir açıklama yapmama gerek kalmamıştı. Annemle markete gittiğimizde bir tanıdıkla karşılaşırsak, o tanıdık da babamı sorarsa, durumu anlatma görevini anneme bırakıyordum. Israrlı bir tavırla bakışlarımı başka bir yöne çeviriyor ya da birkaç adım uzaklaşarak annemin sürdürdüğü bu zorlu konuşmanın benimle hiçbir alakası yokmuş gibi mısır gevreği reyonuna yöneliyordum. Kendimi kaybetmeden durumu yüksek sesle dile getirebileceğimden ya da arkasından gelecek sorularla başa çıkabileceğimden emin değildim. Henüz tam anlamıyla ağladığım söylenemezdi ve bunun Henry Crosby'nin önünde olması riskine kesinlikle giremezdim.

"Uzun hikâye," dedim sonunda, gözlerimi gölün sakin yüzeyine çevirerek.

"Tabii," dedi Henry, imalı bir tavırla. "Eminim öyledir."

Ses tonu karşısında tekrar şaşkınlığa kapıldım. Henry önceden benimle asla böyle konuşmazdı. Tartışmalarımız çocukça olur ve ikimiz de aramızdaki didişmeyi bitirmek için elimizden gelen her şeyi yapardık. Şimdiki ses tonu – ve birbirimize alttan alta laf sokmamız – yıllardır ana dilinizde konuştuğunuz biriyle yabancı dilde iletişim kurmaya benziyordu.

"Ee, niye taşındınız peki?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dönerken. Tavrım niyetlendiğimden de saldırgandı.

Hemen cevap vermesini beklediğim için, Henry'nin hafiften kızarak ellerini şortunun ceplerine soktuğunu görünce şaşırdım. Bunu ne söyleyeceğini bilemediği zamanlarda yapardı. Gözlerini yere dikip, "Uzun hikâye," diyerek benim cevabımı tekrarlardı. Bir süre duyulan tek ses, plastik kanonun suyun üzerinde iskelenin ahşap kazığına vururken çıkardığı çarpma sesi oldu. "Neyse," dedi Henry, bir an duraksadıktan sonra. "Artık orada oturuyoruz."

"Evet," dedim, bu mevzuyu karara bağladığımızı düşünerek. "Anladım."

"Yani, yılın tamamında orada oturuyoruz," diye açıkladı. Bana bakınca yüzümde beliren şaşkın ifadeyi gizlemeye çalıştım. Phoenix Gölü'nde kalıcı olarak yaşayan insanlar vardı ama sayıları çok azdı. Çünkü burada hayat asıl yazın canlanırdı. Üstelik beş yıl önce Henry, Maryland'de oturuyordu. D.C.'de finansla ilgili bir işte çalışan babası, diğer babalar gibi hafta sonları Phoenix Gölü'ne geliyor, hafta içleri şehirde kalıp çalışıyordu.

"Ah," dedim anlamış gibi başımı sallayarak. Bunun kendisi için ne anlam taşıdığını tahmin edemiyordum. Gelgelelim Henry'nin de bana uzun uzadıya açıklama yapmak ister gibi bir hali yoktu. Daha fazla sorgulamanın uygun olmayacağını hissettim. Ve bir anda, Henry ile beni, aramızdaki birkaç metreden daha büyük bir mesafenin ayırdığını fark ettim.

"Evet," dedi Henry ve onun da benimle aynı hislere kapılıp kapılmadığını düşündüm. Acaba o da iskelede bir yabancıнын yanında dikiliyormuş gibi hissediyor muydu? "Artık gitmem gerek," dedi kısaca, arkasını dönerek.

Bu konuşmayı böyle anlamsız bir şekilde bitirmek bana doğru gelmemiştir. O yanımdan geçerken kibarlık olsun diye, "Tekrar görüştüğümüze sevindim," dedim.

Yürümeyi kesip durdu ve bana o ana dek olduğundan daha yakın durduğu için, yanaklarında hâlâ belli belirsiz çiller olduğunu fark ettim. Ama öyle soluklardı ki her birini ayrı ayrı görebiliyordum. Âdeta takımyıldızları gibi duruyorlardı. Nabzım hızlandı ve boğazımda küt küt atan bir hisle, beş sene önceki ilk öpüşmelerimizden birini hatırladım. Tam da burada, bu iskelede olan öpüşmemizi...

Hâlâ çok yakınımda duran Henry'ye bakarak, onun da aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ama bana yüzünde dümdüz, şüpheli bir ifadeyle bakıyordu. Tekrar çekip gitmeye yeltendiğinde, "görüştüğümüze sevindim" lafıma bilerek karşılık vermediğini fark ettim.

Başka bir gün olsa, belki konuyu burada kapatırdım. Ama huysuzdum, yorgundum ve dört saat boyunca ışığın enerjisi hakkında çeşitli bilgiler dinleyip durmuştum. Tempem yavaş yavaş atmaya başlıyordu. "Bak, ben de buraya bayıla bayıla döndüm sayılmaz," dedim, sesimin yükseldiğini ve tizleştiğini hissederek.

"Niye geldin o zaman?" diye sordu Henry. Onun da sesi yükselmişti.

"Pek tercih hakkım olmadı da ondan," diye cevabı yapıtırdım. Çok ileri gitmek üzereydim. Bunu biliyor ama kendime engel olamıyordum. "Bana kalsa buraya bir daha asla gelmek istemezdim."

Bir an için yüzünde incinmiş bir ifade gördüğümü sandım ama sonra anlamsız bakışları geri geldi. "Eh," dedi. "Belki bu konuda yalnız değilsindir."

Bunu hak ettiğimi bilmeme rağmen, irkilmemeye çalıştım. Gözlerimizi birbirimize dikip baktık ve o anda fark ettim ki biriyle iskelede tartışmanın yarattığı en büyük sıkıntılardan biri, tartıştığınız kişi karayla aranızda dikiliyorsa gidecek bir yerinizin olmamasıydı.

“O zaman,” dedim nihayet, gözlerimi Henry’den kaçırıp, kollarımı göğsümde kavuşturarak. Ses tonumun umursamaz çıkması için uğraşıyordum. “Yine karşılaşırsız elbet.”

Henry kanonun küreğini balta gibi omzuna attı. “Sanırım bu kaçınılmaz olacak, Taylor,” dedi hoşnutsuz bir tavırla. Bana bir an daha baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Onun gidişini seyretmek istemediğim için iskelenin ucuna doğru ilerledim.

Gözlerimi gölün sularına dikerek derin bir nefes koyuverdim. Demek Henry artık bitişliğimizdeki evde oturuyordu. Benim için bir sorun değildi elbette. Bununla başa çıkabilirdim. Bütün yazı evin içinde geçirirsem bir şey olmazdı mesela. Bir anda üzerime çöken bu düşüncelerim ağırlığıyla yere oturdum ve ayaklarımı suyun yüzeyinde gezdirdim. O sırada iskelenin tam köşesinde bir şey gözüme çarptı.

HENRY + TAYLOR

SONSUZA DEK

Beş sene önce, bunu eğri büğrü bir kalbin ortasına beraber kazınıştık. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ orada olduğuna inanamıyordum. Parmaklarımı artı işaretinde gezdirirken, on iki yaşında ‘sonsuz’ kavramından ne anladığımı merak etmekten de kendimi alamadım.

Arkamda bir yerlerde, çakılların üzerinde cıyaklayan lastiklerin ve arkasından çarpılan kapıların sesini işittim. Annemler nihayet gelmiş olmalıydı. Doğrularak iskelede yürümeye başlarken, buraya nasıl gelebildiğimi bir kez daha merak ettim.

4. Bölüm

Üç Hafta Önce...

Resmen yaşadığım en kötü doğum günüydü. Kanepede Warren'ın yanında oturuyordum. Gelsey ise önümüzde karnının üstüne uzanmış, bacaklarını kurbağa gibi açıp dizlerinden kırarak arkasındaki halıya uzatmıştı. Bu haliyle beni irkiltmeyi her seferinde başarıyordu. Hep birlikte hiç de komik bulmadığımız bir diziyi seyrediyorduk. Kardeşlerimin sırf yanımda olmaları gerektiğini düşündükleri için orada olduklarını hissediyordum. Warren'ın ara sıra dizüstü bilgisayarına göz attığını görebiliyor, Gelsey'in resmen dans stüdyosuna dönüşmüş odasına çıkıp *fouette* dönüşünü filan çalışmak istediğini tahmin edebiliyordum.

Kardeşlerim, mevcut koşullar altında doğum günü kutladığımız hissini verebilmek için ellerinden geleni yapmışlardı aslında. En sevdiğim pizzadan sipariş edip pizzanın ortasına bir mum dikmişler ve söndürdüğümde alkış tutmuşlardı. En son hangi doğum günümde gerçekleşmesini umarak bir dilek tuttuğumu hatırlayamasam dahi, yine de beklentiyle gözlerimi yummuştum. Ama bu, babamın sağlığının düzelmesi, olup biten her şeyin bir hatadan, yanlış

alarmdan ibaret olmasına dair çok içten bir temenniydi ve küçükken, hayatta tek istediğim şey sadece bir midilliyken tuttuğum dilekler gibi umut doluydu.

Ekrandaki diziden yükselen kahkahalar odayı doldururken, DVD oynatıcısının saatine baktım. "Ne zaman eve döneceklerdi?" diye sordum.

"Annem bu akşam dönüp dönmeyeceklerinden emin değildi," dedi Warren. Bir an bana baktıktan sonra gözlemini tekrar televizyona çevirdi. "Arayacağını söyledi."

Onu başımla onayladım ve pek takip edemesem de gözlerimi ekrandaki maskaralıklara çevirdim. Annemle babam Manhattan'da, Sloan-Kettering diye bir kanser hastanesinde babamın testlerini yaptırıyorlardı. Üç gündür oradaydılar; çünkü babamın son birkaç aydır çektiği sırt ağrılarının, sırtıyla bir alakası olmadığı ortaya çıkmıştı. Üçümüz başımızın çaresine bakmak zorundaydık ve hiç yakınmadan, hatta normalde olduğundan dahi iyi geçinerek günlük işlerimizi hallediyorduk. Hiçbirimiz korktuğumuz şeyi dile getirmiyordu; çünkü söylersek, gerçek olacakmış gibi bir hisse kapılmıştık.

Annem beni o sabah arayıp doğum günümde yanımda olamadıkları için özür dilemişti. Bense bunun hiçbir önemi olmadığını söylerken, midemde bir şeylerin düğümlendiğini hissetmiştim. Çünkü her nedense, böyle olmasını hak ettiğime inanıyordum. Babamla hep çok yakın olmuştuk. Market alışverişi gibi gündelik işler için onunla dışarı çıkan, annem için doğum günü ve Noel gibi özel günlerde hediye seçmesine yardım eden, mizah anlayışını paylaşan tek kişi bendim. O yüzden ters giden bir şeyler olduğunu benim herkesten önce fark etmem gerekirdi. Birtakım işaretleri gözden kaçırmamalıydım. Mesela babamın spor

arabasının alçak sürücü koltuğuna otururken irkildiğini, ağır şeyleri kaldırmak için eskisinden daha çok çaba sarf ettiğini, daha ihtiyatlı hareket ettiğini görmüş olmam gerekirdi. Ama bunun gerçek olmasını istememiştim. Kendiliğinden geçip gidecek bir şey olduğunu ummuş, o yüzden de tek kelime etmemiştim. Babam doktorlardan hiç hazretmezdi ve annem de muhtemelen benimle aynı şeyleri görmesine rağmen, babama doktora gitmesi için ısrar etmemişti. Aklım zaten okulda yaşadığım olaylardaydı. Erkek arkadaşımın ayrılmanıza ve grubumuzdan dışlanmamın başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüp duruyordum.

Tam da ne kadar aptal olduğumu aklımdan geçiriyordum ki garaj yolunda ilerleyen far lambalarını gördüm. Bir saniye sonra da, garaj kapısının uğultusu duyuldu. Gelsey doğruldu ve Warren televizyonun sesini kısıtı. Bir an oluşan sessizlikte hepimiz birbirimize baktık.

“Geldiler, bu iyiye işaret, öyle değil mi?” diye sordu Gelsey. Her nedense benden bir cevap bekliyordu. Bense gözlerimi televizyondan ayırmadım. Dizide şamata yatışıyor ve her şey mutlu sona bağlanıyordu. Derken kapının açıldığını duydum ve annem yüzünde bitkin bir ifadeyle oturma odasının eşliğinde belirdi.

“Hepiniz yemek odasına gelebilir misiniz? Sizinle konuşacaklarımız var,” dedi ve cevap vermemizi beklemeden odadan çıktı.

Kanepeden kalkarken midemdeki düğümün iyice büyüdüğünü hissettim. Bu, Gelsey’in bahsettiği gibi iyiye işaret değildi. Umutlarım azar azar tükeniyordu. Çünkü yaşananlar iyi olsaydı, annem bizimle hemen bu müjdeli haberi paylaşır; bizi hiç de hayra alamet olmayan bir şekilde yemek odasına çağırmaya gerek duymazdı. Zaten yıl içinde

normalden daha şık tabaklarda, gösterişli akşam yemekleri için birkaç kez kullanılması dışında, yemek odamız çeşitli meselelerin “ele alındığı” bir yerdi.

Warren ile Gelsey’in peşinden yemek odasına gitmek üzere mutfığa girdim. Babam masanın başında, her zamanki yerinde oturuyordu. Birkaç gün önceki haline kıyasla gözüme küçülmüş gibi göründü. Annem elinde kare şeklinde beyaz bir pasta kutusuyla mutfak tezgâhının başında duruyordu. Bana tek koluyla alelacele, biçimsiz bir şekilde sarıldı. Ailemde birbirimize sevgimizi hareketlerimizle çok fazla belli ettiğimiz söylenemezdi, o yüzden bu sarılma, konuyu yemek odasında konuşmak kadar endişe verici bir alametti.

“Doğum günün için çok üzgünüm, Taylor,” dedi annem. Başıyla beyaz kutuyu gösterdi ve kutuyu kapalı tutan çıkartmanın üzerindeki *BILLY’S* yazısını gördüm. Orası en sevdiğim pasta dükkânıydı. “Bunları sana almıştım ama belki de...” Yemek odasına doğru bir bakış atarak dudaklarını ısırdı. “Belki de sonra yeriz.”

Neyin sonrasında diye sormak istiyordum ama geçen her dakikayla beraber, cevabı bildiğimi anlıyordum. Annem derin bir nefes alıp yemek odasına doğru ilerlerken, ben de bakışlarımı ön kapıya diktim. Çekip gidersem, bunların hiçbirisiyle yüzleşmek zorunda kalmazsam ve kupkeklerimi alıp kendimi dışarı atarsam her şeyin çok daha kolay olacağını söyleyen o tanıdık dürtü kendini bir kez daha hissettirmişti.

Gelgelelim öyle bir şey yapmadım tabii. Annemin peşinden yemek odasına doğru ilerledim. Annem, babamın elini tutarak bakışlarını üzerimizde gezdirdi ve derin bir

nefes alarak korktuğumuz şeyin ne yazık ki gerçek olduğunu söyledi.

Annemin ağzından çıkanları sanki suyun içinden duyuyordum. Kulaklarım çınılıyordu; masaya baktığımda Gelsey'in ağlamaya başladığını, babamın her zamankinden daha solgun görüldüğünü ve Warren'ın duygularını belli etmek istemediği zamanlarda yaptığı gibi alnını kırıştırdığını gördüm. Bir anda kendimi içinde bulduğum ve bir türlü kurtulamadığım bu kâbustan uyanabilmek için kolumu çimdikledim. Ama hiçbir işe yaramadı. Annem o korkunç şeyleri söylemeye devam ederken, hâlâ masada oturuyordum. *Kanser... Pankreas... Dördüncü evre... Dört ay, belki biraz daha fazla, belki daha az...*

Sözlerini bitirdiğinde Gelsey kesik kesik hıçkırıyor, Warren gözlerini hızlı hızlı kırıştırarak inatla tavana bakıyordu. Babam ilk kez lafa girdi ve boğuk bir sesle "Bence bu yazı konuşmalıyız," dedi. Babama baktım ve göz göze geldiğimizde, kız kardeşim gibi gözyaşlarına boğulmadığımdan, aksine hissettiğim tek şeyin bomboş bir hiçlik duygusu olduğunu fark etmemden ötürü kendimden utandım. Sanki onu yarı yolda bırakıyor gibiydim. "Bu yazı hep birlikte göl evinde geçirmeyi çok isterim," dedi babam ve bakışlarını masada gezdirdi. "Siz ne dersiniz?"

5. Bölüm

“**B**u bir şaka olmalı!” Annem mutfak dolaplarından birini sertçe kapatıp başını iki yana sallayarak bana döndü. “Bütün baharatlarımı alıp götürmüşler. Buna inanabiliyor musun?”

“Mmm,” diye mırıldandım. Annem beni mutfak toparlamaya yardım etmem için yanında sürüklemişti ama genel anlamda yaptığım şey, çatal bıçakların durduğu çekmeceyi tekrar tekrar düzenlemek olmuştu. Gözüme içindekilere göre ayrılması gereken şu koca kutularla uğraşmaya kıyasla daha kolay bir iş gibi görünüyordu. Annem o ana dek mutfakta kalan şeylerin envanterini tutmakla meşgul olduğu için oyalandığımı fark etmemişti. Görünen o ki geçen yaz, evi kullanan kiracılar temizlik malzemeleri ve dolaptaki baharatlar da dâhil olmak üzere, bir yere sabitlenmemiş olan her şeyi yanlarında götürmüşlerdi. Diğer yandan da arkalarında kendilerine ait bir sürü eşya bırakmışlardı. Tıpkı Gelsey’in sinirini bozan şu beşik gibi.

“Baharatsız nasıl yemek yapacağım ki ben?” diye mırıldandı annem ve üst taraftaki dolaplardan birini açarak, içinde ne var ne yok görmek niyetiyle parmak uçlarında yükseldi. Ayakları kusursuz bir şekilde birinci duruşa geçmişti. Ne de olsa annem gençliğinde profesyonel balerindi ve geçirdiği tendon sakatlanması dansı bırakmasına sebep

olsa da, hâlâ her an stüdyoya girebilecekmiş gibi görünüyordu. "Taylor," dedi, ona bakmama yol açan daha sert bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum çay kaşıklarından birinin yerini düzeltirken.

Annem içini çekti. "Surat asmayı keser misin artık?"

O an daha çok surat asmama sebep olabilecek başka bir cümle olamazdı. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Surat astığım falan yok."

Annem arka verandadan göle doğru bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Şu... tavrın... olmadan da yaz hepimiz için yeterince zor geçecek zaten, Taylor."

Çatal bıçak çekmecesini gereğinden daha sert bir şekilde kapattım. Şimdi hem canım sıkındı, hem de suçluluk duyuyordum. Kendimi bildim bileli annemin en sevdiği çocuğu olmamıştım. En sevdiği bence hep Gelsey'di ama aramız hep iyi olmuştu.

"Buraya gelmek istemediğini biliyorum," dedi, ses tonunu yumuşatarak. "Ama yazı güzel geçirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Anlaştık mı?"

Çekmeceyi çekip açtım ve sonra tekrar kapattım. Daha birkaç saattir bu evdeydim ama şimdiden duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Dahası hemen bitişteki evde benden – haklı olarak – nefret eden eski erkek arkadaşımın oturuyor olması da bu duruma hiçbir katkı sağlamamıştı. "Sadece," dedim biraz tereddüt ederek. "Bütün yaz burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca –"

"Anne!" Gelsey ayaklarını vura vura mutfağa girdi. "Beşik hâlâ odamda duruyor. Ayrıca ışığı açamıyorum!"

"Murphyler herhalde giderken ampulleri de götürmüşler," diye mırıldandı annem başını iki yana sallayarak. "Bir bakayım." Elini kız kardeşimin omzuna yaslayarak peşinden kapıya doğru ilerledi ama eşikte durup bana baktı. "Taylor, bunu daha sonra konuşabiliriz. Bu arada Warren ya da sen gidip pizza alsanıza. Bu akşam evde yemek yapmam mümkün görünmüyor."

Annem mutfaktan çıktıktan sonra bir süre daha oyalanarak tezgâhta dizili turuncu ve plastik şişelerde duran reçeteli ilaçlara baktım. Sonra babamı bulmak üzere dışarı çıktım. O her neredeyse, Warren'ın da orada olacağını biliyordum.

Nihayet ikisini de yemek masasının başında buldum. Gerçi bu denli küçük bir evde uzun uzun aramama gerek kalmamıştı zaten. Babam gözlüklerini takmış, önüne bir yığın kâğıtla dizüstü bilgisayarını çekmişti. Warren ise ciddi bir tavırla kaşlarını çatmış, elindeki devasa kitabı okumaya dalmıştı. Okurken bir yandan da yanındaki deftere notlar alıyordu. Warren, Penn'e erken kabul edilmişti ve hukuk fakültesine hazırlanmak için dersler almayı planlıyordu. Ama şu haline bakınca, onun şimdiden hukuk bürosunu açtığını, hukuk fakültesine sadece formaliteden gideceğini düşünürdünüz.

"Hey," dedim, babamın yanına otururken ağabeyimi sırtından dürterek. "Annem pizza al dedi."

Warren kaşlarını çatı. "Ben mi alacakmışım?" Ama babam ona bir bakış atınca hemen ayağa kalktı. "Yani, tabii, alırım. Çarşıdaki şu pizzacının adı neydi?"

Warren da ben de babama baktık. Ağabeyimin hafızası çok iyi olabilirdi ama önemli şeyleri aklında tutan hep

babam olurdu – etkinlikler, tarihler, pizza restoranlarının adları gibi şeyler.

“*Humble Pie*,” dedi babam. “Hâlâ kapanmadıysa, adı bu.”

“Gidip bakarım,” dedi Warren, polo tişörtünü düzelterek kapıya doğru ilerlerken. Birkaç adım sonra durup döndü. “Biliyorsunuz, değil mi? Pizza on beşinci yüzyılda İtalya’da kalanları değerlendirmek amacıyla –”

“Evladım,” dedi babam, Warren’ın lafını bölerek. “Yemekte mi konuşsak bunları?”

“Peki,” dedi Warren, dışarı yönelirken hafifçe kızarak. Çok geçmeden ön kapının kapandığını ve arabanın motorunun çalıştığını duydum.

Babam ekranının üzerinden bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Evlad? Annen gerçekten pizza almaya ağabeyinin gitmesini mi söyledi?”

Tişörtümün ucundan çıkmış olan ipliği çekiştirirken gülümsememi saklamaya çalışarak omuz silkdim. “İkinizden biri demiş olabilir. Ben olayı karara bağladım.”

Babam başını iki yana sallayarak, başını önündeki kâğıtlara eğerken usulca gülümsedi. Kanseri teşhisi konulduktan sonra, birkaç eksik işi tamamlayacağını iddia ederek çalışmayı sürdürmüştü ama çalışmazsa halinden pek de memnun olmayacağını iyi biliyordum. Babam çalıştığı hukuk bürosunun ortaklarından biriydi ve temyiz mahkemeleri konusunda uzmandı. Her cumartesi, hatta bazen pazarları soluğu ofisinde alırdı. Haftada bir ya da iki akşam onu sadece yemeklerde görürdük. Onun dışında hep çalışırdı. Telefonun gece geç saatlerde ya da sabahın köründe çalmasına alışmıştım. Sabahın dördünde garaj kapısının açılıp kapandığını duymaya da. Babam birilerinin

ikinci bir şans elde etmek için son umudu olarak erkenden ofisine giderdi.

“Ne üzerine çalışıyorsun?” diye sordum, babam birkaç dakika sessizce klavyede parmaklarını gezdirdikten sonra.

“Bir dava özeti,” dedi başını kaldırıp bana bakarak. “Birkaç haftadır bununla uğraşıyorum. Daha çabuk bitirirdim ama...” Cümlesinin sonu havada kaldı fakat ne demek istediğini anladım. Birkaç hafta – tam olarak üç hafta – önce babamın neyi olduğunu öğrenmiştik ve her şey bir süreliğine yaydan çıkmıştı.

“Pek de özet gibi olmamış sanki,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. Babam gülümseyince bunu başardığımı anladım.

“Aynen,” dedi onaylayan bir sesle. Babam kelime oyunlarını severdi, hatta ne kadar sinir bozucuysa o kadar hoşuna giderdi. Buna hoşgörüyü yaklaşan ve karşılık vermeye çalışan sadece ben vardım. “Yalnızca...” Ekrana bakarak başını iki yana salladı. “Düzgün olsun istiyorum. Benim vasiyetim olacak gibi duruyor.”

Onu başımla onaylayarak bakışlarımı ahşap masadaki çiziklere yönelttim. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Hepimiz babamın hastalığının farkındaydık ama doğum günümünden beri bu konuyu hiç açmamıştık. Ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Eh,” dedi babam usulca, bir an duraksadıktan sonra. “İşe döneyim ben.” Tekrar ellerini klavyede gezdirmeye başladı. Yanından kalkıp bavullarımı boşaltmaya niyetlenmiş olmama rağmen, babamı bu son davası üzerinde çalışırken tek başına bırakmak istemediğimi fark ettim. O yüzden çareyi yanında kalmakta buldum. Sessizliği bozan tek şey klavyeden çıkan tıkırtılardı. Daha sonra çakıl

yolda arabanın lastiklerinin çıkardığı sesi duyduk ve an-nem seslenip hepimizi yemeğe çağırdı.

Banyo yeterince büyük değildi.

Hepimiz aynı anda yatmak üzere hazırlanmaya baş-layınca, ki Warren buna “akşam yıkanması” diyordu, bu apaçık belli oldu.

“Bana hiç yer bırakmamışsınız,” diyerek dişlerini ina-nılmaz yavaş bir şekilde fırçalayan Gelsey’i dürtüp ya-nından geçtim ve ecza dolabına baktım. Dolap, Warren’ın kontakt lensleriyle ilgili öteberilerle, Gelsey’in diş kalıbını koyduğu plastik kutu ve dudak kremleriyle, ayrıca anlam-sız sayıda pek çok diş macunuyla dolmuştu.

“Daha önce gelseydin,” dedi Warren eşikte dikilip, za-ten küçük olan banyonun daha da küçük görünmesine yol açarak. “Acele edebilir misin?” diye sordu Gelsey’e ama o, ağzı diş macunuyla dolu bir gülümsemeyle görmesem inanamayacağım denli yavaş hareketlerle dişlerini fırçala-mayı sürdürdü.

“Dolapta kendime yer rezerve ettirmem gerektiğinden haberim yoktu,” diye cevabı yapıştırdım, yüz yıkama so-lüsyonuma ve makyaj temizleyicime yer açmak için kon-takt lens kutularından birkaçını yana iterek.

Gelsey nihayet dişlerini fırçalamayı bitirip fırçasını yı-kadı ve dikkatle yerine kaldırdı. “İstersen eşyalarını kü-vetin kenarına yerleştir,” derken omuz silkti, ezelden beri orada olan yeşil çizgili duş perdesini çekerek. “Eminim yer vardır –” Gelsey bir anda lafını yarıda kesti ve çığlık çığ-lığa bağırmağa başladı.

Bir saniye sonra haykırışlarının sebebini anladım. Küvetin köşesinde kocaman bir örümcek vardı. Uzun bacaklıydı. Eskiden çıktığım bir doğa yürüyüşünde, bunların aslında tehlikeli olmadıklarını öğreniştim. Ama bunu bilmek, evimdeki küvette kafam kadar bir örümceğin keyif çattığını görmek isteyeceğim anlamına gelmiyordu tabii. Geriye doğru bir adım atınca bir an önce sıvışmaya bakan Warren'a çarptım.

"Baba!" diye bir çığlık attı Gelsey, ok gibi kapıya fırlayarak. Birkaç saniye sonra babam arkasında annemle kapıda belirdiğinde üçümüz çoktan eşikte birbirimize sokulmuş ve örümceği göz hapsine almıştık bile.

"Örümcek," dedi Warren, küveti işaret ederek. "*Pholcidae* türü." Babam onu başıyla onaylayarak banyoya girdi.

"Öldürecek misin?" diye sordu Gelsey, annemin arkasına saklanmışken. Bu tavrı bana biraz abartılı gelmişti.

"Hayır," dedi babam. "Bana bir parça kâğıt ve bardak lazım."

"Getiriyorum," dedi Warren, hemen fırlayıp uzaklaşarak. Bir süre sonra elinde dergilerimden biri ve bir su bardağıyla geri döndü. Getirdiklerini eşikten babama uzattı ve hepimiz geri çekildik. Bunun tek sebebi örümcek korkusu değildi aslında. Babam küçücük banyonun neredeyse tamamını kaplamıştı. Ne de olsa üniversiteyi savunma oyuncusu olarak futbol bursuyla okumuştı. Son zamanlarda epey kilo vermiş olsa da, hâlâ iri yarı sayılırdı – uzun boylu, geniş omuzlu ve gür sesli bir adamdı. Ne de olsa mahkeme salonlarında sesini bir şekilde jüriye duyurması gerekiyordu.

Çok geçmeden babam duş perdesinin arkasından göründü. Elindeki bardağı ters çevirip dergiye bastırmıştı. Örümcek kendisini bir o tarafa, bir bu tarafa atıp duruyor,

derginin kapağını süsleyen genç yıldızın yüz hatları üzerinde dolaşıyordu. Babam doğrulurken yüzünü ekşitti ve annem hemen dergiyi elinden alıp bana uzattı. "Taylor, şunu dışarıya bırakıver, olur mu?" Babama doğru bir adım atarak daha alçak bir sesle, "İyi misin, Robin?" diye sordu.

Babamın tam adı Robin olmasına karşın, insanlar ona Rob diye hitap ederlerdi. Robin adının kullanıldığını sadece annemin sinirli ya da endişeli olduğu zamanlarda birkaç kez duymuştum. Bir de büyükbabam ziyarete geldiğinde.

Babam hâlâ acıyla yüzünü buruşturuyordu. Daha önce hiç şahit olmadığım bu sahneyi izlemeye dayanamayacağımı düşündüm. Babamı daha önce hiç böyle görmemiştim. Oradan uzaklaşmak için bir bahanem olmasına sevinerek, elimde hapsolmuş örümceği taşıdığım dergiyle arkamı döndüm.

Ön kapıdan çıkıp çakıllı garaj yoluna uzanan basamakları indim ve bardağı kaldırdım. Örümceğin hemen kaçmasını bekliyordum; o yüzden 'Bu Yaz İçin 10 Güzellik Önerisi'nin üzerinde donup kaldığını görünce şaşırdım.

"Yürüsene," dedim, dergiyi hafifçe sallayarak. Örümcek nihayet mesajımı alıp uzaklaşmaya başladı. Dergiyi iyice silkeledim ve eve girmeye yeltendim ama babamın yüzündeki ifade aklıma gelince, dergiyle bardağı verandaya bırakıp yola doğru yürüdüm.

Yalın ayaktım ve attığım her adım canımı yakıyor, bana bu yolu acı çekmeden yürüyeli ne kadar olduğunu, daha doğrusu buraya gelmeyeli ne kadar çok vakit geçtiğini hatırlatıyordu. Garaj yolunun yarısını geçtiğimde ayı kutusuna tutundum – ayıların çöpe girmesine engel olmak için yapılmış ahşap, ağır bir şeydi bu. Ayaklarımı dinlendirmeye çalışırken, çimenlikte ateşböceklerinin parıldamaya

başladığını fark ettim. Sonra yolun geri kalanını atlaya zıplaya geçip asfalt yola çıktım.

Hiç istemememe karşın, yandaki eve doğru çekildiğimi hissettim. Artık Henry'nin yaşadığını bildiğim evde pencerelerden dışarı vuran ışıklar, çakıllı garaj yoluna kare şeklinde yansıyor. Yanan ışıklara bakarken onun evde olup olmadığını, evdeyse hangi odanın onun olduğunu düşündüm. Bir anda kendime gelip saçmalamaya başladığımı fark ettim. Başımı çevirdiğimde evin yanında yuvarlak bir kamp çadırı olduğunu gördüm. O esnada çadırın ışığı yandı ve içindeki kişinin silüeti belirdi. Dönüp sadece yıldızları seyretmeye çıkmışım gibi kayıtsız bir tavırla yürüyerek caddede ilerledim.

Gökyüzünde kocaman görünen ve yola ışığını vuran aya baktığımda, bunun hiç de fena bir fikir olmadığına karar verdim. Başımı geri atıp yıldızları aranmaya başladım.

Deniz subayı olan dedem bana küçükken takımyıldızlar hakkında bir kitap göndermişti. O zamandan beri yıldızlara bir hayli düşkündüm. Yıldızları birbirlerinden ayırt etmeyi pek başaramasam da, hikâyeleri aklımda kalmıştı. Evrenin iki ucuna sürgün edilen sevgililer, kibirleri yüzünden cezalandırılan ve ters asılan tanrıçalar... Gece gökyüzü açıksa yukarı bakıp gökyüzündeki yıldızları seçmeye ve insanların eskiden anlattıkları bu hikâyelerin kaynağını algılamaya çalışırdım. Yıldızları görmek Phoenix Gölü'nde her zaman daha kolaydı. Bu akşam ise gökyüzünü ele geçirmiş gibiydiler. O gün belki de ilk kez olmak üzere, nefes alabildiğimi hissedene kadar gözlerimi dikip yıldızlara baktım. Hatta belki son üç haftadır ilk kez...

Bu yazı nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum. Daha birkaç saattir buradaydık ama şimdiden her şey bana ağır

gelmeye başlamıştı. Sanki hepimiz hiçbir şey yokmuş gibi rol yapıyorduk. Neden ailece buraya geldiğimizden bahsetmiyorduk bile. Onun yerine akşam yemeği boyunca Warren'ın pizzanın nasıl ortaya çıktığına dair anlattıklarını dinlemiştik.

Yarı yolda geri dönmeye karar verip eve doğru yürümeye başladım. Akşamüzeri karşılaştığımız köpek, garaj yolunun ucunda, çakılların bitip asfaltın başladığı yerde oturuyordu. Elinde tasma ve plastik torbasiyla sahibinin gelip gelmediğini görmek için sağa sola bakındım. Phoenix Gölü'nün sokakları öyle güvenli ve boş olurdu ki insanlar köpeklerini tasma ile gezdirmekten çekinmezlerdi. Sadece bir kez, Morrisonlar bir akşam huysuz kanişlerini gezdirirken ayı kutularından birinin üzerinde bir ayıyla karşılaşmışlardı. Bay ve Bayan Morrison alelacele geri çekilmişler ama sadece huysuz değil, biraz da akılsız olan kanişleri, ayının büyük bir köpek olduğunu sanıp ona selam vermek için yanına doğru koşmuştu. Neyse ki yarı yolda bunun kötü bir fikir olduğuna kanaat getirmiş, zarar görmeden kaçmayı başarmıştı. O günden sonra Morrisonların köpeklerini tasma ile gezdirdiklerini hiç görmedim.

Ama bu akşam sokak son derece sessizdi. Yaramaz köpeğini aramak için etrafta dolaşan kimse yoktu. Bir adım daha attım ama köpek ne doğruldu, ne kıpırdadı. İrkilmedi bile. Hatta öteden beri beni görmeyi bekliyormuş gibi kuyruğunu daha hızlı sallamaya başladı. Tasmaşının soluk mavi olduğunu gördüm, demek ki büyük ihtimalle erkekti. Tasmaşının ucundaki künyede adı da yazıyordu. Anlaşılan bir yuvası vardı ama oraya gitmemeyi tercih ediyordu. O anda onunla empati kurmaktan kendimi alamadım.

Gelgelelim o yuvanın bizim garaj yolumuz olmadığı kesindi. Köpeğin kendi başının çaresine bakabileceğini düşünerek yanından dolaşıp eve doğru ilerledim. Birkaç

adım atmıştım ki arkamdan belli belirsiz bir şingirtı duydum. Dönüp baktığımda, köpeğin peşimden geldiğini gördüm. Köpek hareket ettiğini fark etmemi istemezmiş gibi bir anda olduğu yerde kalıp apar topar oturdu. Kendimi tuhaf bir Yeşil Işık, Kırmızı Işık* oyunu oynuyormuş gibi hissettim. Parmağımla yolu işaret ederek, “Hayır,” dedim elimden geldiğince katı bir tavırla. *Top Dog*’dan öğrendiğim dersleri hatırlamaya çalıştım. “Git.”

Köpek kafasını yana eğdi ve bana umut dolu gözlerle bakarken kuyruğunu sallamaya başladı. Gitmeye hiç niyeti yoktu.

Yakından baktığımda onun biraz pis bir hali olduğunu gördüm. Tüyleri yer yer parlaklığını yitirmişti. Ama buna şaşırmanın lazımdı. Sahibi özenli biri olsaydı zaten köpeğinin günün bu vakti tek başına sokaklarda dolaşmasına izin vermezdi.

“Git,” dedim, bu kez daha da katı bir sesle. “Hemen!” Programın tavsiye ettiği gibi köpekle göz teması kurmaya çalıştım. Bana bir süre daha baktıktan sonra iç çeker gibi bir tavır takındı. Ama nihayet ayağa kalkmıştı. Bacakları vücuduna göre biraz kısa olduğundan, doğrulduğunda boyu pek değişmemişti. Bana son bir kez baktı fakat istifi bozmamaya gayret ettim. Çaresiz bir şekilde dönüp yavaşça garaj yoluna doğru yürümeye başladı.

Köpek çakıllı yolun sonuna vardığında, bir an durakladıktan sonra sol tarafa döndü ve sokağa doğru ilerledi. Hemen eve girmeye niyetlenmeme rağmen, köpeğin uzaklaşmasını seyrettim. Tasmaşının ucundaki künyenin çıkarıldığı şingirtı giderek azaldı ve köpek yolun ilerisindeki dönemeçte gözden kayboldu.

* Trafik polisi olarak seçilen oyuncunun diğer oyunculara “yeşil ışık” diyerek bitiş çizgisine koşma, “kırmızı ışık” diyerek oldukları yerde durma talimatı verdiği çocuk oyunu. (Ç.N)

6. Bölüm

E rtesi sabah şaşkınlıkla uyandım. Bakışlarımı etrafta gezdirirken bir an için nerede olduğumu hatırlamadığımdan gözlerimi kırptırdım. O sırada şifonyerin üzerinde duran penguin gözüme çarptı ve kafamda her şey yerli yerine oturdu. İnildyerek döndüm ama gözlerimi kapatırken tekrar uyuyamayacağımı çoktan fark etmiştim.

Yatakta doğrulup gözlerimi kısarak pencereden içeri süzülen güneş ışığına baktım. Görünüşe göre güzel bir gün olacaktı; artık ne işime yarayacaksa? Yataktan kalktım ve penguene bir kez daha baktıktan sonra onu dolabın en üst rafına kaldırdım. Dolabın kapısını da kapattım. Böylece her sabah uyandığımda gözüme çarpan ilk şey o olmayacaktı.

Koridorda yürürken saçlarımı dağınık bir atkuyruğu yaptım. Ev inanılmaz sessizdi. Mutfğa girdiğimde mikrodalga fırının saatine baktım ve sabahın henüz sekizi olduğunu gördüm. Yakın bir geçmişte, babamı şu saatte çoktan ayağa dikilmiş halde görürdüm. Bir demlik kahve hazırlamış, o sabahki e-postalarının yarısına cevap vermiş ve işe gitmeye hazır olurdu. Boş kahve makinesinin görüntüsü dahi bana işlerin değiştiğini hatırlatmaya yetmiş, hayatımızın bir şekilde normale dönmesine dair taşıdığım umutların boş olduğunu göstermişti. Kendim de

bir demlik hazırlayabilirdim tabii ama kahve hazırlamak hep babamın görevi olmuştu.

Çıt çıkmayan bir evde takılmak istemediğimden dışarıya çıkmaya karar verdim. Normalde iskeleye inerdim ama bir önceki gün orada Henry'yle karşılaşmış olduğum için bir daha iskeleye iner miyim ondan bile emin değildim. O yüzden parmak arası terliklerimi giyip garaj yolunda yürümeye başladım. Belki yürüyüşten döndüğümde diğer aile fertleri uyanmış olurdu ve beraber...

Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğimi fark ederek garaj yolunun ortasında durdum. Alıştığım hayatın sona erişine tanıklık etmek dışında bu yaz ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bu düşünce, yaşananları da ev ve içindeki sessiz kahve makinesi gibi bir şekilde arkamda bırakabilecekmişim gibi adımlarımı hızlandırmama yol açtı.

Bile isteye Henrylerin evinin aksi yönüne doğru döndüm. Yürürken ilk kez, diğer tarafımızdaki evde de yeni komşularımız olduğunu fark ettim. Garaj yolunda bir Prius duruyordu ve bahçede üzerinde YAZA HAZIR yazan, daha önce görmediğim bir tabela vardı.

Sokağımız Dockside Terrace o sabah boş sayılırdı. Sadece, hayli enerjik bir golden retriever cinsi köpeği gezdiren, uykulu bir adam görmüştüm. Yürürken kendimi evlerin önündeki tabelaları inceleyerek kaç tanesini hatırladığımı düşünürken buldum. Phoenix Gölü'ndeki neredeyse tüm evlerin numara yerine isimleri vardı. Ama isim konusunda fikir birliğine varamadığımız için bizim evin önünde tabela yoktu. Eskiden her yaz oylama yapardık ama bir türlü uygun bir isim çıkmazdı.

Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra geri dönmeye karar verdim. Hava ısınmaya başlamıştı. Üstelik etrafta koşuya veya köpeğini gezdirmeye çıkmış, bana neşeyle el sallayan insanların sayısı arttıkça, evden yataktan fırladığım gibi çıktığımın ve sütyen takmadığımın bilincine de varmıştım. Tam geri dönecektim ki yolun kenarından ormana uzanan bir açıklık gördüm. Hafızam normalde ayrıntıları anımsamak konusunda pek yeterli değildi ama buradan neredeyse bizim evin önüne çıkan bir patika olduğuna emin gibiydim.

Ormanın girişinde bir an için duraksadım fakat açıklığa adım attığım anda, kendimi âdeta bambaşka bir dünyada buldum. Burası daha sessiz ve karanlıktı. Güneş ışıkları ağaçların arasından şeritler halinde uzanıp yaprakların üzerine vuruyordu. Yıllardır ormana girmemiştim. Patikayı izledikçe, her şeyin bana ne kadar tanıdık geldiğini fark ettim. Yosunların üzerindeki çiy taneleri, çam ağaçlarının kokusu, terliklerimin altında çıtırdayan yaprakların ve kuru dalların sesleri... Eve ilk girdiğimde nasıl hissettiysem, şimdi de öyle hissediyor, bir şeyi arkada bırakmış olmanın, onun yok olup gittiği anlamına gelmediğini görebiliyordum. Yürümeye devam ettikçe, şaşırmakla beraber burayı özlediğimi de fark ettim.

Yarım saat geçtikten sonra, ormana karşı hissettiğim bütün sıcak duygular yok olmuştu. Doğru patikada olduğumu sanıyordum ama görünen o ki yolumu yitirmiştim. Dallar bacaklarımı çizmiş, boynum sivrisinek ısırtığı içinde kalmıştı. Saçımın ne hale geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Ama her şeyden çok kendime sinirlenmiş, evin bu kadar yakınında kaybolduğuma inanamamıştım.

Telefonumu yanıma almış olsaydım, pusulası ve tabii ki GPS'i şu anda çok faydalı olurdu. Etrafta hiçbir ev

görünmüyordu. Yönümü bulmama yardımcı olacak hiçbir şey yoktu ama henüz paniğe kapılmamıştım. Şimdilik o patikayı tekrar bulabilirsem, geldiğim yönden geri gidebileceğimi umuyordum. Kısa yol falan umurumda değildi. Sadece eve ulaşmak istiyordum.

Derken uzaklardan bir yerden bir kuş sesi duydum. Bir saniye sonra, bir ses ona karşılık verdi ama bu sesi çıkaran başka bir kuş değildi. Sonra kuş sesi yinelendi, bu sefer daha iyi çıkmıştı. Hızlı adımlarla sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Ormana kuşları gözlemeye gelmiş insanlar varsa, belki bana ana yola nasıl çıkacağımı tarif edebilirlerdi. Belki de tamamen kaybolmuş değildim.

Çok geçmeden onları buldum. Sürekli yükselen kuş taklidi sesinin epey yardımı dokunmuştu. Gördüğüm iki oğlandan biri uzun boyluydu, diğerinin boyu ise Gelsey kadardı. Bana arkalarını dönmüş, gözlerini bir ağaca dikmişlerdi.

“Merhaba,” diye seslendim. Kendimi rezil etmeyi falan geçmiştım. Sadece eve gidip kahvaltı etmek ve sinek ısırıklarına bir çare bulmak istiyordum. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim –”

“Şşşt!” dedi uzun boylu olan keskin bir fısıltıyla, bakışlarını ağaçtan ayırmadan. “Bir şey izliyoruz, bu –” Arkasını döndü ve lafını yarıda kesti. Henry’den başkası değildi karşımdaki. Beni gördüğüne, en az benim o an hissettiğim kadar şaşırmış görünüyordu.

Yine ağzımın beş karış açıldığını hissettim ve hemen kapattım. Kızardığımdan emindim ve henüz bunu saklayacak kadar bronzlaşmamıştım bile. “Merhaba,” diye mırıldandım, kollarımı gergin bir tavırla göğsümde kavuşturarak.

İçten içe neden ona her rastlayışında bir öncekinden daha berbat bir halde göründüğümü sorguladım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Henry, aynı keskin fısıltıyla.

“Ne yani, artık ormana girmeme izin yok mu?” diye sordum sesimi o kadar alçaltmaya zahmet etmeyerek. Bunun üzerine Henry’nin yanındaki çocuk arkasını döndü.

“Şşşt!” dedi, gözlerine tuttuğu dürbünü indirerek. O anda şaşkınlıkla bunun Henry’nin küçük kardeşi Davy olduğunu fark ettim. Onu en son yedi yaşındayken gördüğümü düşünürsek, epey değişmişti. Henry’nin o yıllardaki halini andırıyordu. Tek fark, Davy’nin daha yazın başı olmasına rağmen epey bronzlaşmış olması ve ayağına mokasen giymesiydi. “Kiraz kuşunu izlemeye çalışıyoruz.”

“Davy,” dedi Henry onu dürterek. “Kabalık etme.” Sonra bana doğru bakarak, “Taylor Edwards’ı hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Taylor?” diye sordu Davy kocaman gözlerle Henry’ye bakarak. “Cidden mi?”

“Merhaba,” dedim şöyle bir el salladıktan sonra hemen tekrar kollarımı kavuşturarak.

“Neden burada ki?” diye sordu Davy fısıldarcasına.

“Sonra söylerim,” diye karşılık verdi Henry, ona kaşlarını çatarak.

“İyi de, neden onunla konuşuyorsun?” diye sordu Davy. Artık fısıldamayı falan boş vermişe benziyordu.

“Neyse,” dedim yüksek sesle. “Sizden rica etsem –”

O sırada deminden beri baktıkları, Crosbylere ait olan ağaçtan kanat sesleri duyuldu ve iki kuş – biri kahverengi, biri mavi – gökyüzüne doğru süzüldü. Davy hemen

dürbününü gözlerine götürmeye yeltendi ama ben bile yetişemeyeceğini fark etmiştim. Kuşlar çoktan uçup gitmişti. Davy'nin omuzları düştü ve boynuna asılı duran dürbünü elinden bıraktı.

"Yarın tekrar geliriz, olur mu?" dedi Henry sessizce, elini kardeşinin omzuna yaslayarak. Davy omuz silkmekle yetinerek gözlerini yere dikti. "Artık gitmeliyiz," dedi Henry, bana şöyle bir bakarak. İkisi dönüp gitmeye yeltenmeden önce bana belli belirsiz bir baş selamı verdi.

"Şey," diye söze girdim, açıkça konuşmanın belki peşlerinden eve ulaşırım umuduyla ormanda arkalarından sürüklenmekten daha iyi olacağını düşünerek. Hem ya eve gitmiyorlarsa, ben de başka bir kuşun peşine düşmüşken onları takip etmiş gibi olursam ne olacaktı? "Eve mi dönüyorsunuz? Çünkü galiba yolumu kaybettim, eğer siz de..." Henry'nin suratındaki ifadeyi görünce sesim azalarak yok oldu. Aynı anda hem duyduklarına inanamamış, hem de bana sinir olmuş gibi bir hali vardı.

Derin bir nefes koyuverdikten sonra Davy'yle konuşmak için eğildi. "Evde görüşürüz, tamam mı?" diye sordu. Davy bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

"Nereye gittiğini biliyor mu?" diye sordum, onun gözden kaybolmasını seyrederken. Kesinlikle biliyor gibi görünüyordu ama ormana ilk girdiğimde ben de öyle hissetmiştim.

Henry bu sorumu nedense komik buldu. "Davy bu ormanı avucunun içi gibi bilir," dedi, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirirken. "Kısa yoldan gitti. Orayı nasıl buldu, Tanrı bilir. Ben nereden gittiğini hiç bilmiyorum ama yolu yarı yarıya kısaltıyormuş." O sırada suratına

kiminle konuştuğunu fark etmiş gibi bir ifade yerleşti. Gülümsemesi soldu ve gözlerinde tekrar sinirli bir bakış belirdi. "Hadi, gidelim," dedi kısaca ve benim geldiğimden farklı bir yöne doğru yola koyuldu.

Birkaç dakika hiç konuşmadan ormanda ilerledik. Henry hep dümdüz karşıya bakıyor, benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bense eve varacağım ve bunu geride bırakacağım ana kadar olan dakikaları sayıyordum.

"Teşekkürler," dedim nihayet, bu sessizliği daha fazla kaldıramayacağımı hissederek.

"Önemli değil," dedi Henry uzatmadan. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Ben..." diye lafa girdim, ne söyleyeceğimi bilemeden. Ama kendimi bir açıklama yapmak zorunda hissediyordum. "Böyle olsun istemezdim. Sadece evin yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Sorun yok," dedi Henry, az öncekinden daha nazik bir tavırla. "Ne de olsa aynı yere gidiyoruz. Ayrıca," dedi bir an için bana bakarak. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dikkatimi çekti. "Bunun kaçınılmaz olacağını söylemiştim."

Ona karşılık vermeye yeltenmişim ki iki tane devasa ağacın yere devrildiğini, gövdelerini neredeyse tamamen yosunların kapladığını gördüm. "Bu da nedir?" diye sordum hemen. Devrilmiş ağaçlar ve etrafa saçılmış tahtalar, yolu neredeyse tamamen tıkamıştı. Yığının en yüksek noktası belime kadar ulaşıyordu.

"Geçen ay fırtına koptu," dedi Henry, yığının çevresinden dolanmaya girişerek. "Orada bir ağaç evi vardı, ağaçlarla beraber o da yıkıldı."

Bu söyledikleri, keresteleri ve güneş ışıklarının vurduğu noktalarda yer yer gördüğüm çivileri açıklıyordu. Onun

peşinden gidecektim ki bir anda aklıma gelen bir anıyla olduğum yerde kalakaldım. “Seninki duruyor mu peki?” diye sordum. Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, artık o evde oturmadıkları aklıma geldi. “Yani, hâlâ orada mı? Ağaç evi?” Henry ile babası o ağaç evini birlikte inşa etmişlerdi ve biz de orayı küçük kardeşlerin girmesine izin verilmeyen bölge ilan etmiştik. Özellikle hava kötüyken ve göle inme şansımız yokken orada uzun saatler geçirirdik.

“Hâlâ orada,” dedi Henry. “Yani, bildiğim kadarıyla. Garaj yolundan ileriye bakarsan ucundan görebilirsin.”

“Sevindim,” dedim. Bunu söyler söylemez, gerçek hissimin bu olduğunun farkına varmıştım.

“Aynen,” dedi Henry. “Ben de öyle.”

Devrilmiş ağaçların etrafından dolanırken onları yerde o şekilde görmenin şaşkınlığını taşıyordum içimde. O kadar devasa duran, her şeye dayanıklı gibi görünen koca koca ağaçları, rüzgâr ve yağmur alaşağı edebiliyordu demek.

Henry çoktan ilerlemeye koyulmuştu. Ona yetişmek için devrilmiş ağaçlardan birinin üzerinden geçmeye yeltendim. Tepesine çıktığımda orada gövdenin iyice daraldığını fark ettim ve bunun çok zor olmayacağını düşündüm. “Offf...” diye söylendim, kuru dallardan biri bacağımı çizdiğinde.

Henry dönüp gözlerini kısarak bana baktı. “Ne yapıyorsun sen?” diye seslendi, bana doğru yürürken.

“Hiç,” dedim sesimin ne kadar sinirli çıktığını fark ederek. Böyle yapmam doğru değildi; ne de olsa ormandan çıkmama yardım etmeye çalışıyordu. Ama oraya tırmanmamın amacı, onun beni beklemek zorunda kalmasına engel olmaktı.

“Öyle yapma,” dedi. Henry’nin ses tonunun da benimkinden aşağı kalır yanı yoktu. “Oyunlar çürümüş. Muhtemelen

–" O anda üzerinde durduğum ağaç gövdesi parçalandı ve kendimi kaçınılmaz düşüşe hazırlayarak ileri doğru savruldu. Henry bir anda önümde belirdi ve beni yakaladı.

"Özür dilerim," diye bir nefes koyuverdim. Adrenalin-den ötürü kalbim küt küt atıyordu.

"Dikkatli ol," dedi Henry, ben ağacın parçalarının arasından çıkmaya çalışırken. "Davy geçen ay aynı şeyi yapmaya çalışırken bileğini burktu."

"Teşekkürler." Ayağımı kurtarıırken destek almak için Henry'ye hafifçe yaslandım. Çürümüş bir ağaç gövdesinde kim bilir nasıl yaratıkların peyda olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Nihayet iki ayağımı da orman zeminine bastığımda, Henry'nin kollarının hâlâ vücuduma dolanmış olduğunu fark ettim. Ellerinin sıcaklığını incecik tişörtümün üzerinden sırtımda hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp ona baktım ki hâlâ ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda olmam epey tuhaftı. Ne kadar yakın olduğumuzun ayrırmına vardım. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. O da aynı anda bunu fark etmiş olacak ki kollarını hemen geri çekerek birkaç adım uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu, o sert ve resmi ses tonuyla.

"Evet," dedim, onun ne kadar kızarmış olduğumu fark etmemesi için ayak bileklerime yapışmış olan ıslak yaprakları ayıklar gibi yaparak.

"Güzel," dedi ve tekrar yürümeye koyuldu. Ben de ayaklarımı onun bastığı yerlere basmaya dikkat ederek peşinden gittim. Çok kısa bir süre sonra, ormandan çıktık. Güneş ışığının parlaklığı karşısında gözlerimi kırptıştırırken, evden sadece iki sokak ötede olduğumu fark ettim. "Buradan yolu bulabilir misin?" diye sordu Henry.

"Tabii ki," dedim, kendimi hakarete uğramış gibi hissederek.

Henry başını iki yana sallayarak gülümsedi. Karşılaştığımızdan beri gördüğüm ilk içten gülümsemeydi bu. "Yön algının pek iyi olduğu söylenemez de," dedi. Buna karşı çıkmak üzere ağzımı açacaktım ki "Daha şimdi seni ormandan çıkarmak zorunda kaldım," diye sözlerini sürdürdü. Bir an için bana ifadesiz gözlerle bakarak, "Ve bu ilk kez olmuyor," diye ekledi. Sonra arkasını dönüp uzaklaşarak beni ne kastettiğini anlamaya çalışır bir halde yalnız bıraktı.

O gözden kaybolduğu anda kafama dank etti. İlk tanışmamız da bu ormanda olmuştu. Ormanın karanlığından sonra çok parlak gelen güneş ışıklarından korunmak için elimi gözlerime siper ederek eve doğru yürürken, onunla ilişkimizin nasıl bittiğini düşünüp durmaktan, nasıl başladığını neredeyse unuttuğumu da fark ettim.

"Taylor, nerelerdeydin?" diye sordu annem eve geri döndüğümde, bacaklarımdaki çizikler karşısında gözlerini kocaman açarak. Kimsenin uyanmamış olduğunu umut ederek gizlice odama geçmeye yeltenmişim oysa ama şans belli ki benden yana değildi. Annem resmen mutfağı doldurmuş olan PocoMart torbalarını boşaltmakla uğraşıyordu. Phoenix Gölü'nde markete en benzer şey PocoMart'tı. Daha büyük süpermarketler de vardı ama oralara gitmek arabayla bile epey vaktimizi alıyordu.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedim gözlerimi annemden kaçırarak mutfakta gezdirirken. Kahve makinesi hâlâ boştu

– annem daha çok çay içerdi – demek ki, ben evden çıkalı iki saat olmasına rağmen babam hâlâ uyuyordu.

“Markette Paul Crosby’ye rastladım,” dedi annem. Henry’nin babasıydı bu. Yüzüme ateş bastığını hissederek, annemin Paul Crosby’le oğullarından benim ormanda kaybolduğum haberini almadan önce karşılaşmış olmalarına sevindim. “Süt ürünleri reyonunda rastladım ona. Artık yandaki evde oturuyorlarmış.”

“Ah,” dedim. “Şu işe bak.” Yanaklarımın iyice kızardığını hissediyordum. Buzdolabının kapağını açıp çok önemli bir şey aranıyor gibi başımı içeri soktum.

“Gidip Henry’ye bir merhaba demen gerek,” diye sözlerini sürdürdü annem, ben süt kutularında yazan son kullanma tarihlerini dikkatle incelerken.

Kafanızı buzdolabının içinde tutmaya dayanabileceğiniz belli bir süre vardı ve ben de o sürenin sonuna gelmiştim. Ayrıca kulaklarım donmaya başlamıştı. “Hmm,” dedim buzdolabının kapağını kapatıp sırtımı kapağa yaslarken.

“Ben de gidip Ellen’la merhabalaşsam iyi olur,” diye sözlerini sürdürdü annem. Bunu yapmaya pek de hevesli görünmüyordu. Onu suçlayamazdım. Henry’nin annesi çocukları ancak sessiz durdukları ve ayak altında dolaşmadıkları sürece severdi. Dolayısıyla hepimiz bizim eve koşturarak – hatta bazen su savaşı yaparak – girmemize rağmen, Henryler’in kapısına vardığımızda bir anda sözleşmiş gibi sakinleşir ve sessizleşirdik. Battaniyelerden kale yapabileceğiniz bir ev değildi orası. Annem bunu doğrudan dile getirmemiş olsa da, öteden beri onun Bayan Crosby’den pek hoşlanmadığını sezerdim.

Tezgâhtaki torbaların birinden elma aldım ama annem onu hemen elimden alıp lavaboda yıkadı, sonra kurula-yıp bana uzattı. "Eskiden Henry'yle çok yakındınız," dedi.

Mutfak penceresinden Crosbylerin evine göz attım ama bunu daha çok yüzümdeki ifadeyi annemden saklamak amacıyla yapmıştım. "Öyle sayılır," dedim. "Ama üzerin-den çok zaman geçti, anne."

Annem torbaları katlamaya başladı. Ona yardım edebi-lirdim ama bunun yerine mutfak tezgâhına yaslanıp elmamı yemeye giriştim. "Lucy'yi aradın mı?" diye sordu annem.

Elmamdan sert bir ısırik daha alırken, annemin neden sürekli benim için en iyi olanı bildiğini zannettiğini me-rak ettim. Mesela neden Lucy'yi aramak *isteyip istemediğini* sormuyordu? Bu arada, kesinlikle öyle bir isteğim yoktu, onu da belirteyim. "Hayır," dedim, gözlerimi devirmeme engel olmaya çalışarak. "Arayacağımı da sanmıyorum."

Annem torbaları lavabonun altındaki yerlerine kaldı-rırken bana bu yaptığının yanlış olduğunu düşündüğünü belli eden bir bakış attı. "İnsan çocukluk arkadaşlarıyla arayı soğutmamalı. Onlar seni herkesten iyi tanır."

O sabah Henry'yle karşılaşmamın ardından, bunun pek de iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Annemin elinde yaz takvimiyle buzdolabına doğru yürümesini seyrettim. Phoenix Gölü derneği her yıl bu takvimlerden basardı ve hatırlayabildiğim kadarıyla her yaz buzdolabında o sene-nin takvimi asılı olurdu. Dikey olarak asılacak şekilde ya-pılmışlardı; böylece yazın üç ayını aynı anda görebiliyor-dunuz. Aylar sırasıyla yelkenlilere binmiş neşeli çocuklar, gölün kenarında keyif yapan mutlu çiftler ve güneşlenen yaşlılarla doluydu. Annem takvimi birbirine uyumsuz magnetlerle buzdolabına tutturdu. O anda Murphylerin

magnetleri alıp götürmediklerine memnun oldum. Takvime doğru eğilip önümüzde uzanan yaz günlerini simgeleyen boş karelere baktım.

Bu takvim önceleri - özellikle de böyle mevsim başlarında - o yazın bitmesine ne kadar çok zaman kaldığına bakıp mutlu olmamızı sağlardı. Eskiden yaz hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi; o yüzden Ağustos geldiğinde buzlu şeker yemeye doymuş, sinek ısırıklarından bezmiş bir halde sonbahar olmasını ister, havaların soğumasını, külotlu çorap giymeyi, Cadılar Bayramı ve Noel'in gelmesini dört gözle beklerdim. Ama şimdi takvime bakıp hesap yapmaya girerken, göğsümün sıkıştığını ve nefesimin daraldığını hissettim. Üç hafta önce, doğum günümde, doktorlar babama dört aylık ömrü olduğunu söylemişlerdi. Belki biraz daha fazla... ya da belki daha az. Ve bu sürenin üç haftası geçip gitmişti bile. Takvime bakarken, görüşüm bulanmaya başladı. Mayısın ortasıydık, o yüzden bu ayın geri kalanı ve Haziran cepteydi. Sonra Temmuz da tamamı. Peki ya sonra? Ağustos ayında yer alan resme; Phoenix Gölü'nün başında el ele tutuşmuş, güneşin doğmasını izleyen yaşlı çift baktım ve o günlerde ne olacağını, hayatımın neye benzeyeceğini hiç bilmediğimi fark ettim. Acaba babam hâlâ hayatta olacak mıydı?

"Taylor?" diye sordu annem, endişeli bir sesle. "İyi misin?"

Hiç iyi değildim. Normalde şu anda kendimi dışarı atmış olurudum. Uzun bir yürüyüşe çıkar, sorundan kaçınmak için her şeyi yapardım. Ama bu sabah öğrendiğim gibi, dışarı çıkmanın bir faydası yoktu. Hatta işleri daha da kötü hale getiriyordu.

"İyiyyim," dedim ters bir sesle, içten içe annemin bunu hak etmediğini bilsem de. Ama bana sormadan sıkıntımın ne olduğunu anlamasını isterdim. Ondan yapmadığı ve yapamayacağı bir şeyi yapmasını istiyordum, şu an en önemli konu buydu; işleri yoluna sokmasını istiyordum. Ama bunun imkânı yoktu. Yarısını yediğim elmayı fırlatıp mutfaktan çıktım.

Mucize eseri banyo boştu. Uzun, sıcak bir duş alarak bacaklarımdaki çiziklere bulaşmış pisliklerden arındım. Küçük su ısıtıcımızdaki su tükenmeye başlayana kadar da orada kaldım.

Mutfağa döndüğümde, içerisi kahve kokuyor, kahve makinesi gürültüyle çalışıyordu. Yarım demlik kahve çekilmişti bile. Babamın arka verandada oturduğunu görebiliyordum. Dizüstü bilgisayarını önünde, dumanı tüten kahve kupası elindeydi. Annemin söylediği bir şeye gülüyordu. Buzdolabında asılı duran takvimin gözler önüne serdiği gerçeğin farkındaydım ama şu an babama bakarken bunu algılamakta zorluk çekiyordum. İşin aslını bilmeseniz, hasta olduğuna ihtimal bile vermezsiniz. Verandanın kapısına doğru yürüyerek pervaza yaslandım ve babam dönüp bana baktı.

"Merhaba, evlat," dedi. "Ne var ne yok?" Ben daha boğazımdaki yumruyu yutkunmayı başarıp cevap vermeye yeltenemedim, babam göl manzarasına dönüp bakarak gülümsedi. "Güzel bir gün olacak gibi görünüyor, öyle değil mi?"

Metamorfoz

7. Bölüm

“Dönüşüm” anlamına gelen on harfli bir sözcük. *Pocono Record*’ın kare bulmacasını incelerken, kalemini “soldan sağa doğru 19”un üzerine vurdum. Konsantre olmaya çalışarak bakışlarımı verandaya ve dışarıda uzanan göle çevirdim. Kare bulmaca çözmek pek adetim değildi ama kendimi oyalayacak bir şeyler bulmam lazımdı. Phoenix Gölü’nde geçirdiğimiz beşinci günün ardından, sıkıntıdan aklımı yitirmek üzereydim. En kötü yanı da, aile tatillerinde veya Gelsey’in bale resitallerinde yaptığım gibi, çevremdekilerin de duygularımı paylaştığını bilerek onlara sıkıldığımdan yakınamamamdı. Bu yazın amacı eğlenmek değildi zaten. Günlerimiz eğlenceli geçecek diye bir şey yoktu. Ama bu durum, inanılmaz derecede sıkıldığım gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik aynı yerde tıklıp kalmaktan fenalık geçirmeye başlamıştım.

Artık alıştığım üzere, FedEx kamyonunun lastiklerinin garaj yolunda gıcırdadığını duydum ve sırf yapacak bir şey olsun diye gündelik kargoyu almaya kalktım. Ama dışarı çıktığımda, babamın çoktan beyaz kutuyu almış, şoföre başını sallayarak selam verdiğini gördüm. Bunca teslimattan sonra hep aynı şoförü görmeye de alışmıştım.

"Normalde bu civara pek uğramayız," dedi şoför, güneş gözlüklerini çıkararak. "Bu bölgeye yaptığım tek teslimat sizinki."

"İnanırım," dedi babam, kutunun üzerindeki şeridi yırtarken.

"Bir de, köpeğinizi bağlayabilerseniz çok memnun olurum," dedi şoför, ön koltuğa atlarken. "Bu sabah hayvana neredeyse çarpacaktım." Kamyonun motorunu çalıştırdı ve garaj yolundan geri geri yola çıkarken kornaya basarak veda etti.

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Köpek mi?"

"Ah, Tanrım," dedim. Ön verandanın korkuluklarından eğildiğimde, garaj yolunun kenarında dolanan köpeği gördüm. Aynı köpekti bu. "Kışt!" diye bağırdım. "Çık dışarı, hadi!" Köpek bana şöyle bir baktıktan sonra bahçeden çıkıp gözden kayboldu ama çok geçmeden döneceğini seziyordum. "Burada yaşadığını zannediyor."

"Ah," dedi babam, şaşırmış bir ifadeyle. Pek net bir açıklama yapamadığımın farkındaydım. Babam bahçeyi geçip korkuluklara yaslanarak verandanın merdivenlerini çıktı. "Ağabeyin görmesin de."

"Evet," dedim, babamın peşinden arka verandaya doğru yürürken. Babam kutunun içindekileri masaya dökünce pek çoğu parlak renkli etiketlerle işaretlenmiş, kalın bir kâğıt tomarı gördüm. Hukuk bürosundan her gün buna benzer bir kargo geliyordu. Belli ki bunlar, babamın üzerinde çalıştığı davayla ilgiliydi. Babama büronun neden her gün Pennsylvania dağlarına bir FedEx kamyonu yollamak yerine belgeleri e-posta yoluyla göndermediğini sorduğumda, bunun güvenlik meselesi olduğunu söylemişti.

Babamın karşısındaki sandalyeye çökerek iç çektim. Babamın bizden istediği yegâne şeyi bile yapamadığımı farkındaydım. Babam evde dolanıp durmayı bırakmamızı söylemişti.

Warren, Gelsey ve benim nasıl vakit geçireceğimizi bilemediğimiz, tüm gün evde birlikte takılmaya çalıştığımızda açığa çıkmıştı. Üçümüz de ilk iki günü olur da konuşmak ister diye babamı gittiği her odada gölge gibi izleyerek geçirmiştik. Böyle geçen günlerin ardından, üçümüz de arka verandadaki masada çalışmakta olan babamın yanına dizildik. Gelsey'in elinde balerin Suzanne Farrell'in otobiyografisi olan, artık iyice yıpranmış kitabı vardı. Ben, örümcek izi taşıyan kapağını yırtmış olduğum dergiyi okuyordum. Warren ise önüne bir ders kitabı çekmişti. Hepimiz okumaya dalmıştık, yalnız ara sıra babam başını işinden kaldırıncı biz de başımızı kaldırıp ona bakıyorduk. Warren hiç doğal olmayan bir tavırla gülümsemeyi de ihmal etmiyordu.

Üçümüz de birinin bize ne yapacağımızı söylemesini istercesine öyle bekliyorduk. "Kaliteli" zamanın ne demek olduğunu anlamaya başlıyordum – beraber kaliteli vakit geçirmek, her saniyeyi birlikte geçirmek demek değildi mesela.

Eskiden, yağmur yağmıyorsa evde asla bu kadar vakit geçirmezdik. İsminden de anlaşılacağı üzere, Phoenix Gölü, göl çevresine kurulmuş bir yazlık bir yerdı ve gölün kenarındaki plaj, gidebileceğiniz en popüler yerdı. Bunun yanı sıra tenis kortları, golf sahası ve su kayakları olan bir havuz da vardı. Çocukken orada epey vakit geçirirdim. Burası özel bir kulüple kampın tuhaf bir birleşimi

gibiydi ama lüks olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Etrafta öyle milyon dolarlık araziler ya da evler göremezdiniz ama plaja ve havuza girebilmek için üyelik almanız gerekiyordu. Phoenix Gölü çevreden çok uzak, ayrıca küçük bir yer olduğu için son derece güvenliydi ve yedi yıldan itibaren her yere tek başıma girip çıkar olmuştum. Etkinlik Merkezi'nden havuza ve plaja giden, çocuklara özel bir servis otobüsü vardı. Ama ben genellikle otobüse binmek yerine her yere bisikletle giderdim.

Önceleri buraya geldiğimizde, annem vaktini plajda ya da tenis kortunda geçirirken, babam ya çalışır ya da golf oynardı. Kardeşlerim ve ben de annemle babamın bizi almaya zorladığı tenis ve golf derslerinde değilsek, plajda veya havuzda olurduk. Akşam yemeğinde bir araya gelir, arka verandada hepimiz o sabaha göre biraz daha bronzlaşmış bir halde yemeğimizi yerdik. Ama dışarıda hava böyle güzelken hiç bütün günü evde geçirdiğimiz olmamıştı.

"Artık yeter," dedi babam, başını kaldırıp hepimizi kendisine bakar ve Warren'ı gülümserken bulunca. "Siz üçünüz beni delirtiyorsunuz!"

Dönüp ağabeyime bakınca, onun da bana soru soran gözlerle baktığını gördüm. Babamın neden bahsettiğini tam olarak anlayamamıştım; özellikle de biz, onu delirtme ihtimali olabilecek hiçbir şey yapmamaya bu kadar dikkat ederken.

"Şey," dedim kardeşlerimin lafa girmeye niyetleri olmadığını anlayınca. "Ne yapıyoruz ki?"

"Hiçbir şey yapmıyorsunuz," dedi babam, bezmişçesine. "Sorun da bu ya. Üçünüzün bütün gün oturup beni seyretmesine gerek yok. Kendimi bilimsel bir deneyin

ortasında gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, televizyon programında gibi.”

Warren’ın karşılık vermek için ağzını açtığını gördüm ama sonra susmaya karar verdi; bu da hiçbirimizin normal davranmadığının bir başka kanıtıydı. Daha önce hiç Warren’ın bir tartışmadan geri durduğuna şahit olmamıştım.

“Bakın,” dedi babam, ses tonunu yumuşatarak. “Çabalarınızı takdir etmediğimi zannetmeyin. Ama elimizde imkân varken, mümkün olduğunca normal bir yaz geçirmek istiyorum. Anlaştık mı?”

“Normal” bir yazın ne anlama geldiğinden emin olamasam da, onu başımla onayladım. Normal bir yaz mevsiminde, en azından son birkaç senedir “normal”den anladığımız haliyle, şu anda bir arada olmazdık.

“Ee,” diye söze girdi Gelsey. Oturduğu yerde hafifçe doğrulduğunu ve gözlerine bir parıltı yerleştiğini fark ettim. “O zaman nasıl vakit geçirelim?”

“Nasıl isterseniz,” dedi babam, ellerini iki yana açarak. “Bütün gün evde pineklemediğiniz sürece elbette. Yaz geldi. Dışarı çıkıp eğlenin.”

Kardeşıme bu sözler yetmişti. Masadan ok gibi fırlayıp evin içinde koşturarak anneme bağıra çağıra jimnastik barında egzersiz yapıp yapamayacaklarını sordu. Babam gülümseyerek onun arkasından baktıktan sonra bana ve Warren’a döndü. İkimiz de hâlâ yerimizden kıpırdamamıştık. “Ciddiyim,” dedi babam, bizi başından savarcasına elini sallayarak. “Çok geçmeden bu davanın yanı sıra çok önemli bir proje üzerine çalışmam gerekecek ve biraz sessizliğe ihtiyacım olacak.”

“Proje mi?” diye sordu Warren. “Nasıl bir proje?”

"Proje işte," dedi babam lafı uzatmadan, elindeki kağıtlara dönerek.

"Ee," dedi Warren. İncindiği ve bunu belli etmek istemediği zamanlarda yaptığı gibi sesinin normal çıkması için haddinden fazla gayret gösterdiğini fark ettim. "Seninle zaman geçirmemizi istemiyor musun yani?"

"Mesele o değil," dedi babam ve bir an yüzüne canı yarıyormuş gibi bir ifade yerleşti. "Elbette sizlerle vakit geçirmek istiyorum. Ama böylesi de çok tuhaf oluyor. Gidip yazın keyfini çıkarın." Warren muhtemelen bu sözlerle ne kastettiğini sormaya yeltenmek için derin bir nefes aldı ama bunu sezen babam, sözlerine devam etti. "Canınız ne isterse onu yapın. Tek istediğim bir şeylerle meşgul olmanız. İş bulun. Dickens'ın bütün eserlerini okuyun. Hokkabazlık öğrenin. Benim için fark etmez. Etrafta pineklemeysin, yeter. Anlaştık mı?"

Vaktimi babamın saydığı aktivitelerin hiçbirisiyle geçirmem mümkün olmamasına rağmen onu başımla onayladım. Daha önce hiçbir işte çalışmamıştım, hokkabazlıkla falan alakam yoktu ve lise birde aldığım İngilizce dersinin ardından Dickens'la işim bitmişti. Beni *İki Şehrin Hikayesi*'nin daha ilk sayfasında kaybetmişti; zira en güzel zamanların ve en kötü zamanların aynı anda yaşanabilmesi hiç de aklıma yatmamıştı.

Benim aksime Warren ve Gelsey'in nasıl vakit geçireceklerini bulmak gibi sorunları yoktu. Gelsey her gün annemle jimnastik barında egzersiz yaparak bale antrenmanlarından geri kalmamak için tekniğini geliştirecekti. Annem ayrıca Phoenix Gölü Etkinlik Merkezi'ne de gitmiş ve işletmecilerle konuşmuştu. Adamlar, Gelsey'in haftada birkaç kez antrenman yapmak için merkezdeki odalardan

birini kullanmasına izin vermişlerdi; tabii yaşlıların yoga dersine denk gelmediği sürece. Gelsey annemin gönlünü hoş tutmak için tenis dersi almayı da kabul etmişti. Warren ise kendisini büyük bir mutlulukla okumaya bırakmıştı. Görünüşe göre üniversite birinci sınıfın tüm derslerini şimdiden yalayıp yutmaya kararlıydı. Genellikle iskelede ya da verandada oturup kafasını kitaplara gömüyordu. Bütün bunlar kardeşlerimin farklılıklarını gözüme sokuyordu. Onların her zamanki gibi yapacak bir şeyleri vardı. Hep severek yaptıkları ve neredeyse doğduklarından beri başarılı oldukları şeylerle ilgileniyorlardı. Bense alıştığım üzere, onlar kendi yollarında ilerlerken, geride bir başıma kalıyordum.

O yüzden son beş gündür genellikle ortalıkta dolanıp durmuş ve kendimi ayak altında hissetmiştim. Yazlık evimizin bu denli küçük olduğunu, gizlenecek doğru düzgün bir yer olmadığınısa yeni fark ediyordum. Henry'yle yaşadığım utanç verici iki karşılaşmadan sonra hem ormandan, hem de iskeleden uzak durmak niyetindeydim. Geceleri çöpü çıkarmaya gitmek (bu artık nedense benim görevim olmuştu) ve bir türlü gitmeyen köpeği kışkırtmak hariç dışarı çıkmaz olmuştum. Annem ayrıca elinde bir sardunya saksısıyla Henry'nin annesine uğradığında, kadının evde olmadığını ama benim yaşlarımda sarışın bir kızın kapıya baktığını söylemişti.

Bunu pek fazla düşünmemeye çalışmışım. Canımı sıkmasına izin verecek halim yoktu ya. Hem Henry'nin kız arkadaşı varsa bana neydi ki? Ama nedense bunu öğrenmek, yaşadığımız iki karşılaşmayı kafamda daha da utanç verici hale getirmişti. Artık onun orada olup olmadığını merak ederek yandaki eve bakmaktan özellikle kaçınıyordum.

Masada oturmuş, babamın kağıtları elden geçirmesini izlerken, son zamanlarda sık sık üzerime çöken daralma hissine kapıldım. Sanki bir an önce dışarı çıkmam gerekiyordu da gidecek yerim yoktu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu babam. Tersten kare bulmacamı okumaya çalıştığını fark ettim.

“Şunda takıldım,” dedim, parmağımı boş kutulara vurarak. “ ‘Dönüşüm’ anlamına gelen on harfli bir sözcük.”

“Hmm,” dedi babam. Arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak bir süre düşündükten sonra, başını iki yana salladı. “Aklıma bir şey gelmedi,” dedi. “Ama bulursam sana söylerim.” Masadan kalktı. “Çarşıda halledecek birkaç işim var, evlat,” dedi. “Sen de gelmek ister misin?”

“Tabii,” dedim hiç düşünmeden. Çarşıya inmek, kulağa anlamsızca internette gezinmekten kesinlikle daha iyi geliyordu. Artık babamın peşinde dolaşıp duramadığım için, öğleden sonralarımı genellikle bu şekilde geçiriyordum. Kalkıp ayakkabılarımı giymek için içeriye yollandım.

Garaj yoluna indiğimde babamın elinde Land Cruiser’ın anahtarlarıyla şoför kapısının yanında dikildiğini gördüm. Parmak arası terliklerimin ince lastiğinin altından çakılların batmasını hissederek yürüdüm ve kaputun önünde durdum.

“Hazır mısın?” diye sordu babam.

“Evet,” dedim, omzumdaki kanvas çantayı düzeltirken. Mutfak tezgâhında dizili ilaç şişelerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Onların ne işe yaradığına ya da yan etkilerinin neler olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum. Gelgelelim babam, yola çıktığımız sabah beni bagel almaya götürdüğünden beri araba kullanmamıştı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

“Ben süreyim mi?” diye sordum, aklımdaki soruyu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmediğimi fark ederek. Babam bu sorumu savuşturarak kapıyı açmaya yeltendi. “Yani...” diye lafa girdim. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Babamı eleştirmek veya kararlarını sorgulamak gibi bir alışkanlığım hiçbir zaman olmamıştı. “Senin sürmende sakınca yok, değil mi?” dedim çabuk çabuk, söyleyeceklerimden bir an önce kurtulmak istercesine.

Bu cümle bir an için aramızda asılı kaldı ve babam bana bakarken, çok ileri gittiğimi fark ettim. “Hayır, yok,” dedi lafı hiç uzatmadan. Şoför koltuğunun kapısını açtı ve ben de yüzüme ateş bastığını hissederek onun yanındaki koltuğa geçtim. Birkaç dakika boyunca sessizce ilerledikten sonra konuşma ihtiyacı hissettim ve “Ee, çarşıda ne işin var?” diye sordum. Sesimdeki neşenin yapaylığını kendim bile sezebiliyordum. Sesim bana ait gibi çıkmıyordu ve kullandığım ton, muhtemelen Warren’ın yüzündeki gergin gülümsemenin sese dönüşmüş haliydi.

“Eh,” dedi babam ve kırmızı ışıktaki dururken hafif bir gülümsemeyle bana baktığında arabayı kullanmasıyla ilgili söylediklerimi fazla umursamadığını anladım. “Annen akşam yemeği için taze mısır istedi. Postayı da almam lazım. Bir de...” Bir an için duraksayıp tekrar yola baktı. “Belki Kulüp Evi’ne uğramak istersin dedim. İş başvurusu yapabilirsin.”

“Ah,” dedim. “İş.” Üzerimden gelip geçen utanç dalgasıyla camdan dışarı baktım. Demek babam da Warren ve Gelsey’in aksine vakit geçirmemi sağlayacak hiçbir yeteneğim olmadığını fark etmişti. Ne yazık ki, herhangi bir iş deneyimim de yoktu. Son yıllarda yaz aylarını hizmet projeleriyle uğraşarak, dil kurslarına katılarak ve bir şeyleri kesip incelediğim kamplara giderek geçirmiştım.

“Zorunda değilsin elbette,” dedi babam, ana caddeye yaklaşırken. Phoenix Gölü’ndeki ana caddenin adı, aşırı yaratıcı bir şekilde Ana Caddeydi. “Öylesine bir fikirdi işte.”

Onu başımla onayladım ve sağa dönerek ana caddede bir park yerine girerken, söylediklerini kafamda evirip çevirdim. Bütün yaz evde boş boş takılamayacağımın farkındaydım ve açık konuşmak gerekirse aklıma yapacak başka bir şey de gelmiyordu. “Peki,” dedim, arabadan inerken çantamı sırtıma atarak. Kapıyı kapatıp başımla Phoenix Gölü idari bürolarının bulunduğu Kulüp Evi binasını gösterdim. “Şansımı deneyeceğim.”

Babam gülümseyerek, “İşte benim kızım!” dedi. Ona tatlı bir tebessümle karşılık vermeye çalıştım; ama içimde aniden bir panik hissi yükselmmişti. Bir şekilde bu anı dondurmak, geçip gitmesini engellemek istiyordum. Ama aklımdan bunlar geçerken, babam yürümeye başlamıştı bile. “Yarım saat sonra buluşalım mı?” diye sordu.

Saatime baktım. Evdeyken hep telefonum yanımda olduğu için hiç saat takmazdım. Ama gömüldüğüm yalnızlığın içinde medet umduğum birkaç tanıdıkla aramızda geçen tek tük mesajlaşma dışında telefonum da sessizliğe bürünmüştü. Kimsenin beni aramadığı gerçeğinin bütün gün yüzüme vurulmasına pek gerek duymadığım için de telefonu odamda bırakır olmuştum. O yüzden saate bakmak için başka yollara başvurmam gerekmişti. “Yarım saat,” diye yinedim. “Anlaştık.” Babam bana doğru başını salladıktan sonra dönüp annemin mısırlarını alacağı Henson’s Produce’e doğru yürümeye başladı.

Bense dönüp Kulüp Evi’ne doğru yürümeye başladım. Keşke o sabah ne giydiğime biraz daha özen gösterseydim diye düşündüm. Üzerimde birkaç günün ardından âdeta

yaz üniformama dönüşmüş olan kot pantolondan kesilme şortum ve askılı bluzum vardı. Bu kıyafetin, daha önce hiç iş deneyimim olmamasının da etkisiyle, işe alınma şansımı epey azaltacağına kanaat getirdim. Ama penceresinde, arkasında doğmakta veya batmakta olan bir güneşle, kanatlarından sular damlayarak gölden yükselen bir Anka kuşunun resmi olan, ahşap panelli binanın önünde dikilirken, denemekten ne çıkar diye geçirdim içimden. Bunun üzerine omuzlarımı dikleştirerek kapıyı açtım ve içeri girdim.

On beş dakika sonra, bir işim olmuştu. Binadan çıktığımda yüzüme vuran güneş karşısında gözlerimi kırıştırtarak güneş gözlüğümü taktım. Hafiften serseme dönmüştüm. Bana beyaz renkli üç tane Lake Phoenix tişörtü (ücreti ilk maaşımdan düşülecekti), görevli kitapçığı ve üç gün içinde plajda işe başlamam gerektiğini söyleyen bir talimat belgesi vermişlerdi. İşe alımdan sorumlu olan kadim Jillian başvurumu inceler ve bilgisayarında seçenekleri tararken bile başvuru için çok geç kaldığımı, çok iyi bir iş beklememem, hatta bu durumda belki de hiçbir şey çıkmasını beklememem gerektiğini söyleyip durmuştu.

Phoenix Gölü idari büroları beklediğimden daha büyüktü. Daha önce Kulüp Evi'nde pek fazla vakit geçirmiştim. Sadece ara sıra Pazar sabahları *bruncha* giderdik ama zaman bir türlü geçmek bilmezdi. Warren ile ben bir süre oturduktan sonra nihayet plaja inmek için izin koparırdık.

Dolayısıyla Phoenix Gölü'ndeki yazlıkçıların çocuklarını uygun işlere – cankurtaranlık, plajdaki ya da havuz başındaki büfede çalışmak, yaşlılara yoga öğretmek gibi – yerleştiren işe alım ofisini bulmak için epey dolaşmam

gerektiği. Tanıdığım gençlerin çoğu ilk işlerine on dört yaşındayken ve genellikle en düşük işten, yani tuvalet temizlemekten başlıyorlardı. Yaşınız ilerledikçe, yaptığınız iş de ona göre düzeliyordu. Yazları Phoenix Gölü'ne gelmeye devam etseydik, muhtemelen yıllar önce ilk işime girmiş olurdum. Ama şu an, başvurumdaki "iş deneyimi" bölümü utanç verici bir şekilde bomboştu.

Fakat Jillian nihayet bana uygun bir iş bulmuştu. Plajda boş bir pozisyon vardı. İş tanımının epey genel olması beni biraz endişelendirmişti ama Jillian cankurtaranlık eğitimi almadığım ve yelkencilik deneyimim olmadığı için muhtemelen büfede duracağımı söylemişti. Yapmam gerekenlerin arasında tuvalet temizlemekten falan da bahsetmediği için, bu işi kabul etmiştim. Maaş ve vergi formlarımı doldurmuş ve yaz için hiçbir planı olmayan bir kızdan, eline tişörtler tutuşturularak işe alınan bir kıza dönüşmüştüm.

Ana caddede öğleden sonra güneşinin altında dikilirken, babamla buluşmadan önce biraz vakit öldürmem gerektiğini fark ettim. Küçük kütüphaneye uğrayıp kartımı yenilettim ve üç macera kitabı inceledim. Orada, klimanın altında biraz daha durmak çok cazip geliyordu ama caddeyi de şöyle bir gezmek istiyordum.

Phoenix Gölü'nün çarşısı epey küçüktü. Tek bir cadde boyunca uzanıyordu. Sineması bile yoktu. Film izlemek için yirmi dakika uzaklıktaki Mountainview'daki sinema/minyatür golf sahası/atari salonu birleşimi *Outpost*'a gitmeniz gerekiyordu. Ne zaman yağmur yağsa kendimizi oraya atardık. Ama Phoenix Gölü'nde sadece bir trafik lambası, bir benzin istasyonu ve bir avuç dükkân vardı. *Henson's Produce*, *Humble Pie*'ın hemen yanındaydı. Gelsey'in çilekli milkshake ısmarlayıp durduğu *Sweet Baby Jane's* diye bir dondurmacı ve bir de hırdavatçı vardı. Herkesin restoran

dediği Pocono Kahve Dükkanı ve evler için özel tabelalar imal eden *Give Me A Sign* diye bir dükkân da çarşıda yer alıyordu.

Sokakta yürümeye devam ederken, yeni dükkânların açılmış olduğunu da fark ettim. Daha önce hiç görmediğime emin olduğum yerlerle karşılaşıyor ama önceden onların yerinde hani dükkânların olduğunu da pek hatırlamıyordum. *Doggone It!** adlı evcil hayvan dükkânı ve köpek kuaförü kesinlikle yeniydi ama içeride kasanın arkasında oturmuş, elindeki derginin sayfalarını çeviren kızıl saçlı kız dışında boş görünüyordu. Neredeyse ana cad-denin sonuna varmıştım ki kendimi *Borrowed Thyme* adlı başka bir dükkânın önünde buldum. Burası bir fırını andırıyordu. Vitrinin arkasından bir tarafta dizili ekmek somunlarını, diğer tarafta ise güzelce süslenmiş katlı pastayı görebiliyordunuz. Onlara bakınca midemin kazındığını hissettirdim ve dükkânın içinde başka neler var diye pastanın arkasına bakmaya çalışırken, arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum. Döndüğümde kafasına kocaman bir Phillies beyzbol şapkası takmış, huysuz görünümlü, yaşlı bir adam gördüm.

“İçeri girecek misin?” diye homurdandı, başıyla kapıyı işaret ederek. O ana dek yolu tıkadığımı fark etmemiştim bile.

“Ah,” dedim. “Tabii.” Kapıyı açıp adamın geçmesi için tuttum. İçeri girerken karşılık olarak homurdanmakla yetindi. Tam kapıyı kapatıp babamla buluşmaya gitmek üzereydim ki merakım ağır bastı. Ayrıca olduğum yerden klimanın serinliğini hissediyor ve içeriden gelen fırınlara özgü

* “Kahretsin!” anlamına gelen bu ifadede, içinde köpek manası taşıyan “Dog” sözcüğünün geçmesiyle evcil hayvan dükkânına uyacak şekilde kelime oyunu yapılmıştır. (Ç.N)

o enfes kokuyu alıyordum – yeni pişmiş ekmek ve pasta kreması. İçeri adım attığımda kapı arkamdan kapandı.

Dükkânın içi dışarıdan daha serin ve karanlıktı. Güneşin parlaklığından sonra içerinin loş ışığına hemen alışamadım. Görüşüm netleşirken pencere kenarında, iki küçük ahşap masa ve onlarla takım sandalyelerin durduğunu gördüm. Üzeri cam olan tezgâh ise dükkânın eni boyunca uzanıyordu. Tezgâhın altındaki vitrinlerde börekler ve kurabiyeler sergilenmişti, arkasında ise kokusunu sokaktan aldığım ekmeklerin olduğu raflar vardı. Yine karnımın guruldadığını hissettim ve beni öğle yemeğine kadar idare edecek hafif bir şeyler yesem iyi olur diye düşündüm.

Tezgâhın başında kimse yoktu. Phillies şapkalı adam ise bu durumdan hiç memnun kalmamıştı ve verilen hizmetin beş para etmediğine dair kendi kendine söylenirken, tezgâhın üzerindeki zile basıp duruyordu. Ahududulu kahveli gibi görünen bir pastaya daha yakından bakabilmek için eğilirken, o sabahki *Pocono Record* gazetesinin kare bulmaca bölümü üste gelecek şekilde cam tezgâha bırakılmış olduğunu gördüm. Yanında da bir kalem duruyordu. Bulmacayı çözen kişinin “Soldan Sağa 19”u bulup bulmadığını görmek istediğimden tezgâha bir adım daha yaklaştım. Ben bulmacaya doğru eğilirken, adam zili bir kez daha çaldı ve içeriden bir ses geldi:

“Bir saniye! Hemen geliyorum.”

“Eh, bir zahmet,” diye mırıldandı adam, onay almak istercesine dönüp bana bakarak. Ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Çünkü çok tanıdık bir sestir bu. Görülmeden dışarı çıkmak için yeterli vaktim olup olmadığını tartarak kapıya baktım. Belki hemen çıkabilirim diye düşünürken tezgâhın arkasındaki kapı açıldı ve eşikte Henry belirdi.

8. Bölüm

Henry gözlerini dikip bana bakmakla yetindi. Bense, gözlerim Henry'nin yemyeşil gözleriyle buluşurken, isteri krizine girip kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Anlaşılan Phoenix Gölü'nde ona rastlamadan bir adım bile atamayacaktım. Adam bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek tekrar kaşlarını çattı ve zile bir kez daha vurdu.

Zilin sesi, Henry'yi kendisine getirmişti. "Affedersiniz," dedi aceleyle, adam burnundan solurken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Deminden beri bekliyorum," diye söylendi adam. Siparişini almaya gelen birini bulunca, istediklerini söylemektense hizmetin kötülüğünden yakınmayı yeğliyordu anlaşılan.

"Affedersiniz," diye tekrarladı Henry aynı ses tonuyla. Yüzümde beliren gülümsemeyi saklamak için vitrine bakacakmış gibi eğildim. Vitrine sıra sıra şeker hamuruyla kaplı rengârenk kurabiyeler, tatlılar ve çikolatalı kekler dizilmişti ama dikkatimi bir türlü (itiraf etmeliyim ki çok lezziz görünen) tatlılara veremiyordum.

Henry kendisine ateş püsküren adamı dinliyormuş gibi başını sallarken göz ucuyla ona baktım. Üzerinde açık yeşil bir tişörtle kot pantolon vardı. Tişörtünün önünde siyah

harflerle basılmış Thyme logosu yer alıyordu ve bir omzunda un izi kalmıştı. Henry'nin orada çalışmasına şaşırdığımı fark ettim; oysa şu anki hayatına dair hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek, şaşırmam çok anlamsızdı.

Ama onu eskiden tanıgım kadarıyla, ki ormandaki karşılaşmamızda da bunu teyit etmiştim, Henry kendisini dışarıda daha rahat hissederdi. Son birkaç sene içinde, nadir de olsa düşüncelerim Phoenix Gölü'ne ve oradan tanıdığım insanlara kaydığında, Henry'nin bir dükkânda kapalı kalmasını gerektirmeyecek bir işte çalıştığını kafamda canlandırırdım.

Henry adama para üstünü verip tezgâhın üzerinden yeşil renkli kurabiye kutusunu uzatırken, kasadan çıkan *ding* sesi beni içinde bulunduğumuz ana geri getirdi. "Teşekkürler," dedi Henry profesyonel bir ses tonuyla. "İyi günler dileriz."

"Hmm, evet," diye homurdandı adam kutuyu alıp dışarı çıkarken. Tezgâha döndüğüm anda fırında Henry ile baş başa kaldığımızı fark ettim.

Önce ona, sonra üstümdekilere bakarken, o gün ikinci kez olmak üzere, keşke üzerime düzgün bir şeyler giyeseydim diye düşündüm. Ama sonra bu düşüncayı kafamdan uzaklaştırdım. Henry beni zaten yataktan yeni çıkmış halimle ormanda üstüm başım çizik içindeyken görmüştü. Hem anlaşılan Henry'nin sarışın bir kız arkadaşı vardı. Önemsemediğimden değil ya, neyse.

"Ee..." dedi Henry, başını iki yana sallayarak. "Böyle karşılaşıp durmasak iyi olacak galiba."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordum ve anında aptallığıma lanet okudum. E, herhalde orada çalışıyordu. Aksi takdirde tezgâhın arkasına geçmiş, öfkesi burnunda

Phillies taraftarlarıyla uğraşmıyor olmazdı. "Yani," diye düzelttim, soru ekini anında yok ederek. "Demek burada çalışıyorsun."

"Evet," dedi Henry ve ağzının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Anlaşılan kırdığım potu toparlama çabam başarısız olmuştu. "Burası babamın fırını."

"Ah," dedim, bu sefer şaşkınlığımı gizlemeyi beceremeyerek. Henry'nin babası hatırladığım kadarıyla aynı benim babam gibi takım elbise giyen ve Cuma akşamları elinde evrak çantasıyla otobüsten inen pek çok babadan biriydi. Bakışlarımı fırında gezdirirken bu iki durumu bağdaştırmaya çalıştım ama bu mümkün değildi. "Ama," diye söze girdim bir an tereddüt ettikten sonra. "Bankayla alakalı bir işi yok muydu babanın?"

"Vardı," dedi Henry, ses tonu biraz düşerek. O anda bu soruyu sorduğuma pişman oldum. Babası muhtemelen işini kaybetmişti ve Henry bu konuyu açmamdan pek hoşlanmamıştı. "Babam ikisi aynı olay diyor," diye ekledi, sesi biraz daha neşelenerek. "Hâlâ ekmek parası peşinde işte." Bu cevap karşısında bir homurtu koyuverdim. Babamın yapacağı türden bir şakaydı bu. Henry bana hafif bir gülümsemeyle baktı.

Aramıza sessizlik çöktü ve Henry ellerini ceplerine sokarak boğazını temizledi. "Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ifadesiz ve profesyonel ses tonuyla.

"Evet," dedim, fırında bir müşteri olduğumu fark ederek. Ne istediğimi bilmem gerekiyordu. "Şey..." Rengârenk şeker hamuruyla kaplanmış kupkeklerle dolu bir tabak gördüm ve hemen başımı çevirdim. Kupkekler bana doğum günümdeki tuhaf kutlamayı ve babamla ilgili aldığımız haberleri hatırlatıyordu. Başka bir şey – artık her ne olursa

– aranırken gözüme çarpan ilk şeyi gösterdim. “Bunlardan.” Yakından bakınca seçtiğim şeyin maalesef yulaflı, kuru üzümlü kurabiye olduğunu gördüm. Yulafın her halinden nefret ederdim; özellikle de insanların yulafı tatlı kılığına sokmasından... Gelsey kuru üzümü ağzına bile sürmezdi, ailemdeki başka kimsenin de kuru üzümü sevdiği söylenemezdi. Evde kimsenin yemeyeceği bir şeyi sipariş etmiş bulunuyordum.

“Hadi canım.” Henry bunu söylerken sesi pek soru soruyormuş gibi çıkmamıştı. Bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Yulaf mı?”

Ona bir an için gözlerimi dikip baktım. Yulaftan nefret ettiğimi beş yıl boyunca aklında tutmuş olamazdı herhalde.

“Evet,” dedim yavaşça. “Yulaf. Neden olmasın?”

“Hiç, öylesine,” dedi arkasındaki raftan yeşil bir kurabiye kutusu alırken. Kurabiyeleri ikişer ikişer kutuya doldurmaya başladı. “Yulaf sevmediğini sanıyordum.”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum,” dedim, kutunun dünyanın en berbat kurabiyeleriyle dolmasını izlerken.

“Babam bana fil gibisin diyor.” Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemeyerek ona öylece baktım. “Hafızaları çok iyi olurmuş da,” diye açıkladı. Eğilip tepsinin önünde kalan son iki kurabiyeyi de aldı. “Genelde hiçbir şeyi unutmam,” diye ekledi sessizce.

Tam onu başımla onaylayacakken söylediklerinin iki tarafa çekilebileceği kafama dank etti. Henry beş senedir nefret ettiğim kurabiye türünü unutmadığı gibi, yaptığım diğer şeyleri de unutmadığını belirtmek istemişti belli ki.

Bütün yulaflı kurabiyeleri kutuya yerleştirdikten sonra doğrulup bana baktı. “On bir tane kalmış,” dedi. “Bir tane damla çikolatalı versem olur mu?”

"Evet!" diye atıldım. Muhtemelen sesim çok hevesli çıkmıştı. Henry tekrar eğilip kutunun içine bir tane damla çikolatalı kurabiye koyarken, yüzünde bir gülümseme gördüğümü sandım. Kutunun kapağını kapatıp tezgâhın üzerinden bana uzattı. Verdiğim parayı kasaya koyduktan sonra bana para üstünü uzatırken banknotları en ucundan tuttuğunu ve bozuklukları avucuma bıraktığını fark ettim. Sanki kazara benimle temas etmek istemiyor gibiydi.

"O halde," dedim kurabiye kutumu alıp gitmekten başka yapacak bir şeyim kalmadığını fark edince. "Teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi. O sırada gözleri omzuma kaydı ve belli belirsiz kaşlarını çattı. "O tişört de neyin nesi?" diye sordu. Yeni görevli tişörtlerim çantamın tepesinden görünüyordu.

"Ah," dedim, çantamı biraz arkaya iterek. "İşe girdim de. Plajdaki büfede."

"Hadi canım?" dedi şaşkın bir sesle. Bu sefer kesinlikle soru sormuştu.

"Evet," dedim biraz savunmacı davranarak. Gerçi daha önce hiç çalışmadığımı ve bu iş için belki de yetersiz olduğumu bilmesine imkân yoktu ki. "Niye ki?"

Henry derin bir şekilde nefes alıp cevap vermeye yeltenmişti ki dükkânın kapısı açıldı ve plaj elbisesiyle sandalet giymiş, annemin yaşlarında iki kadın içeri gidi. "Hiç," dedi Henry başını iki yana sallayarak. "Boş ver."

Kadınların arkamda durmuş, vitrine göz gezdirdiklerini fark edince, gitme zamanımın geldiğini anladım. "Görüşürüz," dedim yeşil kutuyu alarak.

"Ormandan uzak dur," diye karşılık verdi Henry belli belirsiz bir gülümsemeyle. Bir an onun gözlerine baktım ve

bana yeşil ışık yakıp yakmadığını anlamaya çalıştım. Gözümlü karartıp yaptıklarım için özür mü dileyseydim acaba? Tekrar arkadaş olacağımızdan değildi elbette ama nihayetinde artık komşuyduk. Özür dileysem gerginlik biraz dağılırdı belki ya da en azından iskeleyle inmeye çekinmezdim.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu Henry nezaketi elden bırakmadan. Kadınların gözlerini üzerimde hissediyordum. Bir zamanlar korkağın tekiydim. Bütün bu olaylara sebep olan da buydu zaten ve anlaşılan hâlâ korkaklığımı üzerimden atamamıştım.

“Hayır,” dedim, kadınların deminden beri tartıştıkları kahveli pastayı alabilmeleri için kenara çekilerek. “Başka bir şey yok.” Arkamı dönüp kapıya doğru yürüyerek öğlen sıcığına çıktım.

Babam Land Cruiser’a yaslanmış, ayaklarının arasında Henson’s Produce’e ait bir kese kâğıdı, elinde ise bir torba meyan kökü şekeri vardı. Bu şekerleri kasanın yanında satıyorlardı ve babam ne zaman alışverişe çıksa muhakkak alır ya da birimizi alışverişe çıkmadan yakaladığında, siyah renkli bir torba meyan kökü şekeri sipariş ederdi. Warren ona kırmızı olanların meyan köküyle alakası olmadığını, aslında meyan kökünden falan yapılmadıklarını söylediğinde bu konudaki takıntısı zihninde iyice yer etmişti.

“Hey, evlat,” dedi babam gülümseyerek, ben ona doğru yürürken. “Ne var ne yok?” Gözü kurabiye kutusuna çarpınca gülümsemesi iyice büyüdü. “Ne aldın bakalım?”

İç çekerek kutuyu açtım. “Yulaflı kurabiye,” dedim somurtarak.

“Ah.” Babam alnını kırıştırarak kutunun içine şöyle bir göz attı. “İyi de, neden?”

“Boş ver, uzun hikâye,” dedim, kurabiyeleri almamın sebebinin eski erkek arkadaşım karşısında iki ayağımın bir pabuca girmesi olduğunu itiraf etmekten kaçınarak. “Ama haberlerim var. İşe girdim. Yarın plajdaki büfede çalışmaya başlıyorum.”

Babamın yüzünde içten ve sıcak bir gülümseme belirdi. “Harika bir haber bu!” dedi. “İlk işin olacak. Bu bir dönüm noktası. Hatırlıyorum da –” Yüzünden acı dolu bir ifade gelip geçerken gözlerini sıkıca yumdu ve lafı yarım kaldı.

“Baba?” dedim ona doğru bir adım atarak. Sesim korku dolu çıkmıştı. “Babacığım?”

Babam yüzünü tekrar buruşturdu ve elini sırtına yaslayınca tuttuğu torba yere düştü ve meydan kökü şekerleri her yere saçıldı. “İyiyim,” dedi babam, sıkıdığı dişlerinin arasından. Ona inanmadım. Gözlerini sıkıca yumuyordu; alnında beliren boncuk boncuk ter damlalarını da görebiliyordum. “Bana... bir saniye tanı.”

“Tamam,” dedim ve elimdeki kurabiye kutusunu sıkıca tutarak bize yardım edebilecek ya da hiç değilse ne yapmam gerektiğini söyleyecek birini görme umuduyla gözlerimi etrafta gezdirdim. Kalbim küt küt atıyordu. Keşke annem yanımda olsaydı da, bunu tek başına yaşamak zorunda kalmazaydım. “İyi misin?”

Camekândan gördüğüm kızıl saçlı kız Doggone It’in kapısına çıkmış, yüzünde endişeli bir ifadeyle babama bakıyordu. Elinde kablosuz bir telefon vardı. “Birini aramamı ister misiniz?”

“Hayır,” dedi babam, sesi gerilerek. Gözlerini açtı ve arka cebinden düzgünce katlanmış, beyaz bir kumaş

mendil çıkararak çabucak alnında gezdirdi. Babam asla kumaş mendilsiz dışarı çıkmazdı; mendilleri diğer çamaşırlarıyla birlikte yıkanır ve aklıma hediye fikri gelmeyince – ya da parasız kaldığımda – babama Babalar Günü’nde muhakkak kumaş mendil alırdım. Babam mendili cebine soktu ve kıza gözlerine pek yansımayan bir gülümsemeyle baktı. “İyiim.”

“Pekâlâ,” dedi kız, onu başıyla onaylayarak. Ama olduğu yerden kıpırdamamıştı. Gözleri hâlâ babamın üzerindeydi.

Babam bana döndüğünde, yüzünün az öncekinden çok daha solgun görüldüğünü fark ettim. Nefesi tükenmiş gibiydi. “Seni korkutmak istemedim, evlat,” dedi.

Başımı sallayarak güç bela yutkundum. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım gibi, ne söylemem gerektiğini de bilemiyordum. “Sen...” diye söze girdim ama sesim yok oldu. “Yani...”

“İyiim,” dedi babam yine. Yerdeki Henson’s kese kâğıdını almak için eğildiğinde ellerinin titrediğini fark ettim. Babam arabanın anahtarlarını çıkarıp sürücü tarafına doğru yürüdü ama titreyen elinde anahtarlar birbirine çarpıyordu. Ne yaptığımı düşünmeden onun peşinden gidip anahtarları almak için uzandım. Bana baktı ve yüzünden çaresiz bir üzüntü ifadesi gelip geçti. Başını çevirirken anahtarları elime bıraktı ve tek kelime etmeden diğer tarafa geçti.

Arabanın kapısını açarken yere baktım ve ayaklarımın çevresine saçılmış olan meyan kökü şekerlerini gördüm. Plastik torba iki araba ileride park etmiş duran minibüsün lastiğinin altındaydı. Arabaya binip yolcu koltuğuna uzanıp kapıyı açtım. Hâlâ evcil hayvan dükkânının kapısında dikilmekte olan kızla bir an göz göze geldik. Kız

bana doğru elini kaldırdı ve ben de yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak ona bir baş selamıyla karşılık verdim.

Babam bir saat önceki haline göre çok daha ihtiyatlı bir tavırla koltuğa yerleşti. Kurabiye kutusunu ve çantamı arka koltuğa bırakarak koltuğumu ileri çektim. Babamın ne kadar uzun boylu olduğunu bilmeme rağmen, benden önce onun kullandığı arabayı sürmeye yeltenene dek bunu bu denli net fark edememiştim. Ayaklarım pedallara değmiyordu bile. Arabayı çalıştırdım ve eve giderken yolun büyük bölümünde hiç konuşmadık. Babam camdan dışarı bakıyordu. Canının hâlâ yanıp yanmadığı bilmiyordum ama her nedense, bir türlü doğru sözcükleri toparlayıp bunu soramıyordum. Doğum günümde yemek odasında yaptığımız konuşmadan sonra, babamın hastalığına ilişkin neredeyse hiçbir şeyi dile getirmemiştik. Ben de buna pek yeltenmemiştim. Babamın her şey normal seyrindeymiş gibi davranmak istediği ortadaydı. Hatta bunu dile getirmişti de. Gelgelelim böyle anlarda o ana dek konuşmaktan çekindiğimiz şeyler, beni herhangi bir şey söylemekten de alıkoyuyordu.

“Evcil hayvan dükkânının ismini gördün mü?” diye sordum bir süre yola devam ettikten sonra süregelen sessizliğe dayanamayacağımı hissederek. Ona dönüp baktığımda babamın ağzının kenarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim.

“Evet,” dedi babam da bana dönerek. “Bayağı kuş beyninli olmalılar.”

Benden bekleyeceği üzere homurdandım ama içim rahatlamıştı. Arabadaki hava hafiflemiş ve nefes almak

kolaylaşmıştı. “Eh,” dedim, iskele tarafına doğru dönerken. “Battı balık yan gider.”

Babam bu cevabım karşısında kesik kesik gülererek bana baktı. “Güzel,” dedi. Kelime oyunları konusunda ettiği en büyük iltifat buydu.

Arabayı annemin arabasının yanına çekip motoru kapattım. Ama ikimiz de arabadan inmeye yeltenmedik.

“İşe girmene gerçekten çok sevindim,” dedi babam, yorgun bir sesle. “Arada kaynadıysa...” Bir an susup boğazını temizledi. “Üzgünüm.”

Onu başımla onayladım ve parmağımı direksiyondaki deride oluşmuş bir çatlağın üzerinde gezdirdim. Biraz uğraşsam muhtemelen soymayı başarırdım. “Ee,” diye söze girdim tereddüt ederek. “Bu konuda... yani... konuşsak mı?”

Babam hafifçe yüzünü buruştursa da, beni başıyla onayladı. “Elbette,” dedi. “Eğer istiyorsan.”

O anda içimde bir öfke kıvılcımının çıktığını hissettim. Öyle beklenmedik bir histi ki bu, sanki birisi içimde bir fişek ateşlemişti. “Bu benim isteğimle ilgili bir şey değil,” dedim sesimin nasıl sert çıktığını fark edip anında pişman olarak. “Hepimiz burada, bir aradayız ama hiç konuşmuyoruz, ayrıca...” Aynı anda hem söyleyeceklerim, hem öfkem tükenmişti sanki. Duygularım bir anda sönmüştü; çünkü babama bağırarak yapmam gereken son şeydi. Derin bir nefes alıp özür dilemeye yeltenmişim ki babam beni başıyla onayladı.

“Konuşacağız,” dedi. Başını öbür tarafa çevirip arka verandaya baktı. Sanki ileride bunun yaşanacağı vakti gözünün önüne getirebiliyordu. “Söylememiz gereken... her şeyi söyleyeceğiz.” O anda gözlerimden akmak için savaştan gözyaşlarına karşı koymaya çalıştım. “Ama şimdilik,

elimizde imkân varken, sizlerle biraz olsun normal bir yaz geçirmek istiyorum. Buna ne dersin?" Onu başımla onayladım. "Güzel. Başka sorum yok, sayın hâkim."

Babamın bu sözleri karşısında gülümsedim. Babam ne zaman bir konuyu kapatmak istese mahkeme salonundaymış gibi konuşurdu ama hastalığına teşhis konulduğundan beri aklımı meşgul eden, bir türlü dile getirip soramayacağımı düşündüğüm o soruyu kafamdan atamadım. "Ben sadece..."

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı ve az öncekinden çok daha sağlıklı görüldüğünü fark ettim. O halini bilmeseydim, görmeseydim, böyle bir şey olmamış gibi davranabilir, hâlâ iyi olduğunu düşünebilirdim. "Ne oldu, evladım?"

Bu sözler karşısında gülümsememe rağmen, içimden ağlamak geliyordu. Bu babamın sadece bana özel hitap şekliydi. Gelsey onun "prensesi", Warren ise "oğlu"ydü. Ben ise öteden beri hep "evladı" olmuşum.

Babama bakarken, o akşam yemek masasının çevresinde bize teşhisi söylediklerinden beri kafamı kurcalayan soruyu nasıl soracağımı bilemedim. Çünkü bu, babama dair inandığım her şeyi tersine çeviren bir soruydu. Annem dışarıdan bir ses duyduğunda etrafta hırsız var mı yok mu diye kontrol eden, örümcek görüp bağırdığımız zaman yanımıza koşan kişi hep oydu. Küçükken yorulduğumda beni kucağında taşırdı. Dolapta yaşayan canavarları ve ejderhaları yalnızca babamın dize getirebileceğine inanırdım. Ama bu soruya bir cevap bulmam gerekiyordu ve sormak için başka bir fırsat yakalayabileceğimi de sanmıyordum. "Korkuyor musun?" diye sordum. Sesim fısıltıdan farksızdı. Ama yüzünün hafifçe seğirmesinden beni duyduğunu anladım.

Hiçbir şey söylemedi ama başını bir kez aşağı yukarı sallayarak beni onayladı.

Aynı şekilde başımı sallayarak, "Ben de korkuyorum," dedim. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve orada öylece, sessizce oturduk.

Sokağın başından servis otobüsü görüldü ve bizim evin önünden geçerek yanımızdaki YAZA HAZIR tabelalı evin önünde durdu. Beyaz tenis kıyafetleri giymiş, koyu renk saçlı bir kız otobüsten indi ve uzaktan bile belli olan asık suratıyla evine doğru yürüdü. Çok geçmeden de evlerimizi ayıran ağaçların arkasında gözden kayboldu.

"Bu kadar mıydı?" diye sordu babam, otobüs hareket edip uzaklaştıktan sonra.

"Evet," dedim. Babam uzanıp saçlarımı okşadı ve elini başıma yasladı. Sevgimizi temas yoluyla belli etmeye alışık olmasak da, hiç düşünmeden babama sokuldum ve o da kolunu omuzlarıma dolayarak bana sarıldı. Bir süre bu şekilde kaldıktan sonra anlaşmışçasına aynı anda ayrıldık. Arabadan inip arka koltuktan çantamı, sevimsiz kurabiyelerle dolu kutuyu ve Henson's Produce torbasını aldım.

Verandanın merdivenlerini çıkarken babam korkuluğa yaslanıp durdu ve bana döndü. Yüzünde beliren gülümseme, yorgun ifadesini resmen yok etmişti. "Metamorfoz," dedi. Ben kaşlarımı çatarak ne demek istediğini düşünürken, "Dönüşüm anlamına gelen on harfli sözcük," diye açıkladı. Halinden memnun bir tavırla kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Olabilir," dedim. Masada kendi haline bırakılmış bir şekilde bizi bekleyen bulmacayı uzaktan da olsa gördüm ve aradığım cevabın bu olup olmadığını görmek için bir an önce yanına koşmak istedim. "Hadi, gidip bakalım."

9. Bölüm

“Gelsey!” diye bağırdım eve doğru. “Hadi, gidelim!” On dakikadır elimde anahtarlarla garaj yolunda dikiliyordum. Saatime göz attığımda, çoktan yola çıkmış olmam gerektiğini fark ettim. Hiç iş deneyimim olmamasına karşın, ilk çalışma gününde geç kalmanın hoş karşılanmayacağını farkındaydım. Planımıza göre, Gelsey o sabah ilk tenis dersine bisikletle gidecekti. Ama bisikletin (aslında benim bisikletimdi ama artık benim için fazla küçüktü) lastiği patlamıştı ve Gelsey buna aşırı tepki vermişti. O yüzden onu götürme işi de bana kalmıştı.

Ön kapı sivrularak açıldı ve Gelsey arkasında annemle verandaya çıktı. Annemin sanki Gelsey son anda vazgeçecekmiş de içeri koşacakmış gibi ön kapının önünde dikierek yolu kapattığını fark ettim. “Nihayet,” dedim. “Geç kalacağım.”

“Bir şey olmaz,” dedi annem. Gelsey bütün bunlardan ben sorumluymuşum gibi ters ters baktı. Annem Gelsey’in saçlarını ve onun yaşlarındayken benim giydiğim beyaz tenis elbisesini düzeltilti.

“Hazır mısın?” diye sordu Gelsey, deminden beri oyalanan benmişim gibi. Kendisini annemden kurtarıp sert adımlarla garaj yoluna geçti.

Bisikletlerimizi sürüşe hazırlamaya çalışan babam garajdan çıkıp elini gözlerine siper ederek bize baktı. “İkinizin de ilk günü iyi geçer umarım,” diye seslendi. “Döndüğünüzde bisikletleriniz hazır olacak. Yarın bisikletle gidersiniz.”

“Harika,” dedim, bisiklete bineli kaç yıl olduğunu hatırlamaya çalışırken sesimin hevesli çıkmasına özen göstererek.

“İyi eğlenceler,” dedi babam. “İyi iş çıkarın.” Ona el sallamaya yeltendim ama babam çoktan çalışma tezgâhının başına geçmiş, hava pompasını ararken notayı bir türlü tutturamadan bir şarkı mırıldanmaya girişmişti bile.

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordu Gelsey, iğneleyici bir ses tonuyla. Ben de ona aynı tavırla karşılık vermek ve şu ana kadar evden çıkamamamızın *onun* suçu olduğuna dair bir nutuk çekmek üzereydim ki buna vaktimiz olmadığını fark ettim.

“İyi şanslar,” diye seslendi annem kapıdan, yüzünde bir gülümsemeyle. İlk iş gününden mi, yoksa Gelsey’in huysuzluğuna katlanacak olmamdan mı bahsediyordu, bilmiyordum. Ona gönülsüzce gülümseyerek dönüp arabaya bindim.

Motoru çalıştırırken kardeşimi Etkinlik Merkezi’ne bırakıp plaja gitmek için yalnızca yedi saniyem olduğunu gördüm ve paniklememeye çalıştım. Üstelik Jillian oraya vardığımda kiminle konuşmam gerektiğine dair doğru düzgün bilgi bile vermemişti. Garaj yolunun sonuna varıp annemle babamın görüş mesafesinden çıktığımızda gaza yüklendim ve yol kenarını süsleyen ÇOCUKLARIMIZI SEVİYORUZ... LÜTFEN YAVAŞ SÜRÜN! tabelalarında belirtilenden çok daha hızlı gitmeye başladım.

Gelsey camdan dışarı bakan gözlerini hız göstermesine çevirdi ve kaşlarını kaldırarak, "Amma hızlı gidiyorsun!" dedi.

"Vaktinde hazırlansaydın hız yapmama gerek kalmazdı," dedim, İskele Yamacı'ndan aşağı inerken bir viraja girerek. "Neredeyse sensiz gidecektim."

"Keşke gitseydin," dedi Gelsey, oturduğu yerde iyice çökerken. Bunun üzerine aniden fren yapınca ikimiz de öne doğru savrulduk ama Şeytan Yokuşu adını verdiğimiz tepeden aşağı inerken tekrar hızlandım. Bu yokuş ansızın keskin bir şekilde alçalıyor, sonra aynı şekilde yükselerek devasa bir U şeklini alıyordu. Bisiklet sürmeyi öğrenirken en büyük savaşıma burada vermiştim. Zaman içerisinde de hiçbir şekilde düzleşmemişti. "Cidden annem blöf yapıyor sandım. Beni buna zorladığına inanamıyorum."

"Tenis o kadar da kötü değil," dedim tepeden aşağı inip diğer taraftan yukarı çıkarken, uzun zaman önce aldığım dersleri hatırlamaya çalışarak. Tenisi hiçbir zaman babam ya da Warren kadar sevmemiştim. Diğer çocuklar gibi antrenman duvarının karşısına geçip ters vuruşları çalışmak da hiç içimden geçmemişti.

"Hadi canım," dedi Gelsey, ifadesiz bir sesle.

"Öyle tabii," dedim, Lucy ile zamanımızın büyük çoğunluğunu tenis oynamak yerine konuşarak geçirdiğimizi hatırlayarak. "Daha çok arkadaşlarınla takılıyorsun. Arada bir tenis oynuyorsun işte."

"Arkadaş," diye tekrarladı Gelsey usulca, başını tekrar camdan dışarı çevirerek. "Tabii ya."

Kız kardeşime şöyle bir bakıp gözlerimi yola çevirirken, kelime seçimimden pişmanlık duydum. Gelsey hiçbir zaman kolay arkadaş edinebilen biri olmamıştı ve bildiğim

kadarıyla en yakın arkadaşı olarak gördüğü kimse de yoktu. Muhtemelen tüm vaktini dans stüdyosunda geçiriyor olması da bu durumu tetikliyordu. Ama özellikle gerginleştiği zaman bunu kibir ya da küçümsemeyle maskeleyemeye çalıştığı için bu yönde pek çaba harcadığı da söylenemezdi.

“Bak,” diye ona dönerek tereddütlü bir tavırla söze girdim. “Başta zor olabilir ama –”

“Taylor!” Gelsey’in sesi sert çıkmıştı. Bakışlarımı yola çevirdim ve frenlere asılınca lastiklerden bir cıyıklama yükseldi.

Yolun ortasında bisikletli bir kız vardı. Bir eliyle telefonunu kulağına götürmüş, diğer eliyle gidonu tutarak hızla ilerliyordu.

“Yüce İsa!” diye mırıldandım, kalbim küt küt atarak. Diğer şeridi kontrol ederek kıza alan tanımak için o yöne kaydım. Kızın yanından geçerken Gelsey uzanıp kornaya yüklendi. “Hey!” dedim onun elini iterek. Kız bir an için yalpaladı ve bisikletini düzeltmeyi başarınca arabaya baktı. Etkileyici bir hamleyle telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırarak gidonu diğer eliyle tuttu ve bu şekilde bizim taraftaki eli boşta kalınca bize doğru sağlam bir hareket çekti. Koyu renk saçları yüzüne perde gibi inmişti ama o an bize duyduğu hisleri anlamak için surat ifadesini görmeye gerek yoktu. Kızı geride bırakırken dikiz aynamdan onun mor tişört giymiş bir noktaya dönüşerek gözden kaybolmasını seyrettim.

“Şöyle şeyler yapma,” dedim, Etkinlik Merkezi’nin park alanına girerken.

“Bütün yolu kaplamıştı,” dedi Gelsey. Gelgelelim ben arabayı ana girişin önüne çekerken, sesi pek de özgüvenli değildi. Bina aynı hatırladığım gibi görünüyordu; tentesine

PHOENIX GÖLÜ ETKİNLİK MERKEZİ sözcükleri kazınmış olan yüksek, ahşap bir yapıydı burası. Havuza ve tenis kortuna girebilmek için girişteki görevliye üyelik kartınızı göstermeniz gerekiyordu.

Kardeşıme baktığımda çantasının saplarına sıkıca yapışmış olduğunu gördüm. Öyle ki, eklemleri bembeyaz kesilmişti. Gelsey dönüp bana baktı ve yüzünden korktuğunu anladım. Muhtemelen ablalara yakışan bir şekilde onu yüreklendirecek bir şeyler söylemem gerekiyordu ama ne diyebileceğimi bilemiyordum.

“Gitmem gerek,” dedi Gelsey, bir an bekledikten sonra derin bir nefes alıp kapısını açarak. “Gelip beni alsın diye annemi ararım ya da yürüyerek falan önerim.”

“Olur,” dedim. “İyi eğlenceler.”

Gelsey bu sözlerim karşısında abartılı bir tavırla gözlerini devirerek arabadan indi ve tenis dersine değil de, idam edilmeye gidiyormuş gibi kaskatı bir yürüyüşle binaya girdi. Başımı eğip saate baktığımda bir küfür savurdum ve arabayı vitese taktım. Hızla park alanından çıkarırken, daha ilk günümde işe resmen beş dakika geç kalmış durumdaydım.

Bu yaz buraya geldiğimizden beri plaja gitmemiştim ama arabadan inerken, etrafın pek değişmediğini fark ettim. Park alanının yakınındaki çimenlikte piknik masaları ve banklar vardı. Oradan hafif bir yokuşla (sekiz yaşındayken epey hoşuma gittiği üzere tepeden aşağı yuvarlanmak istemezseniz, basamaklar da vardı) kumsala iniliyordu. Plaj çok dolu değildi. Etrafta yer kapmak için konulmuş birkaç havlu ve pike göze çarpıyordu. Hevesli çocuklar kumdan

kale yapıyorlardı ama kimse gölde yüzmüyordu. Suyun kenarında duran beyaz renkli, yüksek cankurtaran iskemlesinin boş olduğunu görünce, neden kimsenin yüzmediğini anladım. Cankurtaran henüz yerine geçmemiştir.

Plajın öbür ucunda yelkenlilerin, kayıkların ve kano-ların bağlandığı marina vardı. Çocukların yüzerken geçmemesi için iplerle çevrelenmiş alanın ilerisinde ahşaptan yapılma büyük bir sal demir atmıştı. Sarı renkli dubalarsa, yetişkinlerin geçmemesi gereken sınırı gösteriyordu. Gölün her tarafını çam ağaçları çevreliyordu ve ileride görünen üç adanın üzeri de çam ağaçlarıyla kaplıydı.

Gökyüzü masmavi ve açıktı, yer yer beyaz bulutçuklar göze çarpıyordu. Şimdi geçmişe dönüp baktığımda, çocukluğumun bütün yazlarını bu plajda geçirmişim gibi geliyordu. Sert zemini ve klor kokusu yüzünden havuz benim için o kadar da cazip değildi. Plajda kendimi çok daha rahat hissediyordum.

"Taylor sen misin?" Arkama döndüğümde üzerinde Phoenix Gölü yazan kırmızı bir tişört giymiş, kırklı yaşlarda, suratı kıpkırmızı, çok kısa boylu bir adamın bana gözlerini kısarak baktığını gördüm.

"Merhaba," dedim hemen onun yanına koşarken saçlarımı düzeltmeye ve ilk günümde işe neden geç kaldığıma dair bir bahane bulmaya çalışarak. "Yani, evet." El sıkışmak üzere elimi uzattım. Bir önceki akşam Warren bana iyi bir izlenim bırakmak için gereken şeyler üzerine kısa bir ders vermişti ve ona göre özgüvenli bir şekilde el sıkışmak en önemli durumlardan biriydi. Fakat adam çoktan arkasını dönmüş, eliyle peşinden gelmemi işaret ederek büfeye doğru yürümeye koyulmuştu bile.

"Fred Lefevre," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Bu taraftan." Büfe; lavaboların, malzeme odalarının ve idari ofislerin bulunduğu Kulüp Evi'ne bitişik binada yer alıyordu. Fred binanın açık kapısından içeri girerek tabelasında PLAJ SORUMLUSU yazan bir ofise yollandı. Kapıyı açarak başıyla bana içeri girmemi işaret etti ama eşiği geçmez bir anda durdum.

Her taraf balıklarla doluydu ama hiçbirisi canlı değildi. Duvarların neredeyse her yerine doldurulmuş balıklar asılmıştı ve masanın arkasında bir balıkçılık takvimi yer alıyordu. Masanın üzeriyse, Fred'in yakaladığı devasa balıkları bir ödül gibi tuttuğu çerçeveli fotoğraflarla doluydu. Her tarafta misina kutuları ve oltalar vardı. Fred masasının arkasındaki sandalyeye geçerken, teninin dışarıda çok vakit geçiren insanlarda olduğu gibi kalıcı bir bronzlukla ışıldadığını fark ettim. Fred gıcırdayan deri koltuğunda arkasına yaslanıp bana baktı. Soğuğunu bacaklarımda hissettiğim metal, katlanan sandalyede doğrularak daha dik oturdum. "Demek bizim geç başlayan eleman sensin."

Geç başlamak derken işe alım tarihimden mi, yoksa o sabah geç gelmemden mi bahsediyordu, emin olamadım. O yüzden onu başımla onaylamakla yetindim. Fred kendisine en yakın duran çerçeveyi eline alıp bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra onu bana gösterdi. Resimde Fred oltasının ucunda neredeyse kendi boyu kadar büyük bir balık tutuyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Balıklara dair bilgim deniz mahsulleri menüsünde yazanlarla sınırlı olduğu için başımı iki yana salladım. "Buna üç dikenli balık derler," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Çok güzel değil mi?"

"Mmm," dedim sesimin elimden geldiğince hevesli çıkması için uğraşarak.

“Bu resim iki yıl önceden kalma,” dedi gözlerini resimden ayıramadan çerçeveyi masaya bırakarak. “O günden beri bu kadar büyük bir balık yakalayamadım. İşte burada sen devreye giriyorsun.”

Ona bir an gözlerimi kırıştıtarak baktım ve sonra sanki bana bir ipucu verecekmişçesine kocaman, huysuz görünümlü balığı inceledim. “Şey, ne?” diye sordum.

“Balığa çıkmayı severim,” dedi Fred, gözlerini üç dikenli balıktan ayırıp bana çevirerek. “En iyi balık da hazi- ran ve temmuz aylarında çıkar. Buradaki her işle ben uğraşırsam da gölde yeterince vakit geçiremem.”

“Anladım,” dedim, benim bu olayın neresine dâhil olduğuma dair bir açıklama yapacağını umarak.

“O yüzden Jillian’dan bir eleman daha göndermesini istedim,” dedi. “Buradaki işleri halledebilecek biri lazımdı. Çoğunlukla büfede duracaksın ama plajda film gecelerini düzenlememe yardımcı olman da gerekiyor. Geçen sene...” Bir an için duraksadı ve cümlesini, “Pek beceremedik,” diye bitirdi. “Sonuç olarak burada değilken, kafamın rahat olması gerekiyor. Aklım burada kalmasın. O yüzden seni işe aldık. Anlaştık mı?”

“Şey,” dedim, işimin gerektirdiklerini kafamda evirip çevirirken. Kulağa kötü gelmiyordu ama ben bunların altından kalkabileceğimden emin değildim. “Sadece –”

“Harika!” dedi Fred ayağa kalkarak. Ona göre bu görüşme sona ermişti anlaşılan. “Haftada dört gün diyelim. Diğerleriyle konuşup nerelerde boşluk olduğuna bakar, programınızı beraber yaparsınız.”

İçgüdüsel olarak ben de ayağa kalktım; çünkü adam üzerime doğru gelerek balıklarla kaplı ofisini terk etmemi istediğini açıkça belli etmişti. “Ama –”

“Bu çok kolay bir iş, Taylor,” dedi, masanın arkasından çıkıp bana kapıyı tutarak. Herhalde artık gitmem gerektiğini daha açık bir şekilde ima etmeye çalışıyordu. “Hayatımı kolaylaştırmanı istiyorum, hepsi bu. Balığa çıkmak istiyorum. Rahatsız edilmeden balık tutmak istiyorum. O yüzden bunu başarırsan, harika bir iş çıkarmış olacaksın. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim, Fred kapıyı arkamdan kapatmaya yeltenirken ofisten dışarı doğru bir adım atarak. “Ama nerede –”

“Büfede başlarsın,” dedi. “Bak bakalım, ne iş varmış. Aramıza hoş geldin!” Bu sözlerle kapıyı çat diye suratıma kapattı.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve başka bir seçeneğim olmadığı için büfeye yollandım. O zamana dek büfenin yalnızca ön tarafını görmüştüm. Bir şeyler almak için bozuklukları bir araya getirirdim. Ara sıra plaj çantamın dibinde kırış kırış olmuş, kumlanmış bir kâğıt para bulduğum da olurdu. Sonra gidip vişneli kola ya da buzlu Milky Way çikolatası alır, bunları Lucy’yle paylaşırdım. Ama Fred’in ofisinden ileri doğru uzanan koridorda GÖREVLİ HARİCİ GİRİLMEZ yazan bir kapı vardı. Derin bir nefes alarak, birilerinin balıklardan falan bahsetmeden bana ne yapmam gerektiğini anlatacağı umuduyla kapıyı açtım.

Büfenin içi son derece küçük ve sıkışık. Bir duvarda gazlı içecek tüpleri, gümüş renkli büyük bir buzdolabı ve iki dondurucu sıralanmıştı. Arkasında bir ızgara ve kızartma bölmesi vardı. Cipslerin dizildiği raflar ve satılan dondurmaları gösteren posterler göze çarpıyordu. Tezgâhın üzerine ise bir çeyreklik karşılığında satılan paketli şekerler konulmuştu.

"Sakın. Kıpırdama," dedi arkamdan bir ses. Döndüğümde tezgâhta oturan bir çocuk gördüm. Kıvırdığı gazeteyi başının üzerine kaldırmış, hareketsizce bekliyordu.

Büfede yalnız olduğumu zannediyordum; o yüzden yanıldığımı görmenin şoku karşısında kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı. "Hey," diye kekeledim, kendimi toparlamayı başardığımda. "Ben –"

"Şşşt!" diye tısladı çocuk alçak bir sesle, bana bakmadan. "Korkutacaksın şimdi."

Hiç kıpırdamadan öylece dikilerek çocuğun gazeteyi neye doğru uzattığını anlamaya çalıştım ama görebildiğim tek şey bomboş bir tezgâhtı. Bir anda kapıldığım korkuyla bırakın hareket etmeyi, tezgâha, çocuğun yanına fırlamak için kendimi zor tuttum. "Fare mi var?" diye fısıldadım, huylanmaya başlayarak. Çünkü fare varsa, çocuk ne derse desin bir an önce oradan çıkmam lazımdı.

"Hayır," diye mırıldandı çocuk, bakışlarını tezgâhtan ayırmadan. "Sinek. Sabahtan beri başıma musallat oldu. Ama zafer benim olacak."

"Ah," dedim sessizce. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek beklerken bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Ayrıca müşteri gelirse ne yapmamız gerektiğini de bilmiyordum. Aramıza çöken sessizlik esnasında bütün dikkatini sineğe vermiş olan çocuğu inceleme fırsatı buldum. Sanki onu gözüm bir yerden ısıırıyordu. Oturduğu için kesin olarak söylemek zordu ama tıknaz görünüyordu. Ona inek havası veren, modaya uygun gözlükleri ve kısa-cık kesilmiş kahverengi saçları vardı.

"Neredeyse yakaladım," diye fısıldadı çocuk aniden, gazetesi elinde hazır, öne doğru eğilerek. "Sakın kıpırdama, ben –"

"Aman Tanrım!" Görevlilere ait olan kapı gümbürdeyerek açıldı ve ikimiz de aynı anda olduğumuz yerde sıçradık. Bu esnada sinek de muhtemelen tabanları yağlamıştı. Bir kız yanımdan uçarcasına geçerek çantasını köşedeki askıya astı. Bir yandan da hızlı ve yüksek sesle konuşuyordu. Kızın koyu renkli, uzun saçlarını ve mor tişörtünü görünce, midemin kasıldığını hissettim. "Bu sabah başıma gelene *inanamayacaksın*. Bisikletle işe geliyordum, kendi yolumda ilerlerken birden *geri zekâlının* teki –" Kız bize döndü ve beni gördüğünde olduğu yerde dona kaldı.

Ben de aynı tepkiyi verdim. Karşımdaki o sabah yoldan savurmaktan son anda yırttığım ve bana el hareketi çeken o mor tişörtlü kızdı.

Aynı zamanda kendisi Lucy Marino, yani eski en iyi arkadaşım oluyordu.

10. Bölüm

Lucy'ye öylece bakakaldım. Henry'nin karşısında yaşadığım gibi, Lucy'nin de on iki yaşındaki halini şimdiki görüntüsüyle örtüştürmem biraz zaman aldı. Çocukken Lucy ile ikimiz neredeyse aynı boydaydık ama anlaşılan Lucy benim kadar boy atmamıştı; çünkü şu an benden on santim daha kısaydı. Ama o ileride sahip olacağımızı hayal ettiğimiz kıvrımlara kavuşmuştu. Saçları hâlâ koyu kahverengi ve parlaktı fakat eskiden karmakarışık bukleler halinde omuzlarına dökülürken, şimdi dümdüzdü. Teni çoktan bronzlaşmıştı ve yüzünde usta ellerden çıkma gibi duran bir makyaj vardı. Anlaşılan bu beş yıl içerisinde beceriksizce göz kalemi sürme çabalarımızı kendisi epey aşmıştı.

Lucy bir an şaşkınlıkla bana baktıktan sonra gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Senin ne işin var burada?" diye sordu. Sesinden hem afalladığı, hem sinirlendiği anlaşılıyordu. Tezgâhtaki çocuk bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Ben... şey," diye lafa girdim ve omzumun üzerinden Fred'in ofisinin olduğu tarafı işaret ederek, "Fred buraya gelmemi söyledi. Artık burada çalışıyorum," dedim.

"Hadi canım." Lucy bunu sorar sorar gibi vurgulamamıştı.

"Hadi canım?" Tezgâhtaki çocuğun vurgusu ise açıkça bir soruydu. Yere atlayıp silah niyetine kullandığı gazetesini bıraktı.

"Evet," dedim, istediğim kadar özgüvenli konuşmayı başaramayarak. Çünkü bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kafamda çoktan şüpheler belirmeye başlamıştı. O anda Henry'ye yeni işimden bahsettiğimde tereddütlü davranmasının sebebinin, Lucy'nin de burada çalışıyor olduğu gerçeğinden kaynaklandığı kafama dank etti.

"Harika," dedi çocuk. "Destekleyici kuvvet." Elini uzatarak elimi sertçe sıktı. Belki o da Warren'la aynı kitabı okumuştı. "Ben Elliot."

Adını duyunca taşlar yerine oturdu. Bir anda onun on yaşındaki hali gözümün önüne gelmişti. O zamanlar da tıknazdı ve gözlükleri hiç havalı değildi. Havuz büfesinin başında takılan, yanında daima bir deste kart bulunduran ve sürekli bir oyun başlatmaya çalışan çocuklardan biriydi. Aslında Henry'nin arkadaşıydı ama özellikle yağmur yağdığı anda, yapacak başka bir şey bulamadığımız için bazen üçümüz takılırdık.

"Taylor..." dedim. "Sen..." Birine sizi hatırlayıp hatırlamadıklarını sormanın ne kadar acması bir durum olduğunu fark ederek daha cümlemin başındayken sustum.

"Ah," dedi Elliot kaşlarını kaldırarak. "*Taylor*." Bakışlarını bir Lucy'e bir bana çevirdi. Lucy beni görmeye bile katlanamıyormuşçasına gözlerini dışarı, göle dikmişti. "Seni tanıyamadığım için kusura bakma. Uzun zaman oldu, öyle değil mi?"

Onu başımla onayladım. "Gerçekten de öyle," dedim. Aramıza garip bir sessizlik çöktü ve çok geçmeden Elliot boğazını temizledi.

“Hoş geldin,” dedi. “Büfede mi çalışacaksın?”

“Öyle sayılır,” dedim. Lucy’yle göz göze gelmeye çalıştım ama bir an için bakışlarımız buluşunca o hemen başını çevirdi. “Bir de filmlerle ilgili bir şey yapacaktım...” İşimin neleri gerektirdiğini pek bilmediğimi fark edince, sesim azalarak yok oldu.

“Anlaşılan Fred nihayet balığa çıkmasını sağlayacak elemanı bulmuş,” dedi Elliot. Lucy omuz silkmekle yetince bana döndü. “Yıllardır uğraşıyor. Ama dedikodulara göre, ofisteki Jillian’la çıkmaya başlamışlar. Herhalde oradan torpilli.”

“Senin dersin yok mu?” diye sordu Lucy, mikrodalgaın üzerine çarpık çurpuk asılmış duran duvar saatine bakarak.

Elliot başını eğip bileğini kaplayan kocaman plastik saatine baktı. Dalgıç saatine benziyordu bu, Phoenix Gölü’nden çok daha derin sulara dayanabilecek gibi görünüyordu. “On dakika içinde,” dedi Elliot içini çekerek. “Maalesef.”

“Ders mi?” diye sordum. Gözümün ucuyla Lucy’nin gözlerini devirdiğini fark etmiştim. Ama bu mekân hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim için, büfede benimle konuşmaya tenezzül eden tek kişiden mümkün olan her türlü bilgiyi almak istiyordum.

“Büfede çalışmanın yanı sıra yelkencilik dersi de veriyorum,” dedi Elliot. “Burada her işi yapıyoruz. Bugün ileri düzeyde başlayanlarla çalışacağım. Anlaşılan her şeyi öğrenmeye alerjileri var.” Kapıya yönelirken bir anda durup bize döndü. “Sineği görürseniz,” diye ekledi ciddi bir sesle. “Benim öcümü alın. Tamam mı?”

Lucy’nin ilgisiz bir tavırla başını sallamasından, Elliot’ın sık sık böyle şeyler söylediği sonucuna vardım. Elliot dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında Lucy yüzünde

anlaşılmaz bir ifadeyle bana döndü. "Ee," dedi bir süre bekledikten sonra. Tezgâha yaslanarak sessizce gözlerini üzerimde gezdirdi. "Demek geri döndün."

"Evet," dedim sesim biraz titreyerek. Gafil avlanmıştım ve şu an dış görünüşüm ne kadar değişmiş olursa olsun, bazı şeylerin aynı kaldığını fark ediyordum. Hâlâ yüzleşmelerle aram iyi değildi. Lucy ise bunun için ölüp bitiyordu belli ki. "Daha... yeni geldik."

"Duydum," dedi Lucy. Şaşırmıştım. Kimden duyduğunu soracaktım ki yüz ifadesindeki bir şey buna engel oldu. Geldiğimizin haberini Jillian dâhil pek çok kişiden duymuş olabileceğini fark etmiştim. Phoenix Gölü öyle küçük bir yerdi ki her şey hızla yayılıyordu. "Ama seni göreceğimi düşünmemiştim," diye sözlerini sürdürdü bir kaşını kaldırarak. Lucy öteden beri bunu pek güzel becerirdi, ben ise bir türlü yapamıyordum. Ne zaman tek kaşımı kaldırmayı denesem yüzüm acı çekiyormuş gibi göründüğünden eskiden onu çok kıskanırdım. "Hele ki burada göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ellerimi şortumun ceplerine soktum ve çiziklerle kaplı parkelere baktım. Bacaklarıma yayılan huzursuzluk, vücudumun bana oradan çıkıp gitmemi söyleme şekliydi. Bir an için bu fikri kafamda tartarak bakışlarımı kapıya çevirdim. "Sorun olacaksa," dedim bir an duraksadıktan sonra. "Gidebilirim. Beni başka bir işe verip veremeyeceklerini sorarım."

Lucy'ye baktığımda yüzünden bir an kırgın bir ifadenin gelip geçtiğini gördüm ama sonra gözlerine az öncekinden daha da bıkkın bir bakış yerleşti. Omuz silkerek gözlerini mor ojeli tırnaklarına eğdi. Ojesinin rengini tişörtüne göre seçip seçmediğini merak ettim. Lucy'i biraz

olsun tanıyorsam buna kesinlikle dikkat etmişti. “Benim yüzümden böyle bir şey yapma,” dedi ilgisiz bir sesle. “Çünkü hiç umurumda değil.”

“Tamam,” dedim usulca. Derin bir nefes aldım ve muhtemelen hiç düşünmeden söylemem gereken, hatta Henry’yi görür görmez ona da söylemem gereken şeyi söylemeye yeltendim. “Lucy,” diye söze girdim. “Gerçekten –”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Lucy tezgâhtan atladı ve dönüp baktığımda kalçasına bebeğini bağlamış, bezgin görünümüne bir annenin büfeye yanaştığını gördüm. Çocuğun kafasının tepesi ahşap tezgâha ancak ulaşıyordu ve gözleri ayrı ayrı paketlenmiş Starburst şekerleri ve Sun-kist jelibonlardaydı.

“Evet,” dedi kadın. “İki su, bir porsiyon patates kızartması ve buzsuz Sprite alacağım.”

Lucy toplam meblağı kasaya girdi ve dönüp bana baktı. Tereddütlü bir tavırla bardaklara döndüm ve ellerimi kararsızca üzerlerinde gezdirdim. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. “Git de Elliot’ı bul,” dedi Lucy başını iki yana sallayarak. “Hiçbir şeyi beceremiyorsun.” Kadına döndü ve tam da çocuk şekerlere doğru bir hamle yapmışken kutuyu ustaca kenara itti. “Dokuz dolar, yirmi dokuz sent,” dedi ardından.

Kapıyı arkamdan hızlıca kapatarak koridora çıktım. Aramızda geçen konuşma beni çok sarsmıştı. Her nedense gözyaşlarına boğulmak üzereydim, o yüzden kendimi oradan dışarı atma fırsatı bulduğum için biraz olsun mutluydum. Elliot’un dersten önce on dakikası olduğunu biliyordum, o yüzden onu bulmak için fazla zamanım yoktu. Elliot’ı binadaki odalarda aradım ama sadece can yelekleriyle dubalardan oluşan bir yığın ile tabakların, bardakların ve içecek

makinesine takılan tüplerin olduğu bir malzeme dolabına rastladım. Fred'in kapısına BALIĞA ÇIKTIM yazan bir tabela asılmıştı. Haliyle ondan yardım alamayacağım kesindi. Ne kadar geç kalırsam Lucy'nin o kadar sinirleneceğini bilerek paniklemeye başlamıştım ki Elliot'ın bisiklet park yerlerinin oradaki çimenlikte, elinde gitar tutan kıvrıkcık saçlı bir çocuğun yanında oturduğunu gördüm. On tane can yeleği yere daire şeklinde sıralanmıştı ama ortalıkta henüz kimse yoktu. Çok rahatlamış bir şekilde oraya doğru koşturdum ve daha yanma bile varmadan lafa girdim. "Lucy'nin mutfakta senin yardımına ihtiyacı varmış." Elliot başını kaldırıp bana baktı ve diğer çocuk gitar çalmayı yarıda kesti. "Henüz hiçbir şeyi beceremiyorum."

Elliot kaşlarını kaldırdı. "Ama Lucy sana gösterebilir, öyle değil mi?" diye sordu. "Lucy çok iyi eğitim verir. Bana bildiğim her şeyi o öğretti."

"Ah," dedim büfeye dönüp bakarak. Beni böyle kışkırtılmasının sebebi muhtemelen benden kurtulmak istemiydi. "Herhalde bunu pek... İstemedi," dedim.

"Doğrudur," dedi Elliot beni başıyla onaylayarak. Bana halden anlar bir gülümsemeyle bakarak yerinde doğruldu. "Onu suçlayamazsın herhalde, öyle değil mi?" Ben verecek bir cevap bulamadan büfeye doğru yürümeye başlamıştı bile. "Ah," dedi bir an için geri dönüp kıvrıkcık saçlı çocuğu işaret ederek. "Taylor, bu Leland. Leland, Taylor. Çalışmaya yeni başladı." Bu sözlerin ardından büfeye doğru koşturdu ve kapının çarpılarak kapandığını duydum.

Leland uzun boyluydu. Solgun ve çilli bir yüzü, pek fazla taranmadığı belli olan, güneşten açılmış saçları vardı. Gitarını tıngırdatarak bir şarkıya daha girerken başını kaldırıp

bana uykulu bir gülümsemeyle baktı. "Hey," dedi. "Sen de cankurtaran mısın?"

"Hayır," dedim. "Büfede çalışıyorum."

"Güzel," dedi, elini son iki telde gezdirip birkaç nota daha tıngırdatarak. Onun gitar çalmasını izlerken, bu rahat tavırlı çocuğun cankurtaranlıkla pek bağdaşmadığını düşündüm. Onun cankurtaran olduğunu hiç tahmin etmezdim.

"İşten bahsetmişken," dedi Leland uzun bacaklarını toplayıp ayağa kalkarken. "Çalışmaya başlasam iyi olacak. Görüşeceğimizden eminim." Acelesiz bir tavırla plaja doğru yürümeye başladı.

Dönüp önce büfeye, sonra da yamuk park edilmiş arabama baktım. İçimde bir yan, hem de baskın bir yan, arabaya atlayıp buradan kilometrelerce, hatta eyaletlerce uzaklaşana kadar durmak ne bilmeden kaçmak istiyordu. Ama işe başlayalı henüz yirmi dakika olmuşken istifa etmek kuşağa çok zavalılıca geliyordu. Üstelik şimdi çekip gidersem, Lucy'nin bana dair fikirlerini haklı çıkarmış olacaktım. Büfeye doğru ağır ağır yürürken bir anda kız kardeşimin bu sabah yaşadıklarını daha iyi anladığımı düşündüm. Derin bir nefes alarak görevli kapısını açarken, sanki kendim de kurşuna dizilecekmiş gibi hissettim.

Günün geri kalanı da hiç iyi geçmedi. Lucy benimle doğru düzgün konuşmuyordu. Ya ders arasında çıkıp gelen Elliot aracılığıyla bana bir şeyler iletiyor ya da ben yokmuşum gibi davranıyordu. Ara sıra telefon açmak için ortalıktan kayboluyordu. Öğle yemeği telaşının ardından beni malzeme odalarını düzenlemeye gönderdi. Can yeleklerini

sayıp düzenlemek, sonra da malzeme dolabının envanterini tutmak insanın beynini uyuşturan bir işti ama en azından tek başıyındım. Huzursuzluk verici tavırlar veya sinirli bakışlar eşliğinde çalışmıyordum. Öğle tatilimi plajın bir köşesindeki çam ağacının altında tek başıma oturarak geçirdim. Gölde çocuklar salın devrilmesine yol açan, benim de çok iyi hatırladığım su savaşları yapıyorlardı. Elliot bir kanoya binmiş, dubaların yanında yelkencilik dersi veriyordu. Botlardan biri Delawere'ye doğru sürüklenme tehlikesi geçirince, botu geri getirdi. Moladan sonra malzeme odasına dönüp bardakları saymaya başladığımda zamanın hiç geçmediğini düşündüm. Saatler işkence gibi geliyordu. Saat beş olduğunda malzeme dolabını kapattım. Yorgun düşmüştüm. Kazayla üzerime döktüğüm mayonez ve kızartma yağının kokusu burnuma geliyordu, ayaklarıma kara sular inmişti ve istediğim tek şey, yatağıma dönüp bir daha asla bu işe gelmemekti.

Çıkışta Lucy büfenin önüne metal bir kapı indirip kilitledi. Leland'ın omzunda gitarıyla plajda eşyalarını topladığını gördüm ve hâlâ sudan çıkmamış insanlar olduğunu fark ederek şaşırdım. "Peki," dedim Elliot bana doğru yaklaşıırken. "Cankurtaran yoksa ne oluyor?" Lucy kilidi ikinci kez kontrol ediyordu.

"Bir tabela asıyorlar," dedi Elliot. Başıyla bize doğru ilerleyen Leland'ı gösterdi. "Cankurtaran saat dokuzdan beşe kadar çalışır. Diğer zamanlarda sandalyede göle kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi söyleyen bir tabela oluyor."

Ben anladığımı belirtircesine başımı sallarken Lucy elinde telefonuyla yanımıza geldi. Leland'a gülümsedi ama beni görür görmez yüzündeki dostane ifade kayboldu. "Çalışma programlarımızı belirlemeliyiz," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Fred'le konuşup seni ararım. Cep telefonun

neydi?" Ona numaramı söyledim ve tuşlara gereğinden daha sert basarak telefonuna rakamları girdi. "Tamam o halde," dedi numaramı kaydettiğinde. Gözlerini dikip bana baktı ve üçünün birbirine daha yakın durduğunu fark ettim. Muhtemelen işten sonra birlikte bir yerlere gitmek için planlar yapacaklardı. Elbette, ben bu planlara dâhil edilmeyecektim.

"Ah," dedim yüzüme ateş bastığını hissederek. "Tamam. Olur. O halde... çalışma programı için beni ararsın. Ben de... ona göre gelirim." Sözlerimin kulağa geri zekâlı gibi geldiğinin farkındaydım ama konuşurken kendime engel olamamıştım. Herkese bir baş selamı vererek hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp arabaya binmeden önce bir an için dönüp arkama baktığımda, Lucy'nin beni seyrettiğini gördüm. Bütün gün yaptığı gibi anında gözlerini kaçırmadı. Yüzünden kızgınlıktan çok hüznün okunuyordu. Ama sonra başını çevirdi ve Elliot'ın söyledikleri aklıma geldi. Hakkı vardı; onu suçlayamazdım. Çünkü bunu hak etmiştim.

11. Bölüm

Beş Yaz Önce...

İskelede otururken, somurtkan bir ifadeyle Lucy'ye baktım. "Berbat bir durum." Önümdeki yığından mor renkli Skittles şekerlerini ayırarak, en iyi arkadaşıma doğru ittim. Lucy alnını kırıştırarak kendi önündeki yığına baktı ve tüm yeşilleri seçip bana doğru itti. Şekerlerimizi hep böyle bölüşürdük. Renk tercihlerimiz öyle oturmuştu ki birbirimize sorma ihtiyacı bile duymazdık. Snickers ya da Milky Way'i de plajdaki büfeden donmuş halde alırdık. Yanında plastik bıçak isterdik ve Lucy bir cerrah titizliğiyle çikolatayı ikiye bölerdi. Her şeyi yarı yarıya paylaşmaya alışmıştık.

"Aynen," dedi Lucy. "Çok boktan." İçten içe ona gıpta ederek başımı salladım. Bu kelimeyi ne zaman kullansam annem bana bağırırdı çünkü. Eskiden Lucy'nin annesi de aynı tepkiyi veriyordu ama Lucy'nin dediğine bakılırsa, insan annesiyle babası boşanınca eskiden yasak olan pek çok şeyi azar işitmeden yapabiliyordu.

Ne yazık ki boşanmanın tek sonucu bu değildi. Lucy yazın büyük bölümünde burada olmayacaktı ve ben bu durumu hâlâ kabullenebilmiş değildim. Yazı Phoenix Gölü'nde geçirmenin benim için anlamlı tek yanı Lucy'ydi ve onsuz

ne yapacağımı bilemiyordum. Bir akşam bizim verandada annemle babamı karşımıza alıp konuşmayı bile denemiştik. Annesiyle babası New Jersey’de avukatlarla, toplantılarla ve artık o ne demekse, “arabuluculuk” diye bir şeyle uğraşırken Lucy bizimle kalabilirdi. Bu şekilde Phoenix Gölü’nün temiz havasından yararlanabilir, hem de annesiyle babasının ayağının altından çekilmiş olurdu. Aynı odada kalabilirdik. Hatta asıl yatakla altından çekmece gibi çekilerek açılan yatakta sırayla uyuyacağımız bir sistem dahi kurmuştuk.

Ne yazık ki annemle babam bunu kabul etmemişlerdi. Henüz iki haftadır buradayken, Lucy gitmek zorundaydı. Her yaz sonunda vedalaşsak da şu an veda etmek çok tuhaftı.

“Bak,” dedi Lucy, dikkatle perçemlerini düzeltirken. Lucy’nin perçemlerini çok beğenir, hatta kıskanırdım. Gelgelelim bir önceki sonbahar saçlarımı onunki gibi kestirince perçemlerim Lucy’ninkiler gibi düz ve gür durmamış, sürekli dağılıp ortadan ayrıldıkları için annem bana bir sürü saç bandı almak zorunda kalmıştı. Yaz gelene kadar saçlarım uzamış, ben de Lucy’ye ona özendiğimi söylemek zorunda kalmamıştım. “Annem evi alabilirse ve işler yolunda giderse, çok geçmeden buraya tekrar gelebileceğimi söyledi. Hatta belki bir ay içinde.” Son cümlesini umutlu bir ifadeyle söylemeye çalışmıştı ama bana göre boş bir umuttu bu.

Bir ay Lucy’siz ne yapacaktım ben?

“Evet,” dedim içimden gelmese de sesimin neşeli çıkması için uğraşarak. “Harika olacak.” Ona sahte bir gülümsemeyle baktım ama Lucy ile bir an için göz göze gelince ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"T," dedi Lucy, başını iki yana sallayarak. "Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun."

"Biliyorum," dedim, hiçbir zaman Lucy'ye yalan söyleme isteği ya da ihtiyacı duymamış olmama rağmen.

"Ama en azından sen benim gibi New Jersey'de bir başına olmayacaksın," dedi Lucy abartılı bir tavırla içini çekerek. "Çok sıkılacağım."

"Ben de çok sıkılacağım," diye temin ettim onu. "Kiminle takılacağım ki?"

Lucy omuz silkti ve konuşurken gözlerini benden kaçırarak, "Belki arkadaşın Henry'yle," dedi.

Henry'ye haksızlık ettiğimi bile bile hoşnutsuz bir tavırla homurdandım. "Aynı şey değil ki," dedim. "Onun tek istediği ormana gidip kayalara bakmak. Mankafanın teki." Bunları içimden gelerek söylememiş ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuşum ama Lucy'nin kendisini daha iyi hissetmesi için çabalamam gerektiğini düşünüyordum.

"Lucy!" diye bağırdı Bayan Marino evin oradan. Dönüp baktığımda onun yola çıkmaya hazır bekleyen arabasının yanında dikildiğini gördüm.

Lucy derin bir iç çekiş koyuverdi. İkimiz de gitme zamanının geldiğinin farkındaydık. Skittles şekerlerimizi toplayıp eve doğru yürümeye koyulduk. Garaj yoluna vardığımızda geçen yaz boyu çalıştığımız hareketlerle ellerimizi cıvrptık ve çabucak birbirimize sarıldık; çünkü Lucy'nin anesi hemen yola çıkmazlarsa trafiğe takılacaklarını söyleyip yakınmaya başlamıştı.

Bisikletimle Lucy'lerin garaj yolunun kenarında dikiyerek arabanın yola çıkmasını seyrettim. Lucy pencereden sarkarak gözden kaybolana dek bana el salladı. Bense bisikletime atlayıp eve doğru pedal çevirmeye başladım. İlla

eve gitmek istediğimden değildi, akşam yemeğine daha saatler vardı ama başka ne yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Plaja ya da havuza tek başına gitmek kulağa oldukça ezik bir durum gibi geliyordu.

"Hey, Edwards!" Dönüp baktım ama seslenenin bisikletini hemen yanımda durduran Henry olduğunu biliyordum. Son zamanlarda herkese soyadıyla seslenmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bense kendisini öyle çağırmamı istediğini bilmeme rağmen, ona "Crosby" demeyi reddediyordum.

"Merhaba, Henry." Bisikletten atlayıp pedala tersten vurarak dönmesini sağladım. Henry ise bisikletimin çevresinde daireler çizmeye devam etti.

"Marino nerede?" diye sordu çevremde dönerken. Onu görebilmek için sürekli kafamı çevirip durduğumdan başım dönmeye başlamıştı.

"Lucy gitti. Bu yaz burada olmayacak," dedim, bu sözlerin ağırlığını hissederek. "Büyük kısmında yani."

Henry daire çizmeyi keserek çıplak ayaklarından birini yere bastı. "Kötü olmuş ya," dedi. "Üzüldüm."

Henry'nin bu sözlerinde samimi olduğuna inanmasam da onu başımla onayladım. Lucy ile ikisinin arası hiçbir zaman öyle çok iyi olmamıştı. Henry'nin Lucy'yi fazla kokos bulduğunu, Lucy'nin de Henry'nin sürekli bilgiçlik tasladığını düşündüğünü biliyordum. Birkaç kez üçümüz takılmaya da çalışmıştık; ama her seferinde kendimi sürekli ikisinin anlaşılmaya çalışmasını sağlayan bir hakem gibi hissetmiştim ve bu benim için çok yorucu bir deneyim olmuştu. O yüzden onlarla ayrı ayrı takılmayı yeğliyordum; çünkü böylesi herkes için daha iyiydi.

“Ee,” dedi Henry, tekrar bisikletinin pedallarına yüklenerek. “Plaja gidecektim. Gelmek ister misin?”

Ona bakarak bu teklifini düşündüm. Henry’yle takılmak kesinlikle eve gitmekten daha iyiydi. Bana Edwards demesine, sürekli bana yarışmayı teklif etmesine veya kimin daha çok sosisli sandviç yiyebileceği konusunda rekabet edip durmasına rağmen. “Olur,” dedim. “Bana uyar.”

“Harika.” Henry bana gülümsedi ve ön dişlerinin artık ilk tanıştığımızda olduğu gibi çarpık durmadıklarını fark ettim. Üstelik gülümsemesi de çok hoştu. Bunu neden daha önce fark etmemiştim ki?

“Plaja kadar yarışalım mı?” diye sordu, gidonu kavrayarak pedallara asılmaya hazır bir halde.

“Bilmem ki,” dedim dişlileri ayarlıyormuş gibi yaparak. Aslında kendimi yarışa hazırlıyordum. “Emin değilim, belki – Başla!” Son kelimeyi bağırarak söyledim ve elimden geldiğince hızla pedalları çevirerek Henry’yi geride bıraktım. Rüzgâr atkuyruğumu savururken yüksek sesle kahkahalar atarak sokakta uçarcasına ilerledim. “Kaybeden kolaları alır!”

Kayıp Eşyalar

12. Bölüm

Stroudsburg Hastanesi'nin onkoloji bölümündeki bekleme salonunun sevimli görünmeye çalışmak gibi bir tasası yoktu anlaşılan. Duvarlar sıkıcı bir somon rengine boyanmıştı ve kendi doktorumun ofisinde görmeye alışık olduğum, nezleden kurtulma yollarını ya da doğru el yıkama tekniğini anlatan posterler yoktu. Sadece üzerinde koyun ya da bulut olması gereken (hangisi olduğuna karar verememiştim) noktalarla bezeli bir tepenin beceriksizce çizilmiş bir resmi vardı. Koltuklar aşırı kabarık olduğu için dakikalar geçtikçe oturduğum yere biraz daha çöküyordum. Etraftaki tüm dergiler de aylar öncesine aitti. Dergilerden birinin kapağında, şimdi çoktan boşanmış ünlü bir çiftin evlilik haberleri duyuruluyordu. Yine de en yakınımda duran bu derginin sayfalarını karıştırmaya başladım ve sonucun ne olacağı bilindiğinde, bu "sonsuz dek mutlu" görünen hikâyelerin insana ne kadar farklı geldiğini düşündüm.

Birkaç dakika göz gezdirdikten sonra dergiyi kenara bıraktım. Önce saatime, sonra babamın doktoruyla görüşmek üzere içeri girdiği kapıya baktım. İzin günümü böyle geçireceğimi pek hayal etmemiştim. O berbat ilk günümün ardından büfedeki işimden istifa etmeye karar vermiştim; çünkü bütün yazı benden nefret eden ve bunu açık

etmekten hiç çekinmeyen insanlarla bir arada geçirmenin anlamı yoktu. Ama o akşam yemeğinde mısır, patates kızartması ve ızgarada pişmiş hamburger ziyafeti çekerken – o yaz yediğimiz ilk gerçek yemekti sanki – planlarım sekteye uğradı.

Görünen o ki Gelsey tenisten nefret ediyordu. Kız kardeşim tenisin ne kadar aptalca olduğundan ve dersteki tiplerin de en az tenis kadar aptal olduğundan yakınırken, Warren da tenisin on ikinci yüzyılda Fransa’da ortaya çıktığını, Sekizinci Henry’nin sarayında popülerliğe kavuştuğunu anlatmaya çalışıyordu. Bense mısırsıma gömülmüş, araya girme fırsatı kolluyordum. Onlara büfede çalışmanın faydalı yanları olduğunu bildiğimi, ama bu yazı başka bir şey yaparak daha iyi değerlendirebileceğimi söyleyecektim. Artık o şey, her ne olursa... Açıklamamı zihnimde yineleyip durduğumdan, masada dönen muhabbete pek dikkat etmiyordum. Ama o sırada ismimin geçtiğini duyunca dikkat kesildim.

“Ne oldu?” diye sordum babama bakarak. “Ne dedin, baba?”

“Diyordum ki,” diye sözlerini tekrarladı babam, aslında tabağına kötü kötü bakmakla meşgul olan kız kardeşime hitap ederek. “Sen de bugün yeni ve zorlu bir deneyim yaşadın. Ama kız kardeşinin aksine, buna cesaretle göğüs gerdin.”

Kahretsin. “Şey,” dedim ve Warren’la göz göze geldim. Bakışlarımla başka icatlara dair bir şeyler anlatarak, milletin dikkatini dağıtmasını umduğumu belirtmeye çalıştım

ama Warren esneyip tabağına biraz daha patates kızartması almakla yetindi. "Aynen. O konuda..."

"Taylor pes etmiyor," dedi babam. Tam bir kaypak gibi görünmeden onu bir şekilde susturabileceğimi umarak boğazımı temizledim. "Eminim ki, onun da günü kolay geçmemiştir. Öyle değil mi?"

Babam bana bakınca masadaki herkes benden yana döndü. Hatta Warren'ın patates kızartması takılı çatalı havada kaldı. "Aynen," diye onayladım onu dürüst bir şekilde.

"Gördün mü, bak..." dedi babam bana gizlice göz kırparak. Onun bu tavrı, az sonra söyleyeceklerim yüzünden kendimi daha da berbat hissetmeme sebep oldu. Ama sonra onunla çalışacağımı söyleyince Lucy'nin yüzünün aldığı hal gözümün önüne geldi ve tek başıma öğle yemeği yerken kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşündüm.

"Bakın," diye söze girdim. Yaz boyunca gittikçe kötüleşeceğinden emin olduğum bu vaziyetten kurtulmak için en iyi şansım bu olabilirdi. "Çalışmak istemediğimden değil ama büfe... şey... tam olarak beklediğim gibi çıkmadı." Annem yüzünde ne söyleyeceğimi bilen bir ifadeyle bana baktı. Bu yüzden sözlerimi sürdürürken gözlerimi ondan kaçırdım. "Önümüzdeki yıl okulun çok yoğun olacağını düşünürsek, bence ben bu yazı -"

"Umurumda değil!" diye feryat etti Gelsey. Sesi gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Tennis oynamak istemiyorum. Beni zorlayamazsınız. Bu... hiç... adil değil!"

Warren gözlerini devirerek bana baktı ve ben de başımı iki yana sallayarak ona karşılık verdim. Ailenin en küçüğü olmak böyle bir şeydi işte. Yaşınız yaygara koparamayacak kadar büyüdüğünde dahi böyle aksilikler yaşamınıza kimse ses çıkarmıyordu. Derken Gelsey peçetesine

gömölerek hıçkırmaya başladı ve o an işimden istifa edeceğimi söyleme fırsatını muhtemelen kaçırdığımı fark ettim.

Bu sebeple zor da olsa büfede iki vardiya daha geçirdim. Tek istediğim babama istifa edeceğimi söylemeye yüzümün olmasıydı. Durum ilk günkünden pek farklı değildi. Lucy benimle doğru düzgün konuşmuyordu ve ben de bütün günü eve gideceğim ana dek geçen dakikaları saymakla geçiriyor, saatler ilerledikçe de çektiğim eziyetin alacağım ücrete değmeyeceğine iyiden iyiye kanaat getiriyordum. İlk izin günümde Jillian'ın yanma gidip kararımı onunla paylaşmayı, Fred'e bir mesaj bırakmayı (çünkü kesinlikle balığa çıkmış olacaktı) ve aileme bu durumu açıklama kısmını da oldu bittiye getirerek işi nihayete erdirmek istiyordum. Ama o gün öğleden sonra babam işlerini bir kenara bırakıp doktor randevusu için Stroudsburg'a gitmek için hazırlanmaya başlayınca, annem beni verandaya çağırdı.

En üst basamağa oturmuş, kız kardeşimin saçlarını tarıyordu. Gelsey omuzlarında bir havluyla onun bir basamak altında oturmuş ve annem kestane rengi ıslak saçlarını geniş dişli bir tarakla tararken başını hafifçe arkaya atmıştı. Bu ikisinin arasında bir ritüeldi. Her zaman değil de, kardeşim kötü bir gün geçirdiğinde veya bir şey üzüldüğünde annem onun saçlarını böyle tarardı. Gelsey'in saçlarının taranmasını seyrederken, bunun sebebinin tenis dersinde yaşadığı travma mı (çünkü bırakmasına izin verilmemişti) yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etmiştim. Yıllar önce, yaşıam çok daha küçükken annemden benim de saçlarımı taramasını isterdim. Ama nihayetinde bunun hiçbir anlamı olmadığını fark etmiştim. Gelsey kızıl kahverengi, uzun, gür ve kıvrırcık saçlarını annemden almıştı. Benimse hiçbir zaman birbirine dolaşmayan ve

neredeyse hiç taranmayı gerektirmeyen incecik, dümdüz saçlarım vardı. Ama yine de istiyordum işte...

"Ne oldu?" diye sordum. Gelsey bana yüzünü buruşturdu ama ben ona aynı şekilde karşılık veremedim annem Gelsey'nin yüzünü ancak yandan görebileceğim şekilde çevirdi.

"Bugün babanla Stroudsburg'a gider misin?" diye sordu annem.

"Ah," dedim. Böyle bir soru beklemiyordum. "Babam iyi mi?"

"Evet, sadece doktor randevusu var. Onunla gidersin diye umuyordum," dedi annem ifadesiz bir sesle, tarağı kardeşimin tepesinden şimdiden kıvrılmaya başlamış buklelerinin uçlarına doğru kaydırırken. Anneme daha yakından bakarak, gerçekten yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım ama annem istediği zaman fazlasıyla ketum olabiliyordu. Ardından "Tamam, bitti," dedi, Gelsey'in saçlarını okşayıp havluyu omuzlarından çekerek.

Gelsey ayağa kalkıp birkaç adımda bir hızla kendi ekseninde dönerek içeri girdi. Ona yol vermek için kenara çekilmiştim. Artık buna alışkındım; çünkü Gelsey son birkaç yıldır, eğer modundaysa, dans edebilecekken yürümeyi pek tercih etmiyordu!

"Ee?" diye sordu annem. Ona döndüğümde kopmuş saç tellerini taraktan ayırdığını gördüm. "Babanla gidecek misin?"

"Tabii," dedim ama bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyordum. Tam derin bir nefes alıp sormaya yeltendim ki, annemin kopan saç tellerini havaya bıraktığını fark ettim. Bütün gün ağaçlardaki yaprakları hafif

hafif okşayan meltem, saç tellerini uçurup götürdü. “Ne yapıyorsun?”

“İşte bu yüzden saçları hep dışarıda taramak gerek,” dedi annem. “Böylece anne kuşlar saç tellerini yuva yapmak için kullanabilirler.” Başını eğip tarağı şöyle bir inceledikten sonra elindeki havluyu katlayarak içeri yöneldi.

“Anne,” dedim, o kapıya varamadan. Annem kaşlarını kaldırıp ne diyeceğimi sorarcasına bana baktı. O anda onunla Gelsey gibi konuşabilmeyi, gerçekte korktuğum şeyleri dile getirebilmeyi her şeyden çok istediğimi fark ettim. “Babam iyi mi?”

Annem bana hüznünlü bir gülümsemeyle baktı. “Tek başına gitmesini istemedim, hepsi bu. Anlaştık mı?”

Elbette anlaşıştık. Babamla ben, Stroudsburg’a doğru yola çıktık. Direksiyonun başında babam vardı. Ona bu konuda karşı çıkmamaya karar verdim. Yolculuğumuz bir saat sürecektik olmasına karşın, babam yol gezisindeymişiz gibi davranıyordu. PocoMart’ta durup kavrulmuş ballı fıstık ve gazoz aldı. Ayrıca şehirden çıkarken radyoyu ayarlama görevini de bana verdi. Daha önce ne zaman birlikte arabaya binsek babam ya Bluetooth üzerinden büroyla görüşür ya da ekonomi haberlerini dinlemekle meşgul olurdu. O yüzden böyle bir yolculuk olmasını hiç beklemiyordum.

Hastaneye vardığımızda babam onkoloji bölümüne doğru ilerledi ve doktorla görüşmek üzere içeri girerken uzun sürmeyeceğine dair bana söz verdi. Ama şimdiden yirmi dakika olmuştu ve ben huzursuzlanmaya başlamıştım.

Hareket etme ihtiyacıyla asansörün yanından geçerek lobiye inen merdivenlere yöneldim. Lobide vakit geçirmenizi

sağlayacak pek bir şey yoktu. Sadece hastane kurucularının yağlı boya tabloları ve büyük bağışları gösteren plaketter vardı. Buranın bir hastane olduğunu düşünürsek, binanın girişinde sigara içen insanların sayısı epey şaşırtıcıydı. Koridorlarda gezinirken kendimi hediyelik eşya mağazasında buldum. Satılan çiçek buketlerini ve karınlarında GEÇMİŞ OLSUN! yazan parlak renkli, sevimli oyuncak ayıları inceledim. Üzerinde HİÇ AKLIMDAN ÇIKMADIN ve BİR AN ÖNCE İYİLEŞ gibi mesajlar verilen kartların dizili olduğu raflarda gezindim. Tek bir çiçek, uçan bir kuş ya da günbatımı gibi şeyleri resmeden daha ciddi görünümlü kartların içlerinde ne yazdığını merak dahi etmeden önlerinden geçip gittim.

Satın almayı düşündüğüm hiçbir şey olmadığından bir paket sakız alıp kasaya bırakarak cüzdanımda bozuk para arandım. O sırada kasada parlak mor ve turuncu renklerdeki yaz çiçeklerinden oluşan kocaman bir buket gözüme çarptı. Çok canlı ve diri görünüyordu. Floresan ışıklarının aydınlattığı steril görünümlü hediyelik eşya mağazasında bile sanki güneş ışığı saçıyor ve yaz havası gibi kokuyordu. Bukete bakarken hayatımda ilk kez insanların neden hastane binasına tıklıp kalmış olan hastalara çiçek getirdiğini anladım. Onlara kendileri olmadan da dönmeye devam eden dünyanın küçük bir parçasını sunmaktan farksızdı bu.

“Bu kadar mı?” diye sordu kasiyer kadın.

Tam cevap vermeye yeltenmişim ki gözüm buketteki uzun plastik çubuğa tutturulmuş olan karta takıldı. Üstünde SENİ SEVDİĞİMİ BİL yazıyordu.

“Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu kadın.

Çekingen bir tavırla bakışlarımı karttan ayırıp ona bir dolar uzattım. "Bu kadar," dedim sakızı cebime atıp bahşiş kavanozuna birkaç sent bırakırken.

"İyi günler," dedi kadın ve boğazını temizledi. "Umarım... her şey yolunda gider."

Başımı kaldırıp kadına baktım ve epey yaşlı olduğunu fark ettim. Büyükanneyle aynı yaşlarda olmalıydı. Göğsüne bir isim etiketi takmıştı ve yüzünde halden anlayan bir ifade vardı. Tavrı, Connecticut'taki insanların boş tesellilerinden ve acıma dolu ifadelerinden oldukça farklıydı. O dükkânda bütün gün hiç istemese bile hastaneye gelmek ve hastaların ruh halini düzeltmek için alabilecekleri bir şey - genellikle ucuz bir oyuncak ayı ya da çiçek buketi- arayan insanlarla muhatap olmak zorunda olduğunu düşündüm.

"Teşekkürler," dedim. Gözlerim bir an için kartta takılı kaldıktan sonra lobiye doğru ilerledim. Onkoloji bölümüne çıkmak için merdiven yerine asansörü kullandım. Kart, o ana dek farkında olmadığım bir şeyin aklıma takılmasına yol açmış ve beni huzursuz etmişti. Babama en son ne zaman onu sevdiğimi söylediğimi hatırlayamıyordum. Asansör sessizce üst katlara çıkarken hafızamı zorladım. Evde çekilmiş video kasetlerimizin ispatladığı şekilde, küçükken bunu sık sık söylediğimi biliyordum. Ayrıca ona her sene doğum gününde ve babalar gününde üzerine "Sevgiler, Taylor" kelimeler karaladığım bir kart da veriyordum. Ama bunu ona hiç söylemiş miydim? Yüksek sesle, son zamanlarda?

Hafızamda böyle bir anı olmaması, beni cevabın hayır olduğuna ikna etti. Bekleme odasına yürürken bu gerçeğin ağırlığını sindirmeye çalıştım. Öyle ki, aylar öncesinden kalan dergilere elimi sürmek bile içimden gelmedi.

Ve sonunda babam muayenehaneden çıkıp bana eve gitmeye hazır olup olmadığını sorduğunda hiç düşünmeden ayağa fırladım.

Gelirken yaptığımız yolculuğun aksine, eve dönüşümüz sessizlik içinde geçti. Babam doktor randevusunun ardından öyle bitkin görünüyordu ki araba kullanmaya yeltenmedi bile. Park yerine geldiğimizde anahtarları bana uzatmakla yetindi. İlk birkaç dakika boyunca havadan sudan sohbet ettik fakat daha sonra babamın cevapları arasındaki duraksamaların gittikçe uzadığını fark ettim. Dönüp baktığımda babamın başını koltuğuna yaslamış, gözkapaklarının ağırlaşmış olduğunu gördüm. Phoenix Gölü'ne dönen otobana çıktığımızda şerit değiştirmek için yan tarafa baktım ve babamın uykuya dalmış olduğunu gördüm. Başını geriye yaslamıştı ve ağzı hafifçe aralıktı. Babam hiçbir zaman kestiren biri olmadığı için bu benim için gerçek bir şok olmuştu. Son zamanlarda normalden daha fazla uyuduğunun farkındaydım ama onu bu şekilde gördüğümü hiç hatırlamıyordum – özellikle de böyle gün ortasında. Sebebini tam olarak çözemesem de paniklediğimi hissettim ve bu duygudan sıyrılabilmek için müzik açmayı düşündüm. Gelgelelim babamı uyandırmak istemediğimden radyoya ellememeye karar verdim ve sadece babamın düzenli nefesleriyle bölünen sessizlik içinde yola devam ettim.

Phoenix Gölü'ne girerken babamın cep telefonu çalınca ikimiz de irkildik. Sessizliğe gömülmüş arabada aniden çalan melodinin sesi çok yüksek çıkmıştı. Babam bir anda doğrularak uyandı. "Ne var?" diye sordu ve sesindeki şaşkınlığı, güçsüzlüğü duymak bana çok dokundu. "Ne oldu?"

Bardak tutacağında duran telefona uzandım ama babam benden önce davranıp telefonu aldı. Uyurken saçının başının dağılmadığına emin olmak istercesine elini daima çok düzgün görünen saçlarında gezdirerek çağrıya cevap verdi. Arayanın annem olduğunu hemen anladım. Aralarında geçen konuşmadan sonra babam kendisini toparlamış gibiydi. Uykudan boğuklaşmış ses tonundan eser yoktu.

“Annen akşam yemeği için bir şeyler almamızı istedi,” dedi telefonu kapatıp bana dönerken. “Bu sene Jane’s’e gitmediğimizi hatırladım. Bu yaz tatlı yemeyi ihmal ediyoruz gibi geliyor bana.” Dolapta hâlâ on bir tane yulaflı kurabiye duruyordu ama bunun sözünü etmedim. Damla çikolatalı tek kurabiyei aramızda beşe bölmüş, diğer kurabiyelere ise elimizi bile sürmemiştik.

Saate baktığımda dörde yaklaştığını gördüm. Annem bu saatte bir şeyler yemenin akşam yemeğini mahvedeceğini savunurdu. Ama babamla dondurma yiyip bunu aramızda bir sır olarak saklama geleneğimiz vardı. Daha küçükken bir yerlere kaçmaya yeltendiğimde beni yoldan alır ve birlikte dondurma yemeye giderdik. “Gerçekten mi?” diye sordum ve babam beni başıyla onayladı.

“Ama annene söyleme,” dedi. “Yoksa canıma okur.”

Bu sözlerine gülmekten kendimi alamadım. “Bilemiyorum,” dedim, ana caddede ilerlerken yol kenarında bir yer bulup park ederken. “Okumayı sever, bilirsin.”

Gülümseyerek, “Güzeldi,” dedi.

Babam PocoMart ve Henson’s Produce’e yönelirken, ben de Sweet Baby Jane’s’e doğru ilerledim. İsmi üzerine kıvrımlı harflerle yazılmış gök mavisi bir tentesi olan küçük bir dükkândı burası. Girişin iki yanında iki tane bank

vardı. Dükkânda sadece tezgâhla tek bir masaya yetecek kadar yer olduğu için bu banklar epey gerekliydi.

Belki tam öğün arası olduğu için mekân pek kalabalık değildi. Gelsey'in yaşlarında iki çocuk bisikletlerini kenara bırakmış, banklardan birinde külah dondurmalarını yiyorlardı. Jane's' nadiren bu kadar boş olurdu. Akşam yemeğinden sonra banklar her daim dolu olur; kalabalık, caddeye taşardı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yüzüme aynı anda klima serinliği ve nostalji havası çarptı. Dükkân hatırladığımdan pek farklı sayılmazdı; içerideki tek masa aynı köşeydi, dondurma ve sos çeşitlerinin yazılı olduğu tabelalar da aynıydı. Burada da zaman içinde ufak tefek değişiklikler olmuştu elbette. Menüye donmuş yoğurtlar eklenmişti ve hatırladığımdan çok daha fazla şekersiz dondurma çeşidi vardı.

Babamın ne istediğini sormama gerek yoktu. Her zaman aynı dondurmadan yerdı – bir kaşık ceviz şekerlemeli ve kaymaklı, bir kaşık da romlu ve kuru üzümlü kapta dondurma. Kendime ise külahta, bir kaşık Hindistan cevizli, bir kaşık da ahududulu dondurma sipariş ettim. Oraya son gittiğimde de aynı dondurmayı yemiştim. Dondurmaların parasını ödeyip ellerim kap ve külahla dolu olduğu için kapıyı sırtımla açtım. Tam dondurmamı ağızıma götürmüştüm ki birinin, "Dur, ben hallederim," dediğini duydum. Kapı açıldı ve döndüğümde kendimi Henry Crosby'nin yemyeşil gözlerine bakarken buldum.

Herhalde artık buna şaşırmamam gerekirdi; çünkü herhangi bir yerde ona rastlamasam daha büyük bir sürpriz olacaktı. Gülümsedim ve kendime engel olamadan, babamın en sevdiği film olan *Kazablanka*'dan bir alıntı yaptım:

"Dünyadaki onca barın içinden, sen çıkıp benimkine geldin." Henry kaşlarını çatarak bakınca elbette neden bahsettiğimi anlamadığını fark ettim. "Affedersin," diye aceleyle açıklamaya giriştim. "Bir filminden alıntı. Sanırım dondurmacı desem daha uygun olurdu tabii..." Sesim azalarak yok oldu. Barın nasıl bir yer olduğunu bile tam olarak bilmiyordum. Neden ağzımı açma ihtiyacı hissetmişim ki?

"Sorun yok," dedi Henry. "Ne demek istediğini anladım." Başının arkasındaki koyu renk saçları dağılmıştı, üzerinde rengi solmuş mavi bir tişört vardı. Pamuklu kumaşı öyle yumuşak görünüyordu ki içimden uzanıp parmaklarımı üzerinde dolandırmak geldi. Elbette böyle bir şey yapmadım ve bu dürtüyü bastırmak için geriye doğru bir adım attım.

"Ee," dedim söyleyecek bir şey aranarak. Ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Dondurma yemeye mi geldin?" Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz yanaklarıma ateş bastığını hissettim ve arabaya doğru baktım. Babamın Henson's'ta işi bitmişse oradan uzaklaşmak için bunu bahane edebilirdim.

"Yok artık," dedi Henry, başını hızla erimekte olan külahıma doğru sallayarak. "Ahududu ve Hindistan cevizi? Hâlâ mı?"

Ona gözlerimi dikip baktım. "Bunu hatırladığına inanmıyorum."

"Sana fil benzetmesinden bahsetmiştim."

"Ah," dedim. Dondurmanın külahtan akan damlalarından biri parmağıma değdi. Dondurmam çok hızlı eriyordu ve diğer elimde babamın dondurmasını tuttuğum için buna engel olmam mümkün değildi. Ama Henry'nin elinde dondurma olmadığı için onun karşısında külahımı

yalamak bana çok tuhaf geldi. "Ee," dedim, elime damlayan ikinci ve üçüncü damlaları yok saymaya çalışarak. "Bu nereden çıkmış ki? Fillerin hafızalarının iyi olduğu fikrini ilk kim ortaya atmış?"

"Bilemiyorum," dedi Henry yüzünde hafif bir gülümsemeyle omuz silkerek. "Baykuşların bilge olduğu fikrini kim ortaya atmışsa odur herhalde."

"Ağabeyim muhtemelen bunu biliyordur," dedim. "Ona bir sorayım."

"Harika," dedi Henry usulca gülerek. "Aklıma yattı." Ellerini ceplerine soktu ve gözlerim koluna takılınca, bileğindeki belli belirsiz, beyaz renkli yara izini gördüm. Bu izi çok iyi tanıyordum – on bir yaşındayken yazımıza neşe katan kızlara karşı erkekler tekne devirme savaşında, bileğini teknenin kontra omurgasına sürtmüştü. Henry, Outpost'taki sinema salonunun karanlığında elimi ilk tuttuğunda da o yara izine dokunmuştum.

Zihnimde beliren bu anıyla ona baktım ve ilk başta söylemem gereken şeyi söylemek üzere derin bir nefes aldım. Özür dileyecek, onu kırmak istemediğimi söyleyecek ve hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmemin yanlış olduğunu itiraf edecektim. "Şey," dedim, kalp atışlarım hızlanırken yapış yapış elimle külahı sıkıca kavrayarak. "Henry. Ben –"

"Affedersin! Bir türlü park yeri bulamadım." Benim yaşlarımda çok güzel, sarışın bir kız, Henry'ye doğru yürüyordu. Saçları dağınıktı ama mükemmel görünen bir şekilde topuzdu ve şimdiden epey bronzlaşmıştı. Bir anda bu kızın, annemin bahsettiği sarışın kız olduğunu fark ettim. Henry'nin kız arkadaşı yani. Ta on iki yaşındayken çıktığım birini sahiplenme isteği duymanın mantıksız olduğunun farkındaydım ama kız araba anahtarlarını ona uzatırken

parmaklarının birbirine sürtünmesini gördüğümde şiddetli bir kıskançlık hissine kapıldım.

“Ben fıstık ezmeli ve vanilyalı istiyorum!” Davy Crosby, ayağında ormanda fark ettiğim mokasenlerle koşarak geliyor. Beni fark ettiği anda yüzündeki neşeli ifade yok oldu. Sanırım kuşları ürkütüp kaçırdığım için bana olan kini geçmemişti. Kız, Davy’ye gülümseyerek elini omzuna yasladı ve Davy geri çekildi. İfadesiz bir şekilde bakmaya çalışarak aralarındaki samimiyeti gözlemledim. Demek kızın Henry’nin kardeşiyle de arası iyiydi. Umurumda olduğundan değil tabii. Niye takacaktım ki zaten?

“Dondurmanın eridiğinin farkında mısın?” diye sordu Davy. Başımı eğip külahıma baktığımda işlerin biraz sarpa sardığını gördüm. Erimiş ahududu – Hindistan cevizi olması mümkün değildi – elimin her yerine bulaşmıştı.

“Evet,” dedim, külahı biraz havaya kaldırarak. Ama bu hamlem sadece dondurmanın bileğimden aşağı akmasına yaradı. “Aslına bakarsan fark etmiştim.”

“Affedersin, Taylor – bir şey mi diyordun?” diye sordu Henry.

Ona baktım ve hemen şimdi özür dileyip bu işi bitirmeyi düşündüm. Geri döndüğümüzden beri, Connecticut’tayken hiç yüzleşmek zorunda kalmadığım o yaza ilişkin vicdan azabı çekiyordum. Dolabımda duran pelüş penguenin bile bana suçlayıcı gözlerle baktığını hissettiğim için arkasını çevirme ihtiyacı duymuştum. “Ben... diyecektim ki... Gerçekten çok...” Bizi dinleyen iki kişi daha olduğunun bilinciyle sesim azalarak yok oldu. Sözlerimi sürdürmeyi denedim ama cesaretimi çoktan yitirmiştim. Nihayetinde, “Yok bir şey,” demeyi başardım. “Boş ver.” Kızın bakışlarının üzerimde gezindiğini hissediyordum. Gözlerinin koluma

kaydığını gördüm. Damlalar iyice hızlanarak akmaya başlamış, ayaklarımın hemen yanında küçük bir gölcük oluşturmuştu. “Gitmem gerek,” dedim, Henry’yle birlikte olduğu açıkça belli olan, dahası neden yanlarında olduğumu muhtemelen merak eden bu kızla tanıştırmayı hiç beklemediğim ve istemediğim için.

Henry bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama sonra kıza bakıp susmayı tercih etti.

“Görüşürüz,” dedim ortaya, alelacele. Bakışlarımı Henry’den kaçırarak hızlı adımlarla Jane’s’ten uzaklaştım ve arabaya doğru yürümeye başladım. Henüz pek uzaklaşmamışken, babam Henson’s’tan çıktı ve o da kolunun altındaki kâğıt torbayla bana doğru ilerlemeye başladı.

“Hey,” dedi babam, birbirimizi duyma mesafesine eriştiğimizde. “Orada buluşacağız sanıyordum.”

“Yok,” dedim hemen; çünkü istediğim son şey, Jane’s’in banklarına oturup Henry, kız arkadaşı ve kardeşinin yanında dondurma yemekti; özellikle de kendimi böylesine rezil ettikten sonra. “Neden arabada yemiyoruz? Jane’s tıklım tıklımdı.”

Babam dönüp şöyle bir Jane’s’e doğru baktı ve dükkânın boş olduğunu gördü. Sonra bana döndü ve muhtemelen dondurmam gibi yavaş yavaş eriyip gitmekte olduğumu fark etti. “Daha iyi bir fikrim var.”

Ana caddeden birkaç dakika uzaklıkta olan plaja gittik ve göle bakan piknik masalarından birine oturduk. Arabanın arka koltuğundaki kâğıt havluyla ve torpidoda bulduğum el antiseptiğiyle elimi temizlemiştim. Dolayısıyla artık temas ettiğim her şeye dondurma bulaştırma tehlikesi

taşıımıyordum. Yavaş yavaş akşam çöküyor olmasına rağmen plaj kalabalıktı. Hatta büfenin önünde kuyruk vardı.

Büfeye bakarken o gün sadece Lucy mi çalışıyor, yoksa Elliot da mı orada diye merak etmekten kendimi alamadım. Babam elindeki dondurma kabını çevirirken bunu sezmişçesine, “Buradaki işin nasıl gidiyor?” diye sordu.

Bunun bir fırsat olduğunu, ona gerçekten denediğimi ama bu işin bana göre olmadığını söylemek için doğru anın geldiğini fark ettim. Hatta belki babama bunu söyledikten sonra idari ofise gidip istifa edebilir ve akşam yemeğinden önce bu meseleyi kapatabilirdim. “Konu şu,” dedim. Babam kaşlarını kaldırarak neredeyse bitmiş olan dondurmasından bir kaşık aldı. “Plajda çalışmak bence harika bir deneyim. Ama şu an için bana çok uygun değil sanki. Belki ben de Warren gibi akademik yönden gelişmeye odaklansam...” Bahanelerimin tükendiğini fark edince sustum. Üstelik ortada lafımı kesecek kardeş falan da yoktu. İçimi okuyormuşçasına bana bakan babamla başbaşaydık.

“Söyle bakalım, evlat,” dedi babam, son kaşığına da alıp dondurma kabını kenara iterken. “Sana ilk başladığımda hukuk fakültesinden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

“Hayır,” dedim. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Babam kendisinden pek bahsetmezdi; o yüzden ona dair duyduğum hikâyelerin çoğunun kaynağı ya annem ya da ara sıra ziyarete gelen büyükbabamdı.

“Gerçekten nefret ediyordum,” dedi. Kaşığıyla benim dondurmamdan kalanları toparlamaya girişti ve ben de daha kolay alması için külahımı ona doğru uzattım. “Ben ağabeyin gibi değildim. Okulda öğretilenleri onun gibi kolayca anlayamıyordum. Sırf hukuk fakültesine girmek için

bile deli gibi çalışmak zorunda kalmıştım. Bunu başardığımda ise, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşündüm. Hatta bir an önce bırakmaya karar verdim.”

“Ama devam ettin,” dedim, bu hikâyenin nereye varacağını anlayarak.

“Devam ettim,” diye onayladı babam. “Ve hata yapacağımdan korkmayı bıraktığımda, hukuktan gerçekten keyif aldığımı fark ettim. Üstelik vazgeçseydim, annemle asla tanışamazdım.”

Bu iyi bildiğim bir hikâyeydi. Annemle babam Manhattan’da bir lokantada tanışmışlar. Babam Columbia Hukuk Fakültesi’nde üçüncü sınıf öğrencisiymiş, annem ise *Fındıkkıran* balesinde dans ediyormuş.

“Evet,” dedim, işi bırakma ihtimalimin hızla yok olduğunu hissederek. “Ama bu durumda...”

“İşinin kötü bir yanı mı var? Gerçek bir sıkıntı yaşıyor musun?” Babam kaşığını yine külahıma doğru uzattı ve iştahım kaçmış olduğu için külahı olduğu gibi ona verdim. Babama işi bırakmak istememin sebebinin eskiden en yakın arkadaşım olan kızın bana kötü davranması olduğunu söyleyemezdim ya.

“Hayır,” dedim sonunda.

Babam mavi gözlerinin – ailede bir tek ben gözlerimi ondan almıştım – kenarları kırışarak gülümsedi. “O halde,” dedi, sorun çözülmüş gibi. “Devam edeceksin. Belki sonucu çok güzel olur.”

Buna ilişkin çok ciddi şüphelerim vardı ama yenildiğimin farkındaydım. Ertesi gün oraya dönmek zorunda olduğumu bilmenin verdiği huzursuzlukla bir an büfeye baktım. “Belki,” dedim elimden geldiğince istekli görünmeye çalışarak ama ben bile sesimdeki isteksizliğin farkındaydım.

Babam gülerek ben küçükken hep yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. "Hadi," dedi. Ayağa kalkarken belli belirsiz yüzünü buruşturdu ve dondurma kabını çöpe attı. "Eve gidelim artık."

Akşam yemeğinden sonra birdenbire yağmur yağmaya başladı. Bütün gün güneşli olan havanın bir anda fırtınaya dönüştüğünü görmek, sarsıcı bir şekilde hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini hatırlatıyordu.

Parmak arası terliklerimi kapının kenarında üst üste yığılmış olan sandaletlerin üzerine attım ve yüzümden akan damlaları silerek camlarla çevrili arka verandaya girerken şükrettim. Çöpü atmaya giderken şemsiyenin beni korumaya yeteceğini düşünmüştüm ama daha dışarı adım attığım anda yağmur şiddetini artırmış ve rüzgâr şiddetlenmişti.

"İyi misin?" diye sordu Warren masada okuduğu kitabın arkasından bana bakarak.

"Boğulmama ramak kaldı," dedim, onun karşısındaki sandalyeye otururken. Verandada sadece ikimiz vardık. Annemle babam içeride kitap okumaya dalmışlardı ve her daim fırtınadan korkmadığını iddia eden Gelse y ise çakan ilk şimşekle beraber odasına kapanmıştı. Kendisine çok büyük gelmesine rağmen babamın dışarıdaki sesleri engelleyen kulaklıklarını takmıştı ve anlaşılan o akşam odasından çıkmaya niyeti yoktu.

Warren kitabını okumaya döndü ve ben de bardaktan boşanırcasına yağın yağmuru seyrederken dizlerimi kendime çekip bacaklarıma sarıldım. Fırtınadan hiç rahatsız olmazdım, hatta camlarla çevrili olan arka verandada

oturup yağın şiddetli yağmuru seyretmeyi severdim. İnsan aynı anda hem içeride, hem dışarıda oluyordu; böylece kuru ve korunaklı yerinden, çakan şimşekleri görüp gök gürültüsünü duyabiliyordu. Çatıya çarpan yağmur damlalarını dinlerken, birden birkaç gündür görmediğim köpek aklıma takıldı. Ait olduğu yere geri döndüğünü, dönmemişse de yağmurdan korunacak kadar akıllı olduğunu umut ettim. Her nedense bu konuda şüphelerim vardı. Küçük köpeğe alışmışım ve onun fırtınanın ortasında kaldığını düşünmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Annem Crosbyler'in yandaki eve taşındığını söyledi," dedi Warren, metnin bir bölümünü dikkatlice işaretlerken bana bakarak. "Henry ile Derek."

"Davy," diye düzelttim düşünmeden.

"Bundan bahsetmemiştin," dedi Warren. İmalı ses tonundan bana sataşmak istediğini anlamışım. Bir anda Gelsey'i ve dışarıdaki sesleri engelleyen kulaklıklarını çok kıskandım.

"Ne olmuş?" dedim, bacaklarımı önce çaprazlayıp sonra çözerek. Bu konunun neden açıldığı bile bir muammaydı.

"Onu gördün mü?" Warren ısrarla aynı konudan devam ediyordu. Onu tanımasanız, bana işkence ettiğinden hiç haberi yok zannederdiniz. Oysaki bundan çok keyif alıyordu.

"Birkaç kez," dedim, parmaklarımı ıslak saçlarımdan geçirerek. "Bilemiyorum. Garipti biraz," diye devam ettim o ana kadarki karşılaşmalarımızı düşünerek. Hiçbirinde aramızda gerçek bir konuşma geçmemişti.

"Garip mi?" diye tekrarladı Warren. "Sırf... on iki yaşındayken çıktınız diye mi?" diye sırtı kafasını iki yana sallayarak.

“Garip çünkü –” diye lafa girdim ama o anda öyle bir gök gürültüsü koptu ki ikimiz de yerimizden sıçradık. Warren’ın kalemi elinden düştü ve bana doğru yuvarlandı. Uzanıp kalemi alarak parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

“Çünkü?” diye ısrar etti Warren bana bakarak. Eliyle kalemini geri vermemi işaret etti ama onu görmemiş gibi davrandım.

“Bilmiyorum,” dedim biraz sinirli bir şekilde. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Hele ağabeyimle, hiç. “Neden umurunda ki?” diye sordum sonunda. “Hem ne zamandan beri böyle şeyler konuşuyoruz?”

“Konuşmuyoruz,” dedi Warren. Omuz silkti ve küstah bir sesle sözlerini sürdürdü. “Ama senin için sıkıntı olduğu ortada, o yüzden sana konuşma fırsatı tanıyorum. Hepsini bu.”

Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Kalkıp gitmeli, bu konuyu kapatmalıydım. Ama ağabeyimin yüzünde, benden çok daha fazla şey bildiğini ima eden bir ifade vardı. Ve çoğu konu için değilse de bazı konular için bu doğrudu. Ama her şey için geçerli değildi sonuçta. Warren hafta sonlarını genellikle ders çalışarak ve çeşitli projeler üzerine yoğunlaşarak geçirmeyi yeğlediği için sosyal hayatı pek yoktu. Bildiğim kadarıyla hiç kız arkadaşı olmamıştı. Mezuniyet balosuna beraber ders çalıştığı ve kendisinin dişi versiyonu olan kızla gitmişti. Bu töreni kültürel bir deney olarak incelemek istediklerini söylemişlerdi. Balodan sonra İleri Psikoloji dersi için bu konuda ortak bir makale yazmışlar, üzerine de ülke çapında bir ödül kazanmışlardı.

“Senin bu konuda hiçbir fikrin olamaz ki,” dedim. Ağabeyim muhtemelen bu cümleyi duymaya alışkın olmadığı için hızla başını çevirip bana baktı. Orada durmam

gerektiğini biliyordum ama bunun farkında olmama rağmen, sesimde nefret ettiğim art niyetli bir tonla sözlerimi sürdürdüm. “İnsanın başından ayrılık geçebilmesi için önce bir ilişki yaşaması gerekir.”

Arka verandanın loş ışığında bile ağabeyimin yüzünü ateş bastığını görebiliyordum. Tahmin ettiğim üzere, bu sözlerimden pişmanlık duydum.

“Sana şu kadarını söyleyeyim ki,” dedi Warren gergin bir sesle, ders kitabının sayfalarını hızlı bir şekilde çevirerek. “İlgimi daha çok akademik konulara yönlendiriyorum.”

“Biliyorum,” dedim, ağzımı açmamış olmayı dileyerek, konuyu kapatmak için.

“İleride önemini yitirecek insanlarla yakınlık kurmaya gerek yok,” diye aynı ses tonuyla sözlerini sürdürdü Warren.

Ona hak verdiğimi söyleyip içeri gitmeye yeltendim ama söylediği şey kafama takılmıştı. “Ama nereden bileceksin ki?” diye sordum.

Bana bakarak kaşlarını çattı. “Neyi nereden bileceğim?”

“İleride önemini yitirecek insanlarla vaktini harcamak istemediğini söyledin ya,” dedim. Başını sallayarak beni onayladı. “Peki, kimlerin önemini yitireceğini nereden bileceksin? Denemeden bilemezsin ki.”

Warren cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Kafasının içinde beyninin çılgınca çalıştığını, müstakbel avukat mantığıyla verecek bir cevap arandığını görebiliyordum. Bir şey söyleyecekmişçesine derin bir nefes aldı ama sonra sustu. “Bilemem,” dedi sonunda.

İçeri girmeyi düşündüm ama ağabeyimi bu havada aylarca, hatta belki yıllarca ihtiyacı olmayacak kitapları okur halde bırakmaya içim nedense el vermedi. Kalemi masanın

İKİNCİ ŞANS

üzerinden ona doğru yuvarladım. Bana belli belirsiz gülümseyerek kalemi aldı. O lüzumlu bir şeyleri atlamamak için kitabındaki önemli kısımların altını çizmeye dönerken, ben de sandalyemde arkama yaslanarak olanca şiddetiyle yağmaya devam eden yağmuru seyrettim.

13. Bölüm

Beş Yaz Önce...

Bu bildiğimiz anlamda bir buluşma değildi. Islak havlularımızı omuzlarımıza atmış, bisikletlerimizi sürükleyerek havuzdan dönerken Henry bana buluşmayı teklif ettiğinden beri kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyordum. Sadece beraber film seyredecektik. Büyütülecek bir şey yoktu.

Tabii bu düşüncelerim, şu anda Outpost'un sinema salonunun karanlığında onun yanında otururken neden bu kadar gergin olduğuma bir açıklama getirmiyordu. Dikkatimi bir türlü filme veremiyordum; çünkü kafam hemen yanımdaki Henry'deydi. Kırmızı kadife koltuğunda kıpırdanmasını hissediyor, aldığı her nefesi duyuyordum. Daha önce sinemalarda iki koltuğun arasında duran kolluk hiç bu kadar kafamı kurcalamamıştı; sürekli kolumu koysam mı veya acaba o da kolunu koyar mı diye düşünüp, koltuğun üzerinden uzansa da elimi tutsa diye hayaller kuruyordum.

Lucy'nin yokluğu yüzünden, o yazın çok kötü geçeceğini düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı. Bunun sebebi ise büyük oranda Henry'ydi. İlk birkaç hafta birlikte

takılmış, öğleden sonralarımızı plajda ya da havuz başında, hatta bazen ormanda geçirmiştik; çünkü Henry'nin bana "aklımı başımdan alacağını" iddia ettiği bir böcek ya da kaya göstermesi gerekiyordu. Ne zaman yağmur yağsa ve bizi Stroud Mall'a veya Pocono Lanes'te *bowling* oynamaya götürecek kimseyi bulamazsak, onun ağaç evinde takılıyorduk. Bazen Elliot geliyordu ve onun icat ettiği üç kişilik bir poker oyunu oynuyorduk.

Bunda da öbür kart oyunlarında olduğum gibi çok kötüydüm; çünkü Henry her nasılsa blöf yaptığımı hemen anlıyordu. Ama bana kendimi nasıl ele verdiğimi bir türlü söylemiyordu. Lucy'nin aksine Henry'yle arkadaş olmak aramızda makyaj malzemeleri değiş tokuş etmeyeceğimiz, ponpon kız filmleri seyretmeyeceğimiz veya şekerlerimizi paylaşmayacağımız anlamına geliyordu. (Fark ettiğim kadarıyla Henry çok amansızdı ve farklı renkte *Skittle* şekerlerinden farklı tatlar almadığını söylüyordu.) Ayrıca artık birlikte kütüphaneden *Seventeen* dergisinin eski sayılarını alıp usanmadan her bir sayfayı inceleyeceğim biri de yoktu. Bütün bunlara rağmen, Henry ile çok iyi vakit geçiriyordum.

Ama bir önceki hafta, göldeki ahşap salın orada bir şeyler değişmeye başlamıştı. Sal, aynı anda on kişinin binebileceği kadar büyüktü. Gerçi cankurtaranlar beşten fazla kişi aynı anda çıktığında ve insanlar birbirlerini itmeye çalıştığında sürekli düdük çalıyorlardı. Birbirimize sürekli daha da zorlaşan yarışlar yapmak için meydan okuyorduk. Sonuncusunun – saldan sahile kadar yüz, plajda koşup büfenin oradan göl kıyısına geri dön ve sala kadar yüz – ardından ikimizin de canı çıkmıştı. Salda sırtüstü uzanmış, uzun bir süre nefesimizi düzene sokmaya çalıştık. Ama o an Henry'nin uyuyakalmış olduğundan emindim.

Kontrol etmek için saç örgümün ucundaki suyu üzerine sıkarak onu uyandırmaya çalışmıştım. Ya gerçekten uyuyordu, ya da çok iyi rol yapıyordu; çünkü hiç tepki vermemişti. Örgülerimde biriken tüm suyu sıktıktan sonra elimi suya daldırıp ıslak elimle üzerine su sıçratmıştım. Ama Henry kılını bile kıpırdatmamıştı. Ardından gerçekten uyuduğunu düşünüp ona işkence ettiğim için utanarak yüzündeki su damlalarını silmeye girişmiştim. Tam alnını siliyordum ki gözlerini açıp bana bakmıştı. O an gözlerimiz buluşmuş ve ikimiz de öylece kalakalmıştık. Henry'nin gözlerinin bu kadar güzel olduğunu ilk kez o an fark ediyordum ve durup dururken beni öpmesini istemiştim.

Bu his o kadar beklenmedikti ki bir anda kendimi geri çekmiştim ve ikimiz de— gereğinden fazla yüksek sesle — başka mevzulardan konuşmaya başlamıştık. Fakat bir şeyler değişmişti ve bana kalırsa ikimiz de bunu hissetmiştik; çünkü birkaç gün sonra bisikletlerimizi eve sürerken, bana başbaşa sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sormuştu.

Şimdi sinema salonunun karanlığında otururken doğrudan karşıya bakmaya gayret ediyor, derin nefesler almaya ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyordum. Filmi hiç takip etmemiş olsam da, sonunun yaklaştığını fark etmiştim. Bir hiç uğruna heyecanlandığımı düşününce midemin sıkıştığını hissettim ve tüm benliğime keskin bir hayal kırıklığı yayıldı. Tam o sırada Henry kollarının üzerinden uzanarak elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. O an her şeyin değiştiğini anladım. Henry ile ikimiz ilk buluşmamızı yaşamıştık. Ve ilişkimiz artık arkadaşlıktan ibaret değildi.

14. Bölüm

“Ben...” Açık pembe kapüşonlu kadın gözlerini kısarak büfenin menüsünü inceledi, parmaklarını tezgâhta tıkırdattı. Hava sabahtan beri kapalı olmasına rağmen, burnuna kalın bir tabaka güneş kremi sürmüştü. “Diyet Pepsi, küçük patates ve bir bardak buz alayım,” dedi nihayet.

Elliot’ın başında beklediği ızgaraya döndüm. Spatulayı bir kenara atmış, tüm dikkatini elindeki kalın kitaba vermişti. “Patates!” diye bağırdım ona ve kitabını bir kenara bırakıp beni başıyla onayladı. Kadının siparişini kasaya girerken, “Sadece Diyet Coca Cola’mız var. Buz için de on beş sent bardak ücreti alıyoruz,” diye açıkladım.

Kadın omuz silkti. “Fark etmez.”

Bakışlarımı kasaya eğerek vergiyi ekleyip eklemediğimi kontrol ettim. İlk üç günüm boyunca bunu yapmam gerektiğinden haberim yoktu. Fred bunu fark ettiğinde suratı her zamankinden daha kırmızı bir hal almış ve bir gününü balığa çıkmak yerine ofiste fişleri inceleyip kendi kendisine söylenerek geçirmişti. “Beş dolar, doksan beş sent.” Kadın bana altı dolar uzattı ve parayı kasaya koyduktan sonra ona beş sent uzattım. Kadın bozukluğu neredeyse boş olan bahşiş kutumuza attı. “Teşekkürler,” dedim. “Siparişiniz beş dakikaya hazır olur.”

Arkamdaki içecek tüplerine dönerek kadının bardağını doldurmaya koyuldum. Köpükler dindikten sonra düğmeye tekrar bastım. Burada henüz bir haftadır çalışıyordum ama temel şeyleri öğrenmiş sayılırdım.

Babamı hayal kırıklığına uğratmaktansa, Lucy'nin gazabına uğrarım daha iyi diye düşünmüştüm ve işimin hakkını vermeye uğraşıyordum. Her sabah "egzersizlerinin" ardından saat tam dokuz buçukta plaja uğrayan yürüyüş meraklısı yaşlıların istediği kafeinsiz kahveyi yapmak için gereken sanayi tipi kahve makinesini çalıştırmayı çözmüştüm. Deneye yanıla kızartma tavasını kullanmayı da öğrenmiştim ama öğrenene kadar koluma sıçrayan yağlar yüzünden tenimde ufak tefek yanıklar oluşmuştu. Izgaraya ilişkin temel şeyleri kavramıştım ama henüz deneme fırsatım olmamıştı.

"Burası plaj," demişti Elliot üçüncü günümde bana. Müşteri yoğunluğunun azalmasını fırsat bilerek bana ızgaranın nasıl çalıştığını göstermeye giriştiğinde. "Ve plajda yemek yemenin sorunu, her yerine kum kaçmasıdır. Kim çizburgerinde kum olsun ister ki?"

Bunu bir an düşünüp yüzümü buruşturmıştım. "Ben değil."

"Kimse istemez," demişti Elliot. "İnan bana." Elliot'la birkaç gün çalıştıktan sonra şaşırtıcı şekilde onu sevmeye başladığımı fark etmiştim. Onun Lucy'ye destek çıkacağını, onunla arası bozulmasın diye benden uzak duracağını düşünmüştüm. Ama anlaşılan taraf tutmak gibi bir niyeti yoktu. Açıkçası bu içimi rahatlatmıştı. Bana işin inceliklerini öğretirken sabırlı davranıyordu ve onunla konuşmak çok kolaydı. Gerçi zaman zaman biraz kendisini kaptırıyordu; özellikle de "sert bilim kurgu" dediği şeyden

bahsederken. Kötü karakter olarak şeytani bir *Muppet* kullanan bir dizi hakkında şimdiden bilmek istediğimden çok daha fazla şey öğrenmiştim.

“Şunu görüyor musun?” diye sormuştu, burger köftelerini büyük, metal bir spatulayla çevirdikten sonra. O sıralarda *Kokteyl* filmini izlemiş olabileceğini düşünmeme yol açan bir şekilde yapmıştı bunu. Ona etkilenmiş gibi görünmemi sağladığını umduğum bir gülümsemeyle bakmıştım. “İnsanlar patates kızartması alıyor; çünkü kutu içinde veriyoruz. Ama hamburgerler tabakta servis ediliyor. Tabagını havluna koyacak olursan, hamburgerine kum kaçar. Orası belli bir şey.”

Böylece muhtemelen pek gerekmeyecek olmasına rağmen hamburger yapmayı öğrenmiştim. Tüpten doldurduğum içeceklere ne kadar buz atacağımı, kasayı nasıl kullanacağımı, büfeyi nasıl sabahları açıp akşamları kapatacağımı da... Ama öğrendiğim en önemli şey; Lucy’nin bana hâlâ kin beslediğiydi.

Elbette arkadaş olduğumuz zamanlarda da kişiliğinin bu yönünü fark etmiştim. Michele Hoffman’la arasının bozuk olması yıllarca dillere pelesenk olmuştu. En sonunda biri çıkıp aralarında ne gibi bir sorun yaşandığını sorunca, ikisi de ne olduğunu hatırlayamamıştı. Lucy’nin çok belirgin bir doğru ve yanlış anlayışı vardı ama ben ilk kez bu “yanlış” tarafta yer alıyordum. Beni genellikle yok sayıyor, bir talimat vermesi gerektiğinde ise bunu Elliot aracılığıyla bana iletliyordu.

Beraber geçirdiğimiz birkaç vardiyanın ardından, onun biraz erkek delisi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Geçer not alacak denli hoş olan tüm erkek müşterilerle abartılı bir şekilde flört ediyor ve tanık olmasam asla inanamayacağım

kadar çok kişiden numara alıyordu. Arkadaş olduğumuz zamanlarda Lucy de ben de erkeklerin yanındayken resmen tutulur, elimizi ayağımızı nereye koyacağımızı bilemezdik. Üstelik ben, birkaç ilişki yaşamış olmama rağmen kendimi hâlâ zaman zaman böyle hissediyordum. Ama görünen o ki Lucy geçen yıllar içerisinde utangaçlığını üzerinden atmıştı. Elliot ile arasındaki arkadaşlık ve müşterilere (özellikle de erkek olanlara) gösterdiği yakınlık, aramızdaki soğukluğu iyice belirginleştiriyordu. Büfede yalnızca ikimiz çalışırken sessizliğe gömülüydük. Çok gerekli olmadıkça bana tek kelime etmiyordu. Ya telefonuyla oyalanıyor ya da dergi okuyordu. Üstelik dergileri benim omzunun üzerinden ne okuduğuna bakamayacağım veya *Cosmo* testlerine ne cevap verdiğini göremeyeceğim bir açıyla tutmaya da özen gösteriyordu.

Bense zaten temiz olan tezgâhları baştan aşağı tekrar sildikten sonra başımı kaldırıp saate bakarak eve gitmeme ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışıyordum. Ama birlikte çalışırken aramıza çöken sessizliğin hazin bir yanı vardı. Özellikle küçükken ve yakın arkadaşken, her zaman konuşacak bir şeylerimizin olduğu düşünülürse... Annem ne kadar geveze olduğumuzu söyleyince, Lucy hep aynı karşılığı verirdi: Yılın büyük bölümünde görüşemediğimiz için dokuz aylık arayış kapatmamız gerekiyordu. Şimdiyse tam tersine, ortama sessizlik hâkimdi. Öyle somut bir sessizlikti ki bu, insan elini uzatsa dokunabileceğini sanıyordu. Lucy'yle çalışırken birileriyle sohbet etmeye öyle hasret kalıyordum ki molalarımda cankurtaran sandalyesine gidecek Leland'la konuşmaya çalışıyordum. Ne var ki Leland de bu sohbet işinde pek iyi sayılmazdı; çünkü söyledikleri – ne söylemiş olursanız olun – “kesinlikle”, “hadi canım” ve “anladım” manasına gelen cevaplardan öteye gitmiyordu.

Plajda Rachel ve Ivy adında iki cankurtaran daha vardı. Leland'le dönüşümlü çalışıyorlardı. Ama ikisi de üniversite öğrencisiydi ve genellikle birbirleriyle takılıyor, büfeye ancak bir şişe su ya da diyet kola istediklerinde uğruyorlardı. Pek arkadaş canlısı değillerse de, onların varlığı insana güven veriyordu; çünkü Leland gibi rahat birine insanların canlarını kurtarma görevinin verilmesi bana pek doğru gelmiyordu.

Kadının hâlâ kabarcıklar çıkaran diyet kolasını tezgâha koyup plastik kapağını taktım. Buz dolu bardağı içeceğin yanına koydum ve ikisini de kadına doğru iterken, Elliot patateslerin hazır olduğunu haber veren zili çaldı. Sıcak patates kutusunu alıp, saat sabahın on biri olmasına rağmen midemin guruldamasına yol açan kızartma kokusunu içime çekerek, patatesleri bol bol tuzladım ve kadının içeceğinin yanına koydum. Kadın siparişlerini alırken telefonda konuşuyordu ama bana doğru başını sallayarak ağzını *teşekkürler* dercesine oynattı ve havlusuna doğru yürümeye koyuldu.

Büyük oranda boş olan plaja baktım. Hava kapalı ve bulutluydu; o ana kadar sadece üç müşteri gelmişti. Lucy de mesaideydi ama yarım saat önce telefon açmaya gitmiş, henüz geri gelmemişti. Ellerimi kollarımda dolaştırırken keşke Elliot, Lucy ve hatta Leland gibi üniformamın üzerine bir eşofman üstü almayı akıl etseydim diye düşündüm. İşe Elliot ve Lucy gibi bisikletle gidip geliyor olsaydım kesinlikle eşofman üstü almayı ihmal etmezdim. Ama annemin arabayı plajın park alanında bütün gün aynı yerde bırakmanın doğru olmadığını söylemesine rağmen hâlâ işe arabayla gidip geliyordum. Babam annemin eski bisikletini benim için onarmış olsa dahi, henüz bisikleti garajdan çıkarmış değildim. İnsan bisiklet sürmeyi bir kez öğrendi

mi bir daha unutmazmış ama benim tekrar denemek için hiç acelem yoktu.

“Üşüdün mü?” Dönüp baktığımda Elliot’ın yanımdaki tezgâha sıçrayıp oturduğunu gördüm.

“Biraz,” diye karşılık verdim. O sabah yaptığım sıcak çikolatadan bir yudum aldım ama artık içimi ısıtacak denli sıcak olmadığını fark ettim.

“Şurada bir şeyler olması lazım,” dedi Elliot, tezgâhın altını göstererek.

“Bilemiyorum,” dedim kayıp eşya kutusunu alırken şüpheli bir tavırla. Orada çalıştığım günler boyunca bu kutuya epey aşına olmuştum. Henüz yazın başı olmasına rağmen, karton kutu şimdiden ağzına kadar doluydu. Kutuyu eşelerken insanların unuttuğu şeylere şaşırmaktan kendimi alamadım. İnsan bikini üstünü kaybettiğini fark etmeden nasıl plajdan çıkıp giderdi ki? Ya da 42 numara parmak arası terliğin sol tekini? Kutunun içinde beni sıcağa tutacak tek bir şey bulabilmişim; o da üzerinde yeşil harflerle *Öğretmenler Üst Sınıftır!* yazan, beyaz renkli, iğrenç bir eşofman üstüydü.

Elliot onaylarcasına başını sallayarak, “Güzel,” dedi.

Eşofman üstü güzel olmaktan çok uzaktı ama o an rüzgâr şiddetlendi ve plajda takılmaya devam eden iki kişi ayağa kalkarak pikelerini katlamaya başladılar. Titremekten kendimi alamadım ve eşofman üstünü kafama geçirdim.

“Duyduğuma göre Henry’yle karşılaşmışsınız,” dedi Elliot.

O an şaşkınlıktan âdeta donduğumu hissettim. Verecek bir cevap bulana kadar bu şekilde kalıp kalamayacağımı düşünmekten kendimi alamadım. Ama keçileri kaçırmış gibi görünmeden eşofman üstümün içine gömülüp

saklanamazdım da. Başımı eşofmanın boyun kısmından geçirip saçlarımı düzelttim. Kızarmamak için dua ediyordum ama çoktan kıpkırmızı olmuştum galiba. Elliot ile Henry'nin hâlâ arkadaş olduklarını neden düşünememiştim ki? Henry acaba utanç verici karşılaşmalarımızdan hangisini anlatmıştı? Yoksa Elliot baştan sona her şeyden haberdar mıydı?

"Hmm, evet," dedim, sırf oyalanacak bir şey olsun diye kayıp eşya kutusunu tezgâhın altına yerleştirirken. "Birkaç kez."

Elliot'a bakarken Henry'nin karşılaşmalarımız hakkında ne anlattığını ben sormadan söylemesini diledim. "Ee..." diye söze girdim ve bunu ilgiye muhtaç ya da zavallı gibi görünmeden nasıl soracağımı bilmediğimi fark ettim. Üstelik bu konuşmamız da Henry'nin kulağına gidebilirdi. "Boş ver," diye mırıldanarak tezgâha yaslandım ve artık soğumuş olan sıcak çikolatamdan büyük bir yudum aldım.

"Sanırım onu şok etmişsin," dedi Elliot başını iki yana sallayarak. "Üstelik Henry, şok olunca ne yaptığını bilen biri değildir." Dediklerini çok iyi anlamışım gibi başımı sallarken içten içe bunun ne demek olduğunu merak ederek keşke Elliot'a doğrudan sorabilsem diye düşündüm. Ama ben ağzımı açmadan aynı anda iki şey oldu: Lucy çalışan kapısından büfeye süzülürken, camda Fred'in kırmızı yüzü belirdi.

"Aman Tanrım," dedi Lucy. "Donuyorum!" Bana şöyle bir bakınca, üzerimdeki eşofman üstünü fark etti ve saçlarını kaldırdı. Tam o sırada Fred elindeki malzeme kutusunu tezgâha öyle sert bıraktı ki çıkan ses yüzünden hepimiz yerimizden sıçradık.

"Hey, Fred," dedi Elliot, hızla tezgâhtan aşağı atlayarak. Çünkü orada oturmamamız gerekiyordu. Muhtemelen bir şeylerle uğraşiyor gibi görünmek için cips standını düzenlemeye girişti.

"Hey," dedi Lucy, telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokarken, sanki deminden beri oradaymış gibi rahat bir tavırla tezgâha yaslanarak. "Balık tutma işi nasıl gidiyor?"

"Pek iyi sayılmaz," dedi Fred içini çekerek. "Sanırım amacımı fark ettiler." Sonra dönüp beni işaret etti. "Cuma için hazır mısınız?"

Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya uğraşarak ona boş boş baktım. "Cuma mı?" diye sordum sonunda.

"Yıldızların Altında Film Keyfi," dedi Fred. O bunu söylerken sesinden her bir kelimenin büyük harfle başladığını anladım. "Sana ilk gün söylemiştim ya. Sorumlu sensin. Birincisini bu Cuma düzenliyoruz." Tezgâha bir yığın poster bıraktı. Yıldızların Altında Film Keyfi, ayda bir gölün kıyısında kurulan dev perdede film izleme etkinliği idi. İnsanlar yanlarında pikelerini ya da sandalyelerini getiriyor ve isminden de anlaşılacağı üzere yıldızların altında film seyrediyorlardı. Küçükken ben de birkaç kez gitmişim ama genellikle pek ilgimi çekmeyen eski filmleri gösteriyorlardı.

Gösterilecek film olan *Peki Ya Bob?*'un posterine, tarihini ve saatini bir değil, birkaç kez okuyabileceğim kadar uzun bir süre baktım. Fred bu konuda bir şeyler yapacağını söylemişti ama sadece üç gün kala haber vermesini beklemiyordum. "Tamam," dedim ağır ağır. "Tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Geçen yaz olanlardan sonra biraz sıkıntıdayız," dedi Fred. Lucy ile ikisi aynı anda dönüp kıpkırmızı kesilmiş olan Elliot'a baktılar.

"Filmleri seçmeme sen izin verdin," dedi Elliot savunmaya geçerek. "İstedğin belli filmler varsa, söylemen lazımdı."

"Sonlara doğru katılım iyice azalmıştı," dedi Fred. "Hem de epey. O yüzden kalabalığı çekecek filmler arıyoruz. Ailelere uygun filmler," diye belirtti Elliot'a kötü kötü bakarak. "Birincisi ayarlandı ama diğer ikisini sen seçeceksin. Posterleri kasabanın dört bir yanına as. Bunu herkes yapabilir," dedi yığını tezgâhın üzerinden bize doğru iterek.

"Ah," dedim. Bu, kulağa çok kötü gelmiyordu. "Olur, tabii."

"Güzel," dedi Fred, malzeme kutusunu kucaklarken. Neredeyse bomboş olan plaja bakarak başını iki yana salladı. "Müşteri yokken üç kişinin aynı anda çalışması gerekmez. İsterseniz ikiniz eve gidebilirsiniz. Seçimi size bırakıyorum." Bize başını sallayarak veda ettikten sonra park alanına doğru yürümeye koyuldu.

O gözden kaybolur kaybolmaz, Lucy bize döndü ve "Ben kalmam," dedi hemen.

Ben daha nefes bile alamadan Elliot da onun sözlerini yineledi. "Ben de kalmam."

Omuz silktim. "Bu durumda ben kalıyorum gibi görünüyor." Hiç sorun değildi; çünkü tek başıma çalışmanın, Lucy'yle çalışmaktan pek de farkı olmayacaktı. Aynı derecede sessiz, fakat daha az stresli...

"Film olayı için kendini paralama," dedi Elliot, Lucy onun yanından geçerek eşyalarımızı astığımız askılıklara doğru giderken. "İnan bana, büyük bir mesele değil."

"Tabii ya," dedim. "Zaten zor bir işe benzemiyor. Peki... şey... geçen sene ne oldu ki?"

Elliot tekrar kızardı ve Lucy telefonuna bakarak yanımıza dönerken, "Fred, filmleri seçme görevini Elliot'a verdi," dedi. Bu ilk karşılaşmamızdan bu yana bana doğrudan söylediği tek şeydi. O yüzden buna olanak sağlayan hassas dengeleri bozmamak adına hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

"Yaz filmi olsun dedi," diye araya girdi Elliot savunmacı bir tavırla. "Plaj temalı olsun dedi. O yüzden..."

"Denizin Dışları'nı, yani *Jaws*'ı seçmiş!" dedi Lucy bakışlarını telefonundan ayırmadan başını iki yana sallayarak. "Tam da gölün dibinde, plajda gösterilecek film! Çocuğun teki öyle bir ağlama krizine girdi ki dışarı taşımak zorunda kaldılar."

Elliot boğazını temizledi. "Neyse," dedi yüksek sesle. "Asıl mesele şu ki -"

"Sonra," diye sözlerini sürdürdü Lucy bana şöyle bir bakıp gözlerini hemen telefonuna indirerek. "Gidip kimsenin adını bile duymadığı tuhaf bir bilimkurgu filmi seçti..."

"*Dune* bir klasik!" dedi yüzüne ateş basmış olan Elliot hışımla. "Ayrıca Fred'in özel isteği üzerine, içinde köpek balığı falan da yoktu."

"Kum canavarları vardı," dedi Lucy ifadesiz bir sesle. "Yine... tam da insanlar plajdayken. Yine ağlayarak dışarı taşınan çocuklara şahit olduk."

"Ama bundan çıkartabileceğimiz ders..." diye lafa girdi Elliot.

"Üçüncü film ise," dedi Lucy başını iki yana sallayarak. "Hem de anne babalardan ve çocuklardan oluşan bir kitleye gösterilen film..."

"Dinle," dedi Elliot, mahkemede kendisini savunurcasına bana dönerek. "Diğer iki seçimim görünüşe göre uygunsuz kaçtığından internete girip en popüler yaz filmini aradım. Ama o da işe yaramadı."

Yine başını iki yana sallamaya başlayan Lucy'ye döndüm. "*İlk Aşk İlk Dans*," dedi Lucy. "Altı yaşındaki çocukların anneleri bundan pek hoşlanmadı tabii."

"Yani," dedi Elliot, konuyu değiştirmek için yırtınarcasına. "Film seçerken önce Fred'in onayını al. Takdimi de kısa tut."

"Takdim mi?" diye sordum. Avuç içlerimin terlemeye başladığını hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Görüşürüz," dedi Lucy, çantasını omzuna asıp kapıya yollanırken. Elliot onun gitmesini seyretti ve Lucy gözden kaybolduktan bir süre sonra da inatla gözlerini kapıdan ayırmadı.

"Elliot?" diye zorladım onu. Çabucak bana dönerek gözlüklerini düzeltti. Onu utandıran ya da heyecandıran bir şey olduğunda böyle yaptığını fark etmiştim. "Takdim derken?"

"Ha, o mu?" dedi Elliot. "Öyle büyük bir mesele değil ya. Film başlamadan önce ayağa kalkıp konusu hakkında birkaç şey söyleyeceksin ve insanlara büfenin saat kaçta kadar açık olacağına dair bilgi vereceksin. Hepsi bu."

Onu başımla onayladım ve gülümsemeye çalıştım. Ama Elliot gittikten sonra bile hâlâ kalbim küt küt atıyordu. Bunun nihayet işi bırakmam için bir mazeret olup olmayacağını düşündüm. Kendimi bildim bileli insanların önünde

konuşmaktan nefret ederdim. Bir ya da iki kişiyle konuşurken sorun yoktu. Ama sayı arttıka, kekelemeye, terlemeye ve titremeye başlıyordum. Doğal olarak da elimden geldiğince bu durumdan kaçınmaya çalışıyordum. Üç gün içinde kendimi bir grup insanın karşısında konuşmaya nasıl hazırlayacağıma dair en ufak bir fikrim de yoktu.

Günün geri kalanı çok yavaş geçti. İki müşteri daha geldi, onlar da sıcak içecek istediler. Mikrodalganın üzerindeki saat beşe yaklaştığında, büfeyi kapatmak için gerekenleri yapmaya başladım. Tezgâhları silmek, kasadan gün sonu alıp fişleri toplamak, kahve makinesini temizleyip kapatmak gibi. Tam kepenkleri indirmiş, kilitlemeye hazırlıyordum ki, “Dur! Kapattınız mı?” diye bir ses duydum.

Kıpkırmızı yüzlü (gerçi Fred’le yarışamazdı bile), orta yaşlı bir adam koşarak büfeye gelmişti. Omuzlarında küçük bir ocuk oturuyordu. “Affedersiniz,” diye hırıldadı, oğlunu yere bırakıp bir an nefeslenmek için tezgâha yaslanarak. “Beşten önce yetişelim diye koşturduk.” Boyu tezgâha anca yetişen ocuk ciddi bir tavırla beni süzdü. “Curtis küreğini kaybetmiş. Sanırım kayıp eşyalar buraya getiriliyor?”

“Ah,” dedim biraz şaşırarak. Gerçi bana her şeyi tekrar açtırıp *milkshake* yapmamı ya da patates kızartmamı istememesi karşısında rahatlamıştım. “Evet.” Kutuyu çıkarıp tezgâha koydum.

Baba oğul bir süre eşyaları karıştırdılar ve ocuk yüzüne kocaman bir gülümseme yayılarak kutudan kırmızı plastik bir kürek çıkarıp zafer edasıyla yukarı kaldırdı. “ok teşekkür ederiz,” dedi baba, oğlunu hiç zorlanmadan

tekrar omuzlarına oturturken. "O kürek olmadan ne yapardı, bilemiyorum."

Onu başımla onaylayarak gülümsemekle yetindim. Baba oğul uzaklaştılar, ben de kutuyu şöyle bir inceleyerek kaldırmaya yeltendim. O anda geride bırakılmış veya unutulmuş olan bütün bu eşyaların, sahipleri için bir zamanlar değerli ve özel olduğunu fark ettim. Ben bunu görememişsem de, değerlerini geri kazanmaları için gereken tek şey, sahiplerinin onları tekrar bulmasıydı. *Öğretmenler Üst Sınıftır!* yazan eşofman üstünü çıkarıp dikkatle katlayarak kutuya geri koydum ve büfeyi kapattım.

15. Bölüm

“**B**unu yapamayacağım.” Elliot’la beraber büfenin önünde dikilirken plajda toplanmış olan insanlara baktım. Göl kenarına kurulmuş olan perdeye dönmüşler, çökmeye başlayan akşam karanlığında pikelerini ve havlularını plaja yaymışlardı. Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı ve dolunayın yansıması gölde dalgalanıyordu. Dışarıda film seyretmek için harika bir geceydi. Öte yandan ben anevrizma geçirecek gibiydim!

“Halledersin,” dedi Elliot, rahatlatıcı olduğunu zannettiği bir ses tonuyla. Ama bu her zamanki sesinin daha boğuk bir haliydi. “Değil mi?”

“Bunu nasıl çalıştıracığımı hiç anlamadım,” dedi Lucy, üstteki metal mekanizmayı dürterek. Dönüp Elliot’a baktı. “Sen biliyor musun?”

“Cidden,” dedim ve sesimin nasıl titrek çıktığını duydum. Destek almak için tezgâha yaslandım. Lucy’nin bana gözlerini devirdiğini hissetsem de, artık bu tavırları umurunda değildi. Az sonra bayılacağımdan emindim zaten. Gerçi içinde bulunduğum durumu düşünürsek, bu pek de kötü olmazdı. Düşüp bayılırsam filmi takdim etmem gerekmezdi çünkü.

“Sen iyi misin?” diye sordu Elliot bana şöyle bir bakarak. “Hasta gibisin.”

“Taylor!” Kumsala dönüp baktığımda annemin bana el salladığını gördüm. Bizimkiler yanlarında beyaz renkli devasa pikeler getirmiş, kumsalın tam ortasına kurulmuşlardı. Gelsey, pikeye yayılmış olan babamla konuşuyordu. Babam plaj sandalyelerinin süt çocukları ve yaşlılar için olduğuna inanırdı. Warren hemen onun yanına oturmuş, elindeki fenerin ışığında kitap okuyordu. Onları vazgeçirmeyi denediysem de, hepsi gelmek için ısrar etmişlerdi.

Annemin bana böyle seslenmesi biraz utanç vericiydi; çünkü annemle babamın eline benimle övünebilecekleri ne kadar az fırsat geçtiğini hatırlamama sebep olmuştu. Öteden beri Gelsey’in bale resitallerine ve Warren’ın birincilik ödülleri topladığı türlü yarışmaya gidiyorduk. Ama ben, ortaokul mezuniyeti gibi herkesin yaşadığı şeyler dışında, kendime özel bir etkinlikte hiçbir zaman yer almamıştım.

Kafamda Warren’dan bunu benim adıma yapmasını istemenin bana ne kadara patlayacağına dair düşüncelerle anneme el salladım. Warren’ın insanların önünde konuşmamak gibi bir problemi yoktu; mezuniyet konuşmasını hiç teklemeyi yapmıştı mesela.

“Kullanım kılavuzu yok mu?” diye sordu Elliot, Lucy’nin şüpheli gözlerle incelediği patlamış mısır makinesine doğru eğilerek.

“Sen benim yerime yapamaz mısın?” diye sordum Elliot’a, çaresiz bir sesle. “Çünkü yere yığılacak gibiyim.”

“Olmaz,” dedi Lucy hemen başını iki yana sallayarak. “Fred onun göz önünde olmasını istemiyor. İnsanlar geçen yaz olanları hatırlayıp giderler diye endişeleniyor.”

Fred yine balık tutmaya çıkmış olduğu için bunu bil-mese de olurdu ama ağzımı açıp da bu düşüncemi dile ge-tirmedim. Lucy'ye soracak halim de yoktu. Hayır diyeceğini adım gibi biliyordum. O yüzden başımı sallamakla yetine-rek elimdeki not kartlarını incelerken, yutkunmaya çalış-tım. Film hakkında internette elimden geldiğince çok şey bulmuştum ama maddeler halinde düzgünce sıralanmış bilgiler artık gözüme o kadar da işe yarar görünmüyordu.

O akşamki projeksiyon sorumlumuz olan Leland ya-vaş yavaş yürüyerek yanımıza geldi. "Ee, plan nedir?" diye sordu. "Hazır mıyız bakalım?"

Panikle büfedeki saate baktım. Ne söyleyeceğimi çöz-mek, tabii bir de nasıl nefes alındığını hatırlamak için daha çok zamanım olduğunu sanıyordum. Ama saat sekiz bu-çuk olmak üzereydi. Lucy'yle göz göze geldim. Yüzünde meydan okur bir ifadeyle bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Pekâlâ," dedim, içten içe neden böyle bir şey söyledi-ğimi merak ederek; çünkü her an kusacak gibiydim.

"Güzel," dedi Leland, plajın öbür ucuna geçici olarak kurulmuş olan projeksiyon kulübesine doğru yollanırken.

Elliot iyi şanslar diledi ve ben plaja doğru ağır ağır yü-rümeye başladığımda bana eşlik etti. "İnsanlara diğer film gecesinin ne zaman olacağını söylemeyi unutma. Büfenin sadece yarım saat daha açık duracağını da. Ha, bir de cep telefonlarını kapatmaları gerekiyor."

"Tamamdır," diye mırıldandım. Kafamın içi arı kovarı gibiydi ve kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki ön sıradakilerin kalp atışlarını duyacağından emindim.

"Hadi bakalım," diye yüreklendirmeye çalıştı Elliot. Hâlâ yerimden kıpırdamadığımı görünce de beni dirse-ğiyle hafifçe dürttü.

“Tamamdır,” diye tekrarladım. Derin bir nefes alıp zorla ileri doğru bir adım attım ve kendimi projeksiyon ekranının ortasına sürükledim. “Merhaba,” diye lafa girdim. Ama bana bakan kimse pek yoktu. Bunun içimi rahatlatacağını sanırdım ama durum hiç de öyle değildi; çünkü bu, konuşmaya daha yüksek sesle devam etmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Merhaba,” diye tekrarladım bu sefer biraz bağırarak. İnsanlar beklenti dolu gözlerle bana döndü. Kalabalığın içinden, ağabeyimin cep fenerini kapattığını gördüm. “Şey, ben Taylor... Edwards. Büfede çalışıyorum.” Hafifçe titreyen ellerimde tuttuğum notlarıma baktım. Sessizlik uzayıp giderken paniğe kapılmaya başladığımı hissediyordum. Kendimi zorlayarak, “Hoş geldiniz. Yıldızların altında... Film keyfine,” demeyi başardım. Başımı kaldırdığımda tüm gözlerin bana dönük olduğunu gördüm ve içimdeki panik duygusu iyice arttı. Alnımda belirmeye başlayan ter damlacıklarını hissedebiliyordum. “Bu akşam *Peki Ya Bob*’u seyredeceğiz. Yani... Bill Murray,” dedim, listemdeki maddeler gözüme takılınca cankurtaran bulmuş gibi onlara sarılarak. “1991. Eski tarz... Komedi... Klasik...” O anda kaçıp gitmek için her şeyimi verebilirdim ama her nedense olduğum yere mıhlanıp kalmış gibiydim. Büfenin olduğu taraftan gelen belli belirsiz *pop-pop-pop* sesini duyabiliyordum. Beynimin mucizevi şekilde hâlâ çalışan bir kısmıyla, Lucy’nin patlamış mısır makinesini nasıl çalıştıracığını çözdüğünü düşündüm.

“Ve...” Pek çoğu beni şüpheli gözlerle süzmeye başlayan kalabalığa baktım. Ailem alarm durumuna geçmişti bile. Arkalarda, projeksiyon kulübesinin oralarda sanki üzerlerine spot ışığı vurmuşçasına Henry ve Davy’yi gördüm. Henry acıyan gözlerle bana bakıyordu ve bu bakışları,

her nedense Warren'ın yüzündeki dehşet dolu ifadeden de kötüydü. Tekrar başımı eğip notlarıma bakarken görüşüm bulandı. Ağzımdan tek bir ses bile çıkmadı ve sessizliğin gittikçe uzadığının farkına vardım. Paniğim artık tavvan yapmıştı; öyle ki, gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

"Ve geldiğiniz için çok teşekkürler!" Bir anda mucizevi bir şekilde Elliot yanımda belirerek her şey yolundaymış gibi kalabalığa gülümsedi. "Büfe sadece yarım saat daha açık kalacak, o yüzden uğrayıp patlamış mısır almanızı hatırlatır, cep telefonlarınızı kapalı konuma getirmenizi rica ederiz. İyi seyirler!"

Kalabalıktan tek tük alkışlar duyuldu ve perdede mavi renkli FBI uyarısı belirdi. Elliot beni büfeye doğru sürüklerken bacaklarım öyle titriyordu ki yere yığılacığımı sandım. "İnsanların önünde konuşamadığımı söylediğinde seni ciddiye almalıymışım," dedi Elliot, moralimi düzeltmeyi amaçlayan, halden anlar bir bakışla. Ama nedense bu bakışı moralimi iyice bozmuştu. Olanlara gülüp geçmem gerektiğini biliyordum. En azından beni oradan çekip aldığı için ona ne kadar minnettar olduğumu söylemeliydim. Ama utanç duygusu tüm benliğimi kaplamıştı ve onun ne kadar berbat olduğumu onaylaması bana hiç de iyi gelmemişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım bakışlarımı ondan kaçırarak. Bir an önce oradan çıkmam gerektiğini hissediyordum. "Şimdi gidip biraz... Hemen dönerim."

"Taylor?" Elliot'ın şaşkın bir tavırla arkamdan seslendiğini duydum ama umursamadım. Filmi izlemeye başlamış olan insanların yanından hızlı adımlarla geçerek park alanına yollandım. Arabaya atlayıp eve gidecek, sabah da Jillian'ı arayıp işi bıraktığımı söyleyecektim.

“Bir yere mi gidiyorsun?” Arkamı döndüğümde Lucy’nin elinde bir çöp poşetiyle bidonların başında dikildiğini gördüm. Poşeti bidona attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak bana döndü.

“Hayır,” diye kekeledim, sabah istifa edecek olmama rağmen neden baskına uğramış gibi hissettiğimi merak ederek. “Sadece...”

“Çünkü tüm işleri bana ve Elliot’a bırakıp gitmen hakikaten boktan olurdu. Hem ailen burada değil mi?” Lucy bunları inkâr etmem için bana meydan okurcasına doğrudan gözlerime baktı. Benimle konuşmaya tenezzül ettiğinde söylediklerinin genellikle ne kadar kötü bir insan olduğunu belirtme amacı taşıdığını fark etmekten kendimi alamadım. “Ama eminim ki arabanda unuttuğun bir şeyi almaya gidiyorsundur,” diye sözlerini sürdürdü, bidonu kaldırıp açtıktan sonra gülmeye yere bırakarak. “Aksi takdirde seni bekleyen insanlar varken hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmen çok kötü olurdu.” Park alanının loş ışığında – hava neredeyse tamamen kararmıştı – Lucy’nin yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüm ve ne kastettiğini anladım. Artık şu an olan bitenlerden bahsetmiyordu.

“Ben...” diye lafa girmeye çalıştım ama ağzımdan çıkacak her sözcük gözümü korkutuyordu. “Resmen rezil oldum,” demeyi başardım sonunda. “Oraya nasıl dönebilirim, bilmiyorum.”

Lucy derin bir nefes koyuvererek başını iki yana salladı. “Taylor, bir şey olmaz,” dedi. Sesi bu yaz hiç duymadığım kadar içtendi. “Kimse takmayacaktır. Hatırlamazlar bile.” Bana belli belirsiz gülümseyerek geri döndü ve büfeye doğru yürümeye koyuldu. Bir an arabaya baktım ama artık çekip gitmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacakmış

gibi gelmiyordu. Hatta içten içe bunun iyice moralimi bozacağını hissediyordum.

O yüzden ben de dönüp büfeye doğru ilerledim ve eğilerek görevli girişinden geçtim. Elliot iki içecek ve patlamış mısır alan birinin siparişlerini kasadan geçiriyordu. Beni gördüğünde gülümsedi. Bardakları düzelterek kendimi oyalamaya çalıştım. Ne var ki müşteriler beni filmi tanıtmayı yüzüne gözüne bulaştıran kız olarak hatırlamayı bir kenara bırakın, farkıma bile varmıyorlardı.

Hemen karşımda patlamış mısır makinesiyle uğraşan Lucy ile göz göze geldik ve bana usulca başını salladı. Öyle belli belirsiz bir hareket ki bu, özellikle görmek istemseydim fark etmem olanaksızdı.

Yarım saat sonra büfenin kepenklerini indirdik. Plajdaki herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Görüntünün odağı sadece iki kez kaymıştı. Elliot'ın dediğine bakılırsa Leland'ın geçen yaz ortaya koyduğu performansa göre bu kat be kat iyiydi.

Birkaç dakika önce ortadan kaybolan Lucy, üzerinde mini bir kot etek ve gözlerinde her zamankinden daha koyu çekilmiş bir kalemle lavabodan çıktı. "Vay," dedi Elliot, ben yerine oturduğundan emin olmak için asma kilidi çekip kontrol ederken. "Yani, şey... Nereye... gidiyorsun?"

"Özel bir buluşmaya," dedi Lucy, telefonu biplerken. Telefonunu cebinden çıkardığında yüzüne öyle geniş bir gülümseme yayıldı ki yanağındaki gamze belirginleşti. "Sonra görüşürüz," dedi ve dönüp park alanına doğru yürümeye koyulmadan önce bir an için göz göze geldik. İlk kez, ettiği vedaya beni de dâhil ettiğini hissetmiştim.

Elliot yüzünde efkârî bir ifadeyle Lucy'nin arkasından bakarken, kilitli olduğuna emin olmama rağmen asma kilidi bir kez daha çektim. "Kalıp filmin geri kalanını seyredecek misin?" diye sordum.

Elliot alelacele gözlüklerini düzelterek bana döndü. "Hayır," dedi. "Filmi başından izlemeyi severim. Epey sahne kacırdım."

Not kartlarımı kaldırdım. "Filmin konusu hakkında bilgi istersen tüm detaylar burada yazıyor. Wikipedia'dan aldım."

Elliot bu sözlerim karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkürler ama kalsın. Yarın görüşürüz, Taylor."

Onu başımla onayladım ve arkasından bakarken gerçekten de yarın görüşeceğimizi düşündüm. İşime devam edecektim. Belki de hayatımda ilk kez, bir şeylerin altından kalkamadığımı hissettiğimde kaçıp gitmeyecektim.

Parmak arası terliklerimi elime aldım ve plaja doğru yürümeye koyuldum. İnsanların görüşünü engellemek için aralarından eğilerek geçtim. Bizimkilerin oturduğu yeri buldum ve babamın oturduğu tarafa geçtim. Annem pikenin ön tarafında filmi izlerken, Gelsey esneme hareketleri yapıyordu. Warren'ın kitabı unutulmuş bir şekilde kenara bırakılmıştı; çünkü Warren ağzı hafifçe açık halde gözlerini perdeye dikmişti. Terliklerimi kumsala bırakıp oturdum ve üzerine kum dökmediğimden emin olmak için elimi pikenin üzerinde gezdirdim. Oyalanma yöntemlerim tükendiğinde başımı kaldırıp babama baktım. Ay ışığı ve projeksiyondan gelen titreşim ışık yüzünü aydınlatıyordu. Yüzünde yargılayıcı ya da hüsrana uğramış bir ifade göreceğimden korkmuştum ama anlaşılan endişem boşunaydı.

“Bir dahakine başaracaksın, evlat,” dedi uzanıp saçlarımı karıştırarak. Başıyla perdeyi işaret ederek gülümsedi. “Bu filmi seyretmiş miydin? Epey komikmiş.” Tekrar filme döndü ve Bill Murray’in gemi direğine bağlanmış haline gülmeye başladı.

Ellerimi başımın arkasına yaslayıp bacaklarımı uzattım ve filme odaklanmaya çalıştım. Her şey kafamdan uçup giderken, kendimi diğer insanlarla birlikte kahkaha atarken buldum.

16. Bölüm

“T aylor. Hadi, kalk bakalım. Uyku tulumu.”

Babamın bana böyle seslenmesi karşısında homurdanmaktan kendimi alamadım. Daha küçükken neden bana “uyku tulumu” dediğini anlayamaz, “Hani, uyku tulumu nerede?” diye sorardım ama o an günlerden pazardı, izin günümdeydim ve bütün sabahı uyuyarak geçirmek istiyordum.

“Hayır,” diye mırıldandım yüzümü yastığıma gömerek.

“Hadi ama,” dedi babam. Dekoratif halkaların demir çubukta kayarken çıkardıkları sestən, babamın perdeyi açtığını anladım. Odama bir anda güneş ışığı doldu. “Kalkma zamanı.”

“Ne oldu?” diye sordum, olanı biteni anlayamadan gözlerimi sıkıca yumarak. “Hayır. Neden?”

“Sürpriz,” dedi babam ve eğilip örtünün altından görünen ayaklarımın altını gıdıkladı. Kendimi tutamayarak kıkırdamaya başladım. En çok gıdıklanan yerim ayaklarımdı. Ayaklarımı hızla örtünün altına çekerken, babamın odadan çıktığını duydum. “Dışarıda görüşürüz,” diye seslendi. “Beş dakikan var.”

Gözlerimi ısrarla kapalı tutup artık çoktan terk ettiğim rüyalar alemine dönmeye çabaladım ama bu çabanın

nafile olduğunun farkındaydım. Odama dolan güneş ışığı ve az önceki gıdıklama seansı yüzünden uyku kaçmıştı bile. Gözlerimi açıp doğruldum ve saatime baktım. Sabahın dokuzuydu; yani izin günümde kalkmak için *fazlasıyla* erkendi.

Dün film gecesindeki felaket halime rağmen işe geri dönmüştüm. Fakat sıkıntılı bir durum yaşanmamıştı. Lucy bana karşı biraz daha yakın davranmaya devam etmiş ve kimse konuşmamın ne kadar berbat olduğundan bahsetmemişti. Ama yine de rezil rüsva olduğum yerden bir günlüğüne de olsa uzak kalmak güzeldi ve bu izin günümü öğlene kadar uyuyarak, sonra da iskelede güneşlenip dergi okuyarak geçirmek istiyordum. Ama anlaşılan bu hayallerim suya düşmüştü.

On dakika sonra mutfağa girdim. Buzdolabının önünden geçerken takvime şöyle bir göz atıp üzeri çizilmiş olan günlere baktım. Haziranın geldiğine inanamıyordum. Babam verandayı arşınılıyordu. Son zamanlarda çok fazla uymasına, hatta ben işe giderken çoğunlukla henüz kalkmamış olmasına rağmen, böyle erken bir saate göre oldukça zinde görünüyordu.

“Sürpriz neymiş bakalım?” diye sordum, verandada yanına çıkıp çevreme bakınarak. Babamdan ve garaj yolundaki arabalardan başka bir şey göremedim. Yavaş yavaş tongaya düşürüldüğüme inanmaya başlıyordum.

“Şey,” dedi babam ellerini ovuşturarak gülümserken. O an üzerine biraz daha rahat kıyafetler giymiş olduğunu fark ettim. Her zamanki gömlekleri yerine keten pantolonla polo tişört giymiş, ayağına eski yelken ayakkabılarını geçirmişti. “Pek sürpriz sayılmaz aslında. Daha ziyade bir gezintiye çıkıyoruz diyebilirim.”

Ona baktım. “Gezinti, demek.”

“Aynen,” dedi babam. “Kahvaltı edeceğiz.” Bir tepki vermemi beklercesine bana baktı ama aklımdan geçen tek şey saatin çok erken olduğu, hiç istemediğim halde uyanık olduğum ve sürpriz vaadiyle yatağımdan kaldırıldığımı. “Sıkı bir kahvaltıya ihtiyacın olacak,” dedi, jüriyi ikna etmeye çalışan türden bir ses tonuyla. “Bugün büyük bir gün olabilir.” Benim kıpırdamadığımı görünce gülümseyerek, “Ben ısmarlıyorum,” diye ekledi.

Yirmi dakika sonra, kendimi Pocono Kahve Dükkanı’nda, camın hemen kenarındaki bir masada babamla karşılıklı oturur vaziyette buldum. Burada olmadığımız süre içerisinde dükkân hiç değişmemişti. Yerler ahşaptı ve çatlamış deriyle kaplı kırmızı koltukları vardı. Masalara plastik şişelerde krema konulmuştu. Krema bu şişelerden sıkılarak çıkarıldığı için Warren ile ben küçükken onlarla çok oynardık. Duvarlarda Phoenix Gölü’nün geçmişten bugüne uzanan fotoğrafları vardı ve bizim hemen yanımızdaki fotoğraf, yüksek topuklu ayakkabıları ve mayolarıyla kumsalda yan yana dizilmiş, kameraya gülümseyerek bakan, saçları kırklı yılların modasına göre yapılmış kızların yer aldığı bir güzellik yarışmasını gösteriyordu.

“Sence ne alalım?” dedi babam, plastik kaplı, devasa menüyü açarken. Ben de kendi menümü açtım. Son gördüğümünden bu yana menünün içeriği de hiç değişmemişti, oysaki son beş yıl içerisinde kolesterol ve doymuş yağlara ilişkin önemli keşifler yapıldığından emindim. Ama dükkânın sahipleri daha sağlıklı seçenekler eklemenin itibarlarını zedeleyeceğini düşünmüş olabilirlerdi. Ne de olsa kapıdaki tabelada YÜRÜYEREK GİRİN, YUVARLANARAK ÇIKIN yazıyordu.

"Her şey güzel görünüyor," dedim içten bir sesle, gözlerim yumurta ve eti bir araya getiren seçenekler arasında gezinirken. Bu hafta her gün işe geç kaldığım için, genellikle araba sürerken elimdeki tahıl gevreğini kemirmekle yetinmiştim.

"Karar verdiniz mi?" Gözlüğünü zincirle boynuna asmış olan orta yaşlı kadın bir garson masamıza yaklaştı. Kalemimi not defterine yazmaya hazır halde tutuyordu. Kırmızı üniformasına, üzerinde ANGELA yazan bir isim etiketi iliştirmişti.

Babam yarım porsiyon yaban mersinli krep, yanında da domuz pastırması istedi. Ben ise kendimi bildim bileli sipariş ettiğim Pocono omletinden söyledim. Bu omleti diğerlerinden ayıran şey, hiç sebze kullanılmadan yumurta, çeşit çeşit peynir ve etten yapılmasıydı.

Angela bizi başıyla onaylayarak siparişlerimizi aldıktan sonra dönüp uzaklaştı. Başımı kaldırıp babama baktığımda bir anda üzerime bir gerginlik hissi çöktü.

Babamla daha önce hiç tek başımıza yemeğe gitmemiş değildik. Sayamayacağım kadar çok dondurma yediğimiz kesindi mesela. Ama daha önce birlikte restorana filan gittiğimiz çok nadirdi. Babamın ilgisini genellikle ya kardeşlerimle ya da durmadan vızıldayıp duran telefonuyla paylaşmak zorunda kalırdım. Bunun babamla hastaneye gittiğimden bu yana kafamı kurcalayan şeyi yapmak için doğru zaman olup olmadığını düşündüm. Ona onu sevdiğimi söyleyebilirdim belki de. Ama tam bunlar aklımdan geçerken, Angela elinde kahve demliğiyle tekrar belirdi. O, fincanlarımızı doldururken, şansımı teptiğimi düşündüm.

Babam kahvesinden bir yudum aldı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu. Gözlerini kocaman açıp kaşlarını

kaldırarak bana baktı. “Vay,” dedi ifadesiz bir sesle. “Anlaşılan önümüzdeki bir hafta boyunca uyuyamayacağım.”

“Sert miymiş?” diye sordum. Babam beni başıyla onaylayınca, kahveme biraz krema sıkıp şeker attım. Kahvenin tadının kahveye mümkün olduğunca az benzemesini sağlayabildiğim sürece, kahveyi seviyordum. Dikkatlice bir yudum aldım. Eklediğim onca krema ve şekere rağmen, kahvenin ne kadar sert olduğunu fark etmiştim. “İşte şimdi uyandım,” dedim, fincanıma biraz daha krema eklerken.

Bir an ikimiz de sessiz kaldık ve sohbet konusu bulmak için çabaladığımı fark ettim. Bakışlarımı tabağımın altındaki kâğıt servise eğince üzerinde yerel işletmelerin reklamları olduğunu gördüm. Tam ortada Diner’s De-Lite! diye bir bölüm göze çarpıyordu. İçinde kelime oyunu, Sudoku bulmacası ve beş soruluk bir test vardı. Testi daha yakından inceledim ve bilgi sorularından oluşmadığını fark ettim. Testin adı The Dish!’ti ve kişisel sorulardan oluşuyordu. Küçükken ne olmak istiyordun, en sevdiğin yemek ne ya da en güzel anın neydi, en çok nereye seyahat etmeyi seversin gibi... Masadaki arkadaşlarını daha iyi tanımak için oynanan bir oyuna benziyordu. Ya da belki diğer kişinin cevaplarını tahmin edip sonra sonuçları karşılaştırmak gerekiyordu. Oyunun nasıl oynanacağı yazılmamıştı.

Başımı kaldırdığımda babamın da kâğıt servisi incelediğini gördüm. “Ne dersin?” diye sordu, başıyla servisi işaret ederek. “Bir denesek mi?”

Yemeğimiz geldiğinde kelime oyununu ve Sudoku bulmacasını çözmüştük bile. Babam kreplerine gömülürken ben de omletimden bir lokma aldım. Dikkatimi ağızımdaki peynir ve et şölenine vermeye çalışıyordum ama nafileydi. Gözüm beş soruluk teste kayıp duruyordu. Soruları baştan

okurken, babamın hiçbirine vereceği cevabı tahmin edemediğimi fark ettim. Karşımda oturmuş, yaban mersinli kreplerine biraz daha şurup eklemesini ve fincanına vurarak garsona kahve doldurmasını işaret etmesini seyrederken, bu fikir hiç hoşuma gitmese de, yakın bir gelecekte babama bunları sorma fırsatım olmayacağını düşündüm. O yüzden bu soruların cevaplarını öğrenmem gerektiğini hissettim. Bu bana aynı anda hem son derece önemsiz, hem de inanılmaz mühim gelmişti.

"Ee," dedim, ilk soruyu görebilmek için tabağımı biraz kenara iterek. "En sevdiğin film ne?" Bunu sorar sormaz, cevabı zaten bildiğimi fark ettim. İkimiz aynı anda, "*Kazablanka*," dedik.

"Aynen öyle," dedi babam, başını iki yana sallayarak. "Çocuklarımın hiçbirinin o filmi seyretmemiş olduğuna inanmıyorum. İlk karesinden son sahnesine kadar mükemmel bir film."

"İzleyeceğim," diye söz verdim. Geçmişte de bu filmi seyretmemiş olduğum için benimle uğraştığından dolayı, ona aynı sözü pek çok kez vermiştim. Ama şu an ciddiydim.

"Gerçi," dedi babam düşünceli bir tavırla. "Sinemada izlemek daha iyi diyorlar. Benim hiç *Kazablanka*'yı beyaz perdede görme fırsatım olmadı." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Konusunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii," dedim çabucak ama anlaşılan yeterince hızlı cevap verememişim.

"İkinci Dünya Savaşı'nın ilk zamanlarını anlatıyor," dedi babam sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Film henüz işgal edilmemiş olan Fas'ta geçiyor..."

Dockside'a döndüğümüzde tıka basa doymuş ve *Kazablanka*'nın konusunu baştan sona dinlemiştim. Babam müzik hakkında nostalji yaparken, garaj yolumuzun ucunda duran bir şey gözüme çarptı. "Baba!" diye bağırdım keskin bir sesle. Babam frene asılınca emniyet kemerimle ileri fırladım ve gerisin geri koltuğuma yapıştım.

"Ne var?" diye sordu babam, çevresine bakınırken. "Ne oldu?"

Camdan dışarı bakarken o köpeği görmüştüm. Garaj yolumuzun ortasına oturmuştu. "Bu, o köpek," dedim. Arabadan inip kapıyı hızla kapattım. Köpeğin güneş ışığının altında epey perişan bir hali vardı. İlk kez, bu hayvanın tasmaına rağmen gerçekten gidecek bir evi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ben yanına yaklaşıırken köpek, kuyruğunu sallamaya başladı. Bu beni şaşırtmıştı; çünkü ona verdiğim tepkiler hiç de sevimli sayılmazdı. Belki hayvanın inanılmaz bağışlayıcı bir yanı vardı ya da daha büyük olasılıkla hafızası pek iyi değildi.

Parmaklarımı tasmaının altına götürüp köpeği arabanın önünden çektim ve babam yanımdan geçti.

"Bu daha önce gelen köpek mi?" diye sordu eve doğru ilerlerken. Ben de başımı sallayarak onu onayladım. Tahmin ettiğim gibi, köpek de kendisini vadedilmiş topraklarda, yani garaj yolunda bulmanın heyecanıyla hopyaya zıplaya peşimizden geldi.

"Evet," dedim. Ben durduğumda köpek de durdu ve ayaklarına yaslandı. Eğilip köpeğin künyesine baktım. Çizik içinde kalmış altın renkli künyede hayvanın sahiplerine ulaşabileceğim bir adres ya da telefon numarası yazıyor olmasını umuyordum. Ama künyede gördüğüm tek

şey, MURPHY oldu. Bu isim nedense bana bir yerden tanıdık geliyordu ama çözemedim.

“Künyesi yok mu?” diye sordu babam köpekle aynı hiza gelmek için ağır ağır çökerek. Bunu yaparken biraz yüzünü buruşturmuştu.

“Sahibinin adı ya da adresi yazmıyor,” dedim. “Sadece adı var. Murphy.” Köpek adını duyunca kendisini kaşımayı kesip dikkat kesilerek oturdu. Kuyruğunu hızlı hızlı yere vurmaya başladı.

“Hey,” dedi babam yumuşak bir sesle. Elini köpeğin kafasına yaslayarak kulaklarının arasını kaşdı. “Aramızda kalsın ama,” diye fısıldadı, köpeğe bir sır verircesine. “Pek iyi koktuğun söylenemez.”

“Ne yapacağız peki?” diye sordum. İzlediğim programlardan barınaklar ve veteriner klinikleri hakkında şöyle böyle bilgim vardı ama şahsi bir deneyim hiç yaşamamıştım.

“Eh,” dedi babam ayağa kalkarken dengesi hafifçe bozularak. “Sanırım yapmamız gereken ilk şey, komşularla konuşup köpeklerinin kaçıp kaçmadığını sormak. Eğer sahibi çıkmazsa, galiba Mountainview’da bir hayvan barınağı vardı.”

“Ne oluyor?” diye sordu o sırada verandaya çıkan Gelsey. Üzerinde tenis ya da dans kıyafetleri yerine pembe renkli yazlık elbisesi ve sandaletleri vardı. Saçlarını açık bırakmıştı. Köpeği gördüğünde gözleri kocaman oldu. “Köpek mi aldık?” diye sordu, ilk kelimesini inanılmaz bir heyecanla vurgulayarak. Konuşması belki de ilk defa yirmi dokuz yerine gerçekten on iki yaşındaymış gibi çıkmıştı.

“Hayır,” dedik babamla ikimiz aynı anda.

“Ah,” dedi Gelsey, yüzü düşerek.

“İşe koyulmam lazım,” dedi babam, içeri girmeye yeltenerek. Hâlâ aynı dava üzerinde çalışıyordu. FedEx kamyonu da ofisinden bir sürü dosya getirmeye devam ediyordu. Artık her gün sevkiyat olmuyordu, kamyon haftada iki ya da üç kez geliyordu. Babam ayrıca eğilip bakmaya yelteniriz diye dizüstü bilgisayarının ekranını kapatıyor, bu durum da Warren’ın babamın gizemli projesine dair ürettiği spekülasyonları tetikliyordu. “Sen köpekle ilgilenebilir misin, Taylor?” diye sordu, başıyla köpeği işaret ederek. Köpek şu an yazgısının tartışıldığının hiç farkında olmadan arka patisiyle kulağını kaşımakla meşguldü.

“Tabii,” dedim, benim yerime bunu bir başkasının yapmasını yeğleyecek olsam da. Çünkü benim köpeklerle ilgili deneyimim, *Top Dog* programını izlemekle sınırlıydı. Komşularla konuşmak için gitmeye yeltenmişim ki hâlâ verandada dikilen kız kardeşim gözüme çarptı. Ben onun yaşındayken, eve pek uğramazdım. Sürekli Henry’yle ya da Lucy’yle takılırdım. Ama adil davranmak gerekirse, Gelsey buraya küçüklüğünden beri gelmemişti ve kolay arkadaş edinebildiği söylenemezdi. Yan tarafımızdaki eve baktım ve gördüğüm kızı düşündüm. “Gelsey, benimle gel,” diye seslendim ona. “Bir de mutfaktan kurabiye getir.”

17. Bölüm

Daha giriş kapısındaki basamaklara varamadan, evden yükselen tartışmayı duyduk. Zaten duymamak mümkün değildi ki. Sadece tel örgülü kapı kapalıydı ve içerideki gürültü olduğu gibi bahçeye taşıyordu. Gelsey, köpek ve ben olduğumuz yerde duraksadık.

“Bu işin nereye varacağını biliyordun!” diye bağırdı öfkeyle titreyen bir kadın sesi. “Kılık değiştirdiğimizde sana söylemiştim! Bu yaptığınla Sasha’yı öldürdün, seni adi şerefsiz!” Ön kapıya tekrar baktıktan sonra yavaşça kardeşimin önüne doğru geçtim. *Kılık değiştirmek* derken? Yanımızdaki eve nasıl tipler taşınmıştı böyle?

“Suçu böylece bana atamazsın!” Bu sefer yükselen, aynı şekilde kızgın bir erkek sesiydi. “Minsk’te yapman gerekeni yapmış olsaydın, şimdi burada olmazdık!”

Kadın nefesini tuttu. “Minsk konusunu ne cüretle açarsın!” diye bağırdı. “Orada...” Bir anda ortalık sessizleşti ve kadın çok sakın bir ses tonuyla, “Bilmiyorum. Bence bu kadarı biraz fazla,” dedi.

Gelsey kaşlarını çatarak bana baktı ve ben de kafam karmakarışık bir halde başımı iki yana salladım. Bu insanlara köpeklerinin kaybolup kaybolmadığını sormak için daha uygun bir zamanda gelebilirdik sanırım. Üstelik

yanımızda yulaflı üzümlü kurabiyeler bile yoktu. Onları almaya mutfağa gittiğimizde, annem kimsenin onları yemeyeceği belli olduğu için bir hafta beklettikten sonra atığını söylemişti. "Daha sonra geliriz," dedim, Gelsey'e bir adım gerileyerek. Gelsey, bale pabuçlarını bağlarken kullandığı pembe saten kurdeleden bozma tasma kayışından köpeği geri çekti.

"Hey!" Başımı kaldırıncı ön verandada dikilen bir kadın gördüm. Otuzlu yaşların ortasında gibiydi. Üzerinde 'In N Out' yazan tişörtü ve kot pantolonuyla gayet gündelik bir havası vardı. Uzun, açık sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve güneşten korunmak için elini gözüne siper etmişti. "Ne var ne yok?"

"Nasılsınız?" Kadının yanında beliren adam bize gülümseyerek el salladı. Afro-Amerikandı ve kadının yaşlarında görünüyordu. Kadınla çok benzer şekilde giyinmişti, sadece onun tişörtünde 'ZANKOU CHICKEN' yazıyordu.

"Şey," dedim onlara dikkatle bakarak yaklaşırken. Hâlâ kafamda az önce duyduğum tartışmayı çözmeye çalışıyordum. Hiç de casus gibi bir halleri yoktu. Ama iyi casuslar muhtemelen bir bakışta belli olmazdı zaten. "Bir sorum olacaktı. Sizin için uygun bir zaman değilse..." İkisi de boş gözlerle bana baktı. "Konuşmanızı böldüm galiba," diye açıklamaya çalıştım. "Sizi rahatsız etmek istemem." Yüzlerindeki ifadede hiçbir değişme olmayınca, "Minsk hakkında?" diye hatırlattım.

"Ah!" Kadın kakhahalara boğuldu. "Onu gerçek zannetmemişsinizdir umarım. Çalışıyorduk, hepsi o."

"Çalışıyorduk derken?" diye sordu Gelsey, nihayet konuşmayı başarak onlara doğru bir adım yaklaşırken. "Oyuncu musunuz?"

"Daha da beteri," dedi adam başını iki yana sallayarak. "Senaryo yazarıyız. Bu arada ben Jeff Gardner."

"Kim," dedi kadın, bize selam verirken. Güneşin altında sol elindeki yüzüğün ışıltısı gözümü almıştı.

"Merhaba," dedim, hemen yanı başımızda dönen uluslararası bir casusluk meselesi olmadığı gerçeği karşısında oldukça rahatlayarak. "Ben Taylor, bu da kız kardeşim Gelsey. Hemen şurada oturuyoruz," dedim, ikimizin evlerini ayıran ağaçların arkasını göstererek.

"Komşularımız!" dedi Jeff, yüzünde koca bir gülümsemeyle. "Sizinle tanıştığımıza çok sevindim, Taylor ve..." Bir an duraksayıp kız kardeşime baktı. "Kelsey mi demiştin?"

Bu, Gelsey'in ismiyle sık sık yaşadığı bir problemdi ve her seferinde, herkesin bildiği ve yazarken zorluk çekmediği bir isimim olduğu için şükran duyuyordum. Annem kız kardeşime ünlü bir balerinin ismini verirken, muhtemelen daha çok insanın bu isme aşina olacağını düşünmüştü. Böyle sorun yaşayacağını hiç tahmin etmemişti. "Gelsey," dedim daha yüksek sesle tekrar ederek. "G ile yazılıyor."

"İkinizle de tanıştığımıza çok sevindim," dedi Kim. Gözleri bir an kız kardeşime takıldı ve gülümseyerek başını çevirip eve doğru, "Nora!" diye seslendi.

Birkaç saniye sonra tel örgülü kapı savrularak açıldı ve birkaç gün önce gördüğüm kız verandaya çıktı. Kıvrıkcık, siyah saçları vardı ve teninin rengi, kahvemim içmeye uygun kıvama gelecek denli süt eklenmiş haline benziyordu. Bizimle tanışmaktan ötürü çok mutlu görünen annesiyle babasının aksine yüzünde ters bir bakış vardı. "Bu, bizim kızımız, Nora," dedi Kim, Nora'yı yanına gelmesi için dürterek. "Bunlar da komşularımız," diye ekledi. "Taylor ile Gelsey."

Nora cevap olarak bana, Gelsey'e ve Murphy'ye kaşlarını çatarak baktı. "Köpeğinizin nesi var öyle?" diye sordu.

Gelsey de aynı şekilde kaşlarını çatarak köpeğin kendisine sokulması için kurdeleyi çekti. "Hiçbir şeyi," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Nora, bu çok barizmiş gibi burnunu kırıştırarak başıyla köpeği gösterdi. "Tüyleri keçe gibi olmuş."

"Zaten o yüzden geldik," dedim hemen, köpeğin temizlik alışkanlıklarıyla ilgili bir tartışmaya girmeye hazırlanırcasına derin bir nefes alan Gelsey'i savuşturarak. "Bu köpeğin son zamanlarda ortalıkta dolaşıp durduğunu fark ettik. Künyesinde adres yok, o yüzden sizin mi diye sormaya geldik."

Jeff başını iki yana salladı. "Hayır, değil," dedi. "Diğer taraftaki eve sordunuz mu?"

Orası Henry'lerin eviydi. "Henüz değil," dedim neşeli bir tavırla. "Sanırım sizden sonra oraya uğrarız." Bir an hepimiz ne diyeceğimizi bilemeden birbirimize baktık. Kim'in dönüp eve şöyle bir göz attığını gördüm ve muhtemelen tekrar işe koyulmaya can attığını düşündüm. "Demek," dedim, sessizlik rahatsız edici olmaya başlayınca. "Senaryo yazıyorsunuz, ha? Çok hoş." İşin garip yanı, filmlerde gördüklerim dışında senaryo yazma hakkında pek bilgim yoktu. Filmlerde de yazarlar ya iş yemeklerine çıkıyor ya da top yaptıkları kâğıtları duvara savuruyorlardı.

"Orasını bilemeyeceğim," dedi Jeff gülerek. "Ama faturalarımızı ödemeye yetiyor. Yılın büyük bölümünde Los Angeles'tayız. Burada geçirdiğimiz ilk yaz olacak bu."

Onu başımla onayladım ama gözüm Murphy'yi izleyen kardeşimdeydi. Köpek kulağını kaşıyıp duruyordu. Artık on iki yaşındakilerin nasıl arkadaşlık kurduğuna dair en

ufak bir fikrim bile yoktu ve daha önce Gelsey'in bir arkadaş edindiğine hiç şahit olmamıştım. Gelgelelim ona yardım etmek için elimden geleni yapmış olduğum kanaatine vardım. "Pekâlâ," dedim, kardeşime bakıp kaşlarımı kaldırarak. "Biz artık git –"

"Mikroçip!" dedi Kim, parmaklarını şaklatarak köpeğe bakarken. "Belki mikroçipi vardır. Kontrol ettirdiniz mi?"

"Hayır," dedim. Bu ihtimal aklıma bile gelmemiştir. "Nerede baktırabiliriz, biliyor musunuz?"

"Hayvan barınaklarında, veteriner kliniklerinde," dedi Jeff. "Çarşıdaki evcil hayvan dükkânında da bakıyorlar. *Doggone* mı ne, öyle bir adı vardı."

Kim kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Sen nereden biliyorsun?"

"Geçen gün akşam yemeği için pizza alırken dükkâna uğradım," dedi Jeff. "Dükkânda çalışan kızla konuştum."

Nora da dönüp babasına baktı. "Neden?"

"Düşünüyordum da," dedi Jeff, sesi bir anda canlanarak. "Harika bir karakter olabilir. Mesela bir dizinin ilk bölümü için – karşılaştığı onca farklı insanı düşünsene."

Kim heyecanla başını sallayarak lafa karıştı. "Çok hoşuma gitti," dedi. "Peki kadın bir de dedektif olsa nasıl olur? Ek iş olarak yanlışları düzelten, gizemleri çözen bir dedektif."

Jeff ona döndü. Artık sadece ikisi konuşur gibiydiler. "Hayvanların da bir rolü olur," dedi. "Kadının olayları çözmesine yardım ederler." Birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra bize döndüler.

"Sizinle tanıştığımıza çok sevindik," dedi Kim. "Umarım sahibini bir an önce bulursunuz." Jeff de bize el salladı

ve resmen koşarak içeri gittiler. Bir an sonra iki klavyeden yükselen tıkırtılar kulağıma çalındı.

"Hadi, Gelsey," dedim, dönüp gitmeye yeltenerek. "Seninle tanıştığımıza sevindik," dedim, çok soğuk duran Nora'ya. Kız kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ çatık kaşlarla bize bakıyordu. Bu davranış şekline aşınaydım ama on dört yaşına kadar bir kez bile böyle tavırlar takındığımı hatırlamıyordum. Belki Los Angeles'ta büyüyenler birtakım şeyleri daha çabuk yaşıyorlardı.

"Ee," dedi Nora gönülsüzce, birkaç adım uzaklaştığımızı görünce. Gelsey dönüp aynı tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı. "Plajı seviyor musun?"

"Sanırım," dedi Gelsey omuz silkerek. "Ablam orada çalışıyor." Sesinde beni şaşırtan belirgin bir gurur vardı.

Nora pek de etkilenmemiş bir tavırla bana şöyle bir baktıktan sonra Gelsey'e döndü. "Plaja gitmek ister misin?" diye sordu. "Acayip sıkıldım."

"Ben de," dedi Gelsey. Kayıp köpeğe yuva aradığımız gerçeğini bir anda unutmuştu anlaşılan. "Burada yapacak hiçbir şey yok. Annem beni zorla tenis derslerine gönderiyor."

Nora'nın gözleri büyüdü. "Beni de!" dedi. "O kadar saçma ki!"

"Aynen," diye cevapladı Gelsey.

"Kesinlikle," dedi Nora.

Bu konuşmanın nereye gideceğini az çok tahmin edebiliyordum, o yüzden kurdeleyi Gelsey'in elinden aldım. O da hiç diremedi. "Sonra görüşürüz," dedim. Gelsey omzunun üzerinden bana el salladı ve arkasına bile dönüp bakmadan sohbetini sürdürdü.

Gardnerların garaj yolundaki her bir taşı koklama zorunluluğu hisseden Murphy'yi yola doğru çektim. Gelsey'in arkadaş edinme aşamasına gelmesi beni memnun etmişti; planımın biraz da olsa işe yaradığını gösteriyordu bu. Yanımda köpekle Crosbyler'in garaj yoluna doğru yürüdüm ama evde kimse yok gibiydi – garaj yolunda araba ya da bisiklet görünmüyordu, çadır boştu ve perdeler çekiliydi.

Evde birileri olsaydı ne yapardım, diye düşünerek köpeği tekrar bizim eve doğru yürütmeye koyuldum. Gidip zili çalacağıma inanmak istiyordum ama bundan o kadar da emin değildim. Dondurmacı dükkânındaki karşılaşmamızdan beri Henry'yi gereğinden çok düşünüyordum. Hâlâ bana kızgın olduğunu (hem de haklı bir sebeple) ve bir kız arkadaşı olduğunu göz önünde bulundurursak, bu çok anlamsızdı. Ama elimde değildi işte.

Garaj yoluna vardığımızda, Murphy'yi yönlendirmeme gerek kalmadı. Kurdeleden bozma kayışını arkasından çekştirerek eve doğru koşmaya başladı. Onu verandanın merdivenine bağladım ve arka verandaya geçtim. Babam her zamanki yerinde oturmuş, kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Warren ise bacaklarını karşıındaki sandalyeye uzatmış, elindeki ders kitabına dalmıştı.

"Hey," dedi Warren, kaldığı yeri özenle işaretledikten sonra başını kitabından kaldırarak. Yerinden hafifçe doğruldu ve garaj yoluna baktı. "O nedir?" diye sordu. Sesindeki paniği hissedebiliyordum. "Neden orada köpek var?"

"Merak edecek bir şey yok," diye güvence verdim ağabeyime. Babam bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktıktan sonra Warren bunu fark etmeden dizüstü bilgisayarına döndü. "Korkman gereken en son köpek budur herhalde. Ciddiyim."

“Tamam,” dedi Warren, bunu hiç dert etmiyormuş gibi başını sallayarak. Ama bir gözünün verandada olduğu dikkatinden kaçmadı. Alelade davranıyormuş gibi bir tavırla sandalyesini kapının birkaç metre uzağına çekmeyi de ihmal etmedi. “Sorun yok.”

“Sahibi yok muymuş?” diye sordu babam.

“Yandaki evin değilmiş, en azından onu öğrendik,” dedim. “Ama komşularla tanıştık. Gelsey’in yaşında bir kızları var.”

“Harika,” dedi babam gülümseyerek. “Peki ya köpek ne olacak?”

“Onu evcil hayvan dükkanına götüreceğim,” dedim. “Bakalım mikroçipi var mıymış?”

“İyi düşünmüşsün,” dedi babam onaylarcasına başını sallayarak. Ona bunun senaryo yazarı komşumuzun fikri olduğunu söylemem gerekir mi diye bir an düşündüysem de, bu konunun lafını hiç açmamaya karar verdim. “Oğlum,” dedi babam, Warren’a dönerek. “Sen kütüphaneye gitmek istediğini söylememiş miydin?”

Warren boğazını temizleyerek verandaya bir kez daha dönüp baktı. “Evet, bundan bahsetmiştim,” dedi. “Ama bir daha düşündüm de, bana kalırsa –”

“Ah, gel hadi,” dedim. “Ben köpeği senden uzak tutarım, söz.”

“Onunla ne alakası var?” diye mırıldandı Warren, yüzü neredeyse polo tişörtüyle aynı tonda bir kırmızıya bürünürken. “Gidip cüzdanımı alayım.” Warren eve girerken babam dizüstü bilgisayarının üzerinden bana gülümsedi.

“Gördün mü?” diye sordu. “Gezme zamanı. Sana büyük bir gün olacağını söylemiştim, evlat.” Klavyede birkaç

tuşa daha bastıktan sonra arkasına yaslandı. “Çarşıya iniyorsan, *Henson's*’a uğrayabilirsin herhalde. Senden rica etsem bana meyan kökü...”

On dakika sonra Warren, Murphy ve ben *Doggone It!*’e varmıştık. Warren bizden birkaç adım geride durmaya özen gösteriyordu. Murphy tek elimle kaldırayabileceğim kadar küçük olmasına rağmen – gerçi böyle bir şey istediğim yoktu; babam hayvanın koktuğu konusunda haklıydı, buraya kadar arabanın camları açık gelmek zorunda kalmıştık – Warren hâlâ köpeğin bir anda canı bir yaratığa dönüşmeyeceğine ikna olmuş görünmüyordu.

Dükkân epey küçüktü. İçeride kafes içine konulmuş kuşlar, bir akvaryum dolusu balık, duvar boyunca dizili kafeslerde kedi yavruları vardı. Hayvanların yanı sıra evcil hayvan aksesuarları da satılıyordu. Dükkânın arka tarafında bir kuaför düzeneği göze çarpıyordu. Kasada kimse olmadığı gibi, birini çağırmak için çalabileceğimiz bir zil de görünmüyordu. *Borrowed Thyme*’de vardı mesela. Etrafıma bakındım ama kulağıma çalınan tek ses, kuşların araba alarmini taklit ettiklerine inandığım yüksek sesli cıvıltıları oldu.

“Merhaba?” diye seslendi Warren, kuşların sesinin daha da yükselmesine yol açarak.

“Geldim, geldim, affedersiniz!” dedi arka taraftan bir ses. Kapı açıldı ve önceden gördüğüm – babam için bir yerlere telefon açmayı teklif eden – kız ellerini beyaz tişörtünü ve kot pantolonunu örten kırmızı renkli *Doggone It!* önlüğüne silerek yanımıza geldi. Onu daha yakından görünce benim yaşlarımda olduğunu fark ettim. Mavi gözleri ve

sevimli bir yüzü vardı. Uzun kızıl saçları, omuzlarından aşağı örgüler halinde uzanıyordu. Bakışlarını Warren'la ikimizin arasında gezdirerek, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye gülümsedi. Kızın önlüğünde, adını gösteren WENDY işlemlerini fark ettim.

"Şey," diye lafa girdim, ağabeyimin tuhaf bir ses çıkararak boğazını temizlediğini duyunca. Warren ağzı hafiften açık kalmış bir şekilde Wendy'ye bakakalmıştı ve bunda pek başarılı olamasa da söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştığı belliydi. "Bu köpeği yolda bulduk," dedim, Murphy'yi tezgâha kaldırarak. Köpek etrafı yukarıdan seyretmenin keyfiyle derhal oraya oturup çevreyi incelemeye başladı. Ağabeyim beni çok şaşırtarak hiç irkilmeden olduğu yerde kaldı. "Ve nereden geldiğini bilmiyoruz," dedim. "Burada mikroçipine bakabiliyormuşsunuz diye duydum. Doğru mu?"

"Aynen," dedi Warren, biraz geç de olsa konuşma yetisini geri kazanıp alakasız bir şekilde lafa dalarak. "Mikroçipler."

"Yuvanı mı kaybettin sen bakalım?" diye sordu Wendy. Eğilip Murphy'nin kokusuna hiç aldırmadan kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvan gözlerini kapatıp kuyruğunu pire tasmaları hakkındaki broşürlerin üzerine vurmaya başladı. "Mikroçipine bakabiliriz, hiç sıkıntı yok." Tezgâhın altına uzanıp uzaktan kumandayı andıran bir cihaz çıkardı. Cihazın ekranı üst yarısını kaplıyordu. Kız diğer eliyle kulaklarını kaşımaya devam ederken cihazı ağır ağır köpeğin sırtında gezdirdi. Hayvanın kürek kemiğinin altında bir bölgeyi geçerken, cihaz bipledi. "İşte, bulduk," dedi kız, ikimize gülümseyerek. Warren'ın da bir gülümsemeyle karşılık verdiğini gördüm ama biraz geç kalmıştı; çünkü kız çoktan sandalyesini bilgisayarının önüne çekip oturmuştu.

"Yani kime ait olduğunu öğrendik mi?" diye sordum, kızın neye baktığını görmek için tezgâhın üzerinden eğilerek.

"Henüz değil," dedi Wendy. "Şimdilik sadece mikroçip numarasını aldık. Veri tabanını incelediğimde bu küçük adamın nerede yaşadığını öğreneceğiz."

"Ya da kızın," dedim; çünkü hâlâ köpeğin cinsiyetinden tam olarak emin değildik. Hayvanın tasmasının mavi olduğu gerçeğini es geçmiştim. Wendy ekranı taramayı kesip ayağa kalktı ve köpeğin ön patilerini havaya kaldırdı.

"Hayır," dedi. "Kesinlikle erkek." Tekrar oturdu ve parmaklarını klavyesinde gezdirmeye başladı.

"Wendy isminin ilk olarak 1904'te kullanılmaya başladığını biliyor muydunuz?" diye sordu Warren durup dururken. "J.M. Barrie'nin daha sonra *Peter Pan* olarak bilinen *Peter ve Wendy* adlı oyununda."

Wendy şaşkın gözlerle Warren'a baktı ve ben de yüzümde benzer bir ifadenin oluştuğunu hissettim. Araya girip ağabeyimin beynine güneş geçtiğini falan söylemeye yeltenmişim ki kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hiç duymamıştım," dedi. "Teşekkürler."

Warren onu başıyla onayladıktan sonra, ifadesiz çıkması için çok uğraştığı ama bir türlü beceremediği belli olan bir ses tonuyla, "Burada, şey, uzun zamandır mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bir ay kadar oldu," dedi kız ona şöyle bir bakıp tekrar bilgisayarına dönerken. "Güz döneminde okula başlamadan önce biraz para biriktirmeye çalışıyorum."

"Öyle mi?" Warren konuşmayı sürdürmek için tezgâhın üzerinden öyle eğilmişti ki neredeyse köpekle göz gözeydi. Köpek bu fırsatı kaçırmayıp Warren'ın kulağını yaladı.

Hakkını vermek gerekir ki Warren sadece hafifçe ürpermekle yetindi. "Nereye gidiyorsun?"

"Stroudsburg State," dedi Wendy, gözünü bilgisayar-dan ayırmadan. "Çok iyi bir veterinerlik programı var."

"Harika," dedi Warren, hevesle yüzünü yalamaya başlamış olan köpeğe tepki vermemeye çalışarak. "Çok güzel."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak ağabeyime baktım. Warren üniversiteler konusunda hep züppe davranırdı ama ülkenin en iyi sekiz okulundan birine kabul edildiğinden beri iyice çığırından çıkmıştı. Stanford'tan kendi "güvencesi" olarak bahsettiğini duymuştum. Beş dakika öncesine kadar adını bile duymadığından emin olduğum bir okul hakkında olumlu konuşması ona o kadar tersti ki resmen şok olmuştum. Öte yandan Warren'ın bir kızın yanında böyle davrandığını da daha önce hiç görmemiştim.

"Güzel," dedi Wendy, ekrana doğru eğilerek. "Galiba bulduk!"

"Harika," dedim, şimdi yapılması gerekenin ne olduğunu merak ederek. Köpeğin sahibiyle o mu iletişime geçecekti, yoksa biz mi görüşecektik? Ne de olsa bu köpeği ait olduğu yere geri göndermeye hazırdım. Her ne kadar cana yakın olursa olsun... "Üstelik," dedi kız, ekranı aşağı kaydırarak. "Anlaşılan mikroçip burada takılmış, yani civardan birinin köpeği. Bu da işimizi kolaylaştırır. Adresi..." Bir an duraksadıktan sonra okudu. "Phoenix Gölü, Dockside Yolu, Numara 84." Bize bakarak gülümsedi ve onu yanlış duyduğuma emin bir şekilde boş boş baktım. "Buradan çok uzak değil," diye ekledi kız. "İsterseniz yol tarifi çıkarabilirim."

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedim, köpeğe bakarak. Şimdi neden bizim garaj yolunda takılmaya bu kadar hevesli olduğunu anlıyordum. “Orası bizim evimiz”

İki saat sonra Warren, Murphy ve ben eve dönmek için yola koyulduk. Köpek iyice temizlenmişti ve şimdi hafiften kimyasal bir kokusu vardı. Kuaför, Murphy’nin erkek olmasını pek umursamamıştı anlaşılan; çünkü kulaklarının arasına puantiyeli, pembe bir kurdele takmıştı. Mama tası, su kabı, köpek yatağı, tasma kayışı ve mama da dâhil olmak üzere bir torba dolusu malzeme almıştık. Köpeği alıkoymağımıza ihtimal vermiyordum ama Wendy “ihtiyacımız olan temel şeylerden” bahsetmeye başlayınca Warren onunla dükkânda gezinerek seçtiği her şeyi onaylamış, bana bu konuda fikir beyan etme fırsatı dahi sunmamıştı.

Murphy’nin camdan dışarı mutlulukla kesik kesik havlamasına (artık nefesi çok daha iyi kokuyordu) bakarak Warren’a dönüp “Buna inanamıyorum,” dedim.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Warren başını iki yana sallayarak. Ciddi görünmeye çalışıyordu muhtemelen çünkü yüzünde ifadesiz bir bakış vardı. Öte yandan sürekli dalıp gidiyordu. “Herhalde geçen seneki kiracılarındır, öyle değil mi?” diye sordu. “Wendy mikroçip bilgilerinin geçen yaz girildiğini söyledi.”

“Ayrıca isim de tutuyor,” dedim. “Bu epey somut bir delil.” Trafik ışıklarında dururken, ağabeyimin Wendy’nin ismini genellikle bilet gişesi ve ampul gibi şeylere ilişkin bilgi verirken kullandığı ses tonuyla telaffuz ettiğini düşündüm. “Ne olmuş acaba?” diye sordum tekrar hızlanırken, her şeyin cevabını bilen ağabeyimin buna cevap veremeyeceğini bile bile. “Yaz bitince onu terk edip gitmişler mi yani?” Bunu söylerken öfkelenmeye başladığımı hissettim.

İnsanların baharatlarını çalmaktan çekinmeyen bu kiracılar, demek ki bir köpeği arkalarında bırakabilecek kadar da kalpsizlerdi. “Evde öylece bırakmışlar mı diyorsun?”

Warren omuz silkti. “Belki de kaçmıştır,” dedi, sesi nihayet tanıdığım o ölçülü ve dikkatli tona bürünürken. Mevcut tüm bilgileri kafasında tarttığı belliydi. “İşin aslını bilmiyoruz. Anneme söyleriz, onlara telefon açabilir. Belki hepsi bir yanlış anlaşılmadan ibarettir.”

“Belki,” dedim ama buna pek inanmamıştım.

Eve yaklaştığımızda Murphy başını camdan içeri sokarak aramızdaki konsola oturmak için ileri atıldı. Eve bakarken kuyruğunu çılginca sallıyordu. Arabayı garaj yoluna çektiğimde heyecanının iyice artmış olması, bana göre bilgisayardan aldığımız bilgilerden daha kesin bir kanıttı. Murphy eskiden nerede olduğunu gayet iyi biliyor ve oraya geri dönmek istiyordu. Motoru susturup arka kapıyı açtığımda arabadan dışarı fırladı ve nihayet yuvasını bulmuş olmanın sevinciyle eve doğru koştu.

Doğruluk mu, Cesaret mi?

18. Bölüm

S abahın ikisinde telefonum çaldığında zaten uyanıktım. Neden uyuyamadığımı hiç bilmiyordum. Demek ki babam beraber içtiğimiz kahve konusunda haklıymış diye düşünmeye başlamıştım. Birkaç saattir uyanık vaziyette yatıyordum; çünkü insanın sosyal hayatının olması, normalden daha heyecanlı geçen akşamlarda bile erken yatması anlamına geliyordu.

Annem, hem Warren'ın kendisine sormadan köpeğin bütün eşyalarını alıp onu eve getirmesine, hem de kiracıların hayvancağızı bırakıp gitmiş olmalarına epey kızmıştı. Onda olan telefon numarasından eski kiracılara ulaşamayınca, Henry'nin babasını aramış ve geçen yaz boyunca yanlarında bir köpek olduğunu öğrenmişti. Kiracılar köpeği ilk taşındıklarında, hayvan henüz yavruyken almışlardı. Henry'nin babası bunu çok net hatırlıyordu; çünkü köpek birkaç kez onların çöp kovasına çıkmıştı.

Gelse, Murphy'nin bizim eve yerleşmesi yüzünden mutluluk krizleri geçiriyordu. Gerçi annem bunun geçici bir durum olduğunu sürekli vurgulamaktan geri durmuyordu. Babam bu konuda pek bir fikir beyan etmemişti ama akşam yemeği boyunca tabağındakilerden köpeğe verdiğini fark etmiştim. Yemekten sonra köpek kucağına atladığında

babam onu aşağı indirmek yerine, hayvan mırıldanmaya başlayınca kadar kulaklarını okşamıştı.

Neyse ki Murphy eğitilmişti; daha da güzeli, bizim eve fazlasıyla alışkındı. Onun sokağa bakan ön pencerele-
rin başına geçip burnunu cama yaslamasını izlemek insanı
epey rahatlatıyordu. Gelsey köpeğin kendi odasında uy-
ması için yalvarmış; ama annem bunu kabul etmeyip, kö-
peğin yatağını mutfağın hemen dışına koymuştu. Hepimiz
odalarımıza çekildiğimizde herhangi bir sızlanma ya da
inleme duyacak mıyım diye kulak kabartmıştım ama kö-
pekten çıt çıkmıyordu. Muhtemelen o da benden çok önce
uykuya dalmayı başarmıştı.

Yan tarafa dönüp camdan dışarı baktım. Gökyüzü yıl-
dızlarla doluydu. Uyumaya çalışmakla ışığı açıp biraz ki-
tap okumak arasında kalmıştım ki telefonum çaldı. Bu du-
rum çok şaşırtıcıydı; hatta ilk anda telefona uzanmadım
bile. Odanın köşesindeki şifonyerimde beklenmedik bir
şekilde zil sesi yükselirken, telefonun ışığının yanıp sön-
mesine öylece baktım. Ancak telefon çalmayı sürdürünce
kalktım ve zil sesi tüm evi – ya da en azından uykusu çok
hafif olan annemi – ayağa dikmeden evvel telefonu aldım.
Numarayı ve alan kodunu tanıyamamıştım. Acaba yanlış
numara mı diye içimden geçirerek telefonu açtım. Beni ge-
cenin köründe kim arardı ki?

“Alo?” dedim ağzımı telefona yaklaştırarak alçak sesle.

Karşı taraftan bir süre cevap gelmedi. Ardından “Ki-
minle görüşüyorum?” diye sordu bir kız sesi, gevelercesine.

“Taylor,” dedim ağır ağır. “Siz kimsiniz?”

“Ah, kahretsin,” diye söylendi telefonun öbür ucundaki
kız ve o anda arayanın kim olduğunu anladım.

"Lucy?" diye sordum ve onun derin derin iç çektiğini duydum.

"Efendim?" diye sordu. "Ne var?"

"Ne bileyim," dedim, aramızda neden böyle bir konuşma geçtiğini anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla. "Beni sen aradın."

Tekrar içini çekti ve telefonun öbür ucundan bir an hıştırlar yükseldi. "Telefonu düşürdüm," dedi Lucy, tekrar konuştuğunda. "Plaja gelmene gerek."

Oturduğum yerde doğruldum. "Neden?" diye sordum. Bir anda acaba büfenin kepenklerini düzgün kapatamadım mı diye endişelenmişim. Gerçi neden Lucy bunu söylemek için kafası güzel gibiyken beni arasındı ki? "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda olsa seni arar mıydım?" diye sordu. "Sen buraya gel, sonra - " Yine aynı hıştırları duydum ve hat kesildi.

Bir an elimde telefon öylece kaldım. Plaja gitmem gerekiyordu, evet. Evden ayrılmama ihtimali sadece bir anlığına aklımdan geçmişti. Çünkü aksi halde plajda ne olup bittiğini merak etmekten hiç uyuyamayacağımı biliyordum. Gelgelelim asıl düşündüğüm şey, oraya nasıl gideceğimdi. Arabalardan birini alsam en azından annem kesin uyanırdı. Bu yaz eve giriş çıkış saatlerini konuşmamış olsak da, sabahın ikisinde evden çıkmamı hoş karşılayacağını hiç zannetmiyordum. Gözlerim bir an için bahçede gezindi ve garaja takıldı. Aklıma gelen fikirle yataktan fırladım ve kot şortumu üzerime çektim. Genelde uyurken üstümde olan, defalarca yıkanmaktan aşınmış, kocaman tişörtümü çıkarıp üzerime düzgün bir askılı giydim. Parmak uçlarımda ilerleyerek koridora çıktım ve herhangi

bir ses duymak için kulak kabarttım. Evden çıt çıkmıyor, kardeşlerimin kapılarının altından odalarının karanlık olduğu görünüyordu. Annemle babamın yukarıdaki yatak odasından da hiç ses yoktu. Köpek bile kendisinden geçmiş, köpek yatağında sırtüstü derin bir uykuya dalmıştı. Rüyasında bir şey kovalıyormuş ya da bir şeyden kaçıyor-muş gibi arka bacağı ara sıra seğiriyordu.

Ay ışığı ön camlardan içeri dolduğu için lamba yakmaya ihtiyaç duymadan alt katı geçtim. Pencerelelerden vuran dikdörtgen ışık kümelerinin arasından ilerleyerek ön kapıyı açtım. Havanın gündüz gibi sıcak olmasını beklemiyordum ama öyle olsa bile şaşırmazdım. Sessizce evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim ve ayakkabı yığınının arasından parmak arası terliklerimi aldım. Sonra verandadan inip garaja yürüdüm. Babamın benim için yeni onardığı bisiklet orada duruyordu.

19. Bölüm

Beş Yaz Önce...

“Sana anlatacaklarım var,” dedi Lucy telefonda. Lafa her zaman böyle girmeyi severdi, anlatacakları Jane’s’teki yeni dondurma çeşidini denemiş ya da iki ojeyi karıştırıp yeni bir renk elde etmiş olmasından ibaret olsa bile.

“Benim de,” dedim, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamayarak. Telsiz telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp arka verandaya çıktım. Ev telefonunun en uzak nereden çektiğini biliyordum. Akşam yemeğini yemiştik ve annem Risk oyununu kuruyordu. Yine de Lucy’yle birkaç dakika rahatsız edilmeden konuşabilirdim. Hele ki Warren anneme oyunu kurarken yol göstermeyi kafaya koymuşsa...

Lucy’ye geçen hafta Henry’yle sinemadaki buluşmamızdan bahsetmemiştim. Zaten elimi tuttuğu ana kadar anlatacak ciddi bir şey yoktu. Ama Henry filmin kalanı boyunca elimi tutmuştu ve beyaz perdede oyuncuların adları belirip ışıklar yanana, sonrasında da temizlik görevlileri dökülen patlamış mısırları temizlemeye gelene dek parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde öylece oturmuştuk. Elbette hemen sonrasında Lucy’yi aramıştım ama bir türlü annesinin mi, yoksa babasının mı evinde olduğunu

tutturamamıştım. Annesiyle babası faturayı kimin ödeyeceği konusunda hâlâ tartıştığı için Lucy'nin cep telefonu kapanmıştı. O yüzden bu günlerde Lucy'yle konuşabilmek için elimden gelen tek şey onun beni aramasını beklemektir.

"Önce ben," dedi ve o anda onu ne kadar özlediğimi fark ederek güldüm.

"Taylor!" Warren kapıyı açıp sürekli burnunun ucuna kayan gözlüğünü geri iterek bana kaşlarını çatı. "Oyuna oturuyoruz."

Telefonu elimle örttüm. "Telefondayım," diye tısladım Warren'a. "Uzak mesafe konuşuyorum." Hattın diğer ucunda Lucy'nin kıkırdadığını duydum.

"New Jersey uzak sayılmaz ki," diye burun kıvırdı Warren. "Sadece bir eyalet ötede."

"Beni rahat bırak," dedim onu kapıdan uzaklaştırmaya uğraşarak.

Ağabeyim yüzünde ne kadar olgun olduğunu vurgulamaya çalışan bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Beş dakika içinde başlıyoruz. Gelmezsen, ordularını kaybetmiş sayılırsın." Ama nihayet içeri döndü ve ben de telefonu tekrar kulağıma götürebildim.

"Affedersin," dedim. "Warren'ın her zamanki hali işte."

"Olsun," dedi Lucy. "Risk mi oynuyorsunuz? Ailecek mi?"

"Evet," dedim, Lucy'nin sesindeki hasret dolu tınıyı yok saymaya çalışarak. "Neyse... Senin anlatacakların var, benim de öyle..."

"Aynen!" dedi Lucy, bir anda tekrar heyecanlanarak. "Bir çocuktan hoşlanıyorum."

"Ben de!" dedim, bu duyguları aynı anda yaşadığımız için mutluluktan uçarak. Lucy'ye Henry'den bahsetme

konusunda tereddüt etmemin tek sebebi buydu. Onsuz bu kadar büyük bir adım atmak istememiştim. Ama o da aynı anda bir çocuktan hoşlanmaya başladıysa, her şey yolunda demektir. Ne zaman gelecekte bahsetsek, tahminlerimiz hep bu yönde olurdu. Her şeyi aynı anda yaşayacağımızı umut ederdik. Her şeyden kasıt; erkek arkadaş edinmek, mezuniyet balosuna gitmek, hatta nihayetinde çifte düğün yapmaktır.

"Hadi canım," dedi Lucy tekrar gülerek. "Tamam, önce ben söyleyeyim. Henry Crosby'ye vuruldum ben."

Bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama dilim tutulmuş bir halde tekrar kapatmak durumunda kaldım. Lucy bu halimin farkında olmadığından sözlerini sürdürdü.

"Onu bu yaz gördüğümde beri – geçen seneden bu yana çok hoş bir çocuk olmuş – ondan hoşlanıyorum. Aslında bu konuyu açmayacaktım ama eve döndüğümde beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Siz ikiniz arkadaş olduğunuza göre, belki benden hoşlanıyor mu diye bir yoklayabilirsiniz. Ama çaktırmadan ha!"

Her ne kadar söyleyeceklerimi tam olarak kestiremesem de, ağzımı yeniden açtım. Ona buluşmamızı, Outpost'u ve el ele tutuşmamızı anlatmak zorundaydım. "Dinle, Luce..."

"Taylor?" Arkamı döndüğümde babamın eşikte dikildiğini gördüm. Gelsey babamın "patates çuvalı" dediği şekilde başını yana atmış, ayaklarını tutan babamın omuzlarından aşağı sarkıyordu. Gelsey'in baş aşağı dururken kıkır kıkır güldüğünü duyabiliyordum. "Başlıyoruz, evlat. Kendini çabuk ve acılı bir yenilgiye hazırla."

"Hemen geliyorum," dedim. Bir dakika önce olsa Lucy'yle biraz daha telefonda konuşmak için söylenir, yalvarıp yakarır,

elimden gelen her şeyi yapardım. Şimdiyse konuşmayı bitirmek için bir bahane bulduğuma sevinmişim.

"Bir de," dedi babam, abartılı bir tavırla çevresine bakarak. İki yanına dönerken Gelsey de onunla birlikte savruldu. "Kız kardeşini gördün mü? Onu hiçbir yerde bulamıyorum." Bu sözler, Gelsey'in kahkaha krizine girmesine yol açtı. Babam onu etrafında döndürüp havaya attı ve yakalayıp yere indirdi. İçeri dönerken o da kardeşimle beraber gülüyordu.

"Kapatmam lazım," dedim Lucy'ye, telefonu kapatmak için bir bahane bulduğuma sevinerek.

"Peki onunla konuşacak mısın?" diye ısrarla sordu Lucy. "Benden hoşlanıyor mu diye ağzından laf alacak mısın?"

Yüksek sesle yutkundum ve ona benim de Henry'den hoşlandığımı söyleyecek cesaretim olup olmadığını tarttım. Ama çocukluğumuzdan beri söyleyip durduğu şeyin lafını açıp, yine onu taklit ettiğimi söyleyeceğinden korkuyordum. O neyi ya da kimi severse onu sevdiğimi, o ne yaparsa onu yaptığımı söyleyebilirdi. Üstelik eciş bücüş perçemlerimi düşününce, tamamen haksız olmadığı da doğrudu.

"Tabii," dedim, bu laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyarak. Ama artık geri dönme şansım yoktu. "Sonra görüşürüz."

20. Bölüm

Annemin eski bisikletinin tepesinde sendeleyerek ilerlerken, insanın bisiklete binmeyi pekâlâ unutabileceğini fark ettim. Ama şunu da belirtmem gerekir ki bu kullanmaya alışık olduğum türden bir bisiklet değildi. Artık Gelsey'e ait olan eski dağ bisikletimle uzaktan yakından alakası yoktu. Bu bir gezi bisikletiydi, ağırdı ve gövde çıtası eğimliydi. Üstelik el freni de yoktu. Bisikletin beyaz metal sepetine bir flaşör yerleştirerek derme çatma bir bisiklet farı yapmaya çalışmışım. Ne var ki caddeye çıktığımda buna gerek olmayacağını gördüm. Etraf tahmin ettiğimden de aydınlıktı ve evin camlarından içeri dolan ay, aynı şekilde yolu da aydınlatıyordu.

Caddede ağır ağır, sağa sola zikzaklar çizerek ilerledim. Ara sıra bisiklet devrilecek gibi olunca pedallara asılıp duruşumu düzeltiyordum. Dockside'dan çıktığımda ilerleme kaydettiğimi fark ettim. Sokaklar boştu ve bir şeritten diğerine doğru daireler çizerek ilerlerken tüm yol bana aitti. Ufak tepeleri inip çıkarken rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Pedallara yüklenerek hızımı arttırdım ve bir anda kendimi Şeytan Yokuşu'nun tepesinde buldum.

Fren yapmaya yeltendim, oysaki eskilerden kalma deneyimlerimden, şu an pedallara asılmam gerektiğini biliyordum. Kendimi öbür tarafa atmak için gerekli ivmeyi

kazanmam lazımdı. Ama şimdi çocukken bu tepenin bana neden o denli aşılmaz geldiğini anlayabiliyordum. Çocukken bunu gerçekten yapmış mıydım? Hatta burası cidden Henry ile yüzlerimiz kıpkırmızı, yorgunluktan dilimiz sarkmış bir halde ardına kadar yarıştığımız tepe miydi? Frene daha hızlı asıldım ama çoktan tepeden aşağıya inmeye başlamıştım. Kendimi aşağı inişin tadını çıkarmaya bırakabilirdim ama aksine bisiklet kontrolümden çıkarken frenlere iyice yüklendim. Ön tekerleğim bir çakıl parçasına takıldı ve daha ne olduğunu anlayamadan direksiyon ellerimden kaydı ve kontrolü kaybettim. Bisiklet savrulmuş ve yoldan çıkmıştı. Ayağım gidona takılırken kendimi tepemde bisikletle yerde buldum. Ön tekerlek havada boşa dönüyordu.

Bisikleti üzerimden itip kendimi ayağa kalkmaya zorlarken, saatin çok geç – ya da fazlasıyla erken – olmasına şükrettim; böylece yuvarlanmama kimse tanık olmamıştı. Canımın yanmasından çok duyduğum utancı düşünüyordum ama hem avuç içlerim, hem de dizlerim çizik içinde kalmıştı. Tenime yapışan çamuru ve çakıl parçalarını silkeleyip bisikleti kaldırdım. Yokuşun geri kalanını bisikleti ittirerek yürümeyi tercih ettim. Duyduğum utancın yanı sıra, ilkokuldayken bile yapmayı başardığım bir şeyden korktuğum için sinir olmuştum. Öbür tarafa vardığımda bisikletin üzerine atlayıp plaja doğru iyice hızlanarak ilerlemeye koyuldum. Sanki yokuşta çuvalsam bu şekilde telafi edecektim. Plaja yaklaştığımda, bisikletimi iterek indirmek yerine tekrar deneyebileceğimi fark ettim. Kendimi toplayıp bir kez daha deneyebilirdim. Ama yapmamıştım. Öylece yürüyüp gitmiştim. Bisikletin gidonunu plaja doğru çevirirken bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım. Ne var

ki diğer zamanların aksine, bu kez kafamdakilerden kurtulmam o kadar kolay olmadı.

Lucy'nin tek söylediği "plaja" gelmem olduğu için ne beklemem gerektiğini ya da onu bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Ama bu hiç sorun olmadı; çünkü plaja yaklaştığımda, onu yolun kenarında dikilmiş, cep telefonuna bağırırken buldum.

"Bitti artık," dedi. "Şunu da bilesin ki Stephen, hayatındaki en iyi şeyi kaybetmiş –" Bir an sustu ve karşısındaki dinlerken yüzündeki öfkeli ifadenin yerini şaşkınlık dolu bir bakış aldı. "Ah? Demek öyle? O zaman neden buraya gelip açıklama yapmıyorsun? Ödeksin de ondan, değil mi?"

Sokağın ortasında avaz avaz bağırıyor olmasına rağmen onu gizlice dinliyormuş gibi hissederek bisikleti yavaşlattım. Yakınlardaki bir evin garaj yolunda bir sürü araba olduğunu fark ettim. İçeriden yayılan müziğin gümbürdeyen bas sesini ve kahkahalarla karışık bağırımları belli belirsiz duyabiliyordum.

"Sana şunu da söyleyeyim –" Lucy nihayet beni gördü ve telefonu kulağından indirdi. Bisiklete bakarken kaşlarının çatıldığını gördüm. "Bu da ne?"

"Ne, ne?" diye sordum.

"Araban nerede?" diye sordu. Sanki onu arkamda saklıyormuşum gibi hafifçe eğilerek etrafına bakındı.

"Onunla gelmedim ki," dedim.

Lucy bana boş boş baktı. "O zaman beni nasıl götüreceksin?" O sırada Stephen tekrar lafa girdi; telefondan

yüksek sesle sızlanıp durmasını duyabiliyordum. "Seninle işim bitti, piç kurusu!" diye haykırdı Lucy ama telefonu kapatmadığını fark ettim.

O an gecenin bu vaktinde bisikletimle yolun ortasında dikilirken kendimi çok ama çok aptal hissettim. Çok uzun zamandır ilk kez Lucy'ye kızgınlık duyuyordum. Tekrar bir araya geldiğimizden beri ne yaptığımın ve onun bana neden kızgın olduğunun bilincinde davranmıştım. Ama büfede benimle doğru düzgün konuşmuyorken beni sırf kendisini eve bırakayım diye mi yatağımdan kaldırıp buralara sürüklemişti? Ayrıca neden araba getirmemi istediğini söyleme zahmetine girmemişti?

Lucy hâlâ telefonda olmasına rağmen kendimi savunma ihtiyacı duydum. "Şunu hatırlatayım," dedim telefondaki konuşmayı bastırmak için sesimi yükselterek. "Bana birinin seni bırakmasına ihtiyacın olduğunu söylemedin ya da benden öyle bir şey rica etmedin," dedim. "Söylediğin tek şey 'plaja gel' oldu. Ben de bisiklete atlayıp geldim."

"Tabii daha net konuşabilirdim," dedi Lucy. "Ama şu an geri zekâlının tekinden ayrılmakla meşgulüm –" Karşısındakine hitaben sarf ettiği bu cümleyi telefona doğru bağırarak söylemişti. Stephen'ın artık canına yetmiş olacak ki nihayet Lucy telefonu kulağından indirdi. "Suratıma kattı," dedi şaşkınlıkla. "Buna inanabiliyor musun?"

Evet, nedense inanabiliyordum ama şu an bunu ona söylemenin pek doğru olmayacağını düşündüm. "Orada mıydı?" diye sordum, parti evini işaret ederek.

"Evet," dedi Lucy bir of çekerek yerdeki çantasını alırken. Telefonunu kaldırdıktan sonra çantanın içini biraz karıştırdı ve bir paket Skittles çıkardı. Paketin tepesini açıp şeker değil de hap yutuyormuşçasına bir avuç ağzına tıktı.

Çantasını kapatıp hışımla omzuna atarken şeker paketini elinden bırakmadı. "Evden öfkeyle çıkıp gidiyorum, adam peşimden gelmeye bile zahmet etmiyor. Olduğu yerden bana telefon açıyor sadece. Ezikliğe bak." Ama bunları söylerken meydan okur tavrını biraz elden bırakarak garaj yoluna şöyle bir baktı ve dudaklarını ısırdı. "Tanrım," diye mırıldandı titreyen bir sesle. "Bir de ondan hoşlanıyordum. En azından haziran boyunca ayrılmayız diye düşünmüştüm." Önce bana, sonra bisikletime bakarak iç çekti. "Sanırım ben yürüyeceğim. Yine de geldiğin için sağ ol, Taylor." Bana gülümsemeye çalıştı ve arkasını dönüp biraz sendeleyerek yola koyuldu.

Bisiklete atlayıp peşinden gittim. Phoenix Gölü ne kadar emniyetli olursa olsun, Lucy'nin sarhoş halde eve tek başına yürümesine izin verecek değildim. Yolun yarısında bir ağacın dibine yığılıp uyuyacak gibi bir hali olmasından bahsetmiyorum bile. "Sana eve kadar eşlik edeyim," dedim, bisikletten inip onu yanım sıra itmeye başlayarak.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Lucy. O sırada yolun kenarındaki bir taşla takılıp bisikletime tutunmak zorunda kaldı. Haliyle daha fazla karşı çıkmamaya karar verdi ve aramızda bisikletle aynı tempoda yürümeye başladık. Sessizce ilerlerken çevrede duyduğumuz tek ses ağustosböceklerinin cırlaması ve bisikletin lastiklerinin altında çakılların çatırdamasıydı.

"Ee," dedim bir süre sonra dönüp ona bakarak. "Konuşmak ister misin?"

Bu sözlerim karşısında Lucy durdu ve bana döndü. Ben de onunla beraber durdum. "Konuşmak mı?" diye tekrarladı. "Seninle mi?"

Yüzüme ateş bastığını hissederek başımı iki yana salladım ve suratımın halini saklamak için tekrar bisikletimi itmeye koyuldum. “Boş ver,” dedim. “Önemli değil.”

Lucy de tekrar yürümeye koyuldu ve yolumuza devam ettikçe aramızdaki sessizlik daha da huzursuz bir hal aldı. Hatta keşke arabayla gelseydim, diye düşünmeye başladım. Arabada insanın dikkatini verebileceği pek çok şey vardı. Radyoyu açıp umursamaz davranabilirdim örneğin. O zaman kendimi bu kadar tuhaf hissetmezdim.

“Düşündüğün için sağ ol,” dedi Lucy sonunda. Ses tonu kısmen içten, kısmen alaylıydı. “Ama artık arkadaş değiliz, Taylor.”

“Farkındayım,” dedim, bisikleti düzgünce ilerletmeye konsantre olarak boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalışırken.

“Peki bu kimin suçu?” diye sordu Lucy. Bunun cevabını gayet iyi bildiğim ve onun da bildiğini düşündüğüm için hiçbir şey söylemedim. Gidonu bir an daha sıkı kavradıktan sonra ellerimi gevşettim. “Öylece çekip gitmemeliydin,” diye sözlerini sürdürdü Lucy. “Hiçbir açıklama falan yapmadan ortadan kayboldun. Hakikaten batırdın yani.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?” diye sordum kendimi bile şaşırtan sert bir sesle. Ona baktığımda bu tavrım karşısında biraz afallamış olduğunu fark ettim. “Kendimi kötü hissetmediğimi mi sanıyorsun?”

“Bilemem,” dedi Lucy, sinirli bir sesle. “Özür falan dilemedin ne de olsa.”

Haklıydı. Denemiştım ama bunu pek de gönüllü yapmamıştım. Henry’yle olduğu gibi, özür dileyebileceğim anları mahveden durumlarda suçu korkaklığıma atmıştım. Derin bir nefes alıp bisikletimi itmeyi kestim. Değişmek

için karşıma pek çok fırsat çıkmıştı ve ben de bunları hep yok saymışım. O yüzden bu sefer, üzerimize vuran ay ışığının altında uzanan gölgelerimizle yolun ortasında dikilirken, elimdeki fırsatı değerlendirmeye karar verdim. "Lucy," dedim, onun gözlerine bakarak. "Gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Bana uzun uzun baktıktan sonra başını onaylarcasına salladı. "Peki," dedi tekrar yürümeye koyularak. Dikkatini avucuna biraz daha Skittles dökmeye verdiği için biraz yalpalıyordu.

"Peki mi?" diye sordum ardından. "O kadar mı yani?"

"Ne söylememi bekliyorsun ki?" diye sordu esnerken ağzını eliyle örterek. "Özrünü kabul ediyorum."

"Sağ ol," dedim, bu kadar kolay olması karşısında afallamış bir şekilde. Ama yürümeye devam ederken, bunun yeniden arkadaş olduğumuz anlamına gelmediğini fark ettim. Lucy epey geç gelen özrümü kabul etmiş olabilirdi ama beni bağışlamış değildi.

"Ben de üzgünüm," diye ekledi bir an duraksadıktan sonra. Ne kastettiğini anlayamadan ona döndüm. Lucy omuz silkti. "Büfede sana çok uyuzluk ettim."

"Çok da değil," dedim ama sesimin kulağa pek ikna edici gelmediğinin farkındaydım. Lucy bana baktı ve aynı anda kahkahalara boğulduk. Bir an için sanki yeniden on iki yaşındaydık. Başımla Skittles paketini işaret ettim. "Artık renklerine göre yemiyor musun?"

Bana gözlerini kırıştırarak baktı ama sonra ne demek istediğini hatırlayıp gülümsedi. "Yok," dedi. "Yıllardır öyle yemedim." Karanlığın içinden bana dikkatle baktı. "Sen öyle mi yiyorsun?"

"Yoo," dedim, sesimin ifadesiz çıkması için uğraşarak. "Sadece... sordum." Lucy kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Dikkatimi yola vermek istercesine başımı çevirdim ve Şeytan Yokuşu'nun tepesine ulaştığımızı fark ettim. Burada insanlar gölün iki yakasından birinde yaşarlardı. Bu ayrımı belirleyen ise Şeytan Yokuşu'ydu. Lucy ile beraber bisiklet sürmeye gittiğimizde ayrılık noktamız burası olurdu. Genellikle aşırı uzun süren o karmaşık el çırpmalarımız eşliğinde vedalaşırdık. Gelgelelim şimdi Lucy evinin aksi tarafa yönelerek tepeyi inmeye koyuldu. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

Lucy durup bana baktı. "Sizin eve," dedi, sanki bunu önceden kararlaştırmışız gibi. "Eve bu halde gidemem. Annem beni gebertir."

Yanımda sarhoş olduğu her halinden belli olan Lucy'yle sabahın üçünde gizlice eve girerken yakalanırsak benim annemin tepkisinin de pek farklı olacağını sanmıyordum ama en azından benim kafam ayıktı. Onun peşinden bisikletimi itmeye koyuldum ve kalp atışlarımın az sonra yapacağım şeyin bilinciyle hızlanmaya başladığını hissedince duraksadım. "Öbür tarafta görüşürüz," diye seslenerek bir bacağımı bisikletin çitasının üzerinden attım.

"Ne?" diye sordu Lucy dönüp bana bakarak. Pedallara olanca gücümle asılarak tepeden aşağı inmeye başladım. Lucy'nin yanından hızla geçtim ve yerçekiminin beni git tikçe hızlandırdığını hissetmeme rağmen kendimi pedal çevirmeye zorladım. Bunun tehlikeli olduğunu, çok hızlı gittiğimi, düşüp yaralanacağımı söyleyen içgüdülerimi duymazdan gelmeye çalışarak pedal çevirmeye devam ettim ve daha ne olduğunu anlayamadan kendimi aşağıda buldum. Kazandığım ivme öbür tarafa çıkarken yarı yolda azaldığı için pedallara daha kuvvetli asıldım. Elbette bu

tırmanış bir anda çok zorlu bir hal aldı. Annemin abuk de-
recede ağır bisikletini tepeye çıkarma çabasıyla baldırları-
mın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ama bu kez
pes etmeyi düşünmedim. Bunun tek sebebi Lucy'nin beni
izliyor olması değildi. Bu gece bir kez kendimden ümidi
kesmiştim zaten. Kesik kesik nefes almama rağmen ken-
dimi öbür tarafa çıkmaya zorladım. Tepeye vardığımda
ayaklarımı pedallardan çekip nefes nefese gidonun üze-
rine yığıldım.

Aşağı baktığımda Lucy'nin tepeyi tırmandığını gör-
düm. Aramızdaki mesafeye rağmen, beni alkışladığını gö-
rebiliyordum.

"Şşşt," diye uyardım Lucy'yi, parmak arası terliklerimi
verandada çıkarıp cebimden anahtarımı alırken.

"Biliyorum," dedi Lucy, esnemesini bastırmaya çalışı-
rak. "Merak etme."

Kapı topuzunu yavaşça çevirdim ve gıcırdamayacağını
umarak kapıyı santim santim ittim. İçeri girdiğimizde mik-
rodalganın üzerindeki saatin sabahın 3:05'ini gösterdiğini
fark ettim. Annemi ya da babamı uyandırmak isteyeceğim
bir saat olmadığı kesindi.

"Vay be," dedi Lucy etrafına bakınırken, istediğimden
daha yüksek bir sesle. "Her yer aynı."

Kapıyı arkamızdan sessizce kapatırken, "Evet," diye fı-
sıldadım ve Lucy'nin yanından geçerek onu odama yön-
lendirdim. "Hadi."

"Hayır, cidden tamamen aynı," diye tekrarladı Lucy,
sesini biraz daha yükselterek. Pencerenin kenarındaki

sepetinde yatan Murphy'nin kulakları seğirdi. O anda ihtiyacım olan son şeyin köpeğin uyanıp havlamaya başlaması olduğunu fark ettim. "Çok tuhaf." Lucy gözlerini yerde gezdirdi ve uyuyan köpeği gördü. "Ne zaman köpek aldınız?" diye sordu, gün içinde sohbet ediyormuşuz gibi fısıldamayı bırakarak.

"Bugün," diye mırıldandım. "Uzun hikâye." Lucy'nin peşimden geleceğini umarak yatak odama yöneldim ama o hâlâ ağzı bir karış açık halde çevresini inceliyordu. Şu an geri döndüğümde yaşadığım hisleri yaşadığını fark ettim. Son beş yıldır hiçbir şeyin değişmediği tuhaf bir zaman makinesine girmiş gibi... Bunca zamandır buraya gelip gidiyor olsaydık ev de bizimle beraber değişime uğrayacaktı elbette. Ama Lucy'nin son geldiği günden hiçbir farkı yoktu. Tabii o zamanlar yaşımız küçüktü ve çok iyi arkadaştık. "Lucy," dedim sesimi biraz yükselterek. Bu onu dalgınlığından ayırmaya yetti.

Beni başıyla onaylayarak peşime takıldı ama yarı yolda aniden durdu. "Ciddi olamazsın," diye mırıldandı. Kori-dorda asılı resim çerçevelerinden birini işaret ediyordu. Çerçeveadaki fotoğrafta Lucy ile benim on yaşındaki halimiz objektife gülümsüyordu. Fotoğrafın çekilmesinden az önce yediğimiz buzlu şekerlerden ötürü onun ağzı kıpkırmızı, benimki ise mosmordu.

"Sorma," dedim sessizce, onun yanında dikilerek. "Uzun zaman oldu."

"Öyle," diye karşılık verdi. "Tanrım. Vay be."

Resimdeki halimize baktım. Birbirimize sokulmuş, kollarımızı birbirimizin omzuna dolamıştık. Çerçevenin camında ise, şimdiki halimizin yansımaları görebiliyordum. Yedi yaş büyümüştük ve birbirimize birkaç metre mesafede

duruyorduk. Lucy fotoğrafa biraz daha baktıktan sonra koridorda ilerlemeye devam etti. Odamın kapısını açtığını görünce, bir anda ona yolu göstermeme gerek olmadığını fark ettim. Bir zamanlar bizim evi kendi evi kadar iyi tanıyordu ne de olsa.

Lucy ona çıkardığım tişört ve şortu giyerken, ben de karyolamın altındaki yatağı çekip çamaşır dolabından temiz çarşaf çıkardım. Lucy banyodan döndüğünde ben de üzerimi değiştirmiştım. Üzerime tuhaf bir *déjà vu* hissi çöktü. Lucy alttaki yataktan bana bakarken uyku saatimizin geçmesine aldırmadan saatlerce konuşurduk. İşte Lucy yine buradaydı; her şeyin değişmiş olduğu gerçeğini bir yana koyarsak, aynı yerdeydi. "Çok tuhaf," diye fısıldadım Lucy çekerek açılan yatağa sokulup örtüleri üzerine çekerken.

Lucy on iki yaşındayken hep yaptığı gibi yastığını kucaklayarak bana doğru döndü. "Aynen."

Kendi odamda olmama karşın garip bir huzursuzluk hissederek gözlerimi tavana diktim. Yaptığım her hareket gözüme batıyordu.

"Bu akşam için sağ ol, Taylor," dedi Lucy, esnerken. Yatağımın kenarından aşağı baktığımda gözlerinin kapanmaya başladığını gördüm. Koyu renk saçları beyaz yastık kılıfına yayılmıştı. "Resmen kıcıımı kurtardın."

"Ne demek," dedim. Onun konuşup konuşmak istemediğini merak ederek bir an daha bekledim. Belki bir hüsrana olan Stephen'dan veya o akşam yaşananlardan bahsetmek isterdi. Ama sonra Lucy'nin düzenli ve ağır bir şekilde nefes alıp vermeye başladığını duydum ve onun genellikle benden önce uykuya daldığını hatırladım. Kafasını yastığa koyduğu gibi uyuyabilmesini hep kıskanmışım. Benim uykuya dalmam için yatakta epey dönüp durmam

gerekiyordu. Kafamı yastığıma gömüp gözlerimi kapattım ama hemen uyuyamayacağımı seziyordum.

Ne var ki kendime geldiğimde pencereden içeri güneş ışınları süzülüyordu. Doğruldu ve Lucy'ye ödünç vermiş olduğum kıyafetlerin düzgünce katlanmış halde, çekerek açılan yatağın üzerinde durduğunu gördüm. Üzerlerinde ters duran bir paket Skittles vardı. Paketi açtığımda içinde sadece benim yediğim renkteki şekerlerin olduğunu fark ettim.

21. Bölüm

Beş Yaz Önce

Kollarımı hâlâ belli belirsiz pamuk şeker ve kek kokan pelüş penguene dolamış halde uyandım. Penguenin atkısını gevşeterek yumuşacık keçeyi parmaklarımda gezdirdim. Gözlerimi açtım ve dün akşamın anıları tekrar gözlerimin önünden geçerken yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Mükemmel bir geceydi ve tek bir anını bile unutmak istemiyordum.

Kendimi bildim bileli Phoenix Gölü karnavalına giderdim. Karnaval bütün hafta sonu devam etmişti ve Henry ile ilk gecesine gitmiştik. İlk gece her zaman en güzeliydi. Çimenler henüz çamurlanıp ezilmemiş, insanlar Slurpee stantları görmekten bıkmamış ve aslında ne kadar az kişinin karnaval oyunlarını kazandığını fark edilmemiş olurdu. Her şey hâlâ ıslıl ıslıl ve sihirli görünürdü; tıpkı dün gece olduğu gibi.

Sinemadaki buluşmamızın ardından Henry ile günlerimizi beraber geçirmeye devam etmiştik ama o büfeye kadar yarışma odaklı arkadaşılığımızdan eser yoktu. Artık her şey daha karmaşık ve heyecan vericiydi. Her akşam eve döndüğümde ne yediğime bile dikkat etmeden

Henry'yle yaşadığımız binlerce anıyı tek tek aklımdan geçiriyordum. Gülümsediğinde yanağında beliren gamzeyi ya da bana sandviç dondurmamı uzatırken elinin tenime değmesini... Henüz beni öpmeye yeltenmemişti ama bu ihtimal her geçen gün daha da kuvvetleniyordu. Ne zaman olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Mesela beni sala çekmek için elime uzandığında, ben önce davranıp onu suya çekmiştim ve aynı anda suyun yüzüne çıktığımızı yüzlerimiz birbirine öyle yakındı ki kirpiklerindeki su damlacıklarını bile görebiliyordum. Bir seferinde de beni bisikletle eve bırakmış, sonra bir an duraksayıp cesaretini toplamak istercesine boğazını temizlemiş ve gözlerini yere dikmişti. Bu anların ikisinde de öpüşmemiştik ama bu, duyduğum büyük heyecana engel olmamıştı. Bütün hayatımı *Seventeen* dergisinde insanların yaşadığı özel anları okuyarak geçirmişken, nihayet aynı şeyleri şimdi ben de yaşıyordum.

Bütün bu olup bitenlere gölge düşüren tek şey, sürekli Henry'ye kendisini sorup sormadığımı bilmek isteyen Lucy'ydi. Ne zaman bu konuyu açsa lafı geçiştiriyor ve bir an önce telefonu kapatmak istiyordum.

Ama yatakta doğrulurken Lucy'yi aklımdan çıkarmaya çalışarak pengueni dizlerime yasladım. Henry ile karnavalı başbaşa geçirmiştik. Bunu ayarlamak pek kolay olmamıştı; hele ki Gelsey nereye gidersem gideyim peşime takılmaya bu kadar hevesliyken... Ama Warren'a babamın verdiği harçlıktan beş dolar teklif ederek Gelsey'i o akşamlık oyalaması için ikna etmeyi başarmıştım. Bunun yanı sıra Jane's'e bir dahaki gidişimizde ona dondurma da ısmarlayacaktım.

Warren'la pazarlığı bitirdikten sonra doğruca karnavala gitmiş, kalbim heyecandan küt küt atarken Henry'yi

aramaya koyulmuştum. Saat henüz erkendi. Güneş tamamen batmamıştı. Stantların kenarlarında ve lunaparktaki devasa eğlence makinelerinde göze çarpan neon ışıklar yeni yeni yanmaya başlıyordu. Makinelerin sıkırtıları, insanların çığlıkları ve milleti şansını denemeye çağıran stant görevlilerinin sesleri birbirine karışıyordu.

Kek standı karnavalın resmen öbür ucundaydı. Oraya yaklaştığınızda kızarmış hamurun ve pudra şekerinin kokusu burnunuza doluyordu. Bu koku her daim ağzımı sulandırır. Ve işte orada, pembe – sarı neon renklerle “kek / içecek / limonata” yazan standın hemen altında, tabelanın renkleri saçlarına yansımış olan Henry dikiliyordu.

“Çok hoş görünüyorsun,” demişti Henry, ben nihayet yanına vardığımda.

“Teşekkürler,” demiştim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. Lucy’nin yardımı olmadan da saçlarımı doğru düzgün yapmayı başarmıştım ve üzerimde yeni bir tişört vardı. “Sen de öyle,” dedim. Normalde darmadağın olan saçlarının bu kez çok daha düzgün olduğunu fark etmiştim. Hatta tarak izleri bile belli oluyordu.

Etrafımızdaki hava resmen şeker kokuyordu. Henry uzanıp elimi tutmuş, parmaklarını parmaklarıma dolayarak bana gülümsemişti. “Nereden başlamak istersin?”

Önce Ahtapot’la başlamış, sonra Balerin’e binmiş, oradan da Dönme Dolap’a geçmiştik. Midemizin çalkalanması geçince kek ve patlamış mısır almış, sonra da parlak mavi renkte bir pamuk şekerini paylaşmıştık. Dişlerimiz masmavi, parmaklarımız yapış yapış olmuştu!

Biz oyun stantlarının yanından geçerken su tabancalı at yarışının görevlisi, “Hey, evlat! Kız arkadaşın için bir ödül kazanmak ister misin?” diye bağırıyordu.

Kız arkadaşım lafını sırtarak söylemesinden, bizi utan-dırmak istediğini anlamıştım ama Henry hiç aldırmadan standı gitmiş ve bir dolar koyup ilk denemesinde kazan-mıştı (en yüksek ödülü değilse de, hemen altındakini). Böy-lece bir penguenimiz olmuştu.

Gecenin sonu yaklaştığında, neon ışıkları karanlığın içinde parlıyordu. Annem beni ve kardeşlerimi saat do-kuz buçukta giriş kapısından alacaktı. Bizimle karnavala gelmeyi asla atlamayan babam ise bütün hafta sonunu bir dava üzerinde çalışarak geçirmişti. Henry de annesiyle aynı saatte buluşacaktı; o yüzden beraber girişe yönelmiş-tik. Ama oraya varmadan Henry elimi tutmuş ve beni ka-labalıktan birkaç adım öteye, bilet gişesinin gölgesine çek-mişti. Niyetinin ne olduğunu anladığım anda Henry başını eğerek gözlerini kapatmıştı. Ben de aynı anda gözlerimi yummuştum ve beni öpmüştü.

Nasıl öpüşüleceğine dair ayrıntılar veren onca yazı oku-duktan sonra, ne yapacağımı şaşıracağımdan endişe edip duruyordum. Ama Henry'nin dudakları benimkilere değ-diği anda, o dergi yazılarının hiçbirine ihtiyacım olmadı-ğını fark etmiştim. Her şey o kadar kolaydı ki.

Bunları aklımdan geçirirken penguenime sıkıca sarıl-dım. Bir erkek beni öpmüştü. Artık öpüşme deneyimi olan bir insandım. Yataktan çıkarak dans eden adımlarla mut-fağa yürüdüm ama babamın yemek masasında önünde kâğıt yığınlarıyla dizüstü bilgisayarına eğilmiş, kaşlarını çatarak telefonda konuştuğunu görünce sessizleştim.

Duyduğum mutluluktan içim içime sığmadığından ken-dimi arka verandaya attım ve iskeleye doğru koştum. Gü-neşte uzanıp bir önceki gecenin her anını kafamda tekrar

tekrar yaşamak istiyordum. Ama iskelenin ucuna vardığımda bir anda donakaldım.

Gölün karşı tarafındaki iskelenin bacağına pembe bir bandana bağlıydı. Lucy dönmüştü.

22. Bölüm

“**B**ulunan ilk veterinerlik kayıtlarının milattan önce 9000 yılına kadar uzandığını biliyor muydun? İlk veterinerlik okulu da 1761 yılında Fransa’da kurulmuş.” Ağabeyime baktım ve keşke iskeleye inerken iPod’umu getirmeyi akıl etseydim diye düşündüm. “Biliyor muydun?” diye tekrar sordu.

Başımı iki yana sallamakla yetindim. Yirmi dakika kadar önce bana veterinerlerle ilgili bilgi vermeyi kesmesini söylemekten vazgeçmiştim. “Ben biliyorum!” dedi Warren ilgiyle kucağında kitaba bakarak. “Olağanüstü!”

Yine izin günündü ve nihayet güneşlenmek için iskeleye inme şansı bulmuştum. Ne var ki yanımda havlumla iskeleye oturup dergimi açtıktan kısa bir süre sonra ağabeyimin çıkageleceğini hesap etmemiştim. Şimdi kendisi iskelenin ucuna oturmuş, ayaklarını göle sarkıtıyordu. Ben ise bikinimle havluma uzanmış, Lucy gibi hemencecik uykunun koynuna yuvarlanmayı umuyordum. Dört gün önce Doggone It’e gittiğimizden beri ağabeyim veterinerlerden ve veterinerliğin ne kadar olağanüstü bir çalışma alanı olduğundan bahsedip duruyordu.

Birkaç gün içinde – annemin köpeklerini terk edecek denli sorumsuz kiracıların peşine düşme çabalarına karşın – köpeğin bizimle kalacağı belli olmuştu. Murphy

eve yerleşmiş, kız kardeşim de bundan çok memnun olmuştu. Asıl şaşırtıcı olan ise, köpeğin en çok babama yakınlık duymasıydı. Sabahları işe giderken – artık yağmur yağmadığı sürece bisikletle gidip geliyordum – onu genellikle babamın kucağına oturmuş, ne olduğunu anlıyormuşçasına bilgisayar ekranına bakarken buluyordum. Akşam yemeğinden sonra yine babamın kucağına yerleşiyordu. Hatta geçen gün kimsenin bakmadığını zannettiği bir sırada annemin bile Murphy’nin başını okşadığını görmüştüm. Dışarıdan bakan biri ise, ailede Warren’ın köpeklere en düşkün kişi olduğunu zannederdi. Çünkü kendisi, neredeyse her gün Murphy’ye yeni mamalar, lastik oyuncaklar, ısırma kemikleri alıyordu. Ama bunun da veterinerliğe duyduğu ani sevgi gibi, köpeğe olan hislerinden değil, Doggone It!’te çalışan kıza olan hislerinden kaynaklandığını adım gibi biliyordum.

“Ayrıca –” diye söze girdi Warren ama dirseklerimin üzerinde doğrularak başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedim kesin bir sesle, güneş gözlüğümü başımın üzerine iterek. “Veterinerlere dair daha fazla bilgi istemiyorum. Burama kadar geldi. Git de Gelsey’e işkence et biraz da.”

Warren bir an için incinmiş göründü ama sonra iç çekip başını iki yana salladı. “Edemem ki,” dedi, suyun yüzeyine ayaklarını vurarak. “Öbür yarısıyla dışarı çıktı.”

Havluma uzanırken gülümsedim. Gelsey ile Nora bir anda ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Kızın anne babası bu durumdan son derece memnunnlardı. Bir akşam Nora’yı almaya geldiklerinde bir senaryoyu yetiştirmeye uğraştıklarını ve kızlarının eğlencesini düşünmeye pek vakit ayıramadıklarını açıklamışlardı. Ama artık böyle bir

sorun yoktu. Gelsey ile Nora tanıştıkları günden beri ne redayse her anı beraber geçiriyorlardı. Kendilerini aynı tenis grubuna aldırılmışlardı ve tenis hocalarına işkence etmedikleri zamanlarda beraber bisiklete biniyor, sabahları da havuza ya da plaja iniyorlardı. Gelsey her akşam bize Nora'nın kendisine anlattıklarından bahsediyor, Nora'nın Los Angeles'taki hayatına dair ayrıntılar verip, o gün neler yaptıklarını sıralıyordu. Akşam yemeğinde onu dinlerken, Gelsey'in nihayet en iyi arkadaşım diyebileceği birini bulduğunu fark etmiştim.

"O zaman git anneme ya da babama söyle bunları," dedim Warren'a, başımı yana çevirip gözlerimi kapatırken. "Benden bu kadar!"

O sırada geri geri çıkan bir kamyonun sesi duyuldu ve olduğum yerde doğrulup eve baktım. Gerçi arka ve randa garaj yolunun büyük bölümünü kapatıyordu. "FedEx mi?" diye sordum, Warren da arkasını dönüp gözlerini kısarak baktı.

"UPS," dedi başını iki yana sallayarak. "FedEx bu sabah gelmişti."

İşle ilgili kargoların dışında, babam deli gibi bir şeyler sipariş etmeye başlamıştı. Eve sürekli ardı ardına paketler geliyordu. Kitaplar, DVD'ler, Belçika'dan çikolatalar, Omaha'dan kuru buz içinde gönderilen biftekler... Babam erken kalkmaya devam ediyordu. Dışarıda beraber iki kez daha kahvaltı etmiş, testteki soruların hepsini cevaplamıştık. (Babamın küçükken ileride astronot olmayı hayal ettiğini, en nefret ettiği yemeğin fasulye olduğunu, annemle tanıştıktan sonra onun yanında bilgisiz kalmamak için bir ay boyunca her akşam farklı bir bale gösterisine gittiğini öğrenmiştim.) Her gün akşam yemeğinden sonra oturma

odasında toplanıp film seyrediyorduk. Ben yatağıma giderken babam çoğunlukla uyumak yerine etrafında sürekli artan kitap yığınının birisini seçip okumaya dalmış oluyordu.

Birkaç gece önce uyuyamamış ve sırf sıkıntıdan su içmek için mutfığa gitmiştim. Babamı kanepelerden birinde uzanır halde bulmuştum. Şöminede sönmek üzere olan ateşin közleri hâlâ çıtırdıyordu. Köpek babamın ayaklarına yerleşmişti ve babamın gözünde hâlâ okuma gözlükleri vardı. Okuduğu kalın kitabı açık göğsüne yaslamıştı.

“Hey,” diye fısıldamıştım ve babam başını çevirip beni görünce gülümseyerek gözlüklerini çıkarmıştı.

“Hey, evlat,” demişti. “Uyuyamadın mı yoksa?”

Başımı iki yana sallayıp onun karşısındaki kanepeye oturmuş, kitabını görmek için eğilmiştim. “Ne okuyorsun?”

“T.S. Eliot,” demişti, kitabı bana göstermek için kaldırarak. Kitabın kapağında hüzünlü bakışları olan bir adamın siyah beyaz fotoğrafı vardı. “Hiç okudun mu?” Başımı iki yana sallamıştım. Babam kitabı tekrar göğsüne yaslamıştı. “*J. Alfred Prufrock’ın Aşk Şarkısı*,” demişti. “Üniversitedeyken en sevdiğim şiirdi.” Gözlüklerini burnuna doğru itip gözlerini kısarak metne bakmıştı. “Ama neden en çok bunu sevdiğimi hatırlayamıyorum.”

Bu sözler karşısında gülümseyerek dizlerimi kendime çekmiş ve başımı yastığa yaslamıştım. Kumaşı yanağıma kaşındırıyordu. Sönmek üzere olan ateşin ara sıra çıkardığı çıtırtılar, köpeğin ara sıra homurdanarak nefes alıp veriş, babamın varlığı öyle huzur vericiydi ki odama dönmek istemiyordum.

“Dinlemek ister misin?” diye sormuştu babam kitabın üzerinden bana bakarak. Onu başımla onaylarken biri

bana en son bir şeyler okuyalı kim bilir kaç yıl oldu diye düşünmüştüm. Küçükken hep babamın bana kitap okumasını isterdim ama çoğu kez benim yatma vaktim geldiğinde o hâlâ ofisinde olurdu. Evde olduğunda ise, sadece ondan masal dinlemek isterdim. Babam hikâyelere annemin bilmediği ayrıntılar eklerdi, mesela *Hansel ile Gratel*'in aslında özel mülke izinsiz girmek ve kasti zarar vermekten suçlu olduklarını, *Üç Küçük Domuzcuk*'un ise Kötü Kurt'a karşı taciz davası açabileceklerini anlatırdı.

“Başlayalım o halde.” Babam boğazını temizleyerek hep kendisiyle özdeşleştirdiğim o kalın, bariton sesinden daha kısık bir sesle okumaya başlamıştı. Kendi kendimi bunun tek sebebinin sessiz olmaya çalışması olduğuna ikna etmiştim. Sonuçta bütün evi ayağa dikmek istemezdi. Gözlerimi yumup sözcükleri sindirmeye çalışmışım – Michelangelo’dan bahseden kadınlar, sarı bir sis, ama her şeyden önce senin zamanın da olacak, benim zamanım da, diye tekrarlayan dizeler. Bu son sözcükler kafamda yankılanırken gözkapaklarım ağırlaşmış ve uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, babamın üzerime bir battaniye örtüp ışığı kapatması olmuştu.

“Bu kez ne aldı acaba?” dedi Warren, garaj yolundan çıkan UPS kamyonuna bakarken. “Şahsen biraz daha bifteğe hayır demem.”

“Umarım o çikolatalar kadar güzel bir şeydir,” dedim, sesimin zorlama bir neşeyle normalden daha yüksek çıktığını fark ederek. “Onlar da çok iyiydi.”

“Cidden öyle,” dedi Warren ve onun sesinin de aynı yapmacık tonla yükseldiğini duydum. Bir an göz göze

geldik ve Warren bakışlarını göle çevirdi. Babamızın neden aniden abartılı davranışlarda bulunmaya başladığını konuşmuyorduk. Dünyanın dört bir yanından Poconos'a getirdiği gurme tatların çoğuna elini bile sürmediğinden ve belirgin biçimde zayıfladığından da...

Derginin sayfalarını çevirdim ama dikkatim dağılmıştı. Birkaç dakika sonra dergiyi kenara bıraktım. Gerçi bunu dikkatlice yapmışım; ne de olsa dergi Lucy'ye aitti. Kendiliğinden gelişen o geceden sonra aramız biraz düzelmışti. Eski arkadaşlığımızdan eser yoktu tabii ama en azından büfedeki ortam eskisi gibi gergin değildi. Lucy'nin ayrılık hikâyesini duyan Elliot hepimiz birlikte çalışırken çok daha fazla şey düşürmeye başlamıştı. Bu da Lucy'den hoşlandığına dair şüphelerimi doğrular nitelikteydi. Ama bildiğim kadarıyla işe gelirken sürdüğü parfüm miktarını iyice abartmak dışında bu konuda bir şey yapmamıştı. Böyle devam ederse müşterilerin şikâyet etmeye başlayacağından korkuyordum.

"Ee, şu Crosby'lerin olayı ne?" diye sordu Warren ve bir anda yerimden sıçradım.

"Olayı ne, derken?" diye sordum, böylesine basit bir sorunun neden beni gerdiğini merak ederek. Yıldızların Altında Film Keyfi'nde kendimi rezil ettiğimden bu yana Henry'yi görmemiştim ama onu itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok düşünüyordum.

"Evlerinin oradaki çadırı diyorum," dedi Warren, ağaçların ötesine bakarak. "Sanki orada berduşları saklıyor gibiler."

Başımı iki yana sallayarak sırtüstü uzandım. "Hiç zannetmiyorum."

“Senin ne düşündüğünü biliyorum ama istatistiksel olarak...” Bu sözlerin ardından bir süre Warren’ın gecekondulaşmanın yasal tanımı hakkında konuşup durmasını dinlemek zorunda kaldım. Lafı döndürüp dolaştırıp “derbeder” kelimesinin aslında “kapı kapı dolaşan” anlamına geldiğini anlatmaya getirdi. Tam daha fazla tahammül edemeyeceğimi hissederek onu susturmaya yeltenmiştim ki tepemde tanıdık bir ses duydum.

“Hey.” Gözlerimi açtığımda Henry’nin üzerinde rengi atmış bir Borrowed Thyme tişörtü ve sörfçü tarzı deniz şortuyla iskelede dikildiğini gördüm. Elinde de havlusu vardı.

“Hey,” diye kekeleydim bir anda doğrularak. Bir yandan da sıcaktan iyice yapışmış saçlarımı kabartmaya çalışıyordum.

Warren ayağa kalkarak başını yana eğdi ve “Henry?” diye sordu.

Henry başını sallayarak onu onayladı. “Hey, Warren,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Aynen,” dedi Warren. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.” Ona doğru yürüyüp elini uzattı. Henry kısa bir duraksamanın ardından Henry havlusunu öbür koluna aldı ve ikisi el sıkıştılar. “Yanımızdaki eve taşındığınızı duydum. Nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi,” dedi Henry. Bana baktı ve bir an göz göze geldik ama bu, nabzımın hızlanmasına yetmişti. “Sende işler nasıl?”

“Ah, iyi,” dedi Warren. “Cidden güzel. Güz döneminde Penn’e gideceğim. Yazı, okumalarımı bitirmeye çalışarak değerlendiriyorum.” Henry nazıkçe başını salladı. Görünen o ki, Warren’ın daha yeni başladığının farkında değildi. “Şu an veterinerlik bilimi hakkında bir sürü şey

okumakla meşgulüm. Doğrusu olağanüstü bir şey. Örneğin şunu duymuş muydun –”

“Warren,” diye lafını kestim. Bana baktığında artık çenesini kapatması, hatta daha da iyisi çekip gitmesi gerektiğini bakışlarımla anlatmaya çalışarak ona gülümsedim.

“Ne var?” diye sordu, zihinsel mesajlarımın hiçbirini almadığını gösterir bir şekilde.

“Senin, şey, babama yardım etmen gerekmiyor muydu? İçeride?” Warren bana kaşlarını çatarak bakınca ağabeyimin gerçekten herkesin zannettiği kadar zeki olup olmadığını bir kez daha sorguladım.

“Ah,” dedi biraz fazla uzun bir sessizliğin ardından. “Evet. Öyle.” Kendisine hiç uymayan ve son derece sinir bozucu bir şekilde kaşlarını oynatarak. Tam birkaç adım uzaklaşmıştı ki dönüp Henry’ye baktı. “Aslında sizin çimenlikteki şu çadır var ya –” diye lafa girdi.

“Warren,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Tamam,” dedi Warren hemen. Henry’ye alelacele el sallayıp eve giden çimenli tepeyi tırmanmaya koyuldu.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Henry, benim oturduğum yere gelip havlusunu yere bırakırken. “Burada olduğunuzu fark etmemiştim.”

“Yok canım,” dedim. Sesim kulağıma inanılmaz tiz gelmişti. Sanki bir anda Muppetlardan birine dönüşmüştüm. Bir anda üzerimde bikinimle kendimi çok çıplak hissettim. “Sorun yok. Hem de hiç... sorun yok.”

Henry havlusunu yere serip üzerine oturdu ve bacaklarını uzattı. Aramızda pek fazla mesafe olmadığının bilincinde, ormanda ellerini belime yasladığını, tenlerimizi

birbirinden ayıran tek şeyin o incecik tişört kumaşı olduğunu hatırlamaktan kendimi alamadım.

“Ağabeyin çadırı beğenmemiş mi?” diye sordu Henry, beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürerek.

“Mesele o değil,” dedim. “Sadece... içinde ne olup bittiğini merak ediyor. Derbederlere falan barınak sağladığınızdan şüpheleniyor.”

Henry bu sözlerim karşısında gülümsedi. Gülerken yemyeşil gözlerinin kenarlarının kırıışmasını görünce ben de refleks gibi bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Öyle bir şey yok,” dedi. “Ama yaklaştı. Çadırda Davy kalıyor.”

“Ah,” dedim ve bir an duraksayarak durumu açıklamasını bekledim. Henry dirseklerine yaslanıp göle bakmakla yetinince, “Neden çadırda kalıyor ki?” diye sordum.

“Birkaç senedir kafayı vahşi doğayla bozmuş durumda. Babam izin verse gider ormanda uyur, o derece. Babamlar bu kadarına razı geldiler. Sadece yazları çadırda kalmasına izin var.”

Eskiden kışın bazı hafta sonları buraya geldiğimizde havanın ne kadar soğuk olduğunu hatırlayıp onu başımla onayladım. “Senden mi almış acaba?”

“Neyi benden almış?” Henry kaşlarını kaldırarak bana döndü.

“Bu orman takıntısını,” dedim. Henry’nin bakışları değişmeyince gözlerimi kaçırıp havlumdaki kırıışıklıkları düzeltmeye giriştim. “Sürekli beni ormana götürüp farklı farklı böcekler gösteriyordun. Öyle şeyler çok hoşuna gidiyordu.”

Henry gülümsedi. “Sanırım hâlâ seviyorum. Görmeyi bilene, doğanın kendisine göre bir sistemi var. Her şeyin

düzeni belli. Kafamda çözülecek meseleler olunca kendimi hep ormana atarım.”

Aramıza sessizlik çöktü ve iskeledeki ilk karşılaşmamızdan bu yana ilk kez başbaşa kaldığımızı fark ettim. Ortada ne erkek kardeşler vardı, ne müşteriler, ne de sarışın kız arkadaşlar. Ama bu huzursuzluk verici bir sessizlik değildi. Salda uzanarak ya da yağmurlu günlerde ağaç evinde takılarak geçirdiğimiz saatlerde aramıza çöken samimi sessizliğe benziyordu. Dönüp Henry’ye baktım ve onun deminden beri bana baktığını fark ettim. Bu beni şaşırtsa da, bakışlarımı kaçırmamak için direndim. Bir şey söyleyecekmişçesine derin bir nefes aldım. Ne diyeceğimi de bilmiyordum; kafamda onun isminden ötesini kurmamıştım. Derken o bir anda ayağa kalktı.

“Ben yüzmeye gidiyorum,” dedi.

“Ah,” dedim. “Tamam, sen –” Ama söyleyeceğim şey aklımdan uçup gitti; çünkü Henry tişörtünü çıkarmıştı. Yüce Tanrım! Yüksek sesle yutkunarak başımı çevirdim ama başımın tepesindeki güneş gözlüğünü hatırlayınca baktığımı belli etmeden onu izleyebilmek için alelade bir tavırla gözlüğü gözüme indirdim. Henry fırında çuval çuval şeker ya da un mu taşıyordu, ne yapıyordu bilinmez ama omuzları geniş, kolları kaslı, karın kasları ise belirgindi...

İskele bir anda daha da ısınmıştı sanki. Henry bana şöyle bir başını sallayıp suya dalınca doğal bir tavırla elimi sallayarak karşılık vermeye çalıştım. Henry yüzerek gözden kaybolana kadar – kulaçları çok tanıdık geliyordu, çok uzun zaman önce yüzme öğretmenimizin gösterdiği gibi yüzüyordu – onu seyrettim. Sonra şortumu ve tişörtümü giyip havlumu aldım ve eve doğru yürümeye koyuldum.

Eve yaklaştığımda, dikkatimi çeken iki şey oldu: Opera ve patlamış mısır. Arka verandadan mutfığa geçerken bir sopranonun en tiz notadan feryat ettiğini duydum ve içeri girdiğimde burnuma patlamış mısır kokusu geldi.

İçeride neredeyse sinemalarda satılanlar kadar çok patlamış mısır vardı. Masanın üzeri tenekelerde, torbalarda, selofanla sarılmış toplar halinde mısırla doluydu. Warren mutfakta dikilmiş, elindeki patlamış mısır topunu havaya atıp tutarken babam uyuklayan köpekle birlikte masaya oturmuş, bir yandan şarkıya eşlik ederken, diğer yandan da albüm kapağının içini okuyordu.

"Hey," dedim, güneş gözlüğümü ve dergimi mutfak tezgâhına bırakırken. Etrafıma bakındım ve ben iskeledeyken evin bir patlamış mısır fabrikasına dönüşmüş olma ihtimali bulunmadığından, UPS kamyonuyla gelen şeyin patlamış mısır olduğunu düşündüm.

"Taylor, dinle," dedi babam bir parmağını kaldırarak. Warren patlamış mısır topunu yakaladı ve hepimiz kadının söylediği İtalyanca şarkıyı dinledik. Kadın aryasını bitirdiğinde babam gülümsedi ve dişlerinin iyice sarıya dönmeye başlayan cildine kıyasla nasıl bembeyaz görüldüğünü ilk kez fark ettim. "Çok güzel değil mi?"

"Hem de çok," dedim mutfığa geçip açık torbaların birinden şekerli patlamış mısır alarak.

"Sevil Berberi," dedi babam. "Annenle ilk evlendiğimiz sırada bunu sahnede izleme şansımız olmuştu. Hep bir gün tekrar gideriz diye düşünmüştüm." Elindeki albüm bilgilerine bakarken sayfaları yavaş yavaş çevirdi. Ben ise elimdeki mısırları yerken, bu şekerli patlamış mısırsa, bu

zamana kadar yediklerim neymiş acaba diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Harika bir şey," dedim ve babam eliyle kendisine de vermemi işaret etti. Bir avuç dolusu mısır almasına rağmen birkaçını ağzına attı ve yutarken yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark ettim. Ama yine de bana gülümsedi.

"Ülkenin en iyi patlamış mısıryımış," dedi. "Deneyelim istedim. Hele ki bu akşam *Siska Adam*'ı izleyeceksek." Patlamış mısır topunu yine havaya atmaya koyulan Warren'la şöyle bir bakiştık. *Siska Adam*'ı hiçbirimiz izlememiştik ama babam yıllardır bu filmde bahsediyordu. Günün kötü geçiyorsa *Siska Adam*'ın tam bir deva olduğunu söylüyor ve ne zaman bizi keyifsiz görse, bu filmi açmayı teklif ediyordu. "Çok beğeneceksiniz," diye sözlerini sürdürdü babam. "Bence Murphy de Asta'ya bayılacak." Köpeği şöyle bir dürttü ve Murphy gözlerini açıp esneyerek başını babamın koluna yasladı.

Planlar bu yöndeydi ama Gelseye eve geldiğinde Nora'nın ailesinden kızın bizde kalması için izin kopardıklarını söyledi. Heyecandan yerinde duramıyordu. Annem, Warren ile benim çocuklarla ilgileneceğimizi; çünkü babamla Mountainview'daki en sevdikleri restorana gitmek için rezervasyon yaptırdığını söyledi. Opera müziği duvarlarda yankılanıyor, Gelsey pijama partisi için duyduğu heyecandan oradan oraya koşturuyordu. Warren *Veterinerler Ne Kadar İlginç* konusuna dönmüştü, ben ise elimde dergim ve diyet kolamla ön verandaya çıkmıştım. Ağaçların gölgeleri çakıllı garaj yoluna doğru uzamaya başlamıştı ki annem verandaya çıkıp, "Taylor?" diye seslendi.

"Efendim?" Dönüp baktığımda annemin uzun süredir olmadığı denli şık giyindiğini gördüm. Üzerinde yazlık,

beyaz bir elbise vardı. Saçlarını topuz yapmış, gözlerine far sürmüştü. Yalnızca dışarı çıktıkları zaman sıkığı hafif, çiçeksi parfümünün kokusunu alabiliyordum. Bu koku bana, küçükken banyo tezgâhında oturup onun babamla dışarı çıkmak üzere hazırlanmasını seyrederken, annemin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşündüğüm akşamları hatırlatmıştı. “Harika görünüyorsun,” dedim samimiyetle.

Annem gülümseyerek saçlarımı okşadı. “Orasını bilemeyeceğim,” dedi. “Ama teşekkür ederim. Bu akşam kızlarla ilgilenmek senin için sorun olmaz, değil mi?”

Başımı salladım. “Hiç dert değil.” Warren da evde olacaktı, fakat onun bulduğu ilk fırsatta elinde bir kitapla ortadan kaybolacağını seziyordum. Annem bir süre daha verandada dikilip ellerini birbirine kenetledi. Aramıza çöken sessizliğin ayrımına vararak, keşke her şey daha farklı olsaydı diye düşündüm. Annemle konuşmak, olacaklardan ne kadar korktuğumu itiraf etmek ve onun bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymak istiyordum. Ama aramızdaki iletişimsizlik buna engel oldu. Gün gelir, bunları yıkmam gerekebilir diye düşünmeden annemle aramda sürüsüyle duvar örmüştüm.

“Yola çıkmaya hazır mısın?” Babam da annemin yanına geldi. Şimdi onu görmeye alıştığım haline daha çok benziyordu. Üzerinde blazer ceket ve kravat vardı ama bu kıyafetlerin ona ne kadar büyük gelmeye başladığını görmezden gelmeye çalıştım. Babam takımının içinde kaybolmuştu resmen. Bana el salladılar ve annem son dakika talimatlarını sıralarken onu başımla onayladım. Onların arabaya doğru ilerlemesini izlerken, her şey farklı olsaydı şimdi akşam yemeğe çıkan sıradan bir çift olabileceklerini düşündüm. Annemin de babamın da sağlıkları yerinde olabilirlerdi. Çocukluğumdan beri onları hep sağlıklı görmüş

ve aptallığıma doymayayım ki hep öyle kalacaklarını düşünmüştüm.

İki saat sonra başımı Gelsey'in odasından içeri uzattım. "İyi misiniz?" diye sordum. Bilindik bir pijama partisi göreceğimi düşünüyordum – abur cuburlar (yeterince patlamış mısırımız vardı mesela), dergiler, makyaj malzemeleri, belki evden aşırıdıkları dandik bir roman. Ama bunun yerine Nora halıda oturmuş, cep telefonunda oyun oynuyor; Gelsey ise yatağına uzanmış, bir balerinin biyografisini karıştırıyordu.

"Gayet iyiyiz," dedi Gelsey. Nora ise gözlerini telefonundan kaldırmadan beni başıyla onaylamakla yetindi.

"Pekâlâ," dedim ve onları birkaç saniye daha seyrettikten sonra koridora çıktım. "O zaman... istediğiniz bir şey olursa seslenirsiniz."

"Anlaştık," dedi Gelsey. Kapıyı kapattım ve bir süre daha orada dikilerek, içeriden normal bir pijama partisi gibi kahkahalar ve cıyıklamalar gelmesini bekledim. Belki de ben varım diye öyle sakın duruyorlardı. Ama kulağıma tek bir ses bile gelmedi.

Ne yaptığımı bile düşünmeden yatak odamdan cep telefonumu alıp rehberimdeki kişilerde gezinerek Lucy'nin numarasını buldum ve fikrimi değiştirmeden "ara" tuşuna bastım. Lucy ikinci çalmada telefonu açtı.

"Hey, Taylor," dedi. Ses tonu biraz temkinliydi. "Ne oldu?"

"Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma," dedim, koridoru geçerek mutfığa doğru ilerlerken. Buzdolabının

kapısını açtığımda. Cidden abuk denilebilecek sayıda baharatlı ketçap şişelerinin yanı sıra kurabiye hamurumuz ve Sprite'ımız olduğunu gördüm. Mükemmel. "Kız kardeşimin arkadaşı bu akşam bizde yatıya geldi de."

"Tamam," dedi Lucy, kelimeyi vurgulu bir şekilde uzatarak. "Yani?"

Gelsey'in odasında gördüğüm ortamın ne kadar ciddi ve oturaklı olduğunu düşündüm. Ortalıkta makyaj malzemesi bile yoktu. "Ama bu işi beceremiyorlar."

Bir sessizlik oldu. "Nasıl beceremiyorlar?"

"Konuşmuyorlar bile. Kız kardeşim kitap okuyor, arkadaşı ise telefonunda oyun oynuyor."

Bir sessizlik daha oldu. "Olacak iş değil."

"Aynen," dedim. "Ne yapmaları gerektiğini bilmedikleri ortada. Bizim akşam yatılarımızı düşünüyorum da..." Cümlemi bitirmeye gerek duymadım; Lucy'nin ne demek istediğini anlayacağını seziyordum. Bizim pijama partilerimiz efsaneydi. Connecticut'taki arkadaşlarıma kalmaya gittiğimde, onlarla yaptığımız pijama partilerini Lucy'yle yaptıklarımızla kıyaslar ve her yönden eksik bulurdum.

Telefonu öteki kulağıma geçirip bekledim. Lucy tekrar ağzını açtığında sesi önceden anlaşılmış gibi kendisinden emin ve enerjikti. "Ne getireyim? Evde abur cubur olarak ne var bilmiyorum."

Mutfak dolaplarını açarken yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissettim. "İstemeyeceğin kadar çok patlamış mısır ve çikolatamız var," dedim. "Ama şeker ya da cips getirebilirsin belki?"

"Anlaştık," dedi Lucy. "Kurabiye hamuru?"

"Var," diye temin ettim onu.

"Güzel," dedi Lucy. "Tamamdır. On dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra bu yaz pek makyaj yapma ihtiyacı hissetmediğim için şifonyerimde tozlanmaya bıraktığım makyaj çantamı ortaya çıkardım. Lucy'nin arabayla ya da bisikletle gelmesini bekliyordum; o yüzden aradan on dakika bile geçmemişken Lucy'den iskelede olduğunu ve getirdiklerini taşımaya yardım etmemi isteyen bir mesaj geldiğinde çok şaşırdım.

Koşturarak arka verandaya çıktım ve iskeleye inen tepeden aşağı yürümeye koyuldum. Saat sekizi geçmiş olmasına karşın, güneş tamamen batmamıştı. İnsana hiç bitmeyecek gibi gelen, ışıkların mavi renkle karıştığı şu upuzun yaz akşamlarından biriydi. Lucy'nin iskeleye tırmandığını ve tek kişilik bir kanoyu çektiğini görebiliyordum.

"Hey," diye seslendim, iskeleye çıplak ayak adım atarken. "Bisikletle gelirsin diye düşünmüştüm."

"Böylesi daha hızlı oluyor," dedi. Yanında getirdiği tepeleme dolu iki el çantasını iskeleye bıraktı ve kanoyu çimenliğe çekerek kürekleri içine yerleştirdi. "Hem trafik de yok."

"Önünü görebildin mi ki?" diye sordum, çantalardan birini omzuma asarken. Lucy kanonun içinden bir el feneri çıkardı ve bir anlığına yakıp söndürdü. "Anlaşıldı," dedim.

Lucy yanıma gelip diğer çantayı aldı ve eve doğru yürümeye koyulduk. "Geçen gece başın derde girdi mi?" diye sordu Lucy, arka bahçede bizden başka kimse olmamasına karşın sesini alçaltarak. "Giderken kimseyi uyandırmadığımı zannediyorum ama belli de olmaz."

"Bir şey olmadı," diye temin ettim onu. Birinin bizi duymuş olabileceğinden endişelenmiş ve uyduruk bir açıklama bulmam gerekeceğini düşünerek gergin bir sabah

geçirmiştim. Ama anlaşılan bu işten yakayı sıyırmayı başarmıştık.

“Güzel,” dedi Lucy rahatlamış bir gülümsemeyle. Ön kapıya vardık ve Lucy peşimden içeri girdi. Warren mutfakta üç tane patlamış mısır topunu aynı anda atıp tutmaya çalışıyordu. Lucy’yi gördüğünde ağzı açık kaldı ve topların üçü de birbiri ardına yere düştü.

“Hadi canım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Lucinda?”

Lucy başını iki yana salladı. Warren öteden beri isminin sadece “Lucy” olamayacağını, bir şeyin kısaltılmışı olması gerektiğini savunuyordu; o yüzden onu her gördüğünde ihtimal dâhilinde olduğunu düşündüğü isimlerle sesleniyordu. “Selam, tavşan Warren,” dedi Lucy. Warren kıpkırmızı kesilerek eğilip patlamış mısır toplarını aldı. Altıncı sınıfta *Watership Tepesi*’ni okuduğumda bu ifadeyi bulmuş ve Lucy’ye söylemişim. Böylece Warren kendisini Lucifer* diye çağırdığında o da karşı saldırıya geçebilirdi. “Uzun zaman oldu.”

“Aynen,” dedi Warren. “Taylor beraber çalıştığınızı söylemişti ama bu akşam geleceğinden haberim yoktu.” Warren bana sorgular gibi baktıysa da, bunun sebebinin ufaklıkların kendi başına kalmasını istememesi olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Lucy pijama partisi için geldi,” dedim, peşimde Lucy’yle koridora yönelirken. “O kurabiye hamurunun hepsini yemesen iyi olur!”

* Hristiyanlık inancına göre Şeytan’ın cennetten kovulmadan önce aldığı isim. “İblis” anlamında kullanılan bir ifadedir. (Ç.N)

İki saat sonra, pijama partisi gerçek anlamda başlamıştı. Gelsey'in saçlarını iki kat kabarana kadar didiklemiş ve parlak tokalarla tutturmuş; Nora'nın saçlarını ise çok abartılı görünen iki örgü halinde toplamıştık. Kızların ikisi birden benim saçlarıma girişmiş, dolayısıyla Nora'nın yaptığı tarafta üç at kuyruğum, Gelsey'in yaptığı tarafta ise sayısız minik örgüm olmuştu. Üstelik Lucy sayesinde hepimiz abartılı makyajlar denemiştik. Lucy gelirken yanında Fred'in görse muhtemelen kıskanacağı bir misina kutusu getirmişti. Ama içinde yem ve misina yerine hayatımda gördüğüm en çeşitli makyaj malzemeleri vardı. Gelsey'in yüzü o kadar boyalıydı ki makyajını silemeden annem eve gelirse ona bunu nasıl açıklayacağımı şimdiden düşünmeye başlamıştım. Nora'ya kuyruklu göz kalemi çekmiştik ve kız bunu pek hevesle karşılamasa da, eline geçen her fırsatta Lucy'nin el aynasını alıp yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle kendi yansımasına baktığı dikkatimden kaçmamıştı.

Gelsey'in yatak odasında olması gerektiği gibi bir pijama partisi ortamı yaratmıştık. Battaniyeleri yere sermiş, yastıkları daire biçiminde dizmiş, yiyecekleri, dergileri ve makyaj malzemelerini ortaya koymuştuk. Bir teneke şekerli patlamış mısırı bitirmiş, Sprite'ı buzlukta bulduğum vanilyalı dondurmaya karıştırmış ve Lucy'nin getirdiği koca bir paket tortilla cipsini gömmüştük. *Seventeen*'in tavsiyeler bölümünü başından sonuna kadar okumuş (Nora'nın biraz fazla ilgiyle baktığını fark edince Lucy'nin *Cosmo*'sunu saklamıştım) ve bütün testleri çözmüştük. Pek beceremesek de "Tüy Gibi Hafif, Tahta Gibi Sert" oynamayı denemiştik. Lucy doğru düzgün oynayabilmek için altı kişi olmamız gerektiğini söylemişti. Şimdiyse "Doğruluk mu Cesaret mi?" oyununa geçmiştik.

“Pekâlâ,” dedi Nora, bağdaş kurup öne eğilerek bakışlarını üçümüzün arasında gezdirirken. “Lucy,” dedi abartılı bir sessizliğin ardından. “Doğruluk mu cesaret mi?”

O akşamki “cesaret” tercihlerinin çoğu oldukça *uyysal* olmuştu. Çoğu Warren’a işkence etmeyi gerektiren şeylerdi. Belki de birlikten kuvvet doğduğunu fark etmiş olan Warren köpeği yanına almış ve oturma odasına yerleşmişti. Son baktığımda kucağında kitabıyla kanepeye oturmuş, kendisini sinsi saldırılara karşı güvenceye almıştı.

“Doğruluk,” dedi Lucy. Ona uyarırcasına bir bakış attım ve o da bana *merak etme* dercesine baktı. Ayrı geçirdiğimiz bunca zaman sonra hâlâ bakışlarının altında yatan anlamı çözebilmem ilginçti doğrusu. Onun benim bakışlarımı anlaması da aynı şekilde şaşkınlık vericiydi. Ne kadar “doğru” konuşacağı konusunda gerildiğimi fark etmişti. Gelsey onu öteden beri severdi. Tek çocuk olan Lucy her daim kardeşimle oyun oynamaya gönüllü olur, hatta bundan keyif alırdı. Ama onun makyaj koleksiyonunu görüp New Jersey’deki jimnastik takımının kaptanı olduğunu öğrendikten sonra kızların gözünde idolleştiğini fark etmiştim ve Lucy’nin serüvenleri hakkındaki her şeyi öğrenmelerini istemiyordum. Büfeye gelen hemen hemen her erkekle flört ettiğini gördükten sonra, bu serüvenlerinin hiç de azımsanmayacak sayıda olduğunu seziyordum çünkü.

“Pekâlâ,” dedi Nora. Gelsey onu yanına çağırdı ve ikisi bir süre aralarında fısıldaştıktan sonra Nora yerine dönerek gözlerini Lucy’ye dikti. “İlk kez ne zaman öpüştün? Ve kiminle?”

Aklım anında pek çok pijama partisinde vermiş olduğum kendi cevabıma gitti. *On iki yaşındayken. Henry Crosby ile.*

"On üç yaşındayken," dedi Lucy o sırada. "Henry Crosby ile."

Lucy'ye bakakaldım. Bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ediyordum. Lucy ise aldırılmaz bir tavırla biber aromalı patlamış mısırlardan yiyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, göğsümde alev alev yanan bir kıskançlık hissiyle.

"Affedersin, Taylor, ama sıra Gelsey'de," dedi Nora. "Doğruluk mu cesaret mi" oyununun kurallarını belirleme görevini o üstlenmişti.

Lucy bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ne var yani?" diye sordu. "Bir daha kimseyle görüşmemesini mi bekliyordun?"

"Hayır," diye kekeledim, keşke sesim bu kadar savunmaya geçmişim gibi çıkmaya diye düşünerek. "Ben... bilmiyordum, hepsi bu." Lucy bir avuç patlamış mısır daha aldı. "Siz ikiniz çıkıyor muydunuz?"

Nora ile Gelsey şaşkınlıkla bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyorlardı. Anlaşılan partinin doruk noktası bizim aramızdaki drama olacaktı.

Lucy omuz silkti. "Bir ay falan. Ayrıca on üç yaşındaydık. Ciddi bir şey değildi."

Lucy'nin ses tonunu tanımıştım. Henry'yle olan ilişkiyi gülerken geçiştirmek için kullandığım ses tonuydu bu. Bunu bir başkasından duyduğum anda, aynı şeyleri söylerken ne kadar gerçeklikten uzak olduğumu bir kez daha fark ettim. Çünkü hafife almaya çalışsam da, Henry benim için küçükken öylesine çıktığım rastgele biri değildi. Benim için eskiden de, şimdi de önemliydi. Bu da her karşılaşmamızdan neden bu kadar heyecanlı olduğumu açıklıyordu. Bu yüzden şu anda Henry'ye karşı sahiplenici bir

tavır takınmış ve Lucy'yi inanılmaz derecede kıskanmıştım. O ise çoktan bu hikâyeyi geçmiş, oyuna dönmeye niyetlenmişti.

Bu düşüncelere dalmışken, Gelsey'in "ilk aşama" hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve anında kendime geldim. "Ne?" diye sordum, kız kardeşime bakarak. O ise bakışlarıma karşılık vermekle yetindi. Çilleri Lucy'nin kapatıcısı ve fondöteninin altından dahi görünüyordu. Birbirimize yakın değildik, kız kardeşimin bana sırlarını anlattığı da yoktu ama böyle bir şey olmuş olsa, bana söylerdi diye düşünüyordum. "Ne zaman oldu bu?"

"Geçen seneki dansa," dedi Gelsey omuz silkerek. "Birkaç farklı erkekle."

"Ne?" Sesimin iyice yükseldiğinin farkındaydım. Lucy bana uyarırcasına bir bakış fırlattı. Bir anda Gelsey'in makyaj yapmasına izin verdiğim için pişman olmuştum. Hatta annem eve döndüğünde onunla yapacağım konuşmayı kafamda planlamaya başlamıştım bile.

"Şunu bir netleştiririm," dedi Lucy, ciddi bir sesle. "Bana hatırlatın. İlk aşama neydi?"

"El ele tutuşmak," dedi Nora ile Gelsey bir ağızdan. Bir anda rahatladığımı hissettim. Ne de olsa kız kardeşimin bir altıncı sınıf aşüftesine dönüşmediğini bilmek güzeldi. Lucy dudağını ısırды ve gülmemek için kendisini zor tuttuğunu fark ettim.

Nora bunu fark etmişti galiba; çünkü Lucy'ye sert bir bakış attı. "El ele tutuşmak büyük bir meseledir," dedi. Gelsey de başını sallayarak onu onayladı. "Anlamsız olduğunu söyleyemeyiz. Öyle önünüze gelenle el ele tutuşmanız. Yalnızca önem verdiğiniz biriyle yaparsınız bunu."

Nora ile Gelsey el ele tutuşmanın önemi üzerine atıp tutmaya devam ettiler ama araba lastiklerinin çakıllı yolda çıkardığı sesi duyunca onları susturdum. Bir dakika sonra kapının açılıp kapandığını duyduk ve babam aşağıdan bize seslendi. “Çocuklar? Biz geldik!”

Annem her zamanki gibi kapıyı çabuk çabuk iki kez tıklattı ve “Gel,” ya da “Gelme” cevabını beklemeden açtı. Gerçi amacı da bu olabilirdi zaten. “Hey,” dedi. Bakışları odada gezinirken kız kardeşimin yüzündeki makyajı fark edince gözleri büyüdü ve Lucy’yi fark edip duraksadı. “Aman Tanrım,” dedi. “Lucy, bu sen misin?”

“Merhaba Bayan Edwards,” dedi Lucy ayağa kalkarak. Annemle Lucy beş yıl aranın ardından hal hatır sorup hoş beş ederken Gelsey, Nora’ya sayfa uçları kıvrılmış olan *Seventeen*’i verdi ve ikisi kafalarını eğip dergiye bakmaya başladılar. Gelsey, Nora’nın gösterdiği bir şey karşısında kahkahalara boğulunca, kendi kendime gülümse-dim. Bu meseleyi halletmiştik.

Atıştırmalıkları kızlara bırakıp gece yarısı kurabiye yapmanın sırlarını anlattıktan sonra, Lucy eşyalarını topladı ve annemle ikisi hâlâ konuşurken koridora çıktık. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim,” dedi annem, dış kapıya vardığımızda. “Annene benden selam söylemeyi unutma.”

“Söylerim,” dedi Lucy. O sırada babam her zamanki gibi yanında köpekle oturma odasından çıktı.

“Yoksa bu Bayan Marino mu?” diye sordu babam, yüzünde şok olmuş gibi bir ifadeyle gülümseyerek. “Hem de kocaman olmuş?”

“Merhaba, Bay Edwards,” dedi Lucy ama babama bakarken yüzündeki gülümsemenin biraz söndüğünü fark ettim. Babam gülerken köpeğin kulaklarını kaşıyor olmasına rağmen

Lucy'nin gözüne nasıl görüldüğünün farkındaydım. O yapılı haline göre oldukça zayıflamıştı. Sebebinin diyet değil, hastalık olduğunu belli eden türden bir zayıflamaydı bu. Cildine sarımsı bir ton çökmüştü. Olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

Ellerimizde Lucy'nin çantalarıyla arka verandaya çıktık. Basamakları indiğimizde çıplak ayaklarımın altında çimenlerin soğuğunu hissettim. Gökyüzü açıktı; ay gölün üzerinde kocaman parlıyordu ve hiç görmediğim kadar çok yıldız vardı. Ama iskeleye doğru yürürken buna dikkat edemedim. Lucy'nin bir şey söyleyeceğini seziyordum; o yüzden kafamdan bir türlü çıkaramadığım soruyu sormak için ona döndüm. "Henry ile aranızda ne geçti?"

Lucy durup omzundaki çantayı düzeltti. "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. "Bir ara çıktık, sonra yürümedi, o yüzden ayrıldık. Şimdiyse arkadaşız. Yani, sayılır."

"Peki çıkma teklif eden kimdi?" diye sordum. "Sen mi, o mu?"

"Bendim," dedi Lucy dik dik bakarak. "Bildiğin üzere, ondan hoşlanıyordum."

Yüzüme ateş bastığını hissettim ama bir yandan da canımızı sıkan ama hiç dile getirmediğimiz konuları dolandırmadan konuşmak insanı rahatlatıyordu. "Biliyorum," dedim. "Ama şunu da bilesin ki, sen bana Henry'den hoşlandığını söylemeden önce biz çıkmaya başlamıştık. Sana söyleyemedim; çünkü bunun arkadaşlığımızı..."

"Ne?" diye sordu Lucy.

Omuz silktim. Şu an her şey çok eskide kalmıştı ve çok aptalca geliyordu. Fakat etkileri şu an bile sürüyordu işte. "Arkadaşlığımızı bozmasını istemedim," diye mırıldanmayı başardım sonunda.

"Ah," dedi Lucy, beni başıyla onaylayarak. İfadesiz bir yüzle, "İşe yaradığı kesin." Bir an göz göze geldik ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Henry'ye bundan bahsettin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona bakarak.

Lucy omuz silkti. "Faydası dokunabilir," dedi neşeli bir sesle. Beş yılın ardından, karanlığın ortasında bile, ne düşündüğümü anladığını belli eden bir bakış attı. "Şunu billesin ki, insanlar küçükken çıktıkları erkek arkadaşlarının başkalarıyla görüştüğünü duyunca sinirlenmezler." Bir kasını kaldırdı. "Ben söylemiş olayım da."

Buna cevap vermeyi pek istemediğimden, tekrar iskelede yürümeye koyuldum. Lucy de adımlarını bana uydurdu. "Peki," diye söze girdiğinde tereddütlü tavrı karşısında söyleyeceklerini dikkatle seçmeye çalıştığını anladım. "Baban iyi mi?"

Bu sorunun geleceğini sezmiş olmama rağmen, göğsümün sıkıştığını hissettim. Sanki birisi kalbimi avucunda sıkarak nefes almamı engelliyordu. "Babam hasta," dedim. Bu basit ve aleni itirafı yaparken sesimin titremesinden ve gözlerimde yaşların belirmesinden nefret etmiştim. Hatta belki o gözyaşları bunu ilk öğrendiğimiz andan beri oradaydı.

Lucy bana baktı ve hastalığının ne olduğunu sormadığı için kendimi çok minnettar hissettim. Her nasılsa, bunu sormaması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. "Kanser," dedim, bu kelimeyi ilk kez ağzıma alarak. Yüksek sesle yutkundum ve kendimi devam etmeye zorlayarak birkaç ay öncesine kadar adını bile duymamış olduğum, fakat şimdi her şeyden çok nefret ettiğim şeyi söyledim. "Pankreas kanseri."

"Çok üzüldüm," dedi Lucy; sesindeki içtenliği hissettim. "Peki, baban..." diye söze girdi ve bakışlarını kaçırınca ne

diyeceğini bilemediğini anladım. “Yani, baban...” Tekrar bana bakarak derin bir nefes aldı. “İyileşecek mi?”

Yüzümün buruştuğunu ve çenemin titremeye başladığını hissettim. Başımı iki yana sallarken gözlerime yaşlar doldu. “Hayır,” diye fısıldadım boğuk bir sesle ve Lucy’nin nefesini tuttuğunu duydum. İskeleye doğru yürümeye devam ederken dikkatimi ay ışığının altındaki göle vermeye çalıştım. Gözlerimi kırpmamaya uğraşarak başımı hafifçe geri attım. Gözümü kırparsam, kendimi bırakacağımı biliyordum. Ağlamaya başlarsam, çok uzun bir süre boyunca susamayabilirdim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Lucy. “Aman Tanrım, Taylor, çok üzüldüm. Bu çok...” Sesi azalarak yok oldu. Sanki hiçbir kelimenin bu durumu tarif edemeyeceğinin farkındaydı.

Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yürümeye devam ettik ve Lucy’nin parmaklarının parmaklarıma değdiğini hissettim. Sıkıca elimi tuttuğunu fark edince, bir damla gözyaşı yanağıma doğru akmaya başladı. Çenemse kontrolsüzce titriyordu. Bakışlarımı göle çevirirken gidebileceğim, kaçabileceğim hiçbir yer kalmadığını fark ettim. Orada kalıp o korkunç gerçeğe yüzleşmek zorundaydım. Gözyaşlarım ardı ardına yanaklarımdan inerken ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Bu yorgunluğun saatin geç olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu üstelik. Bu gerçekten kaçmaya çalışmaktan, kimseyle konuşamamaktan, hayatım daha kötü olamazken her şey yolundaymış gibi davranmaktan ötürü çok yorgun düşmüştüm. Elimi geri çekmeye yeltendim ama Lucy iskelenin sonuna varıncaya kadar elimi avucunda sıkıca tuttu. Belki fiziksel olarak yanımda olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini hissettirdiği için, nihayet ağlayabilecekmişim gibi hissediyordum.

Kendimi biraz topladığımda Lucy kanosunu alıp iskelede sürükledi. Küreğini çıkardı ve kanoyu iskelenin kenarına yerleştirdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim, elimi yüzümde gezdirerek. "Yine de sağ ol."

Lucy bu fırsattan istifade edip konuyu kapatmaya yeltenmedi ve bana ısrarlı gözlerle baktı. "Yapabileceğim bir şey olursa söylersin, değil mi?" diye sordu. Onu başımla onayladım fakat "Söz mü?" diye bastırdı.

"Söz," dedim. Lucy kanosunu suya indirip içine yerleştirdi ve ona küreğiyle fenerini uzattım.

"Hey," dedi, ay ışığının altında hafif hafif yalpalayan kanonun içinden bana bakarak. "Eskiden kullandığımız şifreleri hatırlıyor musun?"

Gölün iki yakasından birbirimize kendi bulduğumuz yöntemlerle gönderdiğimiz onca mesajı düşünürken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sanırım," dedim.

"Güzel," dedi Lucy, küreğiyle destek alıp kanoyu iskeleden iterken. Sert ve becerikli hareketlerle küreğini kullanarak açılırken, fenerinin ışığı kanoyla beraber yalpalıyordu. "Bir dakika daha bekle, olur mu?"

"Olur," diye seslendim. Lucy küreğini bana doğru salladı ve iskeleye oturup onun uzaklaşmasını seyrettim. Gözlerim ara sıra Henry ile iskeleye kazıdığımız baş harflerimize takılıyordu. Tekrar göle baktığımda Lucy'nin gözden kaybolduğunu fark ettim. Herhalde evine varmış olacaktı. Tam aklımdan bunlar geçerken, gölün karşısından bir fener ışığının parladığını gördüm. Önce bir, sonra üç kez yanıp söndü. Sonra iki, daha sonra da üç kez.

Bir an düşündükten sonra gelen mesajı çözmeyi başardım ve gülümsemekten kendimi alamadım.

İyi geceler, Taylor. Yarın görüşürüz.

23. Bölüm

Beş Yaz Önce

“Taylor?” Şezlongumda doğrularak koyu renkli güneş gözlüklerimi indirdim. Lucy üzerinde daha önce hiç görmediğim bir mayoyla karşımdaydı. Yüzünde hem mutlu, hem sinirli bir ifade vardı.

“Hey, Luce,” diyerek ayağa kalktım. Birbirimize sarıldık. Onu görmenin heyecanı, ona Henry konusunda anlattığım yarım yamalak gerçeklerle ve ondan sakladığım sırlarla baltalanmıştı. Zamanımın büyük bölümünü zaten Henry’yle geçiriyordum. Hatta bir gün önce iskeleye baş harflerimizi kazımiştık. Bir yandan bunun yaşadığım en romantik şey olduğunu düşünüyor, diğer yandan da Lucy’nin bizi göreceği endişesiyle gölün karşı yakasına bakıp duruyordum. Lucy her gün arayıp duruyordu ve Warren’a her seferinde benim için bir bahane bulup, bu tavrıma dair hiç soru sormaması karşılığında bir ay boyunca tatlımı vermeyi vadetmiştim. Çünkü Henry’yle aramda olup bitenleri anlatmadan Lucy’yle konuşamayacağımı biliyordum. O durumda da Henry’yle Lucy hakkında hiç konuşmadığımı açıklamam gerekiyordu. Oysaki Lucy bunu benden isteyeli neredeyse bir ay olmuştu.

Annem, babamın çalışmak için sessizliğe ihtiyacını söyleyerek beni evden kışkıklamıştı. Göle gitmek istemediğim için annemin eski güneş gözlüğüyle havuza inmiştim. En kıyıda köşede kalmış şezlonglardan birine yerleşerek gözden uzakta oturmayı umut etmiştim.

"Seni her yerde arayıp durdum!" dedi Lucy, bana tekrar sarılarak. O an içim sızlayarak onu ne kadar özlediğimi ve Henry'yle ilgili her şeyi anlatmak istediğim tek kişinin o olduğunu fark ettim. Hatta ilk öpüşmem bile ona bahsedemediğim için gözümde eksik kalmıştı. "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi elime yapışıp beni büfeye doğru çeğiştirirken.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum onun beni peşinden sürüklemesine izin verirken.

"Abur cubur almaya," dedi Lucy bana sırtarak. Cebinden on dolarlık bir banknot çıkarıp bana doğru salladı. "Sanırım annem de babam da vicdan yapıyorlar. İkisi de bana harçlık veriyor. Yani ben ısmarlıyorum."

Lucy sırada beklediğimiz bir dakika içinde anlattı da anlattı. Vişneli kola ve paylaşmak üzere bir tane donmuş Snickers aldık. Parayı ödeyip ahşap masalardan birine doğru yürürken Lucy benim pek konuşmadığımı fark etti. "Sende ne var ne yok?" diye sordu nihayet bir nefes alarak.

Kola kutumu bırakıp parmaklarımı üzerinde oluşmaya başlayan damlacıkların üzerinde gezdirdim. "Aslına bakarsan," dedim biraz tereddüt ederek. "Sana anlatmam gereken bir şey var."

Lucy gülümseyerek bana doğru eğildi ama sonra arkamda bir yere baktı ve yüzündeki gülümseme dondu. Yüzündeki rahat ifade yerini bir anda gerginliğe bırakmıştı.

“Aman Tanrım,” diye bir nefes koyuverdi oturduğu yerde doğrularak. Yanakları hafifçe kızarmıştı. “O geldi. İyi görünüyor muyum?”

Dönüp arkama baktığımda Henry’nin suratında bir gülümsemeyle bana doğru geldiğini gördüm ve midemin kassıldığını hissettim. Ben daha ağzımı açmadan – gerçi ne diyebileceğimi de bilmiyordum; çünkü resmen donup kalmıştım – Henry yanımıza gelmişti.

“Hey,” dedi Lucy, daha önce hiç duymadığım tiz bir sesle kıkırdayarak. Perçemlerini düzelterip saçlarını kulaklarının arkasına itti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. “Nasıl gidiyor, Henry?”

“İyi,” dedi Henry bana şöyle bir bakıp gülümseyerek. “Ne zaman geri döndün?” Onun elime uzanmaya yeltenmediğini fark ettiğimde bir anda iki elimi de vişneli kola kutusuna yasladım.

“Ah, bir hafta kadar oldu,” dedi Lucy. Sesi hâlâ tizdi ve kıkırdayıp duruyordu. “Beni mi özledin yoksa?”

“Ne?” diye sordu Henry şaşkınlıkla. Sonra bana yaklaşarak, “Galiba,” diye yanıt verdi.

“Taylor,” dedi Lucy bana dönerek. Gülümsemesi parlak fakat imalıydı. Başıyla büfeyi göstererek, “Neden bize peçete falan getirmiyorsun?”

Beni başından atmaya çalışıyordu. Henry’yle – üstelik az önce elimi tutmaya yeltenen benim Henry’mle – konuşabilmek için beni başından atmaya çalışıyordu! Bir an için gözlerimi yumarak keşke bütün bunlar artık bitse diye düşündüm. Gerçi bu yaşadıklarımız tamamen benim suçumdu.

“Taylor?” diye sordu Lucy bu kez daha keskin bir sesle.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Henry bana yaklaşp ben daha ona engel olmaya fırsat bulamadan elimi tutarak. “Lucy tuhaf davranıyor,” diye fısıldadı kulağıma.

Lucy ikimize bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti. “Taylor, ne oluyor?” diye sordu.

Henry ne olup bittiğini anlayamadan bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. “Taylor sana söylemedi mi?” diye sordu mutlu bir gülümsemeyle. Elim sımsıkı tutarak parmakları birbirine kenetlenmiş ellerimizi ileri doğru uzattı. Olduğum yere mihlanmış gibi öylece dikildim. Ne konuşabiliyor, ne de bakışlarımı Lucy’nin yüzündeki ifadeden kaçırabiliyordum.

“Bana hiçbir şey söylemedi,” dedi Lucy. Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum.

“Ah,” dedi Henry, gülümsemesi solarken. Bana bakarak kaşlarını hafifçe çattı. “Taylor?”

Boğazımı temizlemeye çalıştım ama ağzımı açtığımda kelimeler gırtlığıma yapışmış gibiydi. “Dinle,” dedim tereddüt ederek. “Lucy, ben...”

Lucy gözlerini kısarak bana baktıktan sonra Henry’ye döndü. “Taylor’ın senin hakkında bana söylediği tek şey, senden hoşlanmadığı oldu. Senin tek istediğinin sürekli ormana gitmek olduğunu, mankafanın teki olduğunu söyledi.” Yüzünde sert bir ifadeyle bana baktı. “Öyle değil mi, Taylor?”

Henry’nin yüzü düştü ve hiç görmediğim denli üzgün – ve şaşkın – bir ifadeyle, “Taylor?” diye sordu. Bir anda elimi bırakmıştı. “Lucy ne demek istiyor?”

Bakışlarımı ikisinin arasında gezdirirken onları ne kadar incitmiş olduğumu fark ettim. Yaşananları düzeltmenin bir çaresini göremiyordum. Hatta buna yeltenmem bile

nafileydi. Bir karar verdiğimin bile farkına varamadan masadan uzaklaştım. Ama artık çok geçti; kararıma uymak zorundaydım. Dönüp benim için çok değerli olan, ama aynı anda incitmeyi başardığım iki insanı da arkamda bırakarak girişe doğru koşturdum.

Bütün eşyalarım havuz başında kalmıştı ama umurumda değildi. Kendimi otomatik pilota almış gibi eve doğru pedal çeviriyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama bir an evvel eve gitmek istiyordum. Oraya vardığımda bir çıkartma bulabilirdim belki.

Bisikletimi çakıllı garaj yoluna fırlatıp eve doğru koşturdum. Tam kapıyı açmıştım ki, elinde bavuluyla evden çıkmakta olan babama çarpmaktan son anda kurtuldum.

"Taylor?" diye sordu babam, bana bakarken. "İyi misin?"

"Gidiyor musun?" diye sordum, babamın elindeki bavulu fark ederek. Babam genellikle sadece hafta sonları yazlıkta kalırdı ama bu sefer bütün haftayı bizimle geçirmeyi planlamıştı. Aylardan ağustos olduğu için büroda işler biraz olsun sakinleşiyordu. "Hemen mi?" Kendi sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Maalesef," dedi babam, suratını ekşiterek. "İşler iyice çığırından çıktı, büroda olmam gerek. Üzgünüm, evlat."

Onu başımla onayladım ama kafam bir anda aklımdan bile geçmemesi gereken olasılıklara kaymaya başlamıştı. Bu fikir kafama bir kez girince, başka bir şey düşünemez oldum. Derin bir nefes alarak, "Ben de seninle dönsem olur mu?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu babam. Bavulunu yere koyarak kaşlarını çatı. "Connecticut'a dönmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedim sesimin ifadesiz çıkması için uğraşarak. Lucy'nin suratının hali gözümün önünden gelip geçti ama onu düşünmek istemediğim için bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya uğraştım. Henry'yi ve şu an kim bilir kendisini nasıl hissettiğini düşünmek istemediğim de kesindi. Onun yerine babama gülümsedim ve neredeyse kendimi bile inandıracak kadar özgüvenli bir sesle, "Evet. Buradan sıkılmaya başladım zaten. Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordum.

On dakika sonra tüm kıyafetlerimi bir bavula tıktır-
mış halde garaj yolunda yürüyorduk. Pelüş penguene uzun
uzun bakmış, onu yanımda götürmek istemiştım. Karna-
valdan sonraki sabah uyandığımda hissettiğim duygular-
dan vazgeçmek istemiyordum. Ama bunun yerine pengu-
eni yatağımda bırakmıştım; çünkü Connecticut'ta her gün
onu görmeye katlanamayacağımı biliyordum.

Garaj yolunun sonuna varmıştık ki "Şu, senin arkada-
şın Henry değil mi?" diye sordu.

Telaşla başımı kaldırdığımda Henry'nin saçları karma-
karışık olmuş bir halde nefes nefese bisiklet sürdüğünü gör-
düm. Bizim eve doğru ilerliyordu. "Yok," dedim, Henry'nin
yaklaşmakta olduğu yönden bakışlarımı kaçırarak babama
dönerken. "Artık gidelim."

"Emin misin?" diye sordu babam. "Konuşmak istersen
biraz bekleyebilirim."

"İstemiyorum," dedim elimden geldiğince katı bir sesle.
"Cidden, artık gidelim."

"Pekâlâ," dedi babam, madem sen öyle diyorsun, der-
cesine bir ses tonuyla. Caddeye doğru döndü ve Henry'nin

İKİNCİ ŞANS

yanından geçip gittik. Onunla bir an göz göze geldik. Ne kadar mutsuz ve şaşkın olduğunu gördüm ama başımı çevirip ileriye bakarak hiçbir şey görmemiş gibi davrandım.

Güzel Bir Arkadaşlığın Başlangıcı

24. Bölüm

“Mal.” Kartlarımı tezgâha açtım.
“Mal,” dedi Lucy hemen arkamdan ve Elliot elinde kalan kartların üzerinden bize bakarak içini çekti.

“Cidden mi?” diye sordu Elliot, Lucy kartlarıyla onu yelpazelerken.

“Bak da ağla,” dedi Lucy zafer kazanmış bir tavırla.

“Bence oyunun adında bir sorun var,” diye homurdandı Elliot kartları toparlayıp tekrar karıştırmaya girişirken. “Bir türlü alışamadım.”

Aslında “Götlek” oynuyorduk ama Elliot bir anne yanında çocuklarıyla büfeye doğru gelirken bu kelimeyi biraz fazla yüksek sesle bağırınca, bazı önlemler almanın daha akıllıca olacağını düşünmüştük. Lucy tezgâhın üzerine bağdaş kurup oturmuştu, ben yüksek bir bar taburesi çekmiştim, Elliot ise strateji düşünürken volta atabilmek için ayakta oynuyordu. “Bir el daha oynayalım mı?” diye sordu. Başta ortaya koymuş olduğumuz bahsi unutaçağımızı umut ettiği ortadaydı.

“Asla olmaz,” dedi Lucy gülerek. “Sıradaki üç müşteriye sen bakıyorsun.” Tezgâhtan atlayıp yan kapıyı açtı ve benim geçmemi bekledi.

“Ama ya müşteriler karmaşık bir şeyler isterse? Ya da izgara yapmam gerekirse?” diye sordu Elliot. “O zaman ne olacak?”

“Bize seslenirsin, olur biter,” dedim, Lucy’nin yanına giderek. “Hemen dışarıda olacağız.”

Elliot başını iki yana sallayıp söylenerek kartları karıştırmaya devam etti. Lucy güneşin altına çıkarken ben de peşinden gittim ve kapı arkamdan kapandı. Elliot bir şey söylememiş olmasına karşın, Lucy ile tekrar arkadaş olmamızdan hoşlanmadığını seziyordum. Ortamın sürekli gergin olmasından memnun değildi elbette – önceden ikimizle birlikte çalışmanın birbirinden nefret eden ama sürekli iletişimde kalmaları gereken ana karakterlerin bulunduğu berbat bir dizide sıkışıp kalmak gibi olduğunu, o yüzden barışmamıza sevindiğini söylemişti. Ama sonraki günlerde, Lucy ile arkadaşlığımızın tazelenmesinin, ikimizin de onunla pek vakit geçirmeyeceği anlamına geldiği belli olmuştu.

Bizim için de çok kolay bir geçiş süreci değildi bu. Her şeyden önce, ikimizin de çok şey yaşamış olduğu beş yıllık bir boşluğu doldurmaya çalışıyorduk. Arayı kapatmak eğlenceli olsa da, ara sıra birbirimiz hakkında bildiğimiz şeylerde ne kadar çok eksik olduğu su yüzüne çıkıyordu. Mesela Lucy, Susannah diye birinden bahsederken, onun üvey annesi olduğunu anlamamıştım. Ayrıca zaman zaman Elliot’ın hemen anlayacağı bir imada bulunuyor veya bir laf ediyordu. Ama ben bunların çok uzağında kalıyordum. Aynı anda hem yeni bir arkadaş edinmek, hem de eski bir arkadaşı daha iyi tanımak gibi tuhaf bir durumdu bu. Ama bize pijama partisine geldiği akşamdan bu yana bir şeyler değişmişti. Geçmişe bir sünger çekmiş, arkadaşlığımızı bitirmemizin sebeplerini geride bırakmıştık.

Lucy'nin ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu ve birlikte ne kadar çok eğlendiğimizi hatırlamıştım. Lucy'nin yanındayken sürekli heyecanlı bir şeylerin olup bittiği aklımdan çıkmıştı anlaşılan. Her nasılsa abur cubur almak için PocoMart'a gitmeyi bile bir serüvene çevirebiliyordu. Bunun yanı sıra hiç konu sıkıntısı çekmeden saatlerce dedikodu yapıp sohbet edebiliyorduk.

İkimizin de piknik masaları olan çimenlikli alanı sevdiğimizi fark etmiştik. Oraya hem güneş vuruyordu, hem de geniş gölgeler vardı. Ayrıca göle bakıyordu. Ama en önemlisi, otoparkı da çok iyi bir açıdan görmesiydi. Yani Fred büfeye uğrayacak olursa, kamyonunu anında görebilirdik. Balıklar o gün oltaya takılmamışsa çıkıp geliyordu. Yani çoktan keyifsiz bir ruh haline bürünmüş olacağı için, elemanlarını mesai saatinde güneşlenirken görmekten memnun olmayacağı kesindi.

Birlikte en sevdiğimiz yere doğru yürüdük. Elliot'ın sıradaki üç müşteriyle ilgilenecek olması, akşamüzeri işler fazla yoğun olmadığından büfeye dönene dek belki yarım saat vaktimiz olduğu anlamına geliyordu. Lucy aslında mutfaktayken giymemesi gereken parmak arası terliklerini çıkardı ve çimenlere bağdaş kurup oturdu. Ben de onun peşi sıra oturarak dirseklerimin üzerine uzandım ve yüzümü güneşe çevirdim.

"Ee," dedi Lucy, dönüp bana bakarak. "Hayat nasıl gidiyor?" Bütün gün bir arada çalıştığımız için, bunu sohbet olsun diye sormadığının farkındaydım. Babamın sağlık durumunu öğrenmek istiyor ama bunu örtük bir şekilde ifade ediyordu. Keza ısrarcı davranmamaya özen göstererek bu sorusunu arada bir tekrarlıyordu. Babamın hastalığını bilen başka birisinin olmasının içimi ne kadar rahatlatığını daha önce fark etmemiştim. Soruyu geçiştirebilmek

ve konuşmak istersem beni dinleyeceğini bilmek de çok güzeldi. O ana kadar böyle bir isteğim olmamıştı ama sonuçta elimde böyle bir imkân vardı. Aslında diğer insanların aksine onun yanında her şey yolundaymış gibi rol yapmak zorunda olmamak beni mutlu ediyordu.

“Neredeyse aynı,” dedim, gözlerimi kısarak göle bakarken. İşin gerçeği de buydu. Babamın sağlık durumu hemen hemen aynıydı. Elindeki dava ve Warren’ın çabalarına karşın gizemini koruyan şu proje üzerinde çalışıyordu. Kargoyla gelen siparişler biraz olsun azalmıştı ama hâlâ mümkün olduğunca çok kitap okuyor ve film seyrediyordu. Muhtemelen bunun neticesi olarak, her gün öğleden sonra kestirmeye başlamıştı. Ayrıca o Belçika çikolatalarına rağmen oldukça zayıfladığı da gözden kaçacak gibi değildi. İki kez daha beraber dışarıda kahvaltı etmiştik ama her seferinde siparişinden biraz daha az yemişti. Annem akşam yemeklerinde ona bizim yediklerimizin iki katı büyüklüğünde porsiyonlar servis ederek bunu dengelemeye çalışıyor ve yemek boyunca onu atmaca gibi takip ediyordu. Babamın bu kötü hali yüzünden kendisi doğru düzgün bir şey yemez olmuştu. İki gün önce akşam yemeğindeyken babam yemeğini sadece eşelemekle yetinmişti; çünkü aldığı her lokmada yüzünü buruşturuyordu.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp bacaklarımı uzatırken, Lucy’nin konuyu değiştirmek istediğimi anlayacağını umdum. “Kevin’le işler nasıl peki?”

“Kyle,” diye düzeltti Lucy. “Kevin geçen haftakiydi.” Kaşlarını oynatması karşısında başımı iki yana sallayarak güldüm. Stephen’la ayrılmalarından bu yana Lucy kendisini Phoenix Gölü’nün tüm kayda değer – ve o kadar da değer – erkekleriyle görüşmeye adanmış gibiydi. Elliot’ın açık kendisine yazdığından ve sırf bu yüzden müşterilerin

siparişlerini karıştırdığından haberi yok gibiydi. Ona zaten tanıdığı ve arkadaşı olduğu birisinin kendisiyle ilgileniyor olabileceğini çılatmaya çalıştığımda, Warren'ı ona ayarlamaya çalıştığımı zannetmişti ve bu, aramıza kısa süreli de olsa bir huzursuzluk girmesine sebep olmuştu.

"Ama Kevin'ı sen alabilirsin!" dedi Lucy, yüzü aydınlanarak. "O zaman çifte buluşma yaparız. Harika olur."

"Luce," dedim başımı iki yana sallayarak. Lucy içini çekti. Bu çıkma olaylarına tam gaz daldığından beri, sürekli beni de kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama tüm davetlerini reddetmiştim ve bunun sebebinin de gayet farkındaydım.

"Henry yüzünden mi?" diye sordu Lucy gözlerini bana dikerek.

"Yok canım," dedim ama sözlerimin doğru olmadığını belli edecek denli hızlı cevap vermiştim. Değildi de zaten. İskelede vakit geçirmemizden bu yana onunla konuşmamıştım ama ne zaman bir şeyler almak için Borrowed Thyme'a gitsem, Henry tezgâhın arkasında olmadığı için hayal kırıklığına uğruyordum. Onu birkaç kez uzaktan, gölde kürek çekerken görmüştüm, hepsi oydu.

"Bu konuda bir şeyler yapman gerek," dedi Lucy sırtüstü uzanıp gözlerini kapatarak. "Ya tekrar arkadaş olun ya da ona gerçek hislerini söyleyip kurtul." Daha ben cevap veremeden Lucy'nin telefonu mesaj sesiyle bipledi. Lucy hemen doğrularak sırtıttı. "Kesin Kyle'dır," dedi, çocuğun ismini uzatarak. Ama mesajı okurken yüzü düştü. "Elliot'mış," dedi, telefonu çimenliğe bırakarak. "Büfeye dönmeni istiyor." Artık sosyal hayatım biraz daha gelişmiş olduğu için telefonumu yanımda taşımaya başlamıştım ama Elliot bana söyleyecek bir şeyi olsa dahi Lucy'yi arıyordu.

“Pekâlâ,” diye iç çektim. Ayağa kalkarak parmak arası terliklerimi ayaklarıma geçirdim. Aslında Lucy’nin söylediklerini düşünecek vaktim olacağı için memnun olmuştum. Henry’ye çıkma teklif edecek halim yoktu. Ne de olsa sinir bozucu derecede kusursuz saçları olan bir sevgilisi vardı ama belki yeniden arkadaş olabilirdik. Kaybedecek neyim vardı ki?

“Seni kafalayıp oyalamasına izin verme,” diye seslendi Lucy, ben büfeye doğru yürürken. “Şu Kyle meselesini konuşmamız lazım.”

Görevli girişine yönelirken onu başımla onayladım. Elliot’ın gerçekten yardımına ihtiyacı olabileceğini seziyordum; çünkü sırf yanında duracak birini isteseydi, herhalde Lucy’yi çağırırdı. “Ne oldu?” diye sordum yan kapıdan içeri girerken. Gözlerimin parlak gün ışığının ardından karanlığa alışması için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Elliot başını ön camekâna doğru eğdi. “Özellikle seni çağırdılar,” dedi. Camekânın önünde Gelseyle ile Nora’yı gördüm. Kız kardeşim gülümserken, Nora’nın yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

“Hey,” dedim, tezgâhın önüne yaklaşarak. “Ne oldu?”

“Nerelerdeydin?” diye sordu Nora, kollarını göğsünde kavuşturarak. Son zamanlarda eskisi gibi surat asmıyorsa da, çevresine gülücükler saçtığı da pek söylenemezdi.

“Mola vermiştim,” dedim, neden kendimi on iki yaşında bir kıza açıklama yapmak zorunda hissettiğimi merak ederek. “Bir şey mi istiyorsunuz?”

“Sprite,” dediler aynı anda. “Ayrıca barbekü soslu cips,” diye siparişe devam etti Gelseyle. “Bir de buzlu M&Ms.”

Nora uzanıp karanlık büfenin içini görmeye çalıştı. “Lucy de burada mı?”

“Çimenlikte,” dedim, onu işaret ederek. Pijama partisinden sonraki gün Gelsey ile Nora plaja gelmişlerdi ve Lucy onlara nasıl parende atılacağını öğretince kızların ona olan hayranlıkları iyice artmıştı.

Elliot içecekleri doldurup kızların istedikleri abur cuburları raftan alırken ben de siparişleri kasaya girdim. Gelsey’e para üstünü uzattım ve kardeşim bir an düşümdükten sonra bahşiş kavanozuna cömertçe tek bir çeyreklik bıraktı.

“Teşekkürler,” dedim. Nora içeceğinden bir yudum aldı ve Gelsey cips torbasını açtı. Gelgelelim ikisinin de gitmeye niyeti yok gibiydi. “İstediğiniz başka bir şey mi var?” diye sordum. Sürekli yoğun olmuyorduk ama Fred insanların büfenin önünde atıştırmasından pek hoşlanmıyordu. Dedğine bakılırsa, insanlar sıra bekleyeceklerini düşünerek büfeye gelmekten vazgeçiyorlardı.

“Hı hı,” dedi Gelsey ağzına cips tıktırırken. Cips torbasını Nora’ya uzattı ve kız dudak bükerek dikkatle bir cips seçti. “İşin bitince köpeği kuaförden alman gerekiyormuş.”

“Yok artık,” diye iç çektim. “Yine mi?”

Gelsey ile Nora aynı anda kafalarını salladılar. “Yine,” diye onayladı Nora. “Ağabeyinin bir derdi var.”

Geçen hafta annem Murphy’nin bu denli kısa zamanda bu kadar çok lastik oyuncağı olduğunu fark etmenin verdiği şaşkınlıkla köpek için ıvır zıvır almayı hepimize (ama özellikle bunları alan tek kişi o olduğu için Warren’a) yasaklamıştı. O yüzden Warren, Doggone It’e gidip stajyer veteriner Wendy’yi görmek ve belki de bir merhabadan daha öte bir şeyler söyleyebilme cesaretini toplamak için gittikçe daha da çaresiz bir hal alan bahaneler bulur olmuştum. Köpeğin üzerine bir şeyler döktüğünde, bunu

kazayla yaptığını zannetmiştik. Warren tam domates suyu içerken köpeğin aniden mutfığa daldığını iddia etmişti. Köpeği tüylerini kestirmeye götürmüştü ve iki gün sonra Warren bu kez hayvancağızın üzerine üzüm suyu dökmeyi başarana kadar, kimse hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Murphy tekrar kendisini kuaförde bulmuştu ve bir sonraki sefer Warren'ı elinde ketçap şişesiyle köpeğin peşinde koştururken görünce (çünkü hiç de aptal olmayan köpek, artık ağabeyimi gördüğü anda topuklamaya başlamıştı) nihayet ona bu konuyu açmıştım.

"Hayvancağıza eziyet etmeyi bırak artık," demiştim, ketçap şişesini zorla elinden alıp buzdolabına koyarken. "Bu gidişle derisinde döküntü olacak. Köpeklerin bu kadar sık yıkanmasının doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Sana ailesine geri dönmek için beş bin kilometre yol yapan köpeği anlatmamı ister misin?" diye sormuştu Warren, köpeği ketçaba bulamaya uğraştığını kabullenmek yerine konuyu değiştirmeyi yeğleyerek.

"Hayır," demiştim hiç düşünmeden. "Peki sen, kızın tekine çıkma teklif edemediği için köpeğine travma yaşatan çocuğu anlatmamı ister misin?"

Warren kıpkırmızı kesilmişti. "Ne demek istediğini anlamadım," diye kekelemişti kollarını göğsünde kavuşturup tekrar çözerek.

"Kıza çıkma teklif etsene," demiştim, masanın altına bakmak için eğilerek. Murphy oraya saklanmış, hafifçe titriyordu. Ama gelenin Warren olmadığını ve üzerine herhangi bir sıvı dökülmeyeceğini görünce biraz rahatlamıştı. Ona gelmesini işaret etmiştim ama hayvan, benim kimin tarafında olduğuma emin olamayarak dışarı

çıkmayı reddetmişti. Doğrulduğumda ağabeyimin kendisine hiç uymayan bir şekilde kafası karışmış bir hali olduğunu görmüştüm.

“Peki, şey,” demişti, boğazını temizleyerek. Sonra anlamsızca buzdolabının kapısını açıp kapatmıştı. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Ona çıkma teklif etmeyi mi?” diye sormuştum. “Klasik şeyler işte. Git ve –” Ağabeyimin suratındaki ifadeyi görünce lafımı yarıda kesmiştim. Anlaşılan klasik şeylerin neler olduğunu pek bilmiyordu. “Git ve bir sohbet konusu aç. Sonra lafı buluşmaya getirmeye çalış.”

“Hı hı,” demişti ağabeyim, bakışlarını mutfakta gezdirirken elini her daim telefonun yanında duran not defterine yaslayarak. Not almamak için kendisini zor tuttuğunu hissediyordum. “Peki bir örnek vermeni istesem?”

Daha önce hiç kimseye çıkma teklif etmemiştim ama erkekleri bu konuda cesaretlendirdiğimi söyleyebilirdim. “Mesela onu yemeğe çıkarmak istiyorsan, harika bir pizza restoranı bildiğini falan söyle. Şansın yaver gider de kız pizza sevdiğini söylerse, beraber oraya gidip pizza yemeyi teklif et.”

“Olur,” demişti Warren, beni başıyla onaylayarak. Bir an için duraksadıktan sonra, “Peki ya pizza sevmiyorsa?” diye sormuştu.

Derin bir nefes koyuvermiştim. Ağabeyimin dâhi sayılacak bir IQ seviyesine sahip olduğunu bilmeseydim, bu konuşma yüzünden zekasından şüphe ederdim. “Canım, bunları sadece örnek olarak söyledim. Sen ne istiyorsan onu söyle. Sinema, minyatür golf ya da aklına ne gelirse işte.”

“Tamamdır,” demişti Warren, dalgın bir tavırla. “Anladım.” Mutfaktan dışarı yönelmiş, ancak son anda durup bana utangaç bir gülümsemeyle bakmıştı. “Teşekkürler, Taylor.”

“Rica ederim,” demiş ve bir süre köpeği masanın altından çıkarmaya uğraşmıştım. Hayvancağız bunu izleyen birkaç gün boyunca rahat etmişti, o yüzden Warren’ın tavsiyeme uyduğunu ya da bu stratejiden tamamen vazgeçtiğini varsaymıştım. Ama anlaşılan Murphy bir kez daha ağabeyimin saçma sapan flört etme yöntemlerine katlanmak zorunda kalmıştı.

Buzlu M&Ms paketini aralarında dolaştıran Gelseyle Nora’ya baktım. “Bu kez ne döktü?” diye sordum.

“Şurup,” dedi Gelseyle. “Annem bu sefer gerçekten çok kızdı.”

“Tahmin ediyorum,” dedim, hayvanın nasıl yapış yapış bir hale gelmiş olacağını düşünerek.

“O yüzden Warren’ın gidip Murphy’yi almasına izin vermiyor. Senin gitmeni istiyor. Akşam yemeği için de mısır alacakmışsın.”

“Tamamdır,” dedim saate bir göz atarak. Mesaimin bitmesine yarım saat kalmış olduğunu görmenin verdiği keyifle gerindim.

“Köpeğinizin nesi var?” diye sordu Elliot, sohbete dâhil olmaya karar vererek.

Nora kaşlarını çatı. “Sen de kimsin?”

“Elliot,” diye kendini tanıttı Elliot, yakasındaki isim etiketini göstererek. “Taylor’ın patronu.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç de değil.”

"Her türlü senin üstünüm ama," diye ısrar etti Elliot, istifini hiç bozmadan.

"Başka bir şey var mıydı?" diye kızlara döndüm.

"Yok," dedi Gelsey. Buzlu M&Ms paketini bana uzattı ve avucuma üç tane bonbon aldım. Skittles'ın aksine, M&Ms'lerin ne renk olduğunu umursamıyordum. "Sonra görüşürüz!"

"Görüşürüz," diye seslendim Nora ile ikisi uzaklaşıırken. Çoktan kafa kafaya vermiş, sohbetে dalmışlardı bile.

"Kız kardeşin mi?" diye sordu Elliot, kendisini yukarı iterek tezgâha otururken.

Onu başımla onayladım. "Ve yan komşumuz. Şu sıralar birbirlerinden hiç ayrılmıyorlar." O sırada mesaj geldiğini duydum ve telefonumu cebimden çıkardım. Mesaj Lucy'dendi. Ne var ki, beklediğim üzere artık sohbetimize devam etmek için geri dönmemi söyleyen bir mesaj yerine, tek bir kelime yazıyordu: *FRED!!!*

"Fred gelmiş," diye tısladım Elliot'a, sanki Fred beni duyabilecekmiş gibi. Elliot tezgâhtan yere atladı ve ben de temizliyormuş gibi davranabileceğim bir şeyler arandım. O sırada yan kapı açıldı ve Fred elinde misina kutusu ve devasa bir karton koliyle içeri girdi. Güneşten yanmış ve somurtkan bir hali vardı. Karton koliyi yere bıraktı.

"Hey, Fred," dedi Elliot, her zamankinden daha neşeli bir ses tonuyla. "Balık tutma işi nasıl gitti?"

Fred başını iki yana salladı. "Hiç iyi değil. Günlerdir oltaya tek bir balık bile takılmadı. Ciddiyim, kesin hafıza falan geliştirdi bunlar," dedi şapkasını çıkararak. Sonra etrafına bakınarak kaşlarını çatı. "Lucy nerede?"

"Buradayım," dedi Lucy, kapıyı açarak. "Envanter tutuyordum da." Yüzünde tam bir 'sorumluluk sahibi eleman' ifadesi vardı ve büfeye doğru yürürken benimle göz teması kurmaktan kaçınmıştı.

"Tabii," dedi Fred, bunu yutmadığını belli eden bir sesle. Ayaklarının dibindeki kutuyu işaret etti. "Film gecesini için posterleri aldım. Üçünüz üstünüze düşeni yerine getirip çarşıdaki dükkânlardan posterleri asmalarını rica edin. Anlaştık mı?"

"Tamamdır," dedim. Elliot da başparmaklarını kaldırarak Fred'i onayladı.

"Cuma için her şey hazır mı peki?" diye sordu Fred, bu kez doğrudan bana dönerek.

"Kesinlikle!" dedim, film gecesini konusunda olduğumdan çok daha özgüvenli görünmeye çalışarak. Bu kez organize etmem gereken çok daha fazla şey vardı. Filmi seçmek, ekranı ve projektörü kiralamak ve poster siparişi vermek benim görevimdi. Her şeyin sorunsuzca hallolduğuna emindim – tabii film takdimi hariç. Buna pek fazla kafa yormamaya çalışıyordum. Geçen seferki gibi gergin olursam, Elliot ya da Lucy'nin devreye girip konuşmayı benim yerime yapabileceğini umut ediyordum.

Fred benden onay aldıktan sonra çıkıp gitti ve karton koliyi yırtarak açtı. Posterlerden birini havaya kaldırarak memnuniyetle baktım. Plaja ait film koleksiyonuna baktığımda, film kutusunun yanındaki ismi görmüş ve başka bir film aramama gerek olmadığına karar vermiştim.

"Hangi film?" diye sordu Lucy, omzumun üzerinden eğilerek.

"Kazablanka," dedim, posterde yazım hatası olup olmadığını hızlıca kontrol ederken. Gerçi kontrolü metni Jillian'a vermeden yapsam muhtemelen daha iyi olurdu.

"Hiç izlemedim," dedi Lucy omuz silkerek. Elliot da dudak büktü.

"Ben de izlemedim," dedim. Babamın söylediklerini düşünürken, yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissettim. "Ama beyaz perdede harika olacağını seziyorum."

25. Bölüm

Köpeği kuaförden almak için işten biraz erken çıktım. Hayvancağыз muhtemelen mahallede başıboş dolaşırken daha iyi durumda olduğunu düşünmeye başlamıştı! O zamanlar günleri muhtemelen daha huzurlu geçiyordu. Doggone It!’teki Wendy’den ve Henson’s Produce’dan dükkânlarına asmalarını rica edebileceğimi düşünerek yanıma birkaç poster de almıştım. Ana caddeye varıp bisikletimi kilitleyerek evcil hayvan dükkânına yöneldiğimde, gözüm fırına takıldı. Hiç düşünmeden elimde posterlerle karşıdan karşıya geçtim. Kalbim küt küt atıyordu.

Kapıyı açıp içeri girdim. Tek müşterinin ben olduğumu görünce içim rahatladı. Henry tezgâha doğru eğilmiş, kitap okuyordu. Kapı sesini duyunca başını kaldırdı. “Hey,” dedi yüzünde şaşırmış bir ifadeyle. Fakat kızgın ya da üzgün bir hali yoktu. Bu da gerekli adımı atmak için bana cesaret vermişti.

“Bence arkadaş olmalıyız,” diye bir nefes koyuverdim. Ağzımdan çıkacakları hiç hesaplamamıştım.

“Ah,” dedi Henry, kaşlarını kaldırarak. “Şey...” Lafını nasıl tamamlayacağını bilemediği belliydi; çünkü tek kelime edemedi.

"Ben sadece..." diye lafa girdim, dükkânda yürürken. "İyi olur diye düşündüm. Savaş baltalarını gömsek artık?"

"Elimizde savaş baltasıyla dolaştığımızı bilmiyordum," dedi Henry belli belirsiz bir gülümseyle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim. Tüm içgüdülerim bana dönüp gitmemi, o fırından çıkıp arkama bakmadan yürümeye devam etmemi söylemesine rağmen, kendimi zorlayarak Henry'nin karşısına dikildim. Bu çok da iyi bir fikir sayılmazdı; çünkü ona şu haliyle çok yakın duruyordum – burnundaki çilleri, yanaklarına bulaşmış un izlerini ve gözlerindeki şaşkın bakışları seçebilecek kadar yakın. Başımı çevirdim ve derin bir nefes alarak sözlerimi sürdürdüm. "Yaptığım berbat bir şeydi," dedim. "Hiçbir açıklama yapmadan öylece çekip gitmemden bahsediyorum."

"Taylor," dedi Henry yavaşça. Konuşurken alını kırıştı. "Bunlar da nereden çıktı şimdi?"

Ona Lucy'yle aramızda geçen konuşmayı veya pijama partisi yaptığımız gece farkına vardığım gerçekleri anlatmaya niyetim yoktu. Ama onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Hatta kendime karşı dürüst davranacak olursam, hiçbir zaman da çıkaramamıştım zaten. O ana kadar aşk hayatımda gerçekten önem verdiğim tek kişi o olmuştu. Bunu itiraf edemesem de, bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan bu yana, o benim ilk aşkımdı. "Seni... özledim, hepsi bu," dedim, bunları söylerken irkilmekten kendimi alamayarak. Kulağa çok ezik geliyordu. "Gerçekten arkadaş olmak istiyorum. Sadece arkadaş," diye düzelttim, dondurmacıdaki kızı hatırlayarak. Henry'nin kendisine asıldığını düşünmesini istemiyordum.

“Şey,” dedi Henry, şaşkın ve huzursuz bir tavırla. “Başka bir şey var mıydı?”

“Bir de şunu asabilir misin diye soracaktım,” dedim, poster yığınına tezgâha bırakıp içlerinden bir tanesini ona uzatarak. Gözlerimi yüzünde gezdirerek, ne kadar abuk sabuk konuşmuş olursam olayım, söylediklerim hakkındaki düşüncelerini anlamaya çalıştım.

“İşte onu yapabilirim,” dedi Henry, posteri alıp incelerken. “*Kazablanka*,” dedi düşünceli bir tavırla. “İyi seçim.”

“Ben seçtim,” dedim hemen. Başını posterden kaldırıp şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. “Sevdiğin bir film mi?” diye sordu.

Yüzüme ateş basmaya başladığını hissettim; neyse ki artık bunu saklayacak kadar bronzlaşmıştım. Keşke hiçbir şey demeseydim diye düşündüm. Konuşmamız esnasında ters giden şeylerden oluşan upuzun listeye bu da dâhil olmuştu. “Hayır,” dedim. “Hiç izlemedim. Sadece... hakkında güzel şeyler duydum.”

Henry aradığı cevap oradaymış gibi bakışlarını postere indirdi. “Bilemiyorum, Taylor,” dedi sonunda. “Şu beş sene içerisinde çok şey olup bitti.”

“Farkındayım,” dedim, bir anda o anın utancını tekrar yaşayarak. Sanki hislerimi şu ana dek ertelemiş gibiydim. “Üzgünüm,” dedim. “Aslında hiç... Yani...” Tutarlı bir cümle kuramayacaktım anlaşılan. “Üzgünüm,” diye mırıldandım tekrar arkamı dönerek alelacele kapıya doğru yürürken. Tam kapı koluna uzanmıştım ki, Henry’nin sesini duydum.

“Taylor,” dedi. Göğsümde titreşen bir umut kıvılcımıyla arkamı döndüm. Ama Henry elinde tuttuğu poster yığınına bana uzatıyordu. “Bunları unuttun.”

O çekip gittiğim günden daha fazla utanmamın mümkün olamayacağını sanıyordum, ancak anlaşılan hâlâ su yüzüne çıkacak bilinmedik derinlikler vardı. “Ah,” diye mırıldandım. “Evet.” Hızlıca ona doğru ilerledim ve göz teması kurmaktan kaçınarak posterleri aldım. Ama Henry beni şaşırtarak posterleri hemen bırakmadı. Beni, her seferinde yemyeşil olmalarıyla şaşırtmayı başaran gözlerine bakmaya zorladı. Gözlerimin içine bakarken bir şey söylemeye niyetlenmiş gibi derin bir nefes aldı. Ama bir an sonra gözlerini kaçırdı ve posterleri bıraktı.

“Yine karşılaşırsınız elbet,” dedi. Aklımın derinliklerinde, bunların iskelede ilk karşılaştığımızda ona söylediğim sözler olduğunu hatırladım.

“Sanırım bu kaçınılmaz olacak,” dedim, sözlerini ona tekrarlayarak. Canımı yakan dikenî çıkarır gibi, bu sözleri söylemek beni rahatlatmıştı. Dönüp hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim ama Henry bu sefer bana seslenmedi.

Karşıdan karşıya geçip evcil hayvan dükkânına doğru ilerlerken, kalbim küt küt atıyordu. Dükkânın kapısını gerektiğinden daha hızlı açtım. Şu gergin ve ihtiyatsız hali üzerimden atana kadar tek başıma kalmam, muhtemelen herkes için daha iyi olacaktı. Ama ağabeyimin sosyal hayattaki beceriksizliği yüzünden köpeği almak zorundaydım ve bunu atlatmamın yolu yoktu.

“Hey!” dedi Wendy bana gülümseyerek. Halbuki mikroçip tanımlaması için Murphy’yi getirdiğimden bu yana görüşmemiştik. Ama köpeğimi çok sık gördüğünden, artık bizim de tanış olup çıktığımızı hissediyor olmalıydı. “Sizin ufaklık hazır.” Tezgâhın altına uzandı ve belli belirsiz bir metal tıkırtısı duydum. Bir saniye sonra kız kucağında

Murphy'yle doğruldu. Köpek beni görür görmez kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

"Harika," dedim, ilanları tezgâha bırakıp köpeği alarak. Onu yere bıraktım ve tasma kayışını bileğime doladım. İyi ki de bunu yapmıştım; çünkü Murphy hemen yavru kedi-lerin olduğu tarafa atılmaya yeltendi. Tezgâhtaki posterlere bakarken, az önce birine açılmaya çalışıp reddedilmenin ne kadar utanç verici olduğunu yaşamış olduğumdan, ağabeyime karşı ani bir acıma duygusu hissettim. "Ee, Wendy," dedim. Kız muhtemelen bu son kuaför masrafını da faturamıza eklemekle meşgul olduğu bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. "Çıktığın biri var mı?"

Wendy gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Yok," dedi, yüzünde hafiften endişeli bir tavırla. "Şey, niye ki?"

"Hiç öylesine... Sadece merak ettim," dedim. Posterlerden birini tezgâhın üzerinden ona doğru iterek, "Ağabeyimle çıkmak ister misin?" diye sordum.

Bütün konuşma, tahmin ettiğimden çok daha kolay geçmiş, Wendy neredeyse hiç düşünmeden ağabeyimle buluşmayı kabul etmişti. Ayrıca Warren'ın kim olduğunu da gayet iyi biliyordu. Fotoğrafını gösterip hatırlatmama gerek kalmamıştı. İşin aslı, bu çok iyi olmuştu; çünkü Warren'ın telefonumdaki tek fotoğrafı bana patates cipsinin nasıl icat edildiğini anlatırken çekmiş olduğum berbat bir kareydi. Fotoğrafı onu susturmak için çekmiştim; o yüzden Warren hem başka yere bakarken, hem de sinirli bir yüz ifadesiyle objektifime yakalanmıştı.

Babam için meyan kökü şekeri ve annemin siparişi olan mısırı aldıktan sonra Murphy'yi bisikletime götürürken,

kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Henry'yle aramı düzeltemediysem de, ağabeyime bir buluşma ayarlamış ve köpeği kuaföre gelip durmaktan kurtarmıştım.

Ne var ki, yanımda köpekle eve gitmeye yeltenince, çıkmaza girdiğimi fark ettim. Muhtemelen Warren köpeği arabayla getirmişti ve Murphy bisiklet sepetinde oturmayı pek sevmiyordu. Sürekli sepetten çıkmaya çalışıyor ve etrafını tırmalıyordu. Patilerinden biri metal çubukların arasına sıkıştığında da sızlanmaya başladı. Sesi içimi öyle acıttı ki, destek çubuğunu açıp bisikleti durdurdum ve köpeği hemen sepetten aldım. "Bir şey yok," dedim köpeği kendime bastırarak. Kollarımda titrediğini hissedebiliyordum. "Sepette gitmene gerek yok. Korkma." Elimi fırça gibi olan kafasında dolaştırdım ve köpeğin biraz olsun sakinleştiğini hissettim.

Fakat düşünmeden konuşmuştum. Aslında aklıma eve başka türlü nasıl gideceğimize dair başka bir çözüm gelmiyordu. Köpeğin tasma kayışını kenardan tutarak bisikleti sürmeye çalıştım ama kayış tekerleklerle dolanıp durdu ve Murphy'nin oraya takılmadan yürümeyi kısa zamanda öğrenemeyeceği de ortaya çıktı. Aynı anda bisikletimi itip köpeği yürütmeyi denediğimde de başımıza aynı şey geldi. O yüzden yürüyerek gitmemiz gerektiğine karar verdim. Bisikletimi lokantanın orada bir yere kilitledikten sonra posterleri kolumun altına sıkıştırdım ve Murphy'yi eve doğru yürütmeye koyuldum. Muhtemelen yolda kuaförde yapılan her şey boşa gidecekti ama yapacak bir şey yoktu. Evi arayıp anneme mısırların – tabii kızının ve evin köpeğinin de – biraz gecikeceğini haber vermek için telefonumu çıkarmıştım ki yanımda bir araba durdu.

Biraz eskimiş bir arazi aracıydı bu. Sürücü koltuğunda ise Henry oturuyordu. Diğer koltuğun yanındaki camı indirerek bize doğru eğildi. "Hey."

"Hey," diye cevap verdim. Belki de önceki konuşmamızı devam ettirmek istiyordu ama burası hiç de uygun bir yer sayılmazdı.

"Sizi eve bırakmamı ister misin?" diye sordu, arkasından gelen karavan frene asılarak yüksek sesle kornaya basarken. Henry eliyle ona beklemesini işaret etti. O anda bu soruya cevap düşünmenin veya daha bir saat önce beni başından atmış olmasına rağmen şimdi neden böyle bir teklifte bulunduğunu merak etmenin vakti olmadığını fark ettim.

"Tabii," diye cevapladım, köpeği alıp yolcu tarafındaki kapıyı açarken. Arabaya binip kapıyı kapattım. Henry arabayı vitesle takarken dönüp ona baktım. "Teşekkürler. Köpek bir türlü bisiklet sepetinde gitmeye razı olmadı da."

"Hiç sorun değil," dedi Henry, tekrar yola çıkarak. "Ne de olsa aynı yere gidiyoruz. Sormamam ayıp olurdu."

Onu başımla onayladım ve köpeğin başını okşarken gözümü yolun kenarındaki ağaçlara diktim. Demek sırf kibarlıktan sormuştu. Şaşırmamam gerekirdi. Dikkatimi Murphy'nin yine pembe puantiyeli kurdelesini düzeltmeye vererek kendimi konuşmamaya şartladım. Zaten öyle rezil olmuşum ki işleri daha da kötüleştirmenin âlemi yoktu. Ama aramıza çöken sessizlik çok ağırdı. Sanki dört bir yandan üzerime geliyordu.

Belki Henry de böyle hissediyordu; çünkü eğilip radyoyu açtı ama sonra burnundan konuşan bir şarkıcı kaybettiği aşkı hakkında mızıldanmaya başlayınca hemen kapattı. Bir süre tek kelime etmeden yola devam ettikten sonra Henry bana baktı. "Köpeğiniz olduğunu bilmiyordum."

"Evet," dedim, köpeği okşayarak. "Yeni sayılır." Henry beni başıyla onayladı ve aramıza tekrar sessizlik çöktü. Muhabbeti orada kapatacaktım ama bunun insanı yerin dibine sokma ihtimali olmayan, güvenli bir konu olduğunu düşünerek sözlerimi sürdürdüm. "Geçen sene bizim evi kiralaayan aileye aitmiş."

Henry köpeğe şöyle bir baktı ve yüzü aydınlandı. "Aynen," dedi. "Demek oradan tanıdık geliyor. İlk gördüğüm-den beri kafama takılmıştı." Dur işareti gelince bekleyerek bakışlarını köpektan bana çevirdi. "Peki neden sizde?"

"Köpeği bırakmışlar," dedim. "Ailenin izini bulamadık, o yüzden köpek de bize kaldı gibi bir şey."

"Bırakmışlar demek," diye yineledi Henry. Sesi tuhaf bir şekilde ifadesizdi.

Onu başımla onayladım. "Yaz bitince." Bir tepki vermesini bekleyerek Henry'nin yüzüne baktım. Diğer herkes – hatta telefonda konuştuğumuz büyükbabam bile – bu konuda öfkeli ve endişeli sözler söylemişti. Ama Henry yüzünden çözemediğim bir ifade gelip geçerken direksiyonu biraz daha sıkı kavramakla yetindi.

Yolun geri kalanını hiç konuşmadan geçirdik. Murphy eve yaklaştığımızı görünce doğrularak patilerini hevesle pencereye sürtmeye başladı ama Henry bizim garaj yolunu geçip arabayı kendi evlerinin garaj yoluna çekince, hayvancağızın kafası karıştı. Muhtemelen evin üzerine şurup dökülen yer olduğunun farkında değildi. "Bıraktığın için teşekkürler," dedim Henry motoru susturduğunda.

Ama Henry arabadan inmeye yeltenmedi. "Yok canım," dedi. "Ne demek." Onu huzursuz edecek ne söylemiş olabileceğimi merak ederek baktım. Yoksa önceki konuşmamızın gerginliği miydi bu? Geçmişî arkada bırakma çabalarım,

istemeden işlerin iyice tuhaflaşmasına sebep olmuştu galiba. Aramızı tekrar düzeltebilecek bir şey söyleme çabasıyla ağzımı açmaya yeltendim ama o sırada köpek havlamaya başlayarak kucağımda ayağa kalktı. Eve dönmek için kayışını çekiştirip duruyordu. Herhalde evi karşısında görüp bir türlü gidememek sinirini bozmuştu.

Kapıyı açıp arabadan indim ve köpeği yere bıraktım. Henry'ye başka bir şey söylemeye yeltendim ama hâlâ şöför koltuğunda oturmuş, dalgınca önüne bakıyordu. O yüzden kapıyı yavaşça kapatıp şimdi ne oldu böyle, diye merak ederek yürümeye başladım. Murphy, o küçücük cüssesinden umulmayacak bir güçle beni çekiştiriyordu.

Bir saat sonra yanımda bir bardak buzlu diyet kolayla ön verandaya oturmuş, akşam yemeği için mısır koçanlarını soyuyordum. Kardeşlerim de yanımdaydı ve sözde bana yardım etmeleri gerekiyordu. Ama Gelsey bunun yerine verandanın korkuluklarını bar niyetine kullanarak bale egzersizi yapıyor, Warren ise onun ani hareketleri yüzünden tekme yemekten güç bela kurtularak verandayı arşınılıyordu. Bir yandan da beni ayarladığım buluşma konusunda soru yağmuruna tutmakla meşguldü.

"O da evet mi dedi yani?" diye sordu Warren, ben elimdeki mısırın koçanını soyarak sarı – beyaz dişlerini açığa çıkarırken. Sırf mısırın görüntüsü bile midemin guruldamasına yetmişti. Taze mısır yiyebilmek yazın en güzel yanlarından biriydi ve Henson'da satılan mısırlar her daim harika olurdu. Mısır koçanını ayaklarımın dibindeki market poşetine attıktan sonra başımı kaldırıp ağabeyime baktım.

"Evet," dedim aynı soruya belki sekizinci kez cevap vererek. "Ona Cuma günü film izlemeye gitmek isteyip istemediğini sordum, isterim dedi, ben de köpeği alıp çıktım."

"Peki beraber gideceği kişinin ben olduğumu anladığına emin misin?" diye sordu Warren. Gelsey *grand plié* hareketiyle eğilirken göz göze geldik. Kolunu başının üzerine savurarak başını öbür tarafa çevirmeden önce bana usulca gülümsedi.

"Eminim," dedim kesin bir sesle. "Cuma akşamı buluşuyorsunuz. Rica ederim."

"Çok teşekkürler, Taylor. Karşılığını vermek için yapabileceğim bir şey varsa ~"

"Var," dedim ona koçanı yarı yarıya soyulmuş mısırı uzatarak. Tekrar doldurmak niyetiyle diyet kola bardağını aldım ve "Şunları bitir," diyerek verandadan mutfağa yöneldim. Annem domates doğruyordu. Izgaraya hamburger köftesi koymuş olduğunu fark ettim.

"Mısırlar bitti mi?" diye sordu, ben buzdolabını açıp diyet kolayı alırken.

"Sayılır," dedim başımı çevirip verandaya bakarken. Warren yüzünde dalgın bir ifadeyle Gelsey'yle konuşuyordu ama mısırları soymak namına hiçbir şey yaptığı yoktu.

"Ne sayılırmış bakalım?" diye sordu o sırada mutfağa giren babam. Köpeği koltuğunun altında taşıyordu ve biraz kestirdikten sonra kalktığında olduğu gibi dağınık bir hali vardı. Artık her an büroya çağırılacakmış gibi giyinmeyi de bırakmıştı. Mesela bugün üzerinde bir tişört ve keten pantolon vardı. İstem dışı bir şekilde, buzdolabının üzerindeki takvime baktım ve haziran ayını yarılamış olduğumuzu gördüm. Her sene olduğu gibi yaz çok çabuk geçiyordu ama bu sene günlerin yavaş geçmesini istememin tek sebebi sonbahar gelince okulun başlayacak olması değildi.

"Mısırlar," dedi annem ocağın altını kısarken beni içinde bulunduğumuz ana döndürerek.

"Ah, onları tek tek *saymak* çok uzun sürer şimdi," dedi babam, kelime oyunu yaptığında yüzünde her zaman beliren ifadeyle. Ben gülümserken, annem de gülmemek için kendisini zor tutuyor gibiydi. "Ah, affedersiniz. Çok mu *ba-yat* oldu? *Darısı* başınıza o zaman."

"Yeter," dedi annem, bir yandan gülerken başını iki yana sallayarak. "Şu hamburger köftelerini ızgaraya atmamız gerek." Mutfaktan çıkarken parmaklarını hafifçe babamın omzuna sürttü. Verandada Warren'ı artık işe koyulması için haşladığını duydum.

"Senin günün nasıldı?" diye sordu babam, bana dönerek. "Harika şeyler yaptın mı?"

İnsanlara soğuk içecek ve patates kızartması servis etmenin harika olarak tanımlanamayacağını düşünerek bu sözler karşısında gülümsedim. "Orasını bilemeyeceğim," dedim. "Ama bunları aldım." Masaya doğru ilerleyip ona film gecesinin posterlerinden birini uzattım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, babamın posterde yazanları okumasını seyrederken kendime hiç uymayacak bir şekilde heyecan duyarak.

"Filmi sen mi seçtin?" diye sordu babam, biraz boğuk bir sesle.

"Evet," dedim. Babam beni başıyla onaylarken bakışları hâlâ posterde geziniyordu. "En sevdiğin film," dedim babam bir şey söylemeyince. "Hiç beyaz perdede seyretmemişsin ya..."

Babam boğazını temizleyerek bana baktı. "Teşekkürler, evlat," diyerek gözlerini tekrar postere indirdi. "Harika bir şey bu. Benim için bunu yaptığına inanamıyorum."

Başımı sallayarak bakışlarımı mutfağın fayanslarına diktim. Bir türlü söyleyemediğim o sözcükler kafamda dolaşıyordu. Bunu onu sevdiğim ve mutlu etmek istediğim için yaptığımı, en sevdiği filmi tekrar seyretmesini arzu ettiğimi dile getiremiyordum. Ama her takvime baktığımda yüzüme vuran şey içime dert olmuştu. Bu babamın muhtemelen Kazablanka'yı son seyredışı olacaktı. Hatta izleyeceği son filmlerden biri olması da muhtemeldi. Konuşabilmek için yüksek sesle yutkunmak zorunda kaldım. "Bir de," dedim sesimin neşeli çıkması için uğraşarak. "Warren film gecesine bir kızla gelecek."

"Öyle mi?" diye sordu babam, köpeğin başını okşayarak. "Yani artık bu zavalılığa işkence etmeyi kesecek mi?"

"Kendisine soralım," dedim, mutfaktan dışarı yönelecek. Babam da peşimden verandaya çıktı. Gelsey şimdi esneme hareketlerine geçmiş, ayağını verandanın korkulduğuna yaslamıştı. Başı ise aynı manzarayı kaç kez görmüş olursam olayım her seferinde ürpermekten kendimi alamadığım bir açıyla dizine doğru eğilmişti.

"Omuzlar geriye," dedi annem ve Gelsey'in duruşunu düzeltmesini izledim. Babam muhtemelen hâlâ içeri girerken eline tutuşturduğum mısırı tutmakta olan Warren'ın yanına oturdu. Mutfaktan verandaya geçmenin babamı yordüğünü fark etmekten kendimi alamadım. Bu ufacık hareket sonrasında bile dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Demek bir kızla buluşacaksın," dedi babam. Warren bu sözler karşısında kıpkırmızı kesilerek mısırın koçanını soymaya girişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu annem, babamın koltuğunun kolçağına yerleşirken Warren’a gülümseyerek. “Ne zaman belli oldu bu?”

“Taylor onun adına kıza çıkma teklif edince,” diye lafa daldı Gelsey, esneme hareketlerini bırakıp doğrulurken.

“Ne?” dedi annem kaşlarını çatarak. Ağabeyim hikâyeyi başa sararken, ben de gülerek mısır soymasına yardımcı olmak için yanına gittim. Orada oturup gerekli yerlerde lafa karışarak konuşmaları dinlerken, evde asla böyle anlar yaşamadığımız aklıma geldi. Beraber vakit geçirip hayatımızda olup bitenleri pek konuşmazdık. Haliyle, bizi buraya getiren sebeplere karşın, nihayet bir aile olarak böyle anlar paylaştığımız için bir an da olsa mutlu olmaktan kendimi alamadım.

26. Bölüm

Bir türlü uyuyamıyordum. Bütün gün çalışıp yorgun düşmeme ve normalde başımı yastığa koyar koymaz uyumam gerekmesine rağmen, her gece kendimi saatlerce uyanık yatarken buluyordum. Herhalde bu yazın olayı buydu. Ne zaman yatağıma uzansam, saatlerce bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordum. Kafamdan geçen düşünceler uyumama engel oluyordu. Phoenix Gölü'ne geldiğimizden beri sürekli yanlış yaptığım hissiyle ve son beş yıldır düşünmekten kaçındığım şeylerle yüzleşiyor gibiydim. Bunlar aklıma hep gece geliyordu; çünkü o saatlerde kafamdakilerden kaçabilme şansım yoktu. Bu düşünceler zihnime âdeta kök salıyor ve unutulup gitmemek için direniyorlardı.

Bu akşam beni uyanık tutan şey ise, kulağa garip gelecek olsa da, köpekti. Eski ailesinin köpeği öylece bıraktığını duyunca Henry'nin verdiği tepkide kafama takılan bir şey vardı. Çünkü köpeklerini bırakıp gittikleri için kiracılara sayıp sövmek istesem de, yıllardır ben de aynı şeyi yapmıyor muydum? Ne zaman başım sıkışsa kaçıp gidiyor ya da vazgeçiyordum. Hiçbir zaman bunların bir bedeli olduğu gerçeğiyle yüzleşmemiştim. Hatta çoğu kez yaptıklarımın sonuçlarına katlanmaktan kaçınmak için elimden geleni yapmışım. Ama Murphy, birini ya da bir şeyi terk

etmenin hiçbir zaman o kadar da basit bir iş olmadığını canlı kanıtı gibiydi.

Daha fazla dayanamayacağımı hissedince, temiz havanın bana iyi geleceğini, hiç değilse kafamı biraz olsun dağıtacağını düşündüğümden, yataktan çıkarak üzerime bir eşofman üstü aldım. Parmak uçlarımda koridoru geçerek arka verandaya çıktım. Ayakkabı giymekle uğraşmadan çimenliğe yalın ayak bastım.

Dışarıda muazzam bir gece vardı. Ay gökyüzünde devasa görünüyordu. Göle vuran yansıması da aynı şekilde oldukça belirgindi. Hava biraz serindi; hafif bir rüzgâr yapırları hışırdatıyordu. İskeleye doğru ilerledim. Basamakları inmiştım ki, iskelenin boş olmadığını fark ettim. Bu o kadar da şaşılacak bir şey değildi. Bir gece Kim ile Jeff'i görmüştüm örneğin. Ellerinde kâğıtlarla beyin fırtınası yapmaya çalışır gibi volta atıyorlardı. Derken yavaşladım ve gözlerimi kısarak iskelenin ucunda oturanın kim olduğunu görmeye çalıştım. O sırada karşımdaki silüet hafifçe sağa döndü ve onun Henry olduğunu fark ettim.

Olduğum yerde donup kaldım. Bir yandan da o beni fark etmeden oradan kaçıp gidebilir miyim diye düşünüyordum. Başını beni görebileceği kadar çevirmemişti ama ani bir hareket yaparsam dikkatini çekeceğimden korkuyordum. O sırada gözüme uyku girmemesine neden olan, bana kalmam gereken zamanlarda çekip gitmeyi yeğlediğimi hatırlatan anılar aklımdan bir bir geçti. Fakat en azından Lucy'yle işleri yoluna sokmaya çalışmak için bir fırsat bulmuştum ve belki şimdi aynı şansını Henry'yle de yakalayabilirdim. Bu düşüncelerle derin bir nefes aldım ve kendimi adım atmaya zorlayarak iskeleye ulaştım. Henry bana döndü. Tam da o an hatalarımla yüzleşmek istememi belki de hiç umursamayacağı aklıma geldi. Muhtemelen

iskeleye tek başına biraz vakit geçirmek için inmişti. Zaten gün içinde beni fazlasıyla görüyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, üzerimde de yatarken giydiğim kıyafetler vardı – havlu kumaştan çok kısa bir şort ve sütyensiz giydiğim askılı bir üst. O anda üzerime eşofman üstü almayı akıl ettiğim için kendimi kutladım ve ona iyice sarıldım. Henry'ye el sallamak yerine bir baş selamı vermeyi uygun gördüm. "Hey."

"Hey," dedi Henry de şaşkın bir sesle. Kendimi ona doğru yürümeye zorladım; çünkü duraksar veya tereddüt edersem, içgüdülerimin yine kaçıp gitmeme sebep olacağını seziyordum.

İskelenin ucuna vardığımda, aramızda bir kişilik mesafe bırakmaya dikkat ederek yanına oturdum ve bacaklarımı suya sarkıttım. Göl soğuktu fakat yüzeyinde küçük daireler çizerek hareket ettirdiğim ayaklarıma bu soğukluk epey iyi gelmişti. "Uyuyamadım," diye lafa girdim, ikimiz de bir süre sessizce oturduktan sonra.

"Ben de," dedi Henry ve bana bakıp hafifçe gülümsedi. "Üşüdün mü?"

"Biraz," dedim, eşofman üstüme iyice gömülerek. Henry üzerinde yıkanmaktan aşınmış ve yumuşacık görünen gri tişörtü ve beli ipli şortuyla gecenin serinliğinden pek etkilenmiyor gibiydi. O an Henry'nin de üstündeki kıyafetlerle uyuyup uyumadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünce karşısında gözlerimi kaçırıp kendimi göle ve ay ışığına bakmaya zorladım.

"Bugün için çok özür dilerim," dedi Henry. O da gözlerini göle dikmişti. "Hani, arabadayken. Seni öyle terslemek istememiştim aslında."

“Ah,” diye mırıldandım. Beni terslediğini fark etmemiştim bile. “Peki...” diye söze girmeye yeltendim ama ne diyeceğimi bilemediğim için çareyi susmakta buldum. “Yanlış bir şey mi söyledim?” dedim bir müddet süren sessizliğin ardından.

Henry başını iki yana sallayarak bana baktı. “Yok canım,” dedi. “Sadece...” Derin bir nefes koyuverip sözlerini sürdürdü. “Annem gitti,” dedi. Bunu söylerken bakışları gözlerimi buldu. Ben de bakışlarımı kaçırılmamak için kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım. “Beş yıl önce,” diye devam etti Henry. “Yazın sonunda.” Bakışlarını benden ayırıp göle çevirdi. Aşağıya baktığımda iskelelerin ucunu sıkıca kavradığını ve parmak boğumlarının bembeyaz kesildiğini gördüm.

“Ne oldu peki?” diye sordum yumuşak bir sesle, yaşadığım şaşkınlığın sesime yansımamasına özen göstererek. Ama içten içe bozguna uğradığımı hissediyordum. Bayan Crosby öylece çekip gitmiş miydi yani?

Henry omuz silkti ve bir ayağını suya vurunca gölün durgun yüzeyi ansızın dalgalandı ve dalgalar yayılarak uzaklaşınca su tekrar duruldu. “O yaz bir sıkıntısı olduğunu fark etmiştim,” dedi. O günleri hatırlamaya çalıştım. Doğruyu söylemek gerekirse ilk buluşma, karnavalda öpüşme ve Lucy’yle yaşadığımız olaylar derken, Henry’nin annesinin durumu tamamen dikkatimden kaçmıştı. Bana göre kadının her zamanki gibi biraz mesafeli ve soğuktu. “Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama Maryland’e dönmemize bir hafta kala, alışveriş yapmak için Stroudsburg’a gitti. Bir daha da dönmedi.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım, kendi annemin böyle bir şey yaptığını hayal etmeye çalışarak. Ama bunu

bir türlü gözümün önüne getiremiyordum. Tartıştığımız ya da anlaşmazlığa düştüğümüz her an, zaman zaman onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam dahi, annemin çekip gidebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Evet,” dedi Henry, kısa ve keyifsiz bir gülüşle. “Akşam olunca telefon açtı. Herhalde babam meraklanıp polisi aramasın diye. Ama bu telefonun ardından çok uzun bir süre ondan haber alamadık. İki yıl önce tekrar arayıp boşanmak istediğini söyledi.”

Bu konuşma her nasılsa gittikçe daha da kötüleşiyordu. “Annemi beş yıldır görmedin mi yani?” diye sordum, kısık bir sesle.

“Hayır,” dedi Henry, ses tonu sertleşerek. “Bir daha da görür müyüm, bilmiyorum.” Dönüp bana baktı. “En kötü yanı da neydi, biliyor musun? Babamla bir beyzbol maçındaydık. Davy’yi evde öylece bırakıp gitmiş.”

Şöyle bir hesaplayınca, Davy’nin o sıralarda yedi yaşında olması gerektiğini düşündüm. “Peki...” Yüksek sesle yutkundum. “Yani, bir şey...”

Neyse ki Henry başını iki yanına sallayarak beni cümlemi bitirme telaşından kurtardı. “Hayır,hayır. Herhangi bir şey olmadı,” dedi. “Ama sanırım Davy’nin doğada hayatta kalma meselesine bu kadar kendisini kaptırmasının sebebi biraz da bu. Bize Discovery’de seyrettiği bir programdan etkilendiğini söylüyor ama ben buna hiç inanmıyorum.”

Yavaş yavaş taşlar yerine oturmaya başlamıştı. “O yüzden mi tamamen buraya taşındınız?” diye sordum. Elbette burada olduğumuz süre boyunca Bayan Crosby’yi görememizin nedeni de buydu.

“Evet,” dedi Henry. “Babamın evde daha fazla vakit geçirmesini sağlayacak başka bir iş bulması gerekti. Burayı

da öteden beri seviyordu. Evi değiştirmek zorunda kaldık; çünkü diğer evde Davy ile bana tek bir oda vardı. Gerçi buradaki odasını pek kullandığı söylenemez ya,” diyerek hafifçe tebessüm etti ve Davy’nin çadırının bulunduğu bahçeye doğru baktı. Omuz silkip tekrar ayağını suya vurdu. “Açıkça söylemek gerekirse, annem gittikten sonra babam bir süre kendini toparlayamadı,” dedi sessizleşerek. Sözüne devam edip gerisini anlatması için bekledim. “O yüzden buraya taşınmak ona... yapılacak en doğru şey gibi geldi.”

Henry’i başımla onayladım ama hâlâ duyduklarımı zihnimde oturtmaya çalışıyordum. Benim hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmemden belki bir iki hafta sonra annesinin de aynı şeyi yaptığını fark edince içimin sızladığını hissettim. “Henry,” dedim sessizce. Dönüp bana baktı. “Gerçekten çok üzüldüm.” Bunu içtenlikle söylediğimi anlamasını umut ettim. Çünkü Henry’le empati kurabiliyordum. İnsanlar da bana babamın hastalığı yüzünden çok üzgün olduklarını dile getirdiklerinde genellikle onları geçiştiriyor ve sözlerini samimi bulmuyordum.

“Teşekkürler,” derken göz teması kurmadığı için bana inanıp inanmadığını tam olarak kavrayamadım. “Sadece neden öyle tepemin attığını açıklamak istedim.”

“Tepen atmışa benzemiyordu,” dedim.

“Benim tepem sessiz atar,” dedi Henry ifadesiz bir sesle. Gülümsemekten kendimi alamadım. “Bütün bunları anlattığım için kusura bakma,” dedi omuz silkerek.

“Anlatmana memnun oldum,” dedim. Göz göze geldik ve bana usulca gülümsedi.

Benim de ona anlatmam gereken şeyler olduğunu düşündüm ve derin bir nefes aldım. Karanlığın ortasında-yken konuşmak o kadar da imkânsız gelmiyordu. “Babam

hasta," dedim. Bunu söyler söylemez gözlerime yaşların düğünü hissettim ve alt dudağım titremeye başladı. "Üstelik iyileşmeyecek." Henry'nin sormak zorunda kalmaması için güç de olsa konuşmaya devam ederek sözlerimi sürdürmeye çalıştım: "Burada olmamızın –" Ama sesim boğazıma takıldı ve suya sarkıttığım ayaklarıma bakarak kendimi cümlemi bitirmeye zorladım. "Burada olmamızın asıl sebebi bu. Beraber son bir yaz geçirmek." Lafım bittiğinde gözlerimden yaşların boşaldığını hissettim ve Henry'nin bunu görmediğini umarak hızlıca yanaklarımı sildim. Biraz daha kendimi tutabilsem ne güzel olacaktı.

"Çok üzıldüm, Taylor," dedi Henry, bir an duraksadıktan sonra. Ona baktığımda yüzünde babamın hastalığını öğrenen hiçbir insanda göremediğim bir şey gördüm. Belki o da benim yaşadıklarımı anlıyordu. En azından karşımda, başından çoğu insanın gerçek anlamda yaşayamayacağı şeyler geçmiş olan biri vardı.

"İlk gün karşılaştığımızda söylemem gerekirdi belki de," dedim. Elimi iskelenin tahtalarında gezdirirken. Her şeyimizi ortaya döktüğümüz yerin bu yaz ilk kez karşılaştığımız yer olmasının çok anlamlı olduğunu düşündüm. "Ama böyle bir şey yokmuş gibi davranmak kolayıma geldi sanırım."

"Bunu çok iyi anlıyorum," dedi. Bir süre sessizce oturduk. Rüzgâr hızlanarak Henry'nin saçlarını geriye doğru savurdu. "Hani arkadaş olalım demiştin ya," dedi. "Ben de sana katılıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Henry ciddi bir yüzle başını salladı. "Ama son beş sene içinde çok şey oldu demiştin?"

Henry omuz silkerek tekrar gülümsedi. "Arayı kapatırız işte," diyerek ayaklarını sudan çıkarıp bana döndü. "Hemen şimdi başlayalım mı?"

Bunu hemen şu an önerdiğine inanamayarak ay ışığının altında yüzüne baktım. Henry hakkında bu kadar olumsuz şeyler düşündüğüm, sırf onun yerinde olsam kendim öyle davranırdım diyerek onun da beni bağışlamak istemeyeceğini varsaydığım için kendimden utandım. Ama Henry bana hemen oracıkta ikinci bir şans vermişti. Hak etmediğim ama yine de önüme sunulan bir fırsattı bu. Ben de ayaklarımı sudan çıkarıp ona döndüm. "Evet," dedim, yüzümde hafif bir gülümsemenin oluştuğunu hissederek. "Hemen, şimdi başlayalım."

27. Bölüm

Henry ile iskelede barışmamızın ertesi günü, kardeşi bizim verandaya bir teklifle geldi.

Henry ile ikimiz neredeyse sabahın beşine kadar konuşmuştuk. İskelede oturup zaman zaman ayaklarımızı suya sarkıtmış ve birbirimize yaşadıklarımızı anlatmıştık. Hem de arayış bir an önce kapatmak için acele etmeden... Aksine, eskiden çizgi romanlarımızı değiş tokuş ettiğimiz gibi (ben Betty ile Veronica'yı seviyordum, Henry'nin ise Batman'e şimdi bile aşırı olduğunu itiraf ettiği bir takıntısı vardı) konuları değiş tokuş etmiştik. Henry annesinin gidişine dair daha fazla konuşmamıştı, ben de babamın hastalığından bahsetmek istememiştim. Ama diğer tüm konular konuşmaya açıktı.

Henry bana neredeyse dövme yaptıracığını anlatmış, hatta o deneyiminden kalan küçük izi göstermişti. Tam kol kasında çil gibi görünen bir noktacık vardı. Kızılderili seni gibi bir şey olacakmış ama daha ilk iğne, derisine battığında büyük bir hata yaptığını fark etmiş. "Bir de kalkıp benden dövmenin parasını aldılar, inanabiliyor musun?" diye sordu, ben gösterdiği ize bakarken.

Ben de ona bir ara deniz biyoloğu olmak istediğimi, ancak sonra balıklardan hiç hazzetmediğimi ve tekneyle açıldığımızda da beni denizin tuttuğunu anlatmıştım. Tabii

bütün yaz sürececek olan okyanus bilimi kampına katılmadan önce bunları biliyor olsaydım her şey pekâlâ daha iyi olabilirdi.

Henry bana ilk iki ehliyet sınavında çuvalladığını, üçüncüsünü ise zar zor geçtiğini anlatmıştı. Ben ise ona polis memuruna yalvararak atlattığım hız cezalarından bahsetmiştim. Henry annesinin gidişinin ardından babası ve Davy ile çıktıkları ilk tatilden bahsederek, o tatilin mükemmel geçmesini istemiş olduğunu söylemişti. Ama kendilerini bir kar fırtınasının ortasında kamp yaparken bulmuşlardı. Herkes donuyormuş ve halinden hoşnutsuzmuş; o yüzden pes edip tatilin geri kalanını bir motel odasında televizyon seyredip yemek sipariş ederek geçirmişler. Ben de ona geçen Noel'de St.Maarten'e gittiğimizden ve neredeyse her gün yağmur yağdığından bahsetmiştim. Warren üniversiteye kabul mektuplarının akıbetini öğrenmek için öyle heyecanlıydı ki, bizim postacıyı aramaya kalkışmıştı. Annem nihayet onun telefonuna el koymuştu. Sonra müzikten konuşmuştuk (Henry, yalın ayaklı söz yazarı şarkıcılara olan tutkusuna "dandik" dediğim için bozulmuş ve benimle Bentley Boys'taki üç çocuğun ismini bildiğim için dalga geçmişti. Oysaki ona bunu sırf Gelsey yüzünden bildiğimi açıklamıştım). Sonra büfedekilerle ilgili dedikodu yapmıştık. Anlaşılan Henry, Elliot'ın Lucy'den hoşlandığını haftalardır biliyordu ama onu bu konuda bir şeyler yapmaya teşvik etmekten artık vazgeçmişti. Zira Elliot Henry'e bu konuda bir şeyler yaptığını, bir planı olduğunu, hatta bir akış diyagramı bile hazırladığını söylemişti.

Konuşurken neden çocukken o kadar iyi arkadaş olduğumuzu hatırlamıştım. Henry çok iyi bir dinleyiciydi ve anlatılanlara, sırf kendi diyeceğini demek için karşısındakinin lafının bitmesini beklemekten öte bir ilgi gösteriyordu.

Söyleyeceklerini dikkatle seçiyordu, o yüzden cevap verdiğinde bunu kafasında evirip çevirmiş olduğunu anlıyordum. Her güldüğünde – bu pek sık olmuyordu – samimi olduğu belliydi ve onu daha çok güldürebilmek için bir şeyler yapmak istememe yol açıyordu. Hayatta ilgi duyduğu şeyler olması ve bunlardan hevesle bahsetmesi – mesela ormanda vakit geçirmeyi sevmesi, orada her şeyin anlam kazandığını düşünmesi – anlattıklarına kendimi kaptırmamı sağlıyordu.

Saatler ilerledikçe anlattıklarımızın arasındaki duraksamalar gittikçe uzamıştı ve nihayetinde hiç rahatsız edici olmayan bir sessizlik içinde oturarak gözlerimizi suya dikmiştik. Günün ilk ışıklarının ufukta belirmeye başladığını görünce, kalkıp kendi evlerimize dönmüştük.

Gizlice mutfağa girerken, saatin beş olduğunu görüp şaşırmışım ve kendi odama doğru ilerlerken, uyku sorunu çekmeyeceğimden emindim. Ama yatağa sokulduğumda, eksik bir şey olduğunu fark etmişim. Kalkıp dolabıma gitmiş, elimde pelüş penguenle yatağa dönerek onu yastığıma yerleştirmişim.

Hatta babam sabahın sekizinde kahvaltı etmek için ayaklarını gıdıklayarak beni uyandırdığında bile sorun çıkarmamışım (belki o ana dek gerçek anlamda uykuya dalarak fırsatım olmadığı içindi). Babamın her zamankinden daha az yediğini fark etmeme rağmen – bu durum garson Angela'nın bile dikkatinden kaçmamıştı – servis altlığımızdaki yeni testi yapmaya dalmıştık. (Babamın lunaparklardaki hız trenlerinden korktuğunu ve zencefile alerjisi olduğunu öğrenmişim.) Kahvaltıdan sonra bisikletimi bir önceki akşam bıraktığım yerden almış ve eve onunla dönmüştük. Ailede kimse bu konuyu açmıyordu ama son birkaç gündür babam araba kullanmayı bırakmıştı. Hiç laf etmeden

Land Cruiser'ın diğer tarafındaki kapıyı açıyor, bu her zaman olan bir şeymiş gibi normal davranarak, anahtarları alıp sürücü koltuğuna geçmeyi bana bırakıyordu.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde, Murphy'nin beklediğim gibi arka verandada babamın gelmesinin verdiği heyecanla zıplamaya başladığını gördüm. Fakat ön merdivende Davy Crosby'nin oturduğunu görmeyi hiç beklemiyordum. Üzerinde her zaman gördüğüm tarzda kıyafetler vardı – tişört, kargo şort ve mokasenler.

“Merhaba,” dedi babam, biraz sarsılarak arabadan inerken. Hemen verandanın korkuluğuna uzandığını ve ağırlığını oraya verdiğini fark ettim. Yine de Davy'ye gülümsemeyi ihmal etmedi.

“Merhaba,” dedi Davy ayağa kalkıp babama elini uzatarak. İkisi el sıkıştılar. “Ben Davy Crosby. Hemen yandaki evde oturuyorum. Bir konuda konuşabilir miyiz diye soracaktım.”

“Elbette,” dedi babam. Davy'nin ayaklarına bakarak gülümsedi. “Mokasenlerin çok çıkmış, evlat.” Bakışlarını eve çevirdi. “Seni karşılayacak kimse yok muydu?” Davy başını iki yana salladı ve babam yüzünde soru sorar bir ifadeyle dönüp bana baktı.

“Herhalde Etkinlik Merkezi'ne gitmişlerdir,” dedim, o günün Gelsey'in bale günü olduğunu fark ederek. Annemle ikisi muhtemelen meşgullerdi. O sabah evden çıkarken Warren'ın tüm gardırobunu sermiş, kendi kendine söylendiğini görmüş olduğum için, ağabeyimin büyük randevusundan önce onları alışveriş yapmaya ikna etmek için peşlerine takılmış olabileceğini düşündüm.

“Ah,” dedi babam. “Bu konuyu içeride görüşelim mi?”

"Bana uyar," dedi Davy. Babam kapıyı açınca köpek mutlulukla sıçradı. Babam onu kucağına aldı ve bir an benimle göz göze gelince gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm. Babam her zamanki yerine geçerken Davy de onun karşısına kuruldu.

"Ee," dedi babam, köpeğin kulaklarını kaşırken ciddi bir sesle. "Konuşmak istediğin bir şey vardı?"

"Evet," dedi Davy, oturduğu yerde doğrularak. "Sizin köpek beslediğiniz gözüme çarptı." Babam ciddi bir ifadeyle başını sallarken, ben de gülmek için dudağımı ısırdım. "Onu sizin için gezdirmeyi teklif etmek isterim." Davy bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek, "Herhangi bir ücret beklemiyorum," diye açıkladı. "Tek sebebi köpekleri çok sevmem. Babam da bize köpek almayacağını söylüyor," diye ekledi sonra, yanımıza geldiğinden beri ilk kez çocuk gibi konuşarak.

"Eh," dedi babam bir an duraksadıktan sonra. Dudaklarının gülecekmiş gibi yukarı kıvrıldığını fark ettim. "Bence uygun. İstedğin zaman gel, köpek gezintiye çıkarılmaktan çok mutlu olacaktır."

Davy'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Çok teşekkür ederim!"

Babam da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Hemen başlamak ister misin?" diye sordu, Davy'nin hevesli halini fark ederek. Yerinden kalkmaya yeltendi ama yüzünün buruştuğunu görünce ben bunu fark etmemiş gibi yerimden fırlayıp mutfığa yöneldim.

"Tasma kayışını ben getiririm!" diye seslendim. Kapının yanındaki askıdan kayışı alıp geri döndüğümde babamın Murphy'yi yere bırakmış olduğunu gördüm. Davy ise çekinerek köpeğin başını okşuyordu. "İşte," dedim tasma

kayışını Davy'ye uzatarak. Davy kayışı dikkatle taktı ve Murphy gezintiye çıkmanın hevesiyle onu kapıya doğru çekti.

"İyi eğlenceler." Babam, Davy ile köpek kapıya yönelirken gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Teşekkürler," dedi Davy. Kapı eşiğinde durup babama döndü. "Rahatsız olduğunuzu duydum," dedi. "Çok üzül-düm." Babama baktığımda birisi şalteri kapatmış gibi yüzündeki ışıltının bir anda söndüğünü gördüm ve midemin kasıldığını hissettim.

"Sağ ol," diye lafa girdim, babamın cevap veremeyeceğini fark ederek. Davy beni başıyla onayladı ve tasma kayışı el verdiğiince önden koşturan köpeğin peşinden garaj yoluna doğru yürüdü. Çekinerek babama baktım. Davy'nin bunu bilmesinin tek sebebi, benim ağabeyine anlatmış olmamdı. Dolayısıyla bunun benim suçum olduğunu biliyordum. Ama özür mü dilemeliydim, yoksa böyle bir şey hiç olmamış gibi mi davranmalıydık, ona karar veremiyordum.

"Henry'nin kardeşi miydi?" diye sordu babam, bir an gözden kaybolmak üzere olan Davy ile Murphy'nin gittiği yöne baktıktan sonra bana dönerek.

"Evet," dedim. "Gelsey ile aynı yaşta." "

Babam başını salladı ve deneyimlerimden bela habercisi olduğunu bildiğim bir gülümsemeyle bana baktı. "Henry hoş bir çocuk, öyle değil mi?"

"Bilmem ki," dedim, sebepsiz yere yanaklarımın kızardığını hissederek. "Yani, öyledir herhalde."

"Onu fırında gördüm," dedi babam, bana işkence ettiğinin hiç farkında değilmiş gibi ağır ağır Pocono Record'ı açarak. "Hep çok kibar davranıyor."

"Evet," dedim, önce bacak bacak üstüne atıp sonra bacağımla indirerek. Neden yüzüm alev almış gibi hissettiğimi bilemiyordum. Bırakın babamın imalı bir ses tonuyla kastettiği şeyleri, Henry ile ikimiz daha yeni barışıp yeniden arkadaş olmuştuk. "Baba, dizüstü bilgisayarını getirmemi ister misin?"

"İyi olur," dedi babam, bulmacasına dönerek. Konuyu kapatması karşısında içim rahatlayarak bir nefes koyuverdim ve babamın bilgisayarında gizemli projesi üzerinde çalışabilmesi için yerimden kalktım. "Biliyorsun," dedi, elimi kapı tokmağına yaslamışken. Dönüp baktığımda babamın yüzünde bir gülümseme gördüm. "Üst kat koridorunun penceresi iskeleye bakıyor."

Kapı tokmağını sıkıca kavradım. "Aa, öyle mi?" diye sordum. Yanlış bir şey yapmamış olmamama rağmen sesimin tasasız çıkması için uğraşıyordum. Gittiğim yer alt tarafı evin arka bahçesi olduğu için, sabahın üçünde evden gizlice sıvışmamın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyordum.

"Mmm," dedi babam, gazetesine gömülmüş halde. Bir an sonra başını kaldırıp bana gülümsedi. "Söylediğim gibi," dedi. "Hoş bir çocuğa benziyor."

Yanaklarıma tekrar ateş bastığını hissettim. "Ben bilgisayarı getireyim," dedim en canlı sesimle. İçeri koştururken babamın gülme sesini duyuyordum. Ama kanepede şarja takılı duran bilgisayarları alırken, ben de gülümsememe engel olamadığımı hissettim.

28. Bölüm

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Lucy, beni rahatlatmak istercesine. Sürekli elinde gezdirdiği kartları karıştırmakla meşgul olan Elliot’a dönüp baktı ve ondan bir tepki gelmeyince koluna bir tane yapıştırdı. “Öyle değil mi?”

“Offf!” diye inil dedi Elliot. “Yani... şey, tabii. Kesinlikle. Bu işin altından kalkacaksın. Geçen seferkinden çok daha iyi olacak. Gerçi bundan... bahsetmesem daha iyi sanırım,” dedi, Lucy’nin kendisine kötü kötü baktığını fark ederek. Bana gülümseyerek başparmaklarını kaldırdı. Ben ise midemin kasıldığını hissediyordum. Yıldızların Altında Film Keyfi yine gelip çatmıştı ve iş arkadaşlarımdan ikisi de beni takdimi yapmaktan azat etmeye niyetli görünmüyorlardı. Lucy eski bir televizyon yıldızının kişisel gelişim kitabını okumuştı ve görünen o ki, kitabı yazan kadın “insanın kendi endişeleriyle yüzleşmesi” konusunda epeyce atıp tutuyordu. Kadının programını birkaç kez izlemiştim ve kadının sadece endişelerle değil, her şeyle yüzleşmeye meraklı olduğunu düşünüyordum. Ama bu fikrim Lucy’yi hiç etkilememişti. Lucy belli bir tavır takınınca, Elliot’ın da ona karşı çıkmayacağını zaten biliyordum. Ne var ki kendisinden, yine tutulup kalacak olursam beni kurtarmaya geleceğine dair söz almıştım.

Film gösterimine dek geçen günler benzer şekilde geçmişti. Sabahları babamla kahvaltı edip birbirimize sorular soruyorduk, Lucy ve Elliot ile büfede çalışıyorduk, akşamları da arka verandada ailece akşam yemeği yiyorduk. Ama şimdi bu rutinin ortasına Henry de dalmıştı. Görünüşe göre ikimiz de aynı saatlerde çalışıyorduk. İskelede konuştuğumuz günün ardından ben aynı anda hem bisiklet sürmeye, hem de termosumdan kahve içmeye çalışırken, Henry arkamdan yetişmişti. Yol boyunca pek fazla konuşmasak da (ben hâlâ bisiklete alışmaya çalışıyordum ve nefesimi Şeytan Yokuşu'nun tepesine çıkmak gibi şeylere saklamam gerektiğini öğrenmiştim), yanımda birinin olması çok güzeldi. Ertesi sabah ben de onu işe giderken yakalamıştım ve o günden beri sabahları işe beraber gidiyorduk. Bir daha iskelede oturup uzun uzun konuştuğumuz olmamıştı ama her gece yatmadan önce birkaç kez orada kimse var mı diye iskeleye bakmaktan kendimi alamıyordum. İlgisini çekeceğini bilmeme rağmen, Lucy'ye bundan bahsetmemiştim. Her şey bir yana, Henry'nin kız arkadaşı vardı. Ben de kulağına ondan hoşlandığıma dair herhangi bir laf çalınсын istemiyordum. Ben bile bundan emin değildim zaten, o yüzden bu işin peşine düşmenin alemi yoktu.

Bunun yanı sıra isteyken zaman zaman gözlerim dalıyordu ve Henry'yi düşündüğümü fark ettiğim anda kafamın içinde bir ses, bana gerçekte önemli olan şeyi hatırlatıyordu. Şu an babamın sağlığı her şeyden mühimdi ve babam yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana Henry hakkında imalı sorular sormak gibi sinir bozucu bir alışkanlık edinmiş olsa da, bunu atlamamalıydım. Ama şu an bunların hiçbiri, kendimi aşağı yukarı elli insanın önünde ikinci kez rezil etmek üzere olduğum gerçeği kadar canımı sıkıyordu.

“Biliyorsun,” dedi Elliot, sesinde sahte bir kayıtsızlıkla. “Benim filmlerimden birini seçseydik, konuşma yapmayı dert etmezdik. Bir sonraki sefere bunu bir düşünmeliyiz.”

“Olmaz,” dedik Lucy ile ben aynı anda. Elliot yine kartları karıştırarak sinema zevki olmayan insanlar hakkında kendi kendisine söylenmeye başlarken, Lucy bana döndü. “Her şey yolunda gidecek,” dedi cesaret verici bir gülümsemeyle. “Gitmezse, önüne geçip parende atmaya başlayacağım, anlaştık mı?”

Gülmekten kendimi alamadım. “Luce, üzerinde etek var.”

Lucy’nin gülümsemesi genişledi. “Daha etkili olur işte.”

Elliot elindeki destenin kontrolünü yitirince kartlar her tarafa dağıldı. Kıpırmızı bir yüzle kartları toplamak için eğildiğinde, Lucy gözlerini devirerek ona baktı. Ben de kalabalığa şöyle bir bakmak ve gerekirse kusmak ya da bayılmak için dışarı çıktım. Batmakta olan güneş gökyüzünde kocaman görünüyor, turuncu ve kırmızı huzmeleri göle yansiyordu. Saate baktığımda sekiz buçuğa yaklaştığını gördüm. Fred’in bu akşamki etkinlik için belirlediği saat gelip çatmak üzereydi.

“Taylor!” Ağabeyimin telaşlı sesini duyunca o tarafa döndüm. Warren’ın üzerinde her zamanki gibi keten pantolon ve polo tişört vardı. Elindeki çiçek buketine sınıksı yapışmıştı ve her an düşüp bayılacak gibi bir görünüyordu.

“Hey,” dedim, bakışlarımı yere serili havlular ve battaniyelerin üzerinde gezdirirken. Henüz ailem gelmemişti. “Annemle babam nerede?”

“Oradalar,” diye işaret etti Warren. Gösterdiği yöne bakınca kuma serili duran pikemizi gördüm. Babam kolunu annemin omuzlarına dolamıştı ve annem gülüyordu. Her nedense pikemizin hemen dibinde bir plaj sandalyesi vardı

ama boş duruyordu. Bizim pikenin hemen yanma Gardner ailesi kendi pikelerini sermişti ve Nora ile Gelsey iki pikenin arasındaki boşluktan birbirlerine doğru eğilmiş, konuşmaya dalmışlardı.

"Dinle," dedi Warren. Ona döndüğümde, eksiksiz puan alma hırsıyla üçüncü kez SAT sınavına girmeden önceki halinden bile daha gergin göründüğünü fark ettim (Bu arada, o puanı almıştı). "İyi görünüyor muyum? Yoksa aptala mı benziyorum? Gelsey şık olmuşsun dedi. Sence ne demek istedi?"

İnsanların önünde konuşacak olmamın verdiği panik yüzünden ağabeyim ve romantik maceraları tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu da hiç iyi olmamıştı; çünkü bu buluşma benim başımın altından çıkmıştı ve işler sarpa sararsa, ömür boyu Warren'ın bunu başıma kakacağını seziyordum. "Harika görünüyorsun," diye temin ettim onu. "Sadece... şey... şöyle bir nefes al. Ayrıca lütfen kızcağıza bir şeylerin nasıl icat edildiğini anlatıp durma. En azından ilk randevunuzda."

"Tamamdır," dedi Warren, normalde insanların başlarıyla onay vermek için ihtiyaç duyduğundan daha uzun süre başını sallayarak. "Anladım." Girişe baktığımda Wendy'nin orada dikildiğini gördüm. Her zamanki örgülerini çözmüştü ve uzun saçları, omuzlarından beyaz plaj elbisesine doğru dökülüyordu.

"Bak, gelmiş," dedim onu işaret ederek. Wendy beni fark etti ve el salladı. Ben de ona el sallayarak karşılık verdim. Ama Warren öylece gözlerini dikip baktı ve birkaç kez ağzını açıp kapattı.

"Git hadi," dedim onu dürterek. "Nefes alıp vermeyi de unutma."

“Tamam,” dedi Warren, bunu pek beceremediğini gösteren bir ses tonuyla. Ama yine de girişe doğru yürümeye başladı. Onu kendi haline bırakmak için, bakışlarımı tekrar plaja çevirdim.

Özellikle Henry’yi aradığım falan yoktu tabii. Ama geçen seferki film gösterimine gelmişti, hem ona film posterini de vermiştim, yani film gösterimi yapılacağından haberi vardı. O zaman gelmesi hiç de şaşırtıcı olmazdı. Ama gözlerim battaniyelerin arasında gezinirken, onu hiçbir yerde göremedim.

Dönüp büfeye baktığımda Elliot’ın saatini gösterdiğini, Lucy’nin ise bana başparmaklarını kaldırdığını gördüm. Takdim anının gelip çatıldığını biliyordum. Leland’a işaret verdim, o da beni başıyla onayladı. Ekranın önüne geçerek derin bir nefes aldım. “İyi akşamlar,” diye söze girdim. Bu sefer sesim yeterince yüksek çıkmış olmalı ki, hemen herkes dönüp bana baktı. Avuç içlerimin terlediğini hissedebiliyordum; o yüzden ellerimi arkamda kenetleyerek kimse-nin bunu fark etmeyeceğini umut ettim. “Yıldızların Altında Film Keyfi’ne hoş geldiniz. Bu akşam *Kazablanka*’yı izleyeceğiz.” Her nedense bu sözlerim karşısında insanlar beni alkışlamaya başladı ve bir anlığına kendimi toparlama fırsatı buldum. Normalde ellerimi nereye koyuyordum ben? Hiçbir fikrim yoktu, o yüzden hatırlayana kadar onları arkamda tutmaya devam edecektim.

“Şey, büfe yirmi dakika daha açık olacak. Yani... sadece o kadar.” Gevelemeye başladığımı hissediyordum ama bu bile geçen seferki sonu gelmez sessizliklerden daha iyiydi. Başımı kaldırdım ve gözlerim ailemin oturduğu battaniyeyi buldu. Annemin yüzünde sabit, yapmacık bir gülümseme vardı; Gelsey ise ne yapmaya çalıştığını anlayamamış gibi kaşlarını çatmıştı. Ama gözlerim babama takıldığında

yüzündeki cesaret verici ifadeyi gördüm ve derin bir nefes koyuverdim. Bir anda ne diyeceğimi bulmuştum. “Bazı film eleştirmenlerine göre *Kazablanka* ilk karesinden son karesine kadar kusursuz bir filmidir,” dedim ve babamın yüzünün mutlu bir şaşkınlık ifadesine büründüğünü gördüm. “Umarım siz de onlar gibi düşünürsünüz. İyi eğlen-
celer.” Kalabalıktan alkışlar yükselirken, kendimi projektörün önünden nihayet güvende olacağım büfeye attım. O esnada ekranda eski tarz Warner Brothers logosunun belirmesiyle siyah beyaz film başladı.

Yirmi dakika sonra büfeyi elimizden geldiğince sessiz bir şekilde kapattık. Müşterilere içecek, dondurma ve patlamış mısır verirken bir yandan da elimden geldiğince filmi izlemeye çalışmış ve genel fikri anlamıştım.

“Sen kalıyor musun?” diye sordu Lucy bana, büfeyi kitledikten sonra.

Ailemin oturduğu battaniyeye dönüp bakarak ona bışımı salladım. “Evet. Ya sen?”

Lucy başını iki yana sallayarak esnedi. “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Bu seferlik pas geçeceğim.”

“Ben de,” diye araya girdi Elliot. “Eve mi gidiyorsun, Luce? Seni bırakayım mı?”

“Yok, teşekkür ederim,” dedi Lucy. “Bisikletle geldim.”

“Harika,” dedi Elliot hevesle. “Sana eşlik edeyim o zaman?”

“İyi de, sen arabayla gelmemiş miydin?” diye sordum, Elliot’ın duygularının mantığını tamamen yok ettiğini düşünerek.

Elliot söylediklerimin doğru olduğunun farkına varınca yüzü düştü. “Aslında evet,” diye mırıldandı. “Ama... şey...”

“Sen çılgının tekisin,” dedi Lucy, iyi niyetli bir tavırla onun kolunu dürterek. “Yarın görüşürüz!” diye seslendi, park alanına doğru ilerlerken. O gözden kaybolduğunda Elliot gerçek anlamıyla yere çöküp kaldı.

“Bence ona hislerini söyleyen iyi edersin,” dedim. “Bence imalarını anlamıyor.”

Elliot kızardı. “Ne demek istediğini anlayamadım,” dedi. O da gitmek üzere arkasını döndü. Aslında bu isabet olmuştu; çünkü o ana kadar anlayabildiğim kadarıyla film, adamın tekinin bir kız hakkında yanıp tutuşmasını anlatıyordu. Elliot’ın şu haliyle izlemesi için uygun bir film olmayabilirdi.

İçecek makinesini kapatmadan önce kendime doldurmuş olduğum diyet kolayı aldım ve pikemize varana kadar insanların arasından eğilerek yürüdüm.

“Gayet iyiydi,” diye yüksek perdeden fısıldadı babam bana. Ellerini birbirine hafifçe vurarak sessizce alkışladığını gördüm.

“Teşekkürler,” diye fısıldayarak karşılık verdim. “Ustalardan alıntı yaptım.” Etrafıma bakınıp ağabeyimi arandım ve birkaç sıra geride kendi pikesini sermiş halde Wendy’nin yanında oturduğunu gördüm. Birkaç saniyede bir bakışlarını ekrandan ayırıp kıza bakıyordu. Warren’ın gerilse bile kızın başının etini yiyemeyeceği bir ilk buluşma ayarlamış olduğum için memnuniyet duymaktan kendimi alamadım.

Yerime iyice yerleşerek filmde olup bitenlere konsantre olmaya çalıştım. Bu filmi daha önce seyretmemiş olmama karşın ne kadar çok repliğin bana tanıdık geldiğini fark ederek şaşırdım. Ya babamın bu filmde yaptığı alıntıları ya da farkında bile olmadan bildiğim replikleri duyuyordum. Talihsiz bir aşk hikayesini anlatan filme kendimi

kaptırmışken, sağ tarafımda bir şey hissettim. Bakışlarımı Rick ile Ilsa'dan ayırdığımda, yanımda Henry'nin oturduğunu gördüm.

"Hey," diye fısıldadı.

"Hey," dedim ben de aynı şekilde fısıltıyla karşılık vererek. Yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissediyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümseyecekmiş gibi dudaklarının kenarları kıvrılırken bir kaşını kaldırarak bana baktı. Kendimi bakışlarımı ondan kaçırmaya zorladım. "Film seyrediyorum," dedi, sanki bu belli değilmiş gibi. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve karanlık bunu gizlediği için içim rahatladı.

"O kadarını anladım," diye fısıldayarak karşılık verdim. "Ama seni göremeyince düşündüm ki..."

"Ah, beni mi aradın yani?" diye sordu Henry, yanıma yerleşip ellerine yaslanarak. Başımı iki yana sallayarak bir an için gözlerimi ekrana çevirdim. Humphrey Bogart'ın herhalde o ana kadar yaktığı kırkinci sigaraydı bu. "Babama fırında yardım etmem gerekti," diye açıkladı Henry bir süre sessiz kaldıktan sonra.

Başımı hafifçe çevirip ona baktım. Ekrandan yansıyan gölgeler yüzünde titreşiyordu. Az önce söylemiş olduğu için şimdi üzerinden gelen tatlı kokunun farkına varıyordum – pasta unu ve tarçın karışımı bir şeyler. Kalbimin küt küt attığını hissediyordum. Aklımdan aramızda sadece birkaç santim olduğunu ve elimi uzatsam onun eline dokunabileceğimi düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu yüzden kendimi ekrana bakmaya zorlayarak neşeli çıkmasına uğraştığım bir sesle, "Ee, kız arkadaşın nerede?" diye sordum.

"Kız arkadaş derken?" Henry'nin sesi öyle şaşkın çıkmıştı ki dönüp ona baktım.

"Evet," dedim. "Hani Jane's'teyken yanında olan kız? Onu sizin evde de görmüştüm..." Sesim azalarak yok olurken Henry başını iki yana salladı.

"O, Davy'nin bakıcısı," dedi. "Aslında bakıcıya ihtiyacı yok ama babam kuruntuya kapılıyor işte."

"Yani sen... onunla çıkmıyor musun?" diye sordum, kızın dondurmacıda ona bakışlarını ve ikisinin parmaklarının birbirine sürtünmesini düşünerek.

"Hayır," dedi Henry sessizce. "Bir ara öyle bir ihtimal oldu gerçi ama..." Sesi azalarak yok oldu ve elini kumda gezdirdi. Nefesimi tutarak cümlesini nasıl bitireceğini duymayı bekledim. "Sonra fikrim değişti," dedi nihayet, tekrar bana bakarak.

"Ah," diye mırıldandım. Ah. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama ne anlama gelmesini istediğimi gayet iyi biliyordum. Bir anda Henry'nin, sevgilisi olmayan Henry'nin, karanlıkta yanımda oturduğunu ve birlikte film seyrettiğimizi fark ettim. İlk kez on iki yaşında hissettiğim o kelebekler yine karnımda kanat çırpmaya başlamıştı.

"Ne kaçırdım?" diye fısıldadı Henry, bir süre sonra. Bataniyede bol bol yer olmasına karşın ne kadar yakın oturduğumuzu düşünerek ona baktım.

"İzlemiştin hani?" diye fısıldadım, gözlerimi tekrar filme çevirerek.

"İzledim," dedi. Sesinden gülümsediği belliydi. "Ama hatırlatsan iyi olacak."

"Şey," dedim yüzümü kısmen ona çevirerek. "Rick çok kızgın; çünkü Ilsa hiçbir açıklama yapmadan çekip gitti." Bunu söyler söylemez, ağzımdan çıkanların filmin çok daha ötesinde bir şeyler ifade ettiğini fark ettim. Bu Henry'nin

de dikkatinden kaçmamış olacak ki, tekrar lafa girdiğinde sesi biraz ciddileşmişti.

“Muhtemelen haklı bir sebebi vardır ama, değil mi?” Artık filme değil, doğrudan bana bakıyordu.

“Bilemiyorum,” dedim, bakışlarımı pikeye indirerek. İkimiz de bacaklarımızı uzatmıştık ve aramızda en fazla bir karış mesafe vardı. “Bence çok korkmuştu ve işler zorlaşınca kaçmayı yeğledi.” Artık filmden bahsetmiyordum; çünkü az önce Ilsa’nın, Rick’in yağmurda bırakıp gitmesinin haklı bir sebebi olduğunu öğrenmiştik. Ben ise suçu ancak kendi korkaklığımda bulabilirdim.

“Peki sonra ne oluyor?” diye sordu Henry. Ona döndüğümde hâlâ bana baktığını gördüm.

“Bilmiyorum,” dedim kalbimin tekrar küt küt atmaya başladığını hissederek. Artık kesinlikle filmden bahsetmediğimiz ortadaydı. “Sen söyle.”

Henry gülümseyerek ekrana baktı. “Sanırım bekleyip görsek en iyisi,” dedi.

Ben de filme baktım. “Galiba öyle olacak.”

Olup bitenlere dikkat etmeye çalışarak filmi seyrettim. Naziler, Fransız direnişi, herkesin birtakım mektuplar bulmaya çalışması... Ama birkaç dakika sonra konuyu takip etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Film gözlerimin önünde ilerliyordu. Gelgelelim benim tek düşünebildiğim, hemen yanı başımdaki Henry’ydi. Bana ne kadar yakın oturduğunu hissediyordum. Her hareketini, mesela başını usulca çevirmesini fark ediyordum. Onun yanımdaki varlığını öyle yoğun hissediyordum ki, o meşhur son repliği duyduğumuzda – güzel bir arkadaşlığın başlangıcına dair olan – ikimiz aynı anda nefes alıp veriyorduk.

29. Bölüm

“**S**onra ne oldu?” diye sordu Lucy, kocaman gözlerle. Gazozumdan bir yudum aldım ve gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey olmadı,” dedim. “Cidden.” Lucy bir homurtu koyuverdi ve neredeyse boşalmış olan plaja bakarak artık büfeye kimsenin gelmeyeceğini kabul edip eve erken gidebilir miyiz diye düşünmekten kendimi alamadım.

Gerçeği söylüyordum; filmde hiçbir şey olmamıştı. Yani, Henry ile benim aramda. Sessizce filmin geri kalanını seyretmiştik. Film bittiğinde ise ben herkese geldikleri için teşekkür etmiş ve bir sonraki film gecesinin bir ay içinde yapılacağını duyurmuştum. Üstelik bunu sözcükleri ağzımda gevelemeden veya uzun süre duraksamadan yapmayı da başarmıştım. Bu da bir ilerleme sayılırdı. Ailemin yanma döndüğümde Gelsey ile Nora’nın karmaşık bir el çırpma oyunu oynadıklarını, annemin ise pikeyi katlarken Gardnerlarla sohbet ettiğini görmüştüm. Filmin, sinema tarihinin en kusursuz senaryolarından birine sahip olduğunu konuşuyorlardı. Aynı anda babam da plaj sandalyesinden kalkmaya çabalıyordu. Filmin ikinci yarısında kalkıp sandalyeye geçmişti. O ara dönüp dönüp babama bakmaktan, filmde olup bitenleri tamamen kaçırmıştım.

Babam asla kullanmayacağına yemin ettiği plaj sandalyesinde ufacık görünüyordu.

Henry çoktan kalkmış, park alanına doğru yürümeye başlamıştı. Göz göze geldiğimizde elini kaldırarak bana veda etmişti. Ben de el sallayarak ona karşılık vermiş ve gözümün kenarıyla gidişini seyretmiştim. Park alanına doğru baktığım için, Warren ile Wendy'nin çıkışını da görmüştüm. El ele tutuşmuyorlardı fakat birbirlerine çok yakın yürüyorlardı. Bir an için Warren'la göz göze gelmiştik ve ağabeyim bana kocaman, mutlu bir gülümsemeyle bakmıştı. Bundan önce şu alaylı sırırtmasında ustalaşmış olan ağabeyimin hiç böyle içten güldüğünü görmemiştim.

Projektörü ve perdeyi kaldırıp kilitledikten sonra Leland'a teşekkür etmiştim. Çocuk ağzını öyle kocaman açarak esniyordu ki, film esnasında uyuyakalmadığı için şükretmiştim. Gelsey eve Gardnerlarla dönmüştü; çünkü babamın sırtı ağrımaya başlamıştı ve arka koltuğa uzanması gerekmişti. Ben yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerimi bağladıktan sonra dönüp babama bakmıştım. Ağır ağır sönen ışığın altında babamın ne kadar zayıf göründüğünü, avurtlarının ne kadar çöktüğünü fark etmiştim.

"Filmi beğendin mi, evlat?" diye sormuştu babam. Bunu hiç beklemediğim için olduğum yerde sıçramıştım. Gözleri kapalı olduğu için babamın uyuduğunu düşünmüştüm çünkü.

"Evet," demiştim, ona tamamen dönerek. Babam gözlerini açarak bana gülümsemişti.

"Beyaz perdede izleme şansı bulduğum için çok mutluyum," demişti. "İnsan Ingrid Bergman'ı öyle seyretmeli." Ben gülerken annem arabanın kapısını açmış ve babam bana göz kırpmıştı. "Sakın annene söyleme," diye de eklemişti.

"Bana ne söylemeyecekmiş?" diye sormuştu annem gülümseyerek, arabayı çalıştırıp artık neredeyse tamamen boşalmış olan park alanından çıkarken.

"Ingrid Bergman hakkında bir şey," demişti babam uykulu bir sesle, gözleri tekrar kapanırken. Annem dikiz aynasından babama bakarken gülümsemesinin solduğunu fark etmiştim.

"Hadi, eve gidelim," demişti annem, sesinin neşeli çıkması için uğraşır gibi. "Hepimiz yorulduk." Bu sözlerle ana yola çıkmıştı ve birkaç dakika sonra eve vardığımızda, babam çoktan uykuya dalmış durumdaydı.

Eve varır varmaz annem Gelsey'i komşudan almıştı ve annemle babam hemen odalarına çekilmişlerdi. Onlar yatak odalarına çıkarken, annemin babamın biraz arkasında yürüyerek onu dikkatle takip ettiğini fark etmiştim. Sanki babamın gerisin geri düşeceğinden korkar gibi bir hali vardı. Ayrıca ilk kez babamın her bir adımını ne kadar yavaş attığını, nasıl tüm ağırlığını korkuluğa verdiğini görmüştüm. O yüzden annem bu endişesinde haklı olabilirdi.

Ben de yatmak için hazırlanmıştım ama öyle diken üstündeydim ki uyumaya çalışmamıştım bile. Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyduğumda verandaya çıkıp bakmıştım. Warren, motorunu susturduğu Land Cruiser'ın içinde oturmuş, gözlerini karşıya dikmişti. Beni gördüğünde arabadan inmiş ve yanıma, verandanın basamaklarına gelmişti. Teknik olarak yürüyordu elbette ama sanki havada süzülüyor gibiydi.

"Taylor," demişti bana halinden hoşnut bir gülümsemeyle. Sanki ben yıllar öncesinden hayal meyal hatırladığı biriydim. "Nasılsın?"

“İyiym,” demiştim, kollarımı göğsümde kavuştururken sırtıtmamaya çalışarak. “Sen nasılsın?”

“Çok iyiym,” demişti Warren. Bana tekrar gülümseyerek bakmıştı, hâlâ alışmaya çalıştığım o kocaman, samimi gülümsemeyle. “Bana bu buluşmayı ayarladığın için çok teşekkürler.”

“Ne demek,” demiştim, onu yakından inceleyerek. Ayırntıları sormak istiyordum ama bu konu, ağabeyimle normalde konuştuğumuz mevzuların öyle dışındaydı ki, lafa nasıl gireceğimi bile kestiremiyordum. “Bir buluşma daha ayarlamamı ister misin?”

Ağabeyimin yüzünde kesinlikle çok daha aşına olduğum, tenezzül etmez bir ifade belirmişti. “Hiç gerek yok,” demişti. “Yarın akşam dışarı çıkıyoruz. Minyatür golf oynamaya.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” demiştim, Wendy’nin ağabeyimi daha birkaç gün önce burun kıvracağı bir yere gitmeye ikna etme kabiliyetine hayranlık duyarak.

Warren kapıya yönelmişti ki, durup bana dönmüştü. “Hiç her şey değişmiş gibi hissettiğin bir akşam geçirdin mi?” diye sormuştu, mutlu ama hafiften afallamış bir sesle. “Hani artık hiçbir şey eskisi gibi olmaz ya?” Öyle bir şey hissettiğim olmamıştı; Warren da bunu suratımdaki ifadededen anlamış olacak ki, kapıyı açarken başını iki yana sallamıştı. “Neyse,” demişti. “Boş ver. İyi geceler, Taylor.”

“İyi geceler,” diye seslenmiştim. O içeri girdikten sonra birkaç dakika daha verandada durmuş ve gözlerimi yukarıdaki yıldızlara dikerek Warren’ın söylediklerini kafamda evirip çevirmiştim.

Ama şu an, isteydim. Bulutlu, kapalı, nemli bir hava vardı. Her an yağmur yağacakmış gibiydi. Hava plaja inmek

için oldukça soğuktu; o yüzden o sabah yanlış hatırlamıyorsam sadece üç müşterimiz olmuştu. Onlar da ya kahve ya da sıcak çikolata istemiş ve bu havanın hiç de yaz havası olmadığından yakınmışlardı.

Lucy beni sıkıştırmadan bırakmamaya kararlı bir şekilde baktı. "Henry'yle aranızda bir şey geçmemiş olması," dedi. "Geçmesini istemediğin anlamına gelmez."

Suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim ve uğraşabileceğim bir şeyler arayarak etrafıma bakındım. O sırada gözüme ilişen bardakları düzeltmeye giriştim. "Bilmiyorum," dedim. Bir önceki gece Henry'yi düşünüp durmaktan uyuyamamıştım ama gerçekten bilmiyordum. Onun ne istediğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu ve daha arkadaş olma fikrine bile yeni yeni alışıyordum. Daha fazlasının olma ihtimali midemin düğümlenmesine yol açıyordu. Gerçi bunu kötü anlamda söylemiyordum ama çok korkutucu bir histi.

"Neyi bilmiyorsun?" diye sordu Lucy, kendisini yukarı iterek tezgâha otururken. Cevap beklercesine ısrarlı gözlerle bana bakıyordu.

Bardaklar hiçbir zaman olamayacakları kadar düzgün dizilmişti; o yüzden bardak istifini kenara ittim. "Şu an hayatımda pek çok şey olup bitiyor," dedim. Göz göze geldik ve Lucy'nin neden bahsettiğimi anladığını gördüm. "O yüzden şu an uygun bir zaman mı, bilemiyorum..."

Lucy başını iki yana salladı. "Mükemmel zamanlama diye bir şey yoktur," dedi kesin bir sesle. "Bana ve Brett'e bir baksana."

Brett, Lucy'nin yeni sevgilisiydi. Oysaki çocuk alt tarafı bir haftalığına Poconos'taydı. Ben de kendimi yukarı iterek tezgâha oturdum ve bağdaş kurup ona döndüm.

Mutfaktaki bütün hijyen kurallarını altüst etmekle meşguldük ama konunun nihayet benden başka bir yöne kaymasına sevinmiştim. "Belki," dedim, alelade konuşuyormuş gibi görünmeyi umut ederek. "Burada senden hoşlanan ve bütün yaz da bir yere gitmeyecek olan birileri vardır. Mesela kart numaralarını seven biri olabilir?" Ne tepki vereceğini görmek için ona baktım ama Lucy başını iki yana salladı.

"Elliot'ın bu olayından sıkıldım," dedi. "Sağ ol, ben almayayım."

"Niye ki?" dedim, elimden geldiğince doğal bir tavırla. "Bence Elliot o kadar da kötü değil."

Lucy başını iki yana salladı. "Harika biri," dedi hiç düşünmeden. "Ama çıkmak isteyeceğim biri değil."

"Neden?" diye sordum. Lucy bu sorumu kafasında evirip çevirircesine kaşlarını çattı. Ama daha ağzını açıp cevap veremeden telefonu bipledi. Cihazı cebinden çıkarıp ekrana bakarak gülümsedi.

"Gitmem lazım," dedi. "Sence sorun olur mu? Brett benimle biraz vakit geçirmek istiyor."

Tezgâhtan kayarak yere inerken onu başımla onayladım. Lucy de aşağıya indi ve çantasını omzuna astı. Tam kapıya uzanmışken dönüp bana baktı ve "Seni sonra ararım," dedi. Bakışlarını bomboş büfede gezdirerek, "Bensiz bunca kalabalığı idare edebileceğinden emin misin?" diye sordu.

Bu sözler karşısında gülümseyerek, "Sanırım sorun olmaz," dedim. "İyi eğlenceler." Lucy bana el sallayarak uzaklaştı. Ben de mesaimin geri kalanını buz makinesini temizleyerek ve Henry'ye olan hislerimi çözmeye çalışarak geçirdim. Bir önceki gece bir şeyler olduğunu hayal

etmediğimi düşünüyordum ama gün ışığında bundan bir türlü emin olamıyordum.

Saat beşi gösterir göstermez büfeyi kilitledim ve ürperdiğimi hissederek kot şortumun üstüne kapüşonlu bir eşofman üstü aldım. (Kapalı havalar ve eşofman üstleri arasındaki ilişki konusunda dersimi almıştım). Rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı ve ağaçların dalları sallanıyordu. Gerçekten berbat bir gündü; o yüzden eve vardığımda şöminede ateş göreceğimi umuyordum.

Annemin isteği üzerine akşam yemeği için mısır ve domates almak üzere Henson's'a gittim. Kasada meyankökü şekeri torbalarına bakarken, tereddüt etmeden duramadım. Babam artık istememesine rağmen, ne zaman oraya gitsem babam için bir torba meyankökü şekeri almayı sürdürüyordum. Ama bir önceki akşam cips almaya gittiğimde, mutfak dolabında tuzlu krakerlerin arkasına itilmiş olan üç torba meyankökü şekeri bulmuştum. Öte yandan babama meyankökü şekeri almamak, gözümde yenilgiyi kabullenmekle eşdeğerti.

"Bu da mı olacak?" diye sordu Dave Henson neşeli bir sesle, elimdeki meyankökü şekeri torbasına bakarak. Bu sorusu, karar vermeme yardımcı oldu.

"Evet," dedim, aldıklarımın parasını ödeyip onları torbaya doldururken. "Teşekkürler."

"Eve dikkatli git," dedi Dave, dışarıya bakarak. "Fırına çıkacak gibi."

Dave'e el sallayarak veda ettim ve uzaklardan çakan şimşekle beraber gök gürlerken dışarı çıktım. Homurdanarak eşofman üstümün kapüşonunu örttüğüm sırada, ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Ana cadde kalabalık değildi. Görünüşe göre insanlar kötü hava yüzünden

dışarı çıkmamışlardı. Sokaktakiler ise ya tentelerin altına sığınıyor ya da arabalarına koşturuyorlardı. Ben ise soluğu bisikletimin yanında alarak çantamı sepete yerleştirdim. Evi arayıp beni almalarını söyleyerek bir tentenin altında mı beklesem, yoksa fırtına çıkmadan ne kadar yol alabileceğimi mi görsem, bir türlü karar verememiştim. Yağmur yağdığı için evdekileri çağırırsam, kırk yıl bunun lafını yer dururdum. Ama bir anlamda da...

Gök tekrar gürledi ve ben de kararımı vermiş oldum. Biraz ıslansam ne olurdu yani? Ölmezdim ya. Ayrıca bu Warren'ın – babamı saymıyorum bile – yaz boyunca benimle alay edip durmasına engel olurdu. Yolda çoktan su birikintilerinin oluşmaya başladığını fark ederek bisikletime atladım ve yola koyuldum. Su birikintilerinin arasında ilerlerken ayaklarıma ve çıplak bacaklarıma çamur sıçırıyordu. O gün şort giymenin ciddiye ne kadar yanlış bir seçim olduğunu düşündüm.

Pedallara asılarak yola devam ettim ama sıırıslık olmuştum. Gök gürültüleri gittikçe şiddetleniyordu; öyle ki her seferinde olduğum yerde sıçramaktan ve gidona daha da sıkı yapışmaktan kendimi alamıyordum. Yüzümdeki ıslaklığı silip sepette duran çantamı düzeltmek için bir an duraksayınca, uzaklarda bir yere yıldırım düştüğünü gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kapüşonumu iyice çekip bir an için bisikletime bakarak. Bisikletin büyük bölümü metalden yapılmıştı. Lastikler beni elektrik çarpmasından korurdu herhalde ama bunu birinci elden deneyimlemek istediğimi sanmıyordum. İliklerime kadar ıslanmışım. Çıplak bacaklarımdan süzülen su damlacıklarını görebiliyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, öyle ki, önümü bile görmekte güçlük çekiyordum. Ama her nasılsa hareketsiz dururken daha fazla ıslanıyor gibiydim. Islak

ellerimi daha ıslak olan eşofmanıma silerek bir bacağıma bisikletin öbür tarafına atmıştım ki, yanımda biri belirdi.

"Taylor?" Dönüp baktığımda kendi bisikletinin tepesindeki Henry'yi gördüm. O da benim gibi sıırıslıklam olmuştu ama en azından kafasında yüzünü yağmurdan koruyan bir beyzbol şapkası vardı.

"Hey," dedim, bir an için kapüşonumu kafama çektiğime memnun olarak. Saçlarım kim bilir nasıl görünüyordu. Ama o anda gerçek yüzüme vurdu. Muhtemelen boğulmak üzere olan bir elf gibi görünüyordum.

"Hava fena," dedi Henry. Rüzgâr ve yağmurun ardından sesini duyurmak için bağırarak konuşuyordu.

"Aynen," diye bağırarak karşılık verdim ben de. O anda kim bilir ne kadar gülünç bir görüntümüz olduğunu düşünerek gülümsedim. İki kişi fırtınanın ortasında dikilmiş, yol kenarında sohbet ediyorduk.

"Yola çıkalım mı?" diye sordu ve onu başımla onaylayarak rüzgâra karşı pedallara asıldım. Rüzgâr öyle şiddetlenmişti ki bisikletimi dik tutmakta zorlanıyor; yalpalayıp durduğumdan ötürü de ikide bir dengemi bulmak için bir ayağımı yere indirmek zorunda kalıyordum. Bu yüzden sürekli Henry'nin gerisinde kalıyordum ama o durup kendisine yetişmemi bekliyordu. En azından ben Henry bir ayağını yere yaslamış beni beklerken, durumun bu olduğunu düşünmüştüm. Ben onun da benimle ilerleyeceğini zannederek sürmeye devam ettim ama birkaç saniye sonra dönüp baktığımda hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"İyi misin?" diye seslendim, sesimi duyurmaya çalışarak. Şu an bisikletin arızalanması için hiç de uygun bir zaman değildi.

“Evet,” diye karşılık verdi Henry. “Ama bu deli işi. Bence fırtınanın dinmesini beklemeliyiz. Böyle devam edemez ya.”

“Hayır ama...” Titremekten kendimi alamadım. Artık şöminedeki ateşi bile hayal etmiyordum; tek istediğim banyo aynasının birkaç saniye içinde buhar içinde kalmasına yol açacak denli sıcak bir duş almaktı. Küçük sıcak su ısıtıcımız sıfırı tüketene kadar banyoda durmak istiyordum. Ana caddenin olduğu yöne doğru baktım; ancak orada bir yerlere sığınabilirdik. Gelgelelim onca yolu geri dönüp, oradan bir de tekrar eve doğru yola koyulmak bana pek de cazip gelmiyordu.

“Hadî,” diye seslendi Henry. Sağına soluna baktıktan sonra yolun karşısına geçti. Onun bisikletten inip bir garaj yoluna doğru ilerlemeye başladığını görünce kafam karıştı.

“Henry!” diye seslendim yolun karşısından. “Ne yapıyorsun?” Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama yoluna devam etti. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama hiç değilse kafasında bir plan var gibiydi; o yüzden ben de sağdan soldan gelen var mı diye bakındıktan sonra karşıya geçtim.

Garaj yoluna vardığımda çevredeki ağaçların yağmurun etkisini biraz olsun azalttığını fark ettim. Henry’yi görmek için çevreme bakındığımda, bisikletini bir eve doğru sürüklediğini gördüm. Bana çok tanıdık gelen bir evdi bu. Yağmurun arasından gözlerimi kısarak tabelaya baktım ve üzerinde MARYANNE’NİN MUTLU ANLARI yazdığını gördüm. Henry’nin eski eviydi burası. Garaj yolu bomboştu ve ev karanlığa gömülmüştü; o yüzden hiç değilse Maryanne’nin bizi özel mülkünden kovma ihtimalinin olmadığını söyleyebilirdim. Bisikletimi iterek Henry’yi arka tarafa doğru takip ettim. Henry ormanın başlangıç

noktasında durmuş, bisikletini bir ağaca yaslamıştı. Ben de onunla aynı şeyi yaparken, ancak ormana adım attığımızda ağaçların sıklığının bizi yağmurdan koruyabileceğini düşündüm. Ama durmaya değer miydi, bilemiyordum. Tam bunu Henry'ye söyleyecekken, onun ormana doğru ilerlediğini gördüm – tam olarak ağaç evinin olduğu yere.

“İyi misin?” diye sordu, ben basamak işlevi görmesi için ağacın gövdesine çivilenmiş olan kalaslara sıkıca tutunmaya çalışırken.

“Evet,” dedim, bir sonraki kalasa uzanarak. Henry çoktan ağaç evine girmiş, bana bakıyordu. Hiç sıkıntı çekmeden yukarı tırmanmıştı. Burası kataloglarda gördüğünüz türden bir ağaç evi değildi. Burayı öyle şatafatlı bir tasarım olmaksızın Henry'nin babası yapmıştı. Üzerinde durduğu üç ağacın arasındaki boşluğa sığacak şekilde inşa edildiği için üçgen biçimindeydi. Bir çatısı, iki duvarı ve zemini vardı ama öyle kapı gibi şeyler beklemek mantıksızdı. Ön kısım olduğu gibi açıktı ve basamak işlevi gören ağaç gövdesinin üzerine denk geliyordu. Ağaç evine yalnızca yağmur yağdığı zaman çıktığımız için şu an orada olmamız çok manalıydı. Dışarıda güneş varken evin içini gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Henry. Onu başımla onaylayarak bir elimi uzattım. Elimi yakalayarak – ikimizin de teni buz gibiydi – beni çekti. Bir bacağımı döşemeye atmayı başarinca Henry'nin elini bırakıp doğrulmaya yeltendim. “Dikkatli ol,” dedi, yukarıyı işaret ederek. “Tavan biraz alçak da.”

Az kalsın kafamı çatıya çarpacağımı fark edince, "Vay be," diye mırıldanarak eğildim. Buraya son gelişimizde içerde hiç sıkıntı yaşamadan dik durabiliyordum.

Ağaç evinde pek bir değişiklik göze çarpmıyordu. İçerde bir çatlağın altına yerleştirilmiş olan plastik kova dışında hiçbir şey yoktu. Yağmur damlaları düştükçe kovadan "pıt pıt" diye sesler geliyordu.

Henry ağaç evinin ön cephesine oturarak bacaklarını aşağıya sarkıttı. Beyzbol şapkasını çıkarttı ve ellerini saçlarından geçirerek ara sıra alnına düşen saç tutamını geri itti. Ben de çömelircesine yürüyerek onun yanına gidip oturdum ve dizlerimi göğsüme çekerek biraz olsun ısınmak için bacaklarımı ovmaya başladım.

Artık kendimizi iyi kötü korumaya almış olduğumuz için, ormanın fırtınada ne kadar muhteşem göründüğünü görme şansım olmuştu. Her yer normalden daha yeşil görünüyordu ve yağmurun sesi kesildiği için yolda karşılaştığımız tufandan çok daha huzurlu bir hali vardı. Dışarıda hâlâ deli gibi rüzgâr estiğinden ağaçların sallandığını görebiliyordum. Bay Crosby'nin elinden marangozluk geliyordu anlaşılan; ağaç evi bu rüzgârda bile sarsılmıyordu.

"Böyle daha iyi mi?" diye sordu Henry.

"Kesinlikle," dedim. Öne eğilerek Maryanne'in evine bir göz attım. Ağaçların arasından rahatlıkla görünüyordu. "Maryanne sıkıntı çıkarmaz mı?"

Henry başını iki yana salladı. "Sanmam," dedi. "Hâlâ bazen buraya gelip düşüncelere dalarım. Maryanne bir şey demez."

"Anladım," dedim.

Bir süre sessizce oturduk. Yalnızca yağmurun yağması ve rüzgârın ağaçların arasından ılık çalar gibi esişi

duyuluyordu. Dönüp arkamızdaki ağaç evine bakınca, hâlâ aynı görünmesine hayret etmekten kendimi alamadım. Gözüme sadece biraz daha küçük görünüyordu, o kadar.

“Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayamıyorum,” dedim. “Ama pek değişmemiş.”

“Herhalde o son yaz gelmişsindir,” dedi Henry, bana dönerek. “Biz on iki yaşındayken.”

Onu başımla onaylarken gözlerimi karşımda sallanan dallara diktim. “Muhtemelen.” Belki fırtınaya yakalanmış olmanın, belki de Lucy’yle aramızda geçen konuşmanın etkisiyle, daha ağzımdan çıkarı düşünmeye fırsat bulamadan, “Hiç o yazı düşünüyor musun?” diye sordum. “Yani biz...” Duraksayarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştım.

“Çıkıyorduk,” diye benim yerime cümlemi tamamladı Henry. Ona döndüğümde hâlâ bana baktığını gördüm. “Elbette düşünüyorum.”

“Ben de,” dedim. Ona, Gelsey’in pijama partisinde fark ettiklerimi söyleyecek cesaretim yoktu. Aşk gibi bir şey yaşamaya ilk teşebbüsümüzün beni ne kadar etkilediğinden bahsedemezdim. İnsan kendisini hiçbir yükü olmadan, nasıl incinebileceğini ve başkalarını incitebileceğini hiç bilmeden, böyle saf bir şekilde yalnızca bir kez duygularına kaptırırdı.

“Yani,” dedi Henry. “Ne de olsa benim ilk kız arkadaşımydın.”

Gülümsediğimi hissettim. “Anladığım kadarıyla başka pek çok kız arkadaşın olmuş?”

“Ohoo, dolu,” dedi Henry, ifadesiz bir yüzle. Gülmekten kendimi alamadım. “Sayısını unuttum, o derece.”

"Ben de," dedim ruhsuzca, şaka yaptığımı anlayacağını umarak. Beni aldatan eski sevgilim Evan ve lise ikide yaşadığım iki kısa ilişki dışında, ona bahsedebileceğim kimse yoktu.

"Nasıl desem," diye ekledi Henry, bir an duraksadıktan sonra. "O zamanlar senden gerçekten hoşlanıyordum."

Derin bir nefes aldım. "Sana yaptığım çok yanlıştı," dedim. "Öylece çekip gitmemeliydim. Gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Henry beni onaylarcasına başını salladı. "Ne olup bittiğini anlamamıştım. Bir şey mi yaptım, bilmiyordum..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Bütün suç benimdi. Benim... işler zorlaşınca kaçıp gitmek gibi bir huyum var." Omuz silktim. "Düzeltmeye uğraşıyorum."

"Seni iskelede gördüğümde bir an gözlerime inanamadım," dedi Henry gülerek. "Hayal falan görüyorum zannettim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Benimle bir daha konuşmazsın sanmıştım."

"Niyetim oydu," diye hatırlattı Henry ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Ama cidden," dedi, gözlerini bana dikerek. Ses tonu biraz daha ölçülüydü. "Sen insanın kolay kolay kurtulamadığı bir alışkanlıksın."

Gözlerine baktım ve kalp atışlarım hızlandı. Sanki etrafımızdaki hava bir anda değişmişti, bir dönüm noktasında duruyorduk. İşler iki şekilde de gelişebilirdi ama bir karar vermemiz gerekiyordu.

Henry ağır ağır, santim santim bana doğru yaklaştı. Eğilip elime dokunduğunda artık üşümememe rağmen ürperdiğimi hissettim. Elimi avucuna alıp benden onay

beklercesine gözlerime baktı. Onay vermek bir yana, bunu ne kadar istediğimi yüzümden anlayacağını umdum. Bana biraz daha yaklaştı ve kapüşonumu geri itti. Saçımın nasıl görüldüğü umurumda bile değildi. Bir elini yanağıma yaslayarak onu başparmağıyla okşarken tekrar ürperdim. Sonra eğildi ve kalbim küt küt atarken ne kadar yakın olduğumuzu hissettim. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı. Gözlerimi yumdum ve dışarıda yağmur şakır şakır yağar, rüzgâr ısıklıklar gibi eserken beni öptü.

İlk anda usulca öpüştük; dudakları hafifçe benimkilerde değdi. Sonra geri çekilerek yüzümü avuçladı ve beni tekrar öptü.

Bu sefer o kadar yumuşak bir öpücük değildi bu. Ona karşılık verirken bu öpüşme bana aynı anda hem tanıdık, hem de yepyeni geldi. Bir yandan beş yıl önceki öpüşmemizi hatırlamış, bir yandan da daha önce hiç kimseyle öpüşmemişim gibi hissetmişim. Belki de Lucy yanıliyordu. Belki de mükemmel zamanlama diye bir şey vardı. Henry kollarını belime dolayarak beni kendisine çekti ve ben de kollarımı boynuna doladım. Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamadan ellerimi çenesinde gezdirdim. Biz tepede, ağaçların arasında öpüşürken, yağmur yavaş yavaş dindi ve güneş çıktı.

*En Güzel Zamanlardı,
En Kötü Zamanlardı*

30. Bölüm

“Taylor!” Gözlerimi açtığımda Lucy’nin bikiniysiyle bizim iskelede uzanmış, bana el salladığını gördüm. “Orada mısın?”

“Affedersin,” dedim doğrularak, Lucy’nin neden bahsettiğini hatırlamaya çalışırken. Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememiştim. “Ne diyordun?”

“Tahmin edeyim,” dedi Lucy, başını iki yana sallayarak. “Söylediklerimi duymadın bile.”

İstemsizce gülümsedim ve Lucy homurdandı. “Aman Tanrım,” dedi. “Kafan sürekli öpüşüp koklaşmalara kayıp dururken seninle konuşmaya çalışmak gerçekten çok zor!”

Bunu inkâr etmeyi düşündüm ama işe yaramayacağından emindim. Gözlerimi kapatması için güneş gözlüklerimi taktım ve akşamüzeri güneşinin altında çizgili havluma uzandım.

Henry ile ağaç evinde öpüşmemizin ardından bir hafta geçmiş, neredeyse Temmuz gelmişti. Lucy yakınmakta haksız sayılmazdı. Hatta tam üstüne basmıştı. O konuşurken kafam bir önceki akşama gidip duruyordu. Henry ile ben ailelerimizin uyuduğundan emin olur olmaz bu iskeleye gelip yıldızların altında uzanarak uzun uzun öpüşüp koklaşmıştık. Bir ara nefesimizi toparlamak için durduğumuzda

başımı onun göğsüne yaslayıp gökyüzüne bakmış, onun nefes alıp verişini dinlemiştim.

“Hiç takımyıldız biliyor musun?” diye sormuş ve daha gülüşünü duymadan göğsünün gülercesine inip kalktığını hissetmiştim.

“Hayır,” demişti ve ona hiç bakmadan, sırf sesinden gülmüşediğini anlamıştım. “Öğrenmemi ister misin?”

“Hayır,” demiştim, gözlerimi yıldızlardan ayırmadan. “Öylesine merak ettim.” Henry saçlarımı okşarken bir an için gözlerimi yumarak, işin sonunun buraya varmasına hayret etmekten kendimi alamamıştım.

Beraber geçirdiğimiz kısa süre içerisinde, bunun yaşadığım diğer ilişkilerle hiçbir alakası olmadığını çoktan anlamıştım. Ayrıca eskisi gibi çok küçük ve deneyimsiz de değildik. Öbür ilişkilerimi bu kadar karmaşık hale getiren tüm engeller – okuldaki olaylar, dedikodular – bir anda yok olup gitmişti. Henry hemen yanıımızdaki evde oturuyordu, annemle babam onu seviyorlardı ve pek de yorucu olmayan işlerimizin dışında uymamız gereken herhangi bir program ya da düşünecek sorumluluklarımız yoktu. Ayrıca Warren’ın Wendy’yle olan taze ilişkisinin aksine, Henry’yle olmak bana stres yaratmıyordu.

Warren’ın mutlu olmadığı söyleyemezdim tabii. Hatta sinir bozucu bir mırıldanma huyu geliştirmişti ve duştayken bile bundan vazgeçmiyordu ama hâlâ her buluşmadan önce uzun uzun ne giyeceğini düşünüyor, sonrasında ise kızın ağzından çıkan her kelimeyi kafasında evirip çevirerek gizli manalar veya imalar çıkarmaya çalışıyordu. Warren ile ben genellikle aynı anda eve geliyorduk. Genellikle verandanın basamaklarına oturuyorduk ve ben onun geçirdiği akşamın analizini dinliyordum. Ama Warren’ın

ilişkisinin aksine, tekrar Henry'yle beraber olmak şaşırtıcı derecede huzur vericiydi. Onun yanında olduğum gibi davranabiliyordum. Ne de olsa o zaten benim tüm kusurlarımı biliyordu; özellikle de en büyük kusurumu. Bu da başımı onun göğsüne yasladığım o sessiz anlarda, gözlerimi kapatıp hiç konuşmadan yaşadığımız dinginliğin tadını çıkarabileceğim anlamına geliyordu.

Ama her şey *o kadar da* huzurlu ve sessiz değildi. Aramızda, öpüştüğüm diğer dört çocukta hissetmediğim türden bir kıvılcım vardı. Öpüşürken ellerimi onun üzerinden çekemiyordum ve onu öpmek âdeta zamanı durdurup nerede olduğumu bile unutmama yol açıyordu. Sırf onu öpmenin düşüncesi bile midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu ve bir önceki akşam olanları düşünmeye daldığım için büfede birkaç parti patates kızartmasını yakmıştım. Parmaklarının boynumda gezinmesini, kulak mememin hemen altında daha önce hiç fark etmediğim ama şu an dizlerimin bağını çözen bir yer bulmuş olmasını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ellerimi saçlarında gezdirmemi, öpüşürken o serseri saç tutamını geri itip durmamı, yanağının yumuşaklığını, hep güneşten yanık olan ensesinin sıcaklığını aklımdan geçirip duruyordum.

Ama şu an kendimi bu düşüncelerden kurtarıp dikkatimi Lucy'ye vermeliydim. "Affedersin," dedim süklüm püklüm. "Cidden. Ne diyordun?"

Bir an bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra telefonunu çıkardı. "Tamam," dedi. "İkinci kez söylüyorum." Bana bir kaşını kaldırarak baktı; mahcup bir ifade takınmaya çalıştı. "Konu Brett. Bana mesaj atıp duruyor, irtibatı sürdürmek istediğini söylüyor. Belki kafasında uzak mesafeli ilişki yürütmek gibi bir şey vardır. Tam deli işi; ne de olsa alt tarafı üç kez falan buluştuk."

“Eh,” dedim ağır ağır. “Belki şimdilik başka seçenekleri düşünsen iyi edersin. Brett burada bile değil ki. Belki etrafta aklına bile gelmeyen birileri vardır.”

“Etrafta birileri olsaydı, bunu fark ederdim,” diye homurdandı Lucy. Bir şey söylemek – belki tekrar Elliot’ı öne sürmek – için ağzımı açmışım ki, Lucy dönüp eve doğru bakarak başını iki yana salladı. “Bak, kim gelmiş.”

Dönüp baktığımda Henry’nin üzerinde Borrowed Thyme tişörtüyle el sallayarak bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Sırf onu görmek bile yüzümde kocaman bir gülümseme belirmesine yol açmıştı.

“Aman Tanrım,” dedi Lucy, gözlerini devirerek. “Buradan ‘artık git’ mesajı alıyorum.”

“Olur mu canım? Gitme,” dedim ama ben bile sesimin ne kadar gönülsüz çıktığını fark etmişim.

Lucy güldü. “İyi denemeydi,” dedi. “Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun.”

“Yarın görüşür müyüz?” diye sordum.

“Kesinlikle,” dedi. Ayağa kalkıp bikinisinin üzerine bir sort ve askılı üst giyerek havlusunu ve dergilerini kanvas çantasına tıktırdı. O sırada Henry iskeleye varmıştı bile. “Hey,” dedi Lucy, Henry’nin yanından geçip giderken onu arkadaşıca dürterek. Onların geçmişte bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra ikisini bir arada görme konusunda kendime bile itiraf etmek istemediğim endişelerim vardı. Ama onları birkaç dakikalığına bile olsa bir arada görmek, aralarında hiçbir şey olmadığını anlamama yetmişti. Her şey bir yana, artık birbirlerine kardeş gibi davranıyorlardı.

“Aa, gidiyor musun?” diye sordu Henry. Sesinin üzgün çıkması için uğraşmasına rağmen, Lucy’nin ne demek istediğini anlamışım. Henry de yalan söylemeyi hiç

beceremiyordu. Lucy başını iki yana sallayarak elini veda edercesine kaldırmakla yetindi.

“Hey,” dedim ona, elimi güneşten kamaşan gözlerime siper ederek.

“Heeey,” dedi Henry, yanıma oturarak. Bikinime bakarken gözlerinin büyüdüğünü fark ettim ve gülerek eğilip onu öptüm. Tadı krema gibiydi, o yüzden o gün fırında pasta yapmakla uğraştığını anladım.

Birbirimizden ayrıldığımızda Henry sırt çantasına uzanıp fermuarını açtı ve içinden yeşil renkli kare bir kurabiye kutusu çıkarıp bana uzattı. Borrowed Thyme’da kullanılan en küçük boy kutuydu bu. Babasının kazancını düşündüğüm için veya sırf kibarlıktan karşı çıkmam gerektiğini biliyordum ama bunu samimi bir şekilde yapamayacağım belliydi. Küçük kutuyu alırken gülümsemekten kendimi alamadım. Fırında çalışan biriyle çıkmanın pek çok avantajı olduğunu çoktan fark etmiştim. “Bugün ne getirdin?” diye sordum, kapağı açıp kutunun içine bakarken. Kutuda üzeri beyaz kremayla kaplı sarı bir kek vardı. Kremanın üzerine minik damla çikolatalarla T yazılmıştı. “Harika görünüyor,” dedim, sırf kekin görüntüsü karşısında bile karnımın guruldadığını hissederek.

“Limonlu kek,” dedi. “Üzerinde babamın yeni limonlu – vanilyalı kreması var. Senin fikrini almak istiyor.”

“Seve seve,” dedim, kutuyu dikkatle kapatırken. Tatlımı akşam yemeğinden sonraya saklayıp kardeşlerimle paylaşmazsam, bize bir daha geldiğinde bunun ceremesini Henry’nin çekeceğini yaşayarak öğrenmiştim. “Teşekkürler.”

“Bir de, şey,” dedi Henry, içi kurabiyelerle dolu küçük, plastik bir torba çıkararak. “Bunlar da babana. Yoğun damla çikolatalı. Daha yeni pişti.”

“Teşekkürler,” dedim, torbayı kek kutumun yanına koyarken, boğazımda artık aşına olduğum o yumrunun belirginleştiğini hissederek. Henry’ye babamın pek bir şey yemediğinden bahsettiğimden beri, onun iştahını yerine getirebilecek özel tatlı ya da ekmek çeşidini arayarak bu duruma çözüm getirmeye çalışıyordu. (Daha sonradan öğrendiğime göre babası da ona yardım ediyordu.) Ellerinden geleni yapmalarına rağmen, bu henüz işe yaramamıştı. Babam gelen ikramları *oooh*layıp *aahh*layarak abartılı bir sevinçle kabul ediyor ama bu kadar lezzetli şeyleri kendisine saklayamayacağını iddia ederek onlardan bir iki ısırık almakla yetiniyordu.

Babamın sağlık durumu aşağı yukarı aynı seyrediyordu. Ne var ki her geçen gün biraz daha kötüleştiğini ayırt etmek güçtü. Ancak geri dönüp baktığımda bir önceki hafta bu zamanlar öğle yemeğinden akşam yemeğine kadar uyumamış olduğunu, merdivenleri Warren’ın yardımı olmadan çıkabildiğini, annemin olur da gerisin geri düşerse diye basamakları babamın peşinden çıkmadığını fark edebiliyordum. Babam gece geç saatlere kadar okumayı bırakmıştı ve evin öteki ucundan duymaya alışkın olduğum sesi git-tikçe azalmaya devam ediyordu. Artık onu yemek masasında bile zor duruyordum.

Hâlâ haftada iki kez lokantada kahvaltı ediyorduk ama babam sadece tost sipariş etmeye ve Angela’nın azarlamalarına karşın ondan bile ancak bir iki ısırık almaya başlamıştı. Pek bir şey yememesine rağmen soru cevap oyunumuza devam ediyorduk. Bu ne ara olmuştu, hatırlayamıyordum ama servis altlığındaki testin sorularını boş verip kendi aramızda konuşmaya başlamıştık. Babamı, kendimi bildim bileli çok severdim – hâlâ bunu söylemek için doğru zamanı kolluyor olmama rağmen – ama birlikte lokantada

kahvaltı etmeye başlayana kadar, onu gerçek anlamda tanımamış olduğumu fark ediyordum.

Babamın avukat olarak girdiği ilk işten kovulmanın kıyısından döndüğünü, üniversiteden sonra Avrupa'yı gezdiğini, annemi görür görmez âşık olduğunu öğrenmiştim. Ne var ki beni en çok şaşırtan, iki gün önce anlattığı şey olmuştu. Eskiden dinlemekten sıkıldığım çocukluk hatırlarımdan bahsediyorduk. Artık babamla geçirdiğim her gün sayılı olduğu için, bu anların ne kadar değerli olduğunu yeni yeni kavrayabiliyordum. Daha binlerce hatıramız olacağını varsaydığım için, elimizdeki hatıraların kıymetini bilememiştim.

"Şimdi anlatacağımı daha önce duymadığına bahse varım," demişti, bana gülümseyerek. Hiç olmadığı kadar *zayıf bir hali vardı* ve cildi sarı renkten daha koyu bir tona bürünmeye başlamıştı. Sanki çok talihsiz bir solaryum deneyimi geçirmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden bembeyaz dişleri tenine son derece tezat duruyordu.

Hâlâ babamın içinde çok ama çok kötü bir şeyin geliştiğini gösteren bu hızlı fiziksel değişime alışabilmiş değildim. Onu öldürene kadar durmayacak olan bir şeydi bu.

"Neymiş bakalım?" diye sormuştum, Angela yanıma uğradığında tekrar doldursun diye fincanımı masanın kenarına iterek. Aslında daha fazla kahve içmek istemiyordum ama fincanım ne kadar çok doldurulursa, burada o kadar çok zaman geçirebilirdik. Babamla yalnız kalabildiğim bir tek bu sabahlar vardı elimde. Ben de bu fırsatı elimden geldiğince çok kullanmak niyetindeydim.

Babam gülümseyerek arkasına yaslanmış, o arada yüzünü buruşturmaktan da kendisini alamamıştı. "Sen ilk doğduğunda," demişti. "Sessizce odana girip uyumanı

seyrederdim. Acaba nefes almıyor musun diye ödüm kopardı.”

“Gerçekten mi?” diye sormuştum. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım ve ailenin ortanca çocuğu olarak sadece bana dair pek az hatıra anlatılırdı. O yüzden hepsini dinlemiş olduğumdan emindim.

“Evet,” demişti babam. “Ağabeyin konusunda hiç endişelenmemize gerek kalmamıştı. Sürekli ağlayıp duruyordu zaten. Herhalde zavallı anneciğin onun doğduğu sene günde beş saatten fazla uyuyamamıştır. Ama sen bütün gece deliksiz uyurdun. Bu da beni çok korkuturdu.”

Angela gelip bana kahve doldurduktan sonra babamın tostunu onun önüne doğru itelemişti; sanki babamın tostu yememiş olmasının sebebi, onun masada durduğunu fark etmemiş olmasımıyş gibi.

“O yüzden,” demişti babam, kahvesinden bir yudum alarak. “Kapı eşiğinde dikilir, senin nefes alıp vermeni dinlerdim. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak isterdim. Hiçbir sorun olmadığına ikna olana kadar aldığın her nefesi tek tek sayardım.”

Sonra Angela hesabı getirmişti ve başka konulara geçmiştik. Babamın liseden sonra ülkeyi arabayla bir uçtan ötekine dolaşmasını ve Missouri’de kaybolmasını, benim hediyeleri babamla aynı yöntemle – yapışkan bantla özensiz bir şekilde - paketlediğini fark edince Noel Baba’nın gerçek olmadığını anlamamı konuşmuştuk. Ama babamın ben daha birkaç haftalıkken kapı eşiğinde dikilip benim nefesimi dinlemesi, aklımdan çıkacak gibi değildi.

Şimdi ise Henry ile güneşin altında iskelede otururken, bu anı çok geride kalmış gibiydi. “Bakalım bunlar işe yarayacak mı?” dedim, kurabiyeleri kenara iterek. Kurabiyeler

aramızdan çekilince tekrar onu öpmek için eğildim. Henry'yi öpmenin en güzel yanlarından biri dünyada olup biten her şeyi – mesela babamın hastalığını – bir süreliğine kafamdan atmama yardımcı olmasıydı. Hiçbir zaman tamamen unutmuyordum ama Henry'nin dudakları dudaklarımda, kolları boynumdayken, olumsuzlukların üzerimdeki etkisi daha az oluyordu.

“Ee,” dedi Henry. Yan yana uzanıyorduk. Henry kolunu omuzlarıma dolamıştı, ben ise başımı onun göğsüne yaslamıştım. Bir bacağımlı onun üzerine attığım için ayaklarımızı birbirine dolamıştık. “4 Temmuz için bir planın var mı?”

Bu soruyu hiç beklemiyordum; o yüzden olduğum yerde hafifçe doğrularak ona baktım. “Havai fişekleri izleriz herhalde,” dedim. “Muhtemelen burada.” Gölün üzerinde daima havai fişek gösterisi olurdu ve biz de genellikle ailece iskelede toplanıp bu gösteriyi izlerdik.

“Harika,” dedi. “Sonrası için plan yapma, olur mu? Sana bir sürprizim var.”

Bu kez iyice doğrularak gözlerine baktım. “Sürpriz mi?” diye sordum, heyecanımı gizleyemeden. “Neymiş o?”

“Warren’a sürpriz kelimesinin sözlük anlamını sormalısın,” dedi ve gülümsemekten kendimi alamadım. “Bir şey sürpriz olunca ne olduğunu söylememek gerekiyor.”

Orada bir süre daha öylece uzanarak gölün üzerinden ağır ağır batan güneşi seyrettik. Hava kararırken ateşböcekleri çimenlerin arasında parıldamaya başlamıştı. Bir sivrisineğin beni ısırıldığını hissedince, o tarafa doğru bir şaplak indirerek doğruldum ve saatime baktım. Artık akşam yemeğine gitmem gerekiyordu.

“Gitme vakti mi?” diye sordu Henry. Onu başımla onaylayarak ayağa kalktım ve onun da kalkmasına yardımcı

olmak için elimi uzattım. Elimi tuttu ama ağırlığını vermeden kalktı. Eşofman üstümü bikinimin üzerine geçirdim. Havlumu, güneş gözlüğümü ve tatlıları topladım. Sonra el ele iskelede yürüyerek bizim eve vardık.

Henry elimi avucunda sıkarak, "Yarın görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," dedim, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadan. Henry eğilip beni öptü, ben de ona karşılık vermek için parmak uçlarımda yükseldim.

"İyy." Birbirimizden ayrıldık ve sesin geldiği tarafa döndüğümde ayaklarının dibinde Murphy ile birkaç metre öte-mizde dikilen Davy'yi gördüm. Davy yüzünü buruşturdu. "İğrençsiniz."

"İleride böyle düşünmeyeceksin," dedi Henry. "Köpeği gezintiye mi çıkarmıştın?"

Davy onu başıyla onayladı ve isteksizce tasma kayışını bana uzattı. Babam Davy'nin köpeği gezintiye çıkar-masına izin verdiğinden beri kendisi bu sorumluluğu çok ciddiye alıyor ve günde birkaç kez Murphy'yi almaya geliyordu. Öyle ki, hayvancağız daha akşam çökmeden yoruluyor, akşam yemeğinden hemen sonra babamın kucağında uyuyakalıyordu.

"Teşekkürler," dedim kayışı ondan alarak. Davy bir şey değil, dercesine başını salladı. Henry'ye dönüp gülümseyerek, "Görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz," dedi Henry de gülümsememe karşılık vererek. Davy bu görüntü karşısında homurdanmaktan kendisini alamadı. Henry, peşinde şimdiden bir şeyler anlatmaya başlayarak koşturan Davy ile evine doğru yürümeye koyuldu.

"Senin günün nasıldı bakalım?" diye sordum, pestili çıkmış gibi görünen köpeği kucağıma alarak. Hayvancağız

biraz olsun dinleneceği için heyecanlanmıştı. Onun kulaklarını kaşıyarak eve doğru ilerledim. “Harika şeyler yaptın mı?”

Verandanın basamaklarını çıkarken fark ettiğim ilk şey, içeriden gelen müzik sesi oldu. Üstelik bu annemin bale müzikleri ya da klasik müziklerinden değildi – eski tarz rock çalıyordu. Köpeği verandaya bırakıp tasma kayışını çözdüm ve kapıyı açtım. Murphy hemen su kabına doğru atıldı ve birkaç saniye sonra çıkardığı şapırtıları duydum.

Evin içine adım attığımda müziğin sesi iyice yükseldi. Melodi tanıdık geliyordu; belki de eski şarkılar çalan bir radyo istasyonunda veya bir filmde duymuştum. Kurabiyelerle kekleri mutfığa bırakıp içeri geçtim. Yürürken ışıkları açtıkça, evin epey boş olduğunu fark ettim. Müziğin kaynağıyla babamı aynı anda buldum. Babam oturma odasında yerde oturuyordu ve önünde eski bir pikap vardı. Etrafı plak yığınlarıyla çevriliydi.

“Hey,” dedim ışığı yakarak. Oda bir anda aydınlanınca ikimiz de gözlerimizi kıstık. Babamın üzerinde eşofman ve tişört vardı ama saçlarını her zamanki gibi özenle ayırdığını fark ettim.

“Merhaba, evlat,” dedi babam, öksürmeye başlayarak. Öksürüğü geçtikten sonra boğazını temizleyerek sözlerini sürdürdü. “Ne var ne yok?”

“Hiç,” dedim, gülümseyerek. Bakışlarımı yerdeki plaklarda gezdirerek pikapta çalan plağa baktım. Bunu opera-dan daha çok beğendiğimi itiraf etmeliydim. Eğilerek plak kaplarından birini elime aldım – Charlie Rich diye birine aitti. Albümün kapağı ve adamın sakalı tam yetmişlerden kalma gibi duruyordu. “Bütün bunlar da ne böyle?”

Babam gülümseyerek o anda çalmakta olan California hakkındaki şarkının sesini kıstı. "Atölyede ufak tefek işlerle uğraşıyordum," dedi. "Ve eski pikabımla albümlerimi buldum. Şöyle bir ne var ne yok diye bakacaktım ama sonra kendimi dinlemeye kaptırdım..." Sesi azalarak yok olurken plaklardan birini alıp arkasını çevirdi.

"Peki bu kim?" diye sordum. Çalan şarkı bitmiş, daha ağır bir şarkı başlamıştı.

"Bu," dedi babam, yüzünü buruşturarak arkasına doğru uzanırken. Plağı alıp bana uzattı ve "Jackson Brownie," diye açıkladı.

"Eskiden çok dinler miydin?" diye sordum, kapaktaki resme bakarken. Resimde bir sokak lambasının altında bekleyen bir araba vardı.

"Hem de sürekli," dedi babam o zamanları düşünürcesine belli belirsiz gülümseyerek. "Babamı deli ederdim."

"O zaman sesini aç," dedim babamın yanına oturarak sırtımı kanepeye yaslarken.

Babam boğazını temizledikten sonra cebinden bir mendil çıkardı ve ona doğru öksürdü. Sonra mendili dikkatle katlayarak yerine koydu. "İlla dinlemek zorunda değilsin," dedi gülümseyerek. "Pek senin tarzın sayılmaz, biliyorum."

"Sevdim ama," diye karşı çıktım. Sözlerimde samimiydim – şarkı sözlerinin şiirden farkı yoktu. Bentley Boys şarkılarının kesinlikle içermediği türden derin manalar taşıyordu. "Bana bu şarkıdan bahsetsene."

Babam da kanepeye yaslanarak bir süre şarkıyı dinledi. "Bu öteden beri sevdiğim bir şarkıdır ama annenle

tanıştıktan sonra daha çok sevdim,” dedi. Sesinden gülümsemişliğini hissedebiliyordum. “Adı ‘For A Dancer’*.”

Bu sözler karşısında gülümsedim. Hava gittikçe karıırken, babamla onun benim yaşlarımdayken sevdiği müzikleri dinleyerek öylece oturduk. Çok geçmeden bu anın sona ereceğini; çünkü annemin, Warren’ın ve Gelsev’in eve döneceğini biliyordum. Etrafta koşuşturmaca, gürültü ve konuşmalar başlayacaktı. Ama şimdilik sadece babamla ben vardık. Plak pikapta döndükçe yayılan müziği dinleyerek onun yanında otururken, o anı dondurmaya çalışmak yerine kendimi tadını çıkarmaya bıraktım.

* Tr: “Bir Dansçıya” (Ç.N)

31. Bölüm

Dört Temmuz günü hava güneşli ve açıktı. Üstelik bayram, cumartesine denk gelmişti; dolayısıyla plaj tıklım tıklım doluydu. Lucy, Elliot ve ben bütün gün koşturmuştuk. Daha öğle vakti gelmeden üç renkli Firecracker buzlu şekerleri tükenmişti. Fred bile oradaydı fakat muhtemelen tek istediği balık tutmaya dönmek olduğu için genelde ayak altında dolanmaktan başka işe yaramıyordu. Ama o telaşın ortasında bir de buz makinesi bozulunca, Fred'in yanımızda olmasına şükrettim; çünkü o zımbırtının nasıl tamir edileceğini bilen tek kişi oydu.

Annem son dakikada, havai fişekleri izlemek için iskeleye çıkmadan önce barbekü yapmaya ve komşuları davet etmeye karar vermişti. Elbette elime de bir alışveriş listesi tutuşturmuştu. Saat bir türlü akşam beş olmayacak gibiydi ama patates kızartması, soğuk içecek, su ve – plaj için şaşırtıcı olsa da – hamburger isteyen insanların oluşturduğu sıra dağıldığında, saat beşi yirmi geçiyordu. Büfeyi kilitlerken Lucy'ye barbeküyü hatırlattım ve Elliot onun gelebileceğini duyunca, kendisini de davet ettirdi. Ne kadar çok kişi olursak o kadar çok eğleneceğimizi düşündüğüm için Fred ile Leland'ı da davet ettim. Fred söz vermeden teşekkür etmekle yetinirken, Leland havai fişekleri gölün

üzerine fırlatma işinde görevli olduğu için davetimi üzülerek reddetti.

“Cankurtarana ihtiyaçları varmış,” diye açıkladı, ben bisikletimin kilidini açarken. “Hani birisi havai fişek düzeneğini kurarken boğulur ya da havai fişekler birilerine isabet ederse diye.”

Bunu pek iç rahatlatıcı bulmamıştım ama ona dikkatli olmasını söyledim. Sonra bisikletle Henson’s’a gidip dükkândaki mısır stokunun tamamını satın aldım; çünkü tam olarak kaç kişinin geleceğini bilmiyordum. Bisikletimi iterek fırının önünden geçerken birkaç dakika bile olsa Henry’yi görmek için içeri baktım. Ama Borrowed Thyme tıklım tıklım doluydu. Henry camekânın ardından benimle göz göze geldi ve el salladı. Stresli bir hali olduğundan, onu rahatsız etmek istemedim.

O yüzden eve bisikletle tek başıma döndüm. Rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, evlerin arka bahçelerinden ızgara kokuları yükseliyordu. Yokuş beni artık korkutmuyordu. Hatta ancak bayır aşağı inip diğer tarafı tırmandıktan sonra, geri dönüp baktığımda ne kadar yol kat ettiğimi fark etmiştim.

Bisikletimi verandaya yasladım ve duş alma isteğiyle yukarı koşturdum. Kızartma yağı veya üzerime döktüğüm limonata gibi kokmak istemiyordum çünkü. Henry’nin vaat ettiği sürprizin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama bunu düşünmek bile gülümsememe yetiyordu.

Ama mutfaka adım atar atmaz, bu ruh halinden sıyrıldım. Annem bir tezgâhtan öbürüne koşturup duruyordu. Her zaman düzgünce topuz yapılmış olan saçları dağılmış ve kabarmıştı. Tavaları gereğinden çok daha sert bir şekilde kaldırıp indiriyordu. İçgüdüsel olarak irkilirken, burada eğlence düzenlemeyi neden hiç sevmediğimi

hatırladım. Mutfağın küçüklüğü annemin sinir katsayısını yükseltiyordu. Murphy de bunu sezmiş olacak ki, kullakları düşmüş bir halde hemen ayak bileklerimin arkasına saklandı. Ben eğilip başını okşarken, annem arkasını döndü ve beni gördü.

“Nihayet!” diye çıkıştı, gözüne düşen saç tutamını geri iterek. Yüzüne ateş bastığını ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. “Mısırları aldın mı?”

“Dükkânda kaç tane kalmışsa hepsini aldım,” dedim Henson’s torbasını kaldırıp göstererek. Ama mutfağın içine daha fazla girmeye niyetim yoktu. “Ben bunları dışarıda soyayım, olur mu?”

“Senden baharatlıkları ve tabakları sofraya koymanı isteyeceğim,” dedi annem, beni hiç duymadan ya da duymazdan gelerek. “Şu masadaki ıvır zıvırları da kaldırırsan çok sevinirim. Kaç tane hamburger yapmam gerektiğini bile bilmiyorum; herhalde Warren’ın kız arkadaşı gelecekmiş ama Warren da kesin bir şey söylemiyor...”

“Ah,” dedim usulca, iş yerindeki herkesi davet ettiğim için bir anda pişmanlık duyarak. Ama bunun bir barbekü partisi olması gerekiyordu; annem neden bu kadar stres yapıyordu, hiç anlamamıştım. “Şey, ben de iş yerinden birilerini davet ettim. O yüzden üç kişi daha gelebilir.”

Annem elindeki tencereyi pat diye tezgâha bırakıp bana döndü. O anda keşke Warren ya da Gelsey burada olsaydı diye düşünmekten kendimi alamadım. O zaman annemin öfkesini biraz dağıtabilirdik. Annem çok sık sinirlenmezdi; o yüzden olur da sinirlenirse, biriktirdiği tüm öfke bir anda dışarı fırlamış gibi görünürdü. Maalesef şu an da tüm öfkesi bana yönelmiş durumdaydı. “Tanrım, Taylor,” diye çıkıştı bana. “Bana hiç sordun mu? Bunun bana ne

kadar sıkıntı yaşatacağının farkında mısın? Önce benden onay almak aklına gelmedi mi?"

"Özür dilerim," dedim, mutfaktan çıkmak için geriye doğru küçük bir adım atarak. "Ben düşünemedim –"

"Hayır," diye lafımı kesti annem, diğer tencereyi de ocaktan alıp tezgâha çarparken. "Düşünemedin tabii. Ne de olsa başka birini düşünmek sana zor geliyor, değil mi? Bir sefer olsun kendinden başka birini düşünsen?"

Gözlerime yaşlar doluştuğunu hissettim ve bir anda keşke beş dakika önceye dönebilsem diye düşündüm. Hâlâ bisikletimi sürüyor olurdum ve her şey yolunda olurdu. "Özür dilerim," diye mırıldandım, boğazım alev alev yanarken. Annemin önünde ağlamak istemiyordum. "Ben gidip mısırları soyayım." Mısır torbasını alıp elimden geldiğince hızlı adımlarla ön verandaya çıktım. Oraya vardığımda bir an için gözlerim bisikletimi arandı ama gidersem her şeyin daha da kötüleşeceğini biliyordum. Hem, nereye gidecektim ki?

En yakındaki sandalyeye oturup titreyen ellerimle ilk mısırları torbadan aldım. Koçanın tepesini kavrarken, yanağıma bir damla yaş düştüğünü hissettim. Kalbim hâlâ küt küt çarpıyordu. Her nedense, kendimi az önce annemin bana bağırduğu andan çok daha kötü hissediyordum. Elimle hızlıca gözlerimi sildim ve titreyen bir nefes alarak koçanı soymaya koyuldum.

"Hey." Dönüp baktığımda annemin tepemde dikildiğini fark ettim. Annem dudağını ısırarak iki sandalyenin arasında duran sehpa oturdu ve öne eğildi. "Özür dilerim, tatlım. Böyle davranmamı hak edecek bir şey yapmamıştın."

"Ben sadece," diye lafa girdim ama sözcükler boğazıma dizildiği için susup bir nefes almak zorunda kaldım.

Kendimi gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde hissediyordum. Koçanı sertçe çekerek ayaklarımın dibindeki torbaya attım. "Arkadaşlarımı davet ettiğim için özür dilerim. Dert edeceğini düşünmemiştim. Arayıp gelmemelerini söyleyebilirim."

Annem başını iki yana salladı. "Hiç sorun yok. İnan bana. Mesele şu ki..." İçini çekerek bir an için bakışlarını yola çevirdi. Golden retriever cinsi köpeklerini gezdiren iki kişi evin önünden geçerken bize el salladılar. Annem de onlara el sallayarak karşılık verdikten sonra bana döndü. "Bütün gün, bunun babanın son Dört Temmuz'u olacağını düşünmekten kendimi alamadım," dedi hüüzünlü bir sesle. Bu söyledikleri gözyaşlarımı tutmaya çalışmak konusunda bana pek yardımcı olmadığından, dudaklarımı sıkamak zorunda kaldım. "Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum, hepsi bu," dedi. Anneme baktığımda onun da gözlerine yaşlar doluştuğunu gördüm ve paniğe kapıldım.

Açıkçası bu, beni bağırmısından daha çok korkutmuştu. Annemi üzgün, güçsüz ve *korkmuş* bir halde görmeyi kaldıramazdım. Hemen bir mısır daha kaparak ona bakmaya çalıştım.

"Bayramın mahvolmasından daha kötü bir şey yoktur," diye sözlerini sürdürdü annem ama sesi artık her an ağlayacakmış gibi gelmiyordu. Biraz olsun rahatladığımı hissettim.

"Aynen," dedim hiç düşünmeden. Annem bir şey söylemeyince, başımı kaldırıp ona baktım. "Peki, doğum günüm?" diye sordum ama annemin yüzünün ağlamak üzereymiş gibi buruştuğunu görünce keşke ağzımı hiç açmasaydım diye düşünüp pişman oldum. "Affedersin," dedim hemen. "Öyle demek istemedim, anne. Sakın..."

Annem başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. Murphy artık bağırmadığımızı fark ettiği için ortaya çıkabileceğini düşünmüş olacak ki, ihtiyatlı bir tavırla verandaya doğru yürüdü. Annem beni çok şaşırtarak onu kucağına alıp bir an için yanağını tüylerine bastırdı. "Onu sevmediğini sanıyordum," dedim.

Annem gülümseyerek köpeği kucağına yatırdı. "Sanırım gün geçtikçe kanım ısınıyor," dedi, elini başında gezdirerek. İkimiz bir süre hiç konuşmadan oturduk. Ben elimdeki mısırı torbaya bırakıp yeni bir mısıra uzanırken, annem başını iki yana salladı. "Gerisini bırak," dedi. "Warren ile Gelseye eve gelince yapsınlar." Buna şaşıracak mısırı bıraktım. Annem bana doğru eğildi ve "Doğum günün konusunda çok üzgünüm, tatlım. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum," dedi.

"Hiç gerek yok," diye atıldım. Sözlerimde samimiydim. İlk başta doğum günüm yüzünden üzülmüştüm ama o günden bu yana öyle çok şey olup bitmişti ki, doğum günüm önemini yitirmişti. "Bu akşam yolunda gidecek, söz veriyorum. Babam için harika bir gece hazırlayacağız." Titreyen bir gülümsemeyle anneme baktım. Her zaman tam tersi olmuşken bu sefer teselli eden tarafta olmak, annemi neşelendirmeye çalışmak çok garipti.

"Umarım," dedi annem usulca. Sonra bana doğru biraz daha eğilerek saçlarımı düzeltti ve ben küçükken yaptığı gibi eliyle küçük daireler çizerek sırtımı okşamaya başladı. Anlaşmazlığa düştüğümüz konular artık önemini yitirmiş gibiydi. Bir an duraksadıktan sonra kendimi bile şaşırtarak anneme sokuldum ve küçüklüğümünden beri yapmadığım gibi başımı omzuna yasladım. Çocukken annemin omzu yalnızca beni değil, bütün dünyayı kanatlarının altına alacak kadar büyükmüş gibi gelirdi. Gözlerimi yumdum ve

annem saçlarımı okşarken, bunun hâlâ doğru olabileceğine inanmaktan kendimi alamadım.

Onca strese rağmen, barbekü çok iyi gitti. Gelsey ile ben arka bahçenin dört bir yanına kavanoz mumlar bırakmıştık. (Gelsey hepsinin arasından *grand jete* sıçrayışı yapmadan rahat edememişti). Babam ise ızgara yapma görevini üstlenmişti. Üzerinde artık kendisine çok büyük gelen keten pantolonu ve polo tişörtüyle bir tabağa çizburger ve soslu sandviçleri üst üste diziyordu.

Henry ile babası o akşam fırında hazırlık yapmak zorundaydılar, o yüzden annem Davy'yı de davet etmişti; böylece Bay Crosby bakıcısına izin verebilmişti. Sonuç olarak biraz alakasız bir grup olmuştuk ama herkes birbiriyle anlaşmayı başarmıştı. Fred de Jillian ile gelmiş, yanında da iki tane kocaman levrek getirmişti. Babam levrekleri ızgarada pişirince herkes balıklara övgüler yağdırmış, Fred'in suratu normalden bile daha kırmızı bir hal almıştı. Lucy gelir gelmez Nora ile Gelsey tarafından esir alınmıştı ve çimenliğin kenarında onlara ters köprü kurmayı gösteriyordu. Elliot, Jeff'in profesyonel bir senaryo yazarı olduğunu öğrenince heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. İkisi de bilim kurgu filmlerine bayıldıklarından, barbekü partisinin büyük çoğunluğunu birbirleriyle konuşarak geçirmişlerdi. Annem arka çimenliğe birkaç sandalye çıkarmıştı ve Fred'in yanında oturan babamın çevresinde dolanıyordu. İkisi bir şeyler konuşup kahkaha atıyorlardı. Davy köpeğe fırlattığı şeyleri geri getirmeyi öğretmeye çalışıyordu – malesef bir türlü sonuca ulaşamamıştı – ama vazgeçmeyecek gibi görünüyordu.

Warren ile Wendy'nin el ele Kim'le konuştuklarını gördüm ve onların yanına gittim. "Harika bir alan," diyordu Kim, ben aralarına katıldığım sırada. Wendy'nin günün anlam ve önemine uygun giyinmiş olduğunu fark ettim. Üzerinde kırmızı beyaz çizgili bir tişört ve mavi şort vardı, ayrıca saçlarını da kırmızı bir saç bandıyla geriye itmişti. "Üzerinde çalıştığımız dizinin ilk bölümüne kesinlikle bir hayvan uzmanı ya da belki bir veteriner koymayı düşünüyoruz," dedi Kim.

"Wendy veteriner olacak," dedi Warren ve bir an için onun yanındaki kıza ıslıl ıslıl gülümsemesine şaşkınlıkla bakakaldım. Ağabeyimi neredeyse tanıyamaz olmuştum.

"Göreceğiz," dedi Wendy gülerek, yanakları pembeye dönerken. "Güz döneminde üniversiteye başlayacağım."

"Ama onu dükkânda görmelisin," dedi Warren heyecanla, sanki Kim kızcağızı bir iş görüşmesine almış da, onu Wendy'nin ne kadar harika olduğuna ikna etmesi gerekiyormuş gibi. "Hayvanlarla inanılmaz iyi anlaşıyor."

"Ona yardımcı olabilir misin?" diye sordum Wendy'ye, Davy'yi işaret ederek. Davy elindeki sopayı atarken Murphy etrafında daireler çizmekle meşguldü. Köpek, çubuğun çimenliği geçerek yere düşmesini seyretti ve Davy'nin çevresinde zıplamaya devam etti. Anlaşılan bu çalışmanın odak noktasını pek anlayamamıştı.

Wendy başını iki yana salladı. "Ne kadar başarılı olurum, bilemiyorum," dedi gülümseyerek. Yüzünden gülümsemenin eksik olmadığını fark etmiştim. Warren da bütün akşam ağzı kulaklarında dolanmıştı. Wendy hayatına girmeden önce ağabeyimin bu kadar çok dişi olduğunu hiç fark etmemiştim açıkçası.

“Yine de çok etkileyici,” dedi Kim, şarabından bir yudum alarak. “Bu dizi yayına girerken seni danışman olarak işe alsak iyi olur.”

Wendy kızarıırken yüzü saç bandıyla aynı renge dönüştü. “Ah, ne kadar faydam olur, bilemiyorum,” diye mırıldandı.

“Alçakgönüllülük ediyor,” dedi Warren. Bunu yapmaya hâlâ alışmamış gibi ihtiyatlı bir tavırla kolunu omzuna doladı. “Hayvanlara ilişkin bilmesi gereken her şeyi biliyor. Bana dün anlattıklarını onlara da anlatsana. Hani şu filler hakkındaki?”

“Ah,” dedi Wendy. “Warren ile şeyden bahsediyorduk...” Bir an duraksadıktan sonra parmaklarını omzunun üzerinden ağabeyimin parmaklarına dolayarak elini avucunda şöyle bir sıktı. “Ölümden,” dedi Warren’a şöyle bir baktıktan sonra Kim’e dönerek. “Ben de hayvanların da yas törenleri, cenaze alışkanlıkları olduğundan bahsediyordum... Bu sadece insanlara özgü bir şey değil.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Kim, kaşlarını kaldırarak. “Gördün mü, bizim dizide de böyle şeyler olsa harika olur. Nasıl törenlerden bahsediyorsun?”

“Mesela,” diye lafa girdi Wendy ve kalp kırıklığından ölen lamalardan, ölen bebeklerini kaldırmaya çalışan fillerden, ölen anne babalarının yuvasında uyuyan ve yemek yemeyi reddeden gorillerden bahsetmeye başladı. Anlattıklarını yarım kulakla dinlerken, bir yandan da kafamdan başka düşünceler geçiriyordum. Ağabeyim her nasılsa kendisi gibi bilgi edinmeyi ve paylaşmayı seven birisini bulmuştu. Ayrıca Wendy’yle ölümden bahsettiğine göre, onunla babam hakkında konuşuyor, bu konudaki hislerini paylaşıyordu. Lucy’nin bana konuşmak isteyip istemediğini sorup durmasını, Henry’nin sürekli alttan alttan evdeki durumları

öğrenmeye çalışmasını ve benim ikisini de kulak ardı etmemi düşündüm. Lucy'yle konuşurken genellikle lafı onun aşk hayatına getirerek, Henry'yle iken ise çoğunlukla onu öperek konuyu değiştiriyordum. Warren'ın da benim gibi davranacağını varsaymışım ama onun hislerini paylaşıyor olması, her nedense kendimi ihanete uğramış gibi hissetmeme yol açmıştı. Sanki ağabeyim aramızda konuşmadan varmış olduğumuz bir anlaşmayı bozmuştu.

Kim tam Wendy'ye veterinerlerin ofislerinin üst katında oturup oturmadıklarını soruyordu ki, – görünüşe göre dizinin geçeceği ortamlardan biriydi ve kaçık bir resepsiyonist de vardı – ilk havai fişekğin atıldığı duyuldu. Hemen göle doğru baktım ve ilk havai fişek, gökyüzüne kuyruklu yıldız gibi fırlayarak yüksek bir gümbürtüyle kırmızı, siyah ve mavi ışıklara dönüştü. Çimenlikteki herkes alkışladı ve gösteriyi daha iyi izleyebilmek için grup halinde iskeleye inmeye koyuldu.

On dört kişi – ve bir köpek – bizim iskele için biraz fazlaydı ama bir sonraki havai fişek neredeyse tam tepemize ateşlenirken hepimiz bir şekilde sığmayı başarmıştık.

Ben iskelenin arka tarafında annemin babam için getirdiği sandalyenin yanında oturuyordum. Fırındaki işlerin ne kadar süreceğini hiç bilmiyordum ve Henry'nin bana söylediği tek şey, sürprizin havai fişek gösterisinden sonra olacağıydı. Ama birkaç kez onu aramaya çalıştıktan sonra kendimi gösterinin tadını çıkarmaya bıraktım. Belki son birkaç yıldır Dört Temmuz'daki havai fişek gösterilerini izlememiş olduğum içindi (ya ülke dışında oluyordum ya da başka bir dil öğrenmeye çalışıyordum) ama görüntü bana çok etkileyici gelmişti. Son kez buraya çıkıp izlediğimiz gösteriye dair aklımda kalanlardan çok daha etkileyici olduğu kesindi.

Başımı geri atarak gökyüzünü doldurarak gölün karanlık sularına yansıyan ışık patlamalarını seyrettim. Özellikle gösterişli olan birkaç havai fişekten sonra iskeledeki grubumuzdan alkışlar yükseldi ve köpek olanca hızıyla bana doğru koşturdu.

"Affedersin," dedi onu tutmakta olan Davy, bana dönerken. Hayvancağız suya düşmeden onu yakalamayı başardım. Murphy'nin yüzme bilip bilmediğinden emin değildik. Murphy'yi kucağıma aldığımda, tir tir titrediğini fark ettim. "Sanırım sestem hoşlanmıyor."

"Ben onu eve götüreyim," dedim, doğrularak.

"Sağ ol, evlat," dedi babam, biz yanından geçerken köpeğin patisini avucunda sıkarak. "Muhtemelen ne olduğunu anlayamadı. Zavalılık, herhalde savaş alanına düştüğünü zannetti."

"Aslına bakarsan," dediğini duydum Wendy'nin iskelelenin öbür ucundan. "Köpeklerin kulakları inanılmaz hassastır. Bizim duyduğumuz sesleri on ya da yirmi kat daha yüksekmiş gibi algılarlar."

Atılan her havai fişekle kucağımdaki köpeğin irkildiğini hissederek eve doğru ilerledim. Babam muhtemelen haklıydı. Sadece kutlama yaptığımızı bilmiyor olsam, dünyanın sonunun geldiğini zannedebilirdim. Murphy'yi eve bıraktım ve köpek hemen benim odama doğru ilerledi. Belki yatağımın kenarlarındaki fırırlar yere kadar uzandığından, Murphy'nin hava fırtınalıyken hemen oraya saklandığını fark etmiştim. Anlaşılan orayı sığınak bellemişti.

Tepeden aşağı inmeye koyulduğumda, havai fişeklerin sesinin kesildiğini fark ettim. Gösterinin sonunu kaçırmıştım. O sırada iskeledeki grubun da ayaklanıp tepeyi tırmanmaya başladığını gördüm. Yine de yardımına

ihtiyaç duyulur diye düşünerek aşağıya inmeye devam ettim; çünkü annemin öfkesiyle ikinci kez yüzleşmek istemiyordum. On beş dakika sonra annemin ortalığı derleyip toplamasına yardımcı olmuş, herkesle vedalaşarak onlara geldikleri için teşekkür etmiş ve Lucy'ye onu daha sonra arayıp Henry'nin sürprizinin ne olduğunu anlatacağıma dair söz vermiştim. Çok yorulmuş olan babam hemen yatmaya gitmiş, Warren ise onun merdivenleri çıkmasına yardımcı olmuştu.

"Sanırım bu kadar," dedi annem, son kalan tabağı da çimenlikten alıp her şeyin yerli yerinde olmasını istercesine bakışlarını etrafta gezdirirken. Gelsey hâlâ çimenlikteydi ve bir mumdan diğerine sıçrayarak onları söndürmekle meşguldü. "Gels," diye seslendi annem, kız kardeşime. "Yatma zamanı, haydi!"

Gelsey'in henüz sönmemiş olan son mumun yanında kendine has o bale figürlerinden biriyle alçalmasını seyrettim. Bacağı tepesinde neredeyse kendisiyle paralel duruyordu. "Beş dakika daha!" diye seslendi, boğuk bir sesle.

Annem onu başıyla onaylayarak bana döndü. "Sen de çok geç kalma," dedi. Yüzümde beliren gülümsemeyi hissettim. Ortalığı derleyip toplamakla uğraşırken, Henry'den sürprizimi görmek için yirmi dakika içinde iskelede kendisiyle buluşmam gerektiğine dair bir mesaj almıştım. Ne yapacağımıza ya da ne kadar uzun süre dışarıda kalacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama eve dönme saatim eskiden olduğu gibi yaz mevsiminde epey esnekti. Annemin tek istediği, makul bir saatte ve sessizce dönmemdi.

İskeleye doğru yola koyulduğumda, hâlâ biraz daha vaktim vardı. Yürürken Henry'nin de iskeleye doğru ilerlediğini fark ettim. Beyaz tişörtü gecenin karanlığında

olduğundan da parlak görünüyordu. “Merhaba,” diye selamladım. Henry duraksayıp döndü ve beni görür görmez yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Sana da merhaba,” dedi. Etrafı sarmalayan karanlıktan ve muhtemelen bizi görse öğürmeye başlayacak olan Davy’nin yokluğundan yararlanarak rahatlıkla kollarımı Henry’nin boynuna dolayıp onu öptüm. O da beni kucaklayarak öpücüğüme karşılık verdi. Artık benden daha uzun olduğunu hatırlatmak istercesine ara sıra yaptığı gibi ayaklarımı hafifçe yerden kesti.

“Gösteriyi kaçırdın,” dedim bir an için birbirimizden ayrıldığımızda.

“Öyle mi?” diye sordu, ifadesiz bir sesle. “Çok yazık.”

“Ee?” dedim etrafıma bakınarak. “Hani benim sürprizim?”

Henry gülümseyerek elimi tuttu. “İskelede.” Birlikte aşağı doğru yürürken arkamda bir ses duydum ve dönüp baktığımda kız kardeşimin hâlâ çimenlikte olduğunu gördüm. Bir şey söylemek, ona artık içeri girmesi gerektiğini hatırlatmak üzereydim ki, kardeşimin kutudan bir maytap çıkardığını gördüm. Maytap aniden alev aldı ve Gelsey onu havaya kaldırarak dans eder adımlarla eve doğru ilerledi. Kocaman sıçramalar ve ardı ardına küçük dönüşler yaparken, maytap arkasında küçük kıvılcımlar bırakıyordu. Gelsey evin köşesini döndüğünde ışığı hâlâ arkasında parıltıyordu.

Henry’nin sürprizimin iskelede olduğunu söylemesinin mantıklı bir sebebi vardı. Bu bir kayıktı.

"Alelade bir kayık değil," dedi Henry. İskeleye her şeyi ayarlamıştı ve elindeki fener bize biraz ışık veriyordu. Gölde iskeleye bağlanmış, suda hafif hafif sallanan bir sandal vardı. İçi uyku tulumlarıyla kaplıydı ve şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu. Açıkçası bir kayıktan bekleyeceğim bir şey sayılmazdı bu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, iskelenin merdiveninden inerek dikkatle kayığa adım atarken. Adımımı atmamla beraber kayık iki yana sallandı ve bir an için korkuyla alabora olacağını sandım. Crosbylerin birkaç kanosu olduğunu biliyordum ama iskelemizde bir kayık duruyor olsa, bunu fark edeceğimi düşündüm.

"Babamın en iyi müşterilerinden birine ait. Ödünç aldım," dedi. "Yarın ona teşekkür etmek için kahveli pasta vereceğim. Ama artık yola koyulsak iyi olur."

"Tamam," dedim, acelesinin sebebini anlayamadan ön tarafa yerleşerek. Henry arkaya geçti ve şaşırtıcı bir beceriyle kürek çekmeye başladı. Ona doğru dönerek oturdum ve dizlerimi göğsüme çekerek kendimi yolculuğun tadını çıkarmaya bıraktım. Gölde hızla yol alıyorduk ve iskele öyle uzakta kalmıştı ki, küçücük görünüyordu.

Henry kürek çekmeyi kesti ve kürekleri kayığın iki yanına astı. Sonra saate bakmak için telefonunu çıkardı ve ekranın parlaklığı gözümü aldı. "Tamamdır," dedi. "Tam zamanında yetiştik."

Çevreme bakındım. Gölün ortasındaydık; neye tam zamanında yetişmiş olabileceğimizi anlayamamıştım. "Henry?" diye sordum.

Henry gülümseyerek feneri söndürmekle yetindi. Aşağıya doğru kayarak kayığın zeminindeki uyku tulumlarına doğru sokuldu ve bana da ayrısını yapmamı işaret

etti. Ben de emekleyerek onun yanına gittim. Henry uykutulumuna uzandı ve ben de koluna sokularak yerime yerleştim. Kayık usul usul sallanırken etrafımızda duyulan tek ses kayığa çarpan suların şıptısı ve ağustos böceklerinin cırlamasıydı. Henry eğilerek bana küçük bir öpücük verdikten sonra parmağını yanağımda gezdirerek gülümsedi. "Sürprizine hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim, gözden kaçırdığım bir şey mi var diye etrafıma bakınarak. "Ama-" Tam lafa girecekken bir havai fişegın göğeyükseldiğini duydum. Derken olanca görkemiyle tepemizde patladı ve altın renkli ışıklar bir anda âdeta tüm gökyüzünü kapladı. "Bu da ne?" diye sordum, Henry'ye dönerek. Ama havai fişeklerin ardı arkası kesilmediği için bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim.

"Bu şirkette çalışan çocuklardan biriyle aynı okuldayım," dedi Henry. "Bizim en güzel yerden izleyebilmemiz için birkaç havai fişegi sonradan atmaya razı oldu."

"Muhteşem..." diye mırıldandım, bakışlarımı yukarıdan ayıramadan. Karanlık gökyüzü renk ve ışık patlamalarıyla dolmuştu. Daha önce hiç kayıkta uzanırken havai fişek gösterisi izlememiştım ama bunu gördükten sonra, bu tür bir gösteriyi izlemenin daha iyi bir yolu olamayacağına karar verdim. "Teşekkürler," dedim, Henry'nin sırf bize özel bir havai fişek gösterisi ayarlamış olmasına inanmadan. Uzanıp onu öptüm. Yarı aralık gözkapaklarımın arasından gökyüzünde patlamaya devam eden havai fişeklerin ışıklarını seçebiliyordum.

Birkaç havai fişek daha patladıktan sonra gösteri sona erdi ve kimsenin bizi duymayacağını bile bile ellerimizi çırttık. Orada, suyun üzerinde öyle usul usul sallanıyorduk ki, ikimizin de içinden geri dönmek gelmiyordu. Uyku

tulumlarından birinin fermuarını açıp içine sokulduk; çünkü hava iyiden iyiye soğumaya başlamıştı.

Dudaklarım uyuşana ve kalbim küt küt çarpmaya başlayana kadar öpüştük. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Sonra öpüşmemiz daha yumuşak ve tatlı bir hal aldı. Kendimizi toparlamak için bir an durduğumuzda sohbet etmeye başladık. Kayığımız gölde hafif hafif sürükleniyordu, gökyüzü kocamandı ve yıldızlarla doluydu. Belki hava karanlık olduğu için, belki birbirimizi görmüyor olduğumuz için, belki de insan kayıkta biriyle birlikte uzanırken böyle bir ruh haline girdiği içindi ama her zamankinden çok daha ciddi konulara daldık. Ben ona annemle aramızda geçenleri ve onun ağlamak üzere olduğunu görmenin beni ne kadar sarstığını anlattım. O ise seneye üniversiteye gitmek için evden ayrılacağından ve artık onunla ilgilenemeyeceğinden ötürü Davy için çok endişelendiğinden bahsetti. Ona henüz yüksek sesle dile getiremediğim ama son birkaç haftadır kafamdan atamadığım konunun da lafını açtım. Babamın durumunun kötüleşeceğini biliyor ve olacaklardan korkuyordum.

Konuşmalarımızın arasındaki boşluklar gittikçe uzadı ve nihayet gözlerimi kapatıp başımı Henry'nin göğsüne yasladım. Yumuşacık uyku tulumu bizi sarmalar, kayak usul usul sallanırken onun kollarında kendimi sıcacık ve güvende hissediyordum. Kendimi tutamayıp esnedim ve bir saniye sonra Henry'nin de esnediğini fark ettim. Bütün yaz uyumakta zorlanmış olsam da, oracıkta, yıldızların altında, Henry'nin kollarında uykunun koynuna yuvarlandığımı hissettim.

Uyanıp iskeleyle doğru kürek çekmeye başladığımızda şafak söküyordu. Uyurken boynumda – muhtemelen uyku tulumunun dışında kalan tek yerim orası olduğu için – sayısız sivrisinek ziyafet çekmişti ve Henry’nin de elinde beş tane ısırık vardı. İlk anda uyuyakaldığım için inanılmaz derecede utanmış, kazayla salya akıtmamış olduğumu ve nefesimin kötü kokmadığını umarak hemen ağzımı silmiştim. Daha önce kimseyle birlikte uyumamıştım. (Yatağımın altından çekerek açılan yatakta Lucy’nin uyumasını saymazsak ki zaten herhalde o sayılmaz) Haliyle kazayla ona tekme atmış ya da uykumda mırıldanmış olmaktan korkuyordum.

Ama öyleyse bile, Henry bundan hiç bahsetmemiştir. Rahatsız olmuş gibi bir hali de yoktu. Uyku tulumunu omuzlarıma doğru çekerek Henry’nin yanına oturmuş, onun eve doğru kürek çekişini seyretmiştim. Henry’nin uyurken tulumun dikişine denk gelen yavaş yavaş belli belirsiz bir iz kalmıştı. Saçları ise darmadağınaktı. Her nedense, bu hali gözüme çok daha tatlı görünmüştü.

Kayığı iskeleyle bağlayarak hızlı hareketlerle içindekileri boşalttık. Bay Crosby normalde firma gitmek için saat altıdan biraz önce evden çıkıyordu. O yüzden Henry bütün gece evde uyumuş gibi görünebilmek için ondan önce eve girmek istiyordu.

“Sürpriz için teşekkürler,” dedim, boynumdaki sivrisinek ısırıklarını kaşımamak için kendimi zor tutarak.

“Rica ederim,” dedi Henry, eğilip bana küçük bir öpücük verirken. “Seni sonra ararım, olur mu?”

Gülümsedim ve nefesimin kötü kokup kokmadığını umursamadan tekrar uzanıp onu öptüm. Warren yüzünden dilime dolanan melodiyi mırıldanarak bahçede

ilerledim. Tam eve girecektim ki, olduğum yerde kalakaldım. Babam önünde bir fincan kahveyle arka verandadaki masada oturuyordu.

Yüksek sesle yutkundum ve yüzüme ateş bastığını hissederek verandanın basamaklarını çıktım. "Merhaba," dedim, saçımın ne halde olduğunu bildiğimden elimle dağılan tutamları düzeltmeye çalışarak. Babam artık aşına olduğum ince çizgili mavi pijamasını giymiş, üzerine de ekoseli bir sabahlık almıştı. Kahvesinden bir yudum alırken başını iki yana salladı ama içinde bulunduğumuz durumdan keyif aldığı yüzündeki ifadeden belliydi.

"Sabahladın mı?" diye sordu.

"Sayılır," dedim, yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissederek. "Şey, Henry'yle havai fişekleri izlemek için bir kayıkla göle açıldık. Sonra da uyuyakalmışız." Söylediklerim kendi kulağıma bile gülünç gelmişti.

Babam başını iki yana salladı. "Bunu her duyduğumda kenara bir bozukluk atmış olsam, şimdiye zengin oluştum," dedi ciddi bir sesle. Gülmekten kendimi alamadım. Babamın yüzü artık iyice zayıflamış olmasına rağmen, kelime oyunu yapacağını belli eden ifadesini yakalamıştım. "Bunun bir bahane olduğu su götürmez," dedi ve onun yanına otururken homurdanarak inledim. "Demek zaman su gibi akıp geçti. Evin suyu mu çık..."

"Tamam ama," dedim, gülerek. Babam fincanını iki eliyle tutup kahvesinden bir yudum alırken ona baktım. "Neden bu kadar erken uyandın?"

Babam verandadan gölün olduğu yere doğru baktı. "Güneşin doğuşunu seyretmek istedim," dedi. Ben de onun gösterdiği yöne doğru baktım ve bir süre sessize oturduk. "Muhtemelen sana nasihat vermeliyim," dedi babam, bana

bakarak. "Ama..." Sesi azalarak yok oldu ve babam omuz silkerek gülümsedi. Gökyüzünün Gelsey'in bale ayakbırları gibi soluk bir pembeye büründüğü noktayı işaret ederek, "Çok güzel değil mi?" diye sordu, fısıltılı bir sesle.

Konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Öyle," diye mırıldandım.

"Kim bilir güneşin doğuşunu bugüne dek kaç kez umursamadan geçtim?" dedi babam, gözlerini gölden ayırmadan. "Kendime her sabah güneşin doğuşunu seyretmek için uyanmaya söz verdim. Ama sana şunu söyleyeyim ki, evlat," dedi bana bakarak. "Çok yorgunum."

Babam konuşurken onun gerçekten de hiç görmediğim kadar çok bitkin görüldüğünü fark ettim. Yüzünde tanımadığım derin çizgiler belirmiş, gözlerinin altı torba torba olmuştu. Gece iyi bir uyku çekerek telafi edemeyeceğiniz türden bir yorgunluk gibi görünüyordu bu; insanın iliğine, kemiğine işleyen türden bir yorgunluk. Bunu gidermek ya da düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O yüzden onu başımla onaylayarak sandalyemi babamınkine iyice yaklaştırdım. Ve yeni bir gün başlarken, birlikte gökyüzünün giderek aydınlanmasını seyrettik.

32. Bölüm

Nihayet Dickens'ın neyi kastettiğini anlamıştım. Gerçekten de en güzel zamanları ve en kötü zamanları bir arada yaşıyordum. Çünkü Henry'yle, Lucy'yle, işimle, hatta kardeşlerimle ilgili her şey yolundaydı. Ama babam her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Babamın işle ilgili belgelerini taşıyan FedEx kamyonu artık gelmez olmuştu ve üç gün geçene kadar bunda kargo şirketinin hatası olduğunu düşünmüştüm. Ama bir gün babam öğleden sonra biraz kestirirken, annem şirketin babamı davadan aldığını söyledi. Bu babamı hiç görmediğim düzeyde bir bunalıma itmişti. Artık giyinmekle uğraşmıyor, saçını doğru düzgün taramıyor ve onunla konuşmaya kalkıştığımızda bizi tersliyordu. Bu durum karşısında babamın her zaman eskisi gibi olacağına, neşeli tavırları ve kelime oyunları ile bildiğim haliyle kalacağına ne kadar güvenmiş olduğumu fark etmiştim.

Ama bir yandan da aklıma bir fikir gelmişti. Leland ve Fred bana yardımcı olmayı kabul ettiler ve babam öğleden sonra uyurken tüm hazırlıkları yaptık. Babam uyandığında Warren onun dışarı çıkmasına yardımcı oldu; çünkü bahçede Yıldızların Altında Film Keyfi'nin Edwards ailesine özel versiyonunu hazırlamıştık. Leland projektörü idare etmeyi kabul etmişti. Hepimiz arka çimenlikte, gölün kenarında

pikelerimizin üstüne uzanmış, babamın kötü geçen günlere tam bir deva olduğunu iddia ettiği filmi izlemiştik.

Plajda toplanan kalabalığa kıyasla çok daha az kişiydik elbette – sadece biz, Wendy, Leland, Gardnerlar ve Crosbyler. Filmı takdim etme işını babama bırakmıştım ve babam sesini yükseltmek için elinden geldiğince çabalayarak *Siska Adam*’ı ne kadar seveceğimizi anlatırken hepimiz onu sessizce dinlemiştik.

Filmi izlerken kahkahaların arasından babamınkini kolayca ayırt edebiliyordum. Bu film babamı bunalımlı halinden çıkarmaya yaramıştı ama sırf onu o ruh halinde görmek bile beni korkutmaya yetmişti. Ondan sonraki birkaç hafta, sarkaç gibi sürekli iyi ile kötü arasında seyretmişti. Güzel zamanların tadını hiç tam olarak çıkaramıyordum; çünkü çok geçmeden düşüşe geçeceğini biliyordum.

Artık akşamları evden çıkmamaya başlamış, zamanımızı sevgililerimizle buluşmaya (ben ve Warren) ya da Nora ile ateşböceği yakalamaya (Gelsey) gitmek yerine, yemekten sonra ailece birlikte oturarak geçirmeye başlamıştık. Annemden çok tepki aldıktan sonra artık iyice eskimiş olan Risk oyununu, bir strateji mabedine dönüşen oturma odasına kurmuştuk. Hava verandada oturamayacak kadar karanlık ve soğuk olduktan sonra eve girip oyunun başına oturuyorduk. Babam esnemeye başlayıp başı düşünce, annem o akşamlık bu kadar oyunun yeteceğini duyuruyordu ve Warren’la ikisi babamın yukarı çıkmasına yardım ediyorlardı.

“Çünkü,” dedim anneme elimden geldiğince öfkeli bir sesle. “Beni Paraguay’da ölüme terk ettiğinden beri sana güvenmiyorum. İşte sebebi bu.”

"Ona söyleyebilirsin, Charlie," dedi ağabeyim monoton bir sesle, annem kaşlarını çatarak sayfaları karıştırırken.

"Affedersiniz," dedi annem bir süre duraksadıktan sonra. Kim ile Jeff aynı anda homurdanarak inildediler. "Ben sayfayı –"

"Altmış birinci sayfa," diye tısladı Nora. "En aşağıda."

"Ah, evet," dedi annem. Sonra boğazını temizleyerek, "Seni mahvedeceğim, Hernandez," dedi bana. "Seni ve tüm aileni paramparça edeceğim, ta ki hepiniz merhamet et diye yalvarana dek. Ama merhameti rüyanızda görürsünüz." Kim ile Jeff'e bakıp gülümsedi. "Bu gayet iyi," dedi, Nora'nın kusal gibi yapmasına yol açarak. Babam onun performansını alkışladı.

Biz dışarı çıkamadığımız için insanlar bize gelmeye başlamıştı. Gardnerlar sık sık uğruyorlardı; özellikle de yazmakta oldukları senaryonun hali hazırdaki taslağını canlandırmamız için. Nora annesiyle babası için not alıp duruyordu ve annem sahnenin tam ortasında rol yapmayı kesip kendi görüşlerini söylemesine rağmen sürekli ona rol veriyorlardı. Gardnerların senaryosunu berbat oyunculuğumuzla rezil etmediğimiz ya da Risk oynamadığımız zamanlarda eski kadife kanepede babamın sevdiği filmleri seyreliyorduk.

Öte yandan her akşamı da evde geçirmiyordum. Herkes uyuduktan sonra genellikle evden gizlice çıkıyordum. Bazen kanoyla Lucylerin iskelesine gidiyordum ve ayaklarımızı suya sarkıtarak saatlerce oturup konuşuyorduk. Hâlâ Elliot'ın kendisine olan ilgisinden habersiz davranıyordu, fakat Brett'ten kaza eseri cinsel içerikli bir mesaj aldıktan sonra ondan da vazgeçmişti; çünkü mesaj Lisa isminde bir kıza yazılmıştı.

Bir cumartesi gecesi hepimiz plajda buluşmuştuk – ben, Henry, Elliot, Leland ve Lucy. Diğer cankurtaranlar Rachel ve Ivy, Leland'ın daha sonra birkaç saat onların yerine bakmaya söz vermesi karşılığında, bize bira getirmişlerdi. Bomboş, karanlık plajda parti yapmıştık. Gece yarısı olmasına aldırmadan göle girmiş ve *Ben Hiç* oynamıştık – görünüşe göre Lucy her konuda *Ben Hep'ti*. Hava aydınlanırken, ıslak saçlarım öylesine topuz yapılmış halde, Henry'nin bisikletinin gidonuna oturarak eve doğru yola koyulmuştum. Henry beni her zamanki gibi evime götürürken, gözlerimi kapatmış ve kendimi yüzüme vuran rüzgârı hissetmeye bırakmıştım.

Ama plajdaki partiler ya da Lucy ile geçirdiğimiz akşamlar istisnaydı. Evden gizlice çıktığımda genellikle hemen yandaki eve geçiyordum. Hangi pencerenin Henry'nin yatak odasına ait olduğunu biliyordum, o da benimkini biliyordu. Neyse ki ikimizin de odası zemin kattaydı. Onların evine doğru sessizce yürüme ve parmaklarımı usulca pencere camına vurma konusunda ustalaşmıştım. Henry beni karşılıyordu ve iskeleye ya da Maryanne şehir dışındaysa eski ağaç evine gidiyorduk.

Babam özellikle kötü bir gün geçirmişse, gecesinde soluğu daima Henry'nin penceresinde alıyordum. Babamın sağlık durumu zaten son derece kötüydü, bir de elimden hiçbir şey gelmemesi her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Babamın hastalığı ilerledikçe davranışları da değişmeye devam ediyordu. Babamın bütün gün pijama ve sabahlıkla dolaşmadığı, yemeğini yemekte zorlanmadığı, çatalını ağzına götürürken ellerinin titremediği, kendisini lokmasını yutmaya zorlarken öksürmediği zamanları anımsamakta zorlanıyordum. Babamın ayağa kalkmak, oturmak veya üst kata çıkmak için yardıma ihtiyaç duymadığı, evde ağır

kutuları taşıyan kişinin o olduğu, Gelsey'i patates çuvalı gibi omzuna attığı, küçükken uzun araba yolculuklarından sonra uyur numarası yaptığımda beni kucağında taşıdığı zamanlar artık çok geride kalmıştı. Bırakın dört ay önce her şeyin yolunda olduğu zamanları, babamın geçen hafta nasıl biri olduğunu dahi hatırlamak güçleşmişti.

Sabahları geç saatlere kadar uyur olmuştı, oysaki ben sabah sekizde sıçrayarak uyanıyor, babamın ayaklarımı gıdıklamasını ve gidip krep yemek için kalkmamı söylemesini bekliyordum. İzin günlerimde kahvaltı yaptığımız yere gitmeye devam ediyordum. Ama artık kahvaltımızı paket yaptırıp eve getiriyordum. Öte yandan bunu üç kez yaptıktan sonra, her seferinde babamın paketlenmiş tostunun hiç el sürülmemiş bir şekilde mutfak tezgâhında beklediğini görünce, vazgeçmiştim.

"İşte burası," dedi Henry, kollarını belime dolayarak. "Sihrin gerçekleştiği yer."

"Öyle mi?" diye sordum onu öpmek için uzanarak. Borrowed Thyme'da çelik kanatlı kapıların arkasında, fırınların ve tezgâhların olduğu taraftaydık. O gün izinliydim, o yüzden annemin sipariş ettiği şeyleri almak ve Henry'yi görmek için çarşıya inmiştim. O anda pek fazla müşteri olmadığı için Henry işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek için beni arka tarafa götürmüştü.

"Kekleri kaplayacaktım," dedi, kremşantiyle dolu mikser kasesini göstererek. Olduğum yerden bile enfes kokusunu duyabiliyordum. "Yardım etmek ister misin?"

"Olabilir," dedim, ellerimi beline dolayıp tekrar bir öpücük vererek. Kendimi çok iyi hissediyordum – babam

gayet güzel bir sabah geçirmişti, erken kalkmış ve kahvaltıda berbat kelime oyunları yapmıştı, keyfi yerindeydi. İşe gitmek zorunda değildim, Henry'nin yanıdaydım ve elimizin altında bol bol kremşanti vardı. Lucy kendisini bu ara takıldığı çocuğa kaptırmıştı. Çocuğun uzun süre buralarda olacağını zannetmiyordum, o yüzden ona Pittsburgh demekle yetiniyordum. O yüzden beni kendisiyle takılayım diye sıkıştırmayacağını biliyordum. Bu durumda bütün günü Henry'yi öperek geçirebilirdim. Ne var ki, tezgâhın üstünde duran çantamın içinden telefonumun sesi yükselince anın büyüğü bozuldu. Bir an durup dinledim. Evin sabit hattına atadığım zil sesiydi bu. Tam telefonu açmaya yeltenmişim ki, muhtemelen Gelsey arıyordur diye düşündüm.

"Açman gerekiyor mu?" diye sordu Henry.

"Yok," dedim. Telefonumun sesini kısıtım; çünkü Gelsey kesin tekrar tekrar arayacaktı ve bizi bölmesini istemiyordum. "Kız kardeşim hazırlanmasına yardım etmemi istiyordur kesin." Henry'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirince, "Karnavalın ilk gecesi," diye hatırlattım.

Gelsey bütün hafta heyecandan yerinde duramamıştı ve nihayet bana tenis gruplarındaki bir çocuktan hoşlandığını anlatmıştı. Anlaşılan son günlerde tenis dersleri konusunda şikâyet edip durmayı kesmesinin sebebi de buydu. Gelsey, tenisçi çocuk, Nora ve Nora'nın hoşlandığı çocuk karnavala beraber gideceklerdi ama Gelsey bunun çifte buluşma gibi bir şey olmadığı konusunda ısrarcıydı. Ne var ki, bugün çalışmayacağımı öğrendiğinde, bütün gün evde kalıp onu süsleyip püsleyeceğimi varsaymıştı. Gelsey'in hazırlanmasına yardım etmek istesem de, buna dört saat ayırmaya hiç niyetim yoktu.

"Ah, karnaval," dedi Henry gülümseyerek. Alnıma düşen saç tutamlarını geri iterek bana baktı. "Karnavalı hatırlıyorum." İkimizin de aynı şeyi düşündüğünden emin olduğum için ona gülümseyerek karşılık verdim. Henry beni tekrar öptü ve kremşantinin durduğu tezgâha gittik. "Kekler!"

Henry bana kaplama tekniklerini gösterdi. Ben bozulmadığından emin olmak için iki dakikada bir kremşantinin tadına bakmakta ısrar etsem de, çok geçmeden epey ilerleme kaydetmiştik. "Çok zor sayılmaz, değil mi?" diye sordu.

Eserime hayranlıkla bakarken onu başımla onayladım. Tam ilk partiyi bitirdiğimiz sırada ön taraftan zil sesi geldi. Ben de artık eve gitmem gerektiğini fark ettim. Gelsey'i yeterince ihmal etmiştim. Yolda yemek için bir kek aldım ve Henry'ye veda öpücüğü verdim. Kendi kendime şarkılar mırıldanırken tanıdığım insanlara el sallayarak eve doğru pedal çevirdim. Ne var ki yarı yolda sesini açmak için telefonumu elime aldığım da ters giden bir şeyler olduğunu fark ettim. Telefonumda yedi cevapsız çağrı, iki sesli mesaj vardı.

Bunun sırf Gelsey'in uyuzluğu olduğunu umarak pedallara asıldım. Ama daha verandaya adım attığım anda evde tüylerimi diken diken eden bir gerginlik hissettim. Annem mutfakta telefondaydı ama beni gördüğü anda ahizeyi yerine koydu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu telaşla. Kıpırmızı yüzünde aynı anda hem korkmuş, hem kızgın bir ifade vardı.

Gelsey'den olduğunu düşünerek yok saydığım aramaları düşünerek yutkundum. Korku hissi bütün vücuduma yayılıyordu. "Şey," dedim, kalbimin küt küt çarpmaya

başladığını hissederek. Ne oluyordu? “Çarşıdaydım. Telefonumun sesi kısıktı. Ne oldu?”

“Baban –” diye lafa girdi annem ama sesi çatladı ve başını çevirerek eliyle yüzünü sildi. “Durumu hiç iyi değil. Onu Stroudsburg’daki hastaneye götüreceğim.”

“Ne oldu ki?” diye sordum kendimi zorlayarak ama sesim fısıltıdan ibaretti.

“Bilmiyorum!” diye terslendi annem, tekrar bana dönerek. “Affedersin,” dedi bir süre sonra, daha alçak bir sesle. “Ben sadece...”

“Gelsey nerede?” diye sordum bakışlarımı etrafta gezdirerek. Sanki bütün bunlar olup biterken kardeşlerimi bir kanepede yayılmış halde bulacaktım. “Ya Warren?”

“Kız kardeşin Noralarda,” dedi annem. “Warren da Wendy ile bir yerlere gitmişti; ona bir türlü ulaşamadım.”

“Tamam,” dedim, kendimi derin derin nefes alıp vermeye zorlayarak. “Peki ben ne yapabilirim?”

“Kız kardeşine yardım et,” dedi annem ve o anda bütün gün bunu yapmaktan kaçtığım için kendimden utanmışım. “Bir de ona hastaneye gittiğimizi söyleme sakın. Bu akşamı iple çekiyor. Ona geri döndüğümde söylerim.”

Birinci tekil şahısla konuştuğunu duyunca nefesimin boğazımda takıldığını hissettim. “Ama babam da geri dönecek, değil mi?” diye sordum ağır ağır. Annem çenesi titreyerek omuzlarını silkti ve midemin kasıldığını hissettim. Annem bir an için elini gözlerine bastırarak derin bir nefes aldı. Ağzını tekrar açtığında kendisini biraz daha toparlamıştı. “Babanı arabaya bindirmek için senin yardımına ihtiyacım olacak,” dedi. “Bu akşam vermem gereken haberler olabilir. Ya evde ol ya da telefonun yanında olsun.” Onu başımla onaylarken bütün gün telefonumdaki

aramaları bilerek duymazdan geldiğimin düşününce üzerimden ikinci bir utanç dalgası gelip geçti. "Bir de," dedi annem dudağını ısırarak. Kafasında bir şeyi evirip çeviriyordu. "Büyükbabanı aramanı isteyeceğim."

"Ah." Bunu duymayı hiç beklemiyordum. "Tabii. Ama neden?" Babamın babası eskiden deniz subayıydı. Şu anda ise West Point'te ders veriyordu ve bana öteden beri *Neşeli Günler*'deki Kaptan Von Trapp'ı hatırlatıyordu. Tabii o karakterin anlaşması kolay bir kişiliği vardı ve çiçekler hakkındaki şarkıları çok severdi. Büyükbabamsa korkutucuydu. Onu yılda birkaç kez görürdüm, o zamanlarda da konuşacak pek bir şey bulamazdık.

"Bu noktaya geldiğimizde... haberdar olmak istemişti," dedi annem. "Gelip veda etmek istiyor."

Onu başımla onayladım ama nefesimin kesildiğini hissediyordum. "Hangi noktaya?" diye sordum, cevabı zaten bildiğimden korka korka.

"Büyükbaban..." dedi annem ağır ağır, ağzından çıkacak her kelimeyi tartarcasına. "Baban hâlâ olup bitenin ayırımındayken gelmek istemişti. Baban hâlâ... buradayken."

Onu tekrar başımla onayladım ama bunun tek sebebi yapacak başka bir şey bulamamamdı. Daha yirmi dakika önce kremşanti yiyip Henry'yle öpüşüyor olduğuma inanmıyordum. "Telefon açarım," dedim, aslında tam aksi durumda olmama karşın metanetli görünmeye çalışarak.

"Güzel," dedi annem. Bir anlığına elini omzuma yasladıktan sonra merdivenlere yönelerek babama seslendi.

On beş dakika sonra annemle ben babamın kollarına girmiş halde, onu merdivenden indirip arabanın arka koltuğuna oturttuk. Babamın o sabaha kıyasla bu denli değişmesi çok tuhaftı – cildi grimsi bir tona bürünmüş, alnında

boncuk boncuk ter damlaları belirmişti ve gözleri, çektiği acıdan ötürü sınıksız kapalıydı. Eskiden babamın kendi sıkıntıları hakkında şikayet ettiğini bile hatırlamıyordum. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Ama şimdi alnı kırışmıştı ve gırtlığından beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar çok korkutan inilti çıkarıyordu.

Murphy babamı arabaya oturttuğumuzu görünce garaj yolunu koşarak geçti ve arka koltuğa sıçradı. Onu yakalamaya çalıştım ama yanımdan ok gibi geçerek sürücü koltuğunun arkasına yerleşti.

“Taylor, köpeği alır mısın?” diye sordu annem, yan koltuğa kocaman bir spor çantası yerleştirirken. Onun ne olduğunu soracaktım ki, çantanın içinde muhtemelen annemin -ya da babamın- hastanede kalmak zorunda kalması ihtimaline karşılık kıyafetler olduğunu düşündüm.

Murphy’ye uzandım ama o babamın yanında kalmak istediği için benden kaçtı. “Kes şunu,” dedim gerektiğinden daha sert bir sesle, hayvancağızı yakalayıp arabanın kapısını çarparak.

“Arayıp haber veririm,” dedi annem, direksiyona geçerken.

“Tamam,” dedim, her an kucağımdan kaçmak istermiş gibi görünen köpeğe sıkıca sarılarak. “Ben buralardayım.” Araba çakıllı garaj yolunda geri geri çıkarken kendimi gülmsemeye zorlayarak el salladım. Oysaki annem arabayı caddeye çıkarmaya odaklanmıştı ve babamın gözleri kapalıydı. İkisinin de beni görececek hali yoktu.

Araba gözden kaybolduğunda köpeğin kollarımda boynunu büküğünü hissettim. Onun kafasını okşarken titreyen bir nefes koyuverdim. Kendisini nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Neyse ki Gelsey karnaval için öyle heyecanlıydı ki, pek fazla soru sormadı. Noralardan eve geldiğinde ona babamın doktor randevusu olduğunu söyledim. Bu kulağa hastaneye gitmekten çok daha az korkutucu geliyordu; Gelsey de açıklamamı hiç sorgulamadan kabullenmişti.

Ben Gelsey'in saçlarını düzleştirirken o da Nora'nın aramalarına cevap veriyor, kız ne giyeceğine dair fikrini her değiştirdiğinde bundan haberdar oluyordu. O en yakın arkadaşıyla telefonda kıkırdaşırken, aynadan yüzündeki heyecanlı ifadeyi seyrettim ve aynı anda hem bu denli neşeli olmasından ötürü kıskançlık, hem de çok geçmeden artık böyle gülemeyeceğini bilmekten ötürü gerginlik hissettim. Bir daha hiçbirimiz böyle gülemeyecektik.

Gelsey'in saçları düzleştğinde – onunkiler kadar kıvrıcık saçlar söz konusu olunca bu iş epey vakit alıyordu – onu banyo tezgâhına oturturdum ve makyajını yaptım. Kendi istediğinden daha az, fakat muhtemelen annemin onay vereceğinden daha çok olmuştu. İşim bittiğinde mas-karamın kapağını geri taktım ve aynada kendisine bakması için geri çekildim. Gelsey aynaya doğru eğilerek yeni halini merakla inceledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sana benzemiş miyim?"

Ona bakakaldım. *Bana* mı benzetmek istiyordu? Gözlerimi kırıştırdım ve Gelsey'in saçlarının arkasını düzelttim. Şimdi saçlarının düz olmasını istemesinin sebebi açıklığa kavuşmuştu.

"Çok hoş görünüyorsun," dedim aynadan ona gülümseyerek. Gelsey de bana gülümseyerek karşılık verdi, fakat

o sırada telefonu çalınca tezgâhtan yere atladı. Koridor dan geçip odasına doğru yürürken gevezelik etmeye başlamıştı bile.

Kızları karnavala Kim ile Jess götüreceklerdi, o yüzden yanlarında Nora ile bizim kapıya geldiler. “Katie ile Rob nerelerde?” diye sordu Kim, kızlar çantalarını alıp aynaya son bir kez bakmaya gittiklerinde. “Her şey yolunda mı?”

“Stroudsburg’a gitmeleri gerekti,” dedim, sesimin ifadesiz çıkması için uğraşarak. Kim’e baktığımda yüzündeki endişeli ifadeden bir açıklama yapmamı beklediğini anladım. “Hastaneye,” diye ekledim ve bu kelimeyle sesim çatladı. Kız kardeşimin akşamını mahvetmemek için birkaç dakika daha kendimi bırakmamam gerektiğini bilerek derin bir nefes aldım.

Kim beni başıyla onayladı ve başka soru sormamayı tercih etti. Buna memnun olmuştum; çünkü cevap verecek kadar bilgim yoktu. “Madem öyle,” dedi bir an duraksadıktan sonra. “Yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber ver. Baban hep aklımızda.”

“Aslına bakarsanız,” dedim. “Gelsey bu gece sizde kalsa olur mu?” Annemin bu gece saat kaçta geleceğine – veya gelip gelmeyeceğine – dair hiçbir fikrim yoktu; bu şekilde biraz daha zaman kazanabilirdim.

“Elbette,” dedi Kim nazikçe gülümseyerek. “Zaten Nora da aynı şeyi sorup duruyordu, o yüzden annene soracaktım. Gelsey!” diye seslendi, Murphy’ye bir şeyler yakalatmaya çalışan ama bir türlü beceremeyen Jeff’in yanına giderken. “Karnavalдан sonra bizde kalmak ister misin?”

Akşam yataısı ve buluşma *olmayan* buluşmanın heyecanı karşısında salondan yükselen ses tavan yapınca, Murphy çareyi benim odama kaçmakta buldu. Herhalde hayvancağız

yatağımın altına saklanıp sükunet arayacaktı. Gelsey ile Nora nihayet hazırlandıklarında hep birlikte Gardnerların Prius'una bindiler ve araba caddeye çıkarken bana arka camdan el salladılar.

Onların gidişini seyrettikten sonra kapıyı kapatıp içeri girdim ve en yakındaki kanepeye yığılıp kaldım. Annemin bana nerelerde olduğumu sorarken söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Ona neden gerçeği söyleyemediğimin de farkındaydım çünkü çok ciddiyetsiz ve uçarı gibi görünmeme yol açacaktı bu durum. Babam konusunda ona yardım etmeye gidememiştim. Ne de olsa Gelsey'in yaşadaymışım gibi kıkırdayıp Henry'yi öpmekle meşguldüm. Annemin bana ihtiyacı varken ben ortalarda yoktum. Babamın sağlık durumu benim yaz aşkımdan çok daha önemliydi ve bunu asla aklımdan çıkarmamalıydım.

Ama aslında canım çok da istememesine rağmen kalıp mutfağa giderek buzdolabından bir diyet kola alırken, durumun bunun ötesinde olduğunu fark ettim. Mesele benim her konuda Henry'ye bel bağlamış olmamdı. Ne zaman teselli arasam onun yanına koşmamdı. Peki Henry artık yanımda olmayınca ne olacaktı? Yaz bitip Stanwich'e döndüğümde ve onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda kaldığımda mesela? Babamın doktorlarının söylediklerine bakılırsa, hepimiz yazı çıkaracağını umuyorduk. Ama kimse bundan sonrası için fazla umut beslemiyordu. Babamı kaybetmenin acısının üzerine bir de berbat bir ayrılıkla uğraşmak zorunda kalırsam... Bu düşüncenin sonunu getirmeye bile cesaretim yoktu. Sanki bundan kaçmanın bir yolunu bulabilecekmişim gibi, hareket etme ihtiyacıyla dışarı çıkıp iskeleyle doğru yürümeye başladım.

İskelenin ucuna geldiğimde kenara oturup bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Gökyüzü ağır ağır kararırken ilk yıldızlar

ışıldamaya başlamıştı ama onlara bakmıyordum bile. Gözümün önündeki gerçekleri inkâr edemezdim. Henry de benimle birlikte bu kaçınılmaz sona sürüklenmeden önce aramızdaki ilişkiyi sona erdirmeliydim. Durumlar ciddileşmeden, Henry ilişkimizi sürdürmek için herhangi bir zorunluluk hissetmeden önce bitmeliydi bu iş. Bu ilişkiye başlamış olmak bile bir anda kendimi inanılmaz derecede bencil hissetmeme yol açmıştı. Birlikte olmamızın hiç de iyi bir fikir olmamasının pek çok haklı gerekçesi vardı. Bunları yok saymam imkânsızdı. O sırada Henry'nin odasının ışığının yandığını gördüm ve telefonumu cebimden çıkardım. Bunu, tekrar düşünmeye fırsatım olmadan, beraber nasıl kahkahalar attığımızı ya da öpücüklerinin içimi nasıl erittiğini hatırlamadan, bir an önce yapmalıyım. Yara bandını çekmek gibi olsa gerekti. İlk anda acı verse de, en azından yaşanıp bitmiş olurdu. Böylesi herkes için daha iyiydi.

Derin bir nefes alıp ona bir mesaj atarak iskeleye gelmesini istedim.

Henry bana doğru yürürken gülümsüyordu. Bakışlarımı kaçırmak istememe rağmen kendimi ona bakmaya zorlayarak beni görmekten mutlu olan halini aklıma kazımaya çalıştım. Çünkü muhtemelen bunu son görüşüm olacaktı.

"Merhaba," dedi Henry bana yaklaştığında elini uzatarak. Benim de ona doğru yürümemi ve elini tutmamı bekliyordu. Ama ben ellerimi arkamda kenetleyerek geriye doğru bir adım attım. Bir yandan da aklımdan bunu yapmak zorunda olmamın gerekçelerini sıralıyordum. Henry'nin gülümsemesi hafifçe soldu ve kaşları havaya kalktı. "Her şey yolunda mı?"

“Artık bunu bitirmeliyiz,” diye bir anda yumurtladım. Arkadaş olmayı da aynı bu şekilde pat diye önermiş olduğum aklıma geldi. Her nedense Henry’ye konuyu yavaş yavaş açmayı bir türlü beceremiyordum. Henry şaşkın gözlerle bana baktı. “Birlikteliğimizi. Aramızda olanları. Artık bitirmeliyiz.”

Henry bana uzun uzun baktıktan sonra gözlerini göle çevirdi. Tekrar bana döndüğünde bakışlarındaki acıyı gördüm. Daha birkaç saniye önce orada olmayan o acılı ifadeyi... “Neden?” diye sordu bana. Bunu, sonuna kadar hak etmesine rağmen bir açıklama bekler gibi değil, usulca sormuştu. “Neler oluyor, Tay?”

Ona yalan söylersem, bunu fark edeceğini biliyordum. Ayrıca ona dürüst davranmamı hak ediyordu. “Sadece,” dedim, derin bir nefes alarak. “Şu an vaktimi ailemle geçirmem gerek. Bütün bunlara benimle katlanmanı istemem haksızlık olur.”

“Ne yani, öylece dönüp gitmeli miyim?” diye sordu Henry, aynı anda hem incinmiş, hem afallamış bir tavırla. “Planın bu mu?”

“Ben senin bunları –” diye lafa girdim.

“Taylor,” dedi Henry bana bir adım yaklaşarak. Bir anda birbirimize öyle yakın olmuştuk ki, biraz eğilsem onu öpebilir, sarılabilir, istediğim her şeyi yapabilirdim. “Beni düşünme. Lütfen.”

Bunu yapmak çok zordu, hatta belki de imkânsızdı, fakat kendimi zorlayıp bir adım geriledim. “Şu an seninle olamam, hepsi bu,” dedim. Arkasından alelacele, “Kimseyle olamam,” diye açıklama yaptım; çünkü durup dururken Leland’dan falan hoşlanmaya başladığımı düşünmesini istemezdim. “Bunun en doğrusu olacağı kanaatindeyim.”

“Tamam,” dedi Henry, gözlerini bana dikerek. “Ama hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?”

Yüksek sesle yutkundum ve kendimi başımı iki yana sallamaya zorladım. Henry hayatımda olduğu sürece onu öpme isteğimi, ona sokulup teselli bulma arzumu bastırmazdım. “Hayır,” diye fısıldadım.

Henry’nin yüzü değişti ve konuşmamız esnasında gözlerinde ilk defa kızgın bir bakış belirdi. “Lucy’yi de hayatından çıkarıyor musun?” diye sordu. Bakışlarımı yere eğince Henry cevabını almış oldu. “Anlayamıyorum,” dedi daha usul bir sesle. “Neden hayatından çıkardığın tek kişi ben olmak zorundayım?”

Buna nasıl karşılık vereceğimi, ona kararımın ardında yatan gerçeği nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Gün geçtikçe kendimi ona daha çok kaptırdığımı ve zaten sevdiğim birini kaybetmenin eşiğinde olduğumu nasıl dile getirebilirdim ki? Birbirimize ne kadar yakınlaşırsak, onu da kaybettiğimde bir o kadar zorluk çekecektim. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın, hem –”

“Anlarım,” dedi Henry. Başımı kaldırıp ona baktım. “Annem çekip gitmedi mi? Hem –”

“Ama ölmedi ya,” dedim sesimin keskin çıkmasına engel olamayarak. “İstersen onunla konuşabilirsin. Gidip onu bulabilirsin. Annen hayatından çıkmak zorunda değil. Bu senin kararın.” Henry suratına bir tokat indirmişim gibi geriledi. “Affedersin,” dedim bir an duraksadıktan sonra, çok ileri gittiğimi fark ederek.

Henry bir nefes koyuverdi ve bana baktı. “Ben sadece senin yanında olmak istiyorum,” dedi usul ve hazin bir sesle. “Bir anda ne değişti, anlamıyorum.”

O anda ona hastaneyi, büyükbabamı, bütün bu olup bitenleri anlatmak istedim. Bana sarılmasını istiyordum; hayatımdaki her şey yerle bir olurken hâlâ anlamı kalan o tek şeyi hissetmek istiyordum. Ama bunu yaparsam, yaz bittikten sonra ikimizin de şu anda hissettiğimizden çok daha fazla acı çekeceğimizden korkuyordum. “Bunu açıklayamam,” dedim, sesimin soğuk çıkması için çaba göstererek. Onu kendimden mümkün olduğunca uzaklaştırmak niyetindeydim; böylece gidecek ve bir daha geri gelmeyecekti. “Üzgünüm.”

Henry yüzüme baktı ve ifadesinden gelip geçen – benim yol açtığım – o acıyı gördüm. Sonra beni başıyla onayladı ve bir anda yazın başındaki tavrına büründü. Biraz mesafeli, biraz da soğuk... “Madem böyle istiyorsun,” dedi. Başımı onaylarcasına sallarken ona aksi yönde bir şey söylememek için tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Henry bana bir süre daha baktıktan sonra döndü ve ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı.

Onun gitmesini izlerken yanağıma inen gözyaşı damlasını hissettim. Ardından bir damla daha düştü ama silmeye çalışmadım bile. Onun evine girdiğinden emin olduktan sonra kendim de yavaş adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Çok uzun zaman önce iskeleyle kazıdığımız artı işareti ve kalbe bakmamak için uğraşıyordum; çünkü hepsi tekrar kocaman bir yalana dönüşmüştü.

33. Bölüm

Yedi Yaz Önce...

Resmen kaybolmuştum. Herhalde daire çizip başladığım yere dönmüştüm ama etrafımda gördüğüm tek şey bitmek bilmez ağaçlardı; üstelik hepsi de birbirine benziyordu. Ormana girerken kullandığım patikadan eser yoktu. Ağaçlar gökyüzünün aydınlığını örtüyordu ve ormanın derinliklerinin tahmin ettiğimden daha karanlık olduğunu fark etmiştim. Kalbim küt küt atmaya başladığı için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Babam da mahkemeye çıkmadan önce böyle yapıyordu. Bir seferinde annemin birdenbire karşısına çıkan ağaca toslamasından sonra arabanın geldiği hali görünce de böyle yapmıştı.

Ama tekrar gözlerimi açtığımda, hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu gördüm. Hâlâ kayıptım ve hava biraz daha kararmıştı. Aslında ormana girmeye niyetim yoktu. Ama aptal oyunundan beni dışladığı için Warren'a çok kızmıştım. Onu şikâyet etmeye gittiğimde ise annem, Gelsey'in yeni bale pabuçlarını giymesine yardım ettiğinden o an benimle uğraşamayacağını söylemişti. Ben de bisikletime atlayıp göle inmeyi ya da Lucy'yi bulmayı düşünerek evden

fırlamıştım. Ama ne kadar haksızlığa uğradığımı düşün-
dükçe daha da sinirlenmiş; nihayetinde yalnız kalmak is-
tediğimi fark etmiştim.

İlk başta etrafımda gördüğüm şeyleri – Warren’la konu-
şuyor olsaydım ona kesinlikle anlatacağım kocaman bir ka-
rınca yuvası, ağaçların köklerinde büyüyen yosunlar, bin-
lerce eğrelti otu – keşfetmekle öyle meşguldüm ki, durup
etrafıma baktığımda nerede olduğuma dair en ufak bir fik-
rimin bile olmadığını fark etmiştim. Çok uzaklaşmış ola-
mayacağımı düşünerek bizim evin oraya çıktığından emin
olduğum yöne doğru ilerlemiş ama kendimi ormanın de-
rinliklerinde bulmuştum. Takip ettiğim yolu değiştirmiş-
tim ama bu da fayda etmemişti. Sürekli aynı yerin çevre-
sinde dönüp durur olmuştum.

Şimdiyse hava kararıyordu ve derin derin nefes alıp
vermeme rağmen paniklemeye başladığımı hissediyordum.
Phoenix Gölü’nde epey serbesttim ve gün içinde istediğim
hemen hemen her şeyi yapabilirdim. Tek kural akşam ye-
meği vaktinde evde olmamdı. Annemin buna kızdığını bil-
meme rağmen bazen Lucylere yemeğe gidiyor ve onu ara-
mayı unutuyordum. O yüzden evdekiler benim ortalıkta
olmadığımı, bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar sa-
atler geçerci. O zamana kadar da hava kapkaranlık olurdu.
Ormanda aylar vardı üstelik.

Gözlerime yaşların doluştuğunu hissettim ve ağlama-
mak için onları hızlı hızlı kırptırdım. Çıkış yolunu bula-
bilirdim. Yapmam gereken tek şey mantıklı düşünmek ve
paniğe kapılmamaktı. Derken arkamda bir dal çatırdadı ve
kalbim küt küt çarparak yerimden sıçradım. Arkamdakinin
sadece bir sincap, hatta daha da iyisi bir kelebek olduğunu
umut ederek döndüm. Aslında ayı dışında her şeye razıy-
dım. Ama karşımda duran, benim yaşlarımda bir çocuktu.

Sıskaydı, dizleri çizik içindeydi ve kahverengi saçları dar-madağınıktı. “Merhaba,” dedi bir elini kaldırarak.

“Merhaba,” dedim çocuğu daha yakından incelerken. Onu tanıyamamıştım; oysaki Phoenix Gölü’nde evi olan tüm ailelerin çocuklarını tanıyordum. Çoğumuz bebekli-ğimizden beri buraya gelip gidiyorduk.

“Yolunu mu kaybettin?” diye sordu çocuk. Bunu alay edercesine söylemiş olmamasına karşın, yanaklarıma ateş bastığını hissettim.

“Hayır,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Öylesine yürüyüşe çıkmıştım.”

“Kaybolmuş gibi bir halin var da,” diye haklı bir noktaya parmak bastı. “Aynı yerleri dönüp duruyorsun.”

“Hiç de değil,” diye cevabı yapıştırdım. İçimden saçlarımı şöyle bir savurmak geliyordu. O anda okuduğum kiptaptaki kadın kahraman durmadan saçlarını savuruyordu ve ben de bunu tam olarak nasıl kıvracağını bilmesem de karşıma bir fırsat çıkmasını bekleyip duruyordum.

Çocuk omuz silkti. “Pekâlâ.” Dönüp aksi yönde yürümeye başladı ama o birkaç adım uzaklaşmıştı ki, arkasından “Dur!” diye seslendim.

Çocuğa yetişmek için koşturdum; o da durup beni bekledi. “Belki biraz kaybolmuş olabilirim,” diye itiraf ettim yanına vardığımda. “Dockside’a geri dönmeye çalışıyorum. Başka herhangi bir yer da olur. Yeter ki tanıdık bir yere çıkayım. Oradan eve dönüş yolunu bulurum.”

Çocuk omuz silkti. “Orasının neresi olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Ama istersen seni bizim evin sokağına götürebilirim. Orası Hollyhock oluyor.”

Ben orayı biliyordum ama bizim evden bisikletle on dakika sürüyordu. Ormanda nasıl dönüp durmuştum kim bilir. "Yeni mi taşındınız?" diye sordum, adımlarımı ona uydururken. Çocuk benden biraz kısaydı. Ona baktığımda burununa ve yanaklarına serpilmiş olan çilleri görebiliyordum.

"Bugün öğleden sonra taşındık," dedi çocuk, başını onaylarcasına sallarken.

"O zaman ne tarafa gideceğini nereden biliyorsun?" diye sordum. Tekrar paniğe kapılmaya başladığımı hissederken sesim ister istemez yükselmmişti. Ormanda ikimiz birden mi kaybolmuştuk yani? Aylara birden fazla başlangıç yemeği mi sunacaktık?

"Ormanları tanırım," dedi çocuk aynı sakin ses tonuyla. "Maryland'deki evimizin arkası da orman. Sadece belli başlı işaretleri araman lazım. Ne kadar kaybolmuş olursan ol, çıkış yolunu bulabilirsin."

Bu bana pek mantıklı gelmiyordu. "Hadi canım."

Çocuk bu sözlerim karşısında gülümsedi ve ön dişlerinin biraz çarpık olduğunu fark ettim. Diş telleri taktırmadan önce Warren'ın da dişleri böyleydi. "Tabii canım," dedi. "Görüyor musun?" Ağaçların arasındaki boşluğu işaret etti ve şaşkınlıkla arabaların gelip geçtiği yolu fark ettim.

"Ah, vay be," dedim, tüm vücuduma yayılan rahatlama hissiyle. "Buradan asla çıkamayacağımı sanmıştım. Aylara yem olacağım demiştim. Çok teşekkür ederim!"

"Yok canım," dedi çocuk, omuz silkerek. "Ne demek."

Onu dinlerken, karşıma geçip övünmediğini, 'ben sana demiştim' tavırlarına girmediğini ya da ona yalan söylememe rağmen yine de nihayetinde ona muhtaç kaldığımı yüzüme vurmadığını fark ettim. O duru bakışlı yeşil

İKİNCİ ŞANS

– kahve gözlerine bakarken, saçlarımı savurmaya kalkışmadığım için de memnuniyet duydum. “Bu arada ben Taylor.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi çocuk gülümseyerek. “Ben de Henry.”

34. Bölüm

B abam ertesi gün hastaneden döndü ama hayatımızın eski rutinimizde devam edemeyeceği belli olmuştu. Doktorlar onun gözlem altında tutulmasını istiyorlardı ve görünen o ki, çok geçmeden bizim tek başımıza altından kalkamayacağımız şekilde bakıma da ihtiyacı olacaktı. O yüzden babamın eve dönmesine ancak yirmi dört saat babamla ilgilenecek görevliler eşliğinde izin vermişlerdi. Ayrıca artık merdivenleri de çıkmaması gerekiyordu. Haliyle hiç kullanmadığımız masayı bir kenara itip oturma odasına, uzaktan kumandayla kaldırılıp indirilebilen türden bir hastane yatağı yerleştirmiştik. Arka verandanın bir köşesinde ise olacak korkunç şeylerin habercisi gibi duran tekerlekli sandalye bulunuyordu.

Alıştığımız gibi geçen yazın bitişine ilaveten, bir de büyükbabam piyasaya çıkmıştı. Henry'yle iskelede yaptığım konuşmadan sonra içeri geçip belki bir saat ağlamıştım. Eve Wendy'yle gelmiş ve akşam yemeği için pizza getirmiş olan Warren'ın ödü kopmuştu; çünkü ne babamız hakkında böyle haberler duymayı bekliyordu, ne de kız kardeşini duygusal bir çöküntüde görmeyi. Kendimi toparladığımda bana duygusal destek vermesi için Warren'ı yanıma alıp New York'taki büyükbabamı aramış ve ona son gelişmeleri aktarmıştım. Sözcükler ağzımdan zar zor

çıkıyordu ama büyükbabam hemen hangi otobüse bineceğini ve onu almaya ne zaman gelmem gerektiğini öğrenmeye çalışmıştı.

O sabah annem hastabakıcılarla ilgilenip yatağı salona yerleştirmekle meşgulken, Warren da (saat sabahın onu olmasına rağmen) Gelsey'e neler olduğunu anlatmak için onu dondurma yemeye çıkardı. Bense kendimi büyükbabamın otobüsünü karşılamak için Mountainview'a doğru yolda buldum.

Oraya erken vardığım için arabayı otobüs durağının yanına park ettim ancak büyükbabamı beklemek için aşıya inerken, kendimi biraz olsun toparlasaydım diye düşündüm. Ayağımda ayakkabı bile yoktu. Gerçi bu Phoenix Gölü'nde sorun olmuyordu; çünkü ayak tabanlarım şimdiye öylesine sertleşmişti ki, çakıllı garaj yolunu bile çıplak ayakla koşabiliyordum. Pedallarla ayaklarıma kum tanecekleri yapışıp durmasına rağmen, arabayı da yalın ayak kullanmayı tercih ediyordum. Yine de arabadan inerken berduş gibi görünmemek için bir kenara parmak arası terliklerimi koymayı ihmal etmezdim. Ama bir önceki gece hiç uyumadan Henry konusunda doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünmek ve o sabah yeni gelen eşyalarla evde dolaşan yeni insanlara alışmaya çalışmak yüzünden kafam pek yerinde değildi.

Otobüs tam zamanında geldi. Sıcak kaldırım taşlarında yürüyerek otobüsten inen yolcuların arasından büyükbabamı karşılamaya gittim. Büyükbabam inen üçüncü yolcuydu. Bana yaklaşırken ona el salladım ama o karşılık olarak kısa bir baş selamıyla yetindi.

Cumartesi sabahı olmasına ve hava otuz dereceye yakın seyretmesine rağmen, büyükbabam gömlek, mavi blazer

ceket, pensli keten pantolon ve bot giymişti. Beyaz saçlarını düzgünce ayırmıştı ve elindeki küçük, deri spor çantayla büyük bavulu hiç ağırlıkları yokmuş gibi rahatlıkla taşıyordu. Büyükbabam bana doğru yürürken, bir anda yaşı çok ileri olan dedemin şu günlerde babamdan çok daha iyi durumda olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

“Taylor,” dedi büyükbabam, bana şöyle bir sarılarak. Babam ona pek benzemiyordu. Babam gördüğüm resimlerden çıkardığım kadarıyla, büyükanneme çekmişti ama şimdi ilk kez babamla gözlerinin aynı mavi tonda olduğunu fark ediyordum. Tabii benimle de.

“Merhaba,” dedim onun yanında her zaman olduğu gibi elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeden. Bir yandan da bizde ne kadar kalacağını düşünmeye başlamıştım. “Araba şu tarafta.” O tarafa yürürken büyükbabamın ayaklarına bakarak kaşlarını kaldırdığını gördüm ama neyse ki bu konuda yorum yapmadı. O sabah ayakkabı giymeyi unutmamı nasıl açıklayabileceğimi pek bilemiyordum.

“Ee,” dedi büyükbabam, Phoenix Gölü’ne doğru yola koyulduğumuzda. Her zamanki gibi dimdik oturduğunu fark ettiğim için, ben de ister istemez kendi duruşumu düzeltmiştim. “Robin nasıl?”

Büyükbabamın babamı sorduğunu anlamam biraz vakit aldı. Elbette babamın adının Robin olduğunu biliyordum ama herkes ona Rob derdi. Ona tam ismiyle hitap ettiğini duyduğum tek kişi büyükbabamdı. “Hastaneden eve döndü,” demekle yetindim. Gerisini anlatmaya dilim varmıyordu. Babam sabahın büyük bölümünü uyuyarak geçirmişti; hem de bütün sabah evdekilerin Murphy’nin bile kaçıp saklanmasına sebep olacak denli büyük bir gürültüyle hastane yatağını kurmakla uğraşmalarına rağmen.

Büyükbabam beni başıyla onaylayarak camdan dışarı baktı. Onun babamı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştım. Herhalde üzerinden aylar geçmişti ve babam o zamanlar hâlâ sağlıklı ve normaldi. Büyükbabamı oğlunda göreceği değişikliklere nasıl hazırlayacağımı hiç bilemiyordum. Kendim bile henüz tam olarak idrak edememiştim ki! “Sağlığı pek iyi değil,” dedim, bakışlarımı karşımdaki kırmızı ışığa yoğunlaştırmaya çalışarak. “Onu görünce biraz şaşırabilirsin.”

Büyükbabam kendisini bununla yüzleşmeye hazırlamak istercesine omuzlarını dikleştirerek tekrar başını salladı. Bir süre sessizlik içinde yolculuğumuza devam ettikten sonra çantasından bir şey çıkardı. “Bunu kız kardeşin için yaptım,” dedi. “Otobüste bitirdim.” Tekrar bir trafik lambasına yaklaşırken sarı ışığın yandığını görüp yavaşladım. “Sence beğenir mi?”

Bana doğru açtığı avucunda tuttuğu nesneye baktım. Ahşaptan oyulmuş, küçücük bir köpekti bu. Hiçbir ayrın-tısı atlanmamıştı. “Bunu sen mi yaptın?” diye sordum şaşkınlıkla. O sırada arkamdaki araba kornaya basınca yeşil yandığını fark ettim. Ben yola devam ederken büyükbabam da köpeği elinde evirip çevirdi.

“Çakıyla oymayı, görev yaptığım ilk gemide öğrenmiş-tim. O zaman mutfaktan sorumluydum. Patateslere herkesin yüzünü oyabiliyordum.” Şaşkınlığımı gizleyemeden gülümsedim. Demek büyükbabamın eğlenceli yönleri de vardı. “Annen bana bir köpek sahiplendiğinizi söyledi ama cinsinin ne olduğundan bahsetmedi. O yüzden ben de kırma bir köpek yaptım.”

“Bizim köpek de öyle,” dedim, dedemin elindeki küçük figüre tekrar bakmaktan kendimi alamayarak. “Bence

Gelsey buna bayılacak." Büyükbabamın Gelsey için ahşaptan bu minik köpeği oymuş olmasını düşününce, bir anda onu ilk gördüğümde ne kadar kalacağını merak ettiğim için kendimden utandım. Otobüste bununla uğraşırsa, uçakla gelmemesi iyi olmuştu. Ulaştırma Güvenlik Dairesi'nin bunu pek onaylayacağını zannetmiyordum.

"Güzel," dedi büyükbabam, ahşaptan oyulma köpek figürünü tekrar bavuluna koyarken. "Muhtemelen bütün bunlar ona çok ağır gelmiştir. Hepinize öyle tabii." Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavrarken onu başımla onayladım. Bir yandan da kendimi tutmaya çalışıyordum. Onca insanın arasından kalkıp büyükbabamın önünde ağlamak istemiyordum.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde, hastane görevlilerinin minibüsü gitmişti ama anneminkinin yanına park etmiş yabancı bir araç vardı. Şu anda mesai yapan hemşirenin arabası olsa gerekti. "İşte geldik," dedim; gerçi arabayı park etmiş ve motoru susturmuş olduğum için bu açıklamayı yapmam biraz gereksiz kaçmıştı. Büyükbabam yardım teklifimi kabul etmeyerek eşyalarını topladı. Ona eve doğru eşlik ettim.

Babam kanepede uzanmış, yüzünde solgun bir gülümsemeyle yanına ilişmiş olan Gelsey'i dinliyordu. Kız kardeşim karnavalda olup bitenleri anlatıyor diye düşündüm. Bizim geldiğimizi görünce bir anda konuşmayı kesip kapıya döndü. Babam da ağır ağır başını çevirdi ama benim gözüm büyükbabamdaydı. Babamı ilk gördüğünde yüzünde nasıl bir ifade belireceğini görmek istiyordum.

Daha önce büyükbabamın ağladığını hiç görmemiştim. Öyle sevgi gösterilerinde bulunan bir adam değildi ve babamla ikisi daima el sıkışıp birbirlerinin sırtlarını

sıvazlayarak selamlaşırlardı. Duygularını hiçbir zaman belli etmezdi. Ama babamı gördüğünde yüzü buruştu ve gözünün önünde bir anda âdeta beş yıl yaşlandı. Sonra tekrar omuzlarını dikleştirdi ve Gelsey'e bir baş selamı vererek kanepeye doğru ilerledi.

Ama büyükbabamın babamı kucaklayarak onu usul usul ileri geri salladığını görünce çok şaşırdım. Babam da onun ellerine yapıştı. Başımın Gelsey'e yanına gelmesini işaret ettim. "Büyükbabam iyi mi?" diye fısıldadı Gelsey, benim peşimden dışarı çıkarken.

"Sanırım," dedim, dönüp oturma odasına göz atarak. Babam büyükbabamın kollarında küçücük görünüyordu. Muhtemelen Gelsey'in yaşlarında küçücük bir çocukken de ikisi böyle bir görüntü veriyorlardı. Büyükbabamı oğluyla yalnız bırakmak için kapıyı usulca arkamdan çektim.

O gece hiç uyuyamadım. Gerçi tuhaf olan bu değildi. Tuhaf olan, bu kez tek başıma olmamamdı.

Normalde hemen kafamı dağıtmak için Henry'nin yanına giderdim. Bunu yapamıyor olmak ve bunun kendi kararım olması, orada öylece yatmayı dayanılmaz kılıyordu.

Yeni uyuma düzenimiz işleri daha da karıştırmıştı. Büyükbabam Gelsey'in odasına yerleşmişti ve Gelsey de benim karyolamın altından çıkan yataкта yatıyordu. Alttaki yataкта sırayla yatmak için anlaşmıştık ama onun nefes alıp vermesini dinlerken, keşke ilk gece ben aşağıda yatmayı teklif etseydim diye düşünmekten kendimi alamadım. Üzerinden atlamam gerekmeseydi odadan çıkmak çok daha kolay olurdu. Ne var ki daha fazla dayanamayacağımı hissedince yataktan çıktım ve Gelsey'in üzerinden

atlarken nefesimi tuttum. Kız kardeşim uyanmadı, sadece hafifçe içini çekerek yana döndü. Derin bir nefes koyuverdim ve kapı tokmağını çevirip koridora çıktım.

"Hey." Karşımdaki kişi çok sessiz olmasına karşın, cıyaklar gibi bir ses çıkararak olduğum yerde sıçradım. Ama geceleri babama bakan Paul'ü tamamen unutmuştum.

"Merhaba," diye karşılık verdim fısıldayarak. Bir yandan da kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyordum. Paul hastane yatağının yakınındaki bir koltuğa tünemişti. Babam ağzı açık, zor nefes alıp vererek uyuyordu. Paul'le o gün akşamüstü hemşire Melody'den vardiyayı devraldığı sırada tanışmıştım. Melody herkese gülümsemesine rağmen bütün gün kimseyle tek kelime etmemişti. Paul en azından daha arkadaş canlısı görünüyordu. "Ben, şey, hava almaya çıkacaktım da," dedim. Paul beni başıyla onayladı ve elindeki çizgi romanı okumaya döndü. Murphy'nin de köpek yatağını terk edip babamın yatağının altına kıvrılarak uyumuş olduğunu gördüm. Kapıyı açarken köpeğe gelmesini işaret ettim ama hayvan başını patilerine yaslamış bir halde hiç kıpırdamadan bana bakmakla yetindi.

Dışarı çıktım ama son birkaç dakika içinde ikinci şok dalgasını yaşayarak olduğum yerde durdum. Büyükbabam üzerinde pijaması, sabahlığı ve terlikleriyle verandada dikilmiş, çok etkileyici görünen bir teleskoptan gökyüzünü seyrediyordu. "Merhaba," dedim, başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmış olduğum için.

"İyi geceler," dedi büyükbabam, doğrularak. "Uyuyamadın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

Büyükbabam içini çekti. "Ben de öyle."

Gözümü teleskoptan alamıyordum. Kocaman ve çok güzel bir aygıttı; ayrıca büyükbabamın onu yanında getirmesine hayranlık duymuştum. “Neye bakıyorsun?” diye sordum.

Büyükbabamın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Yıldızları biliyor musun?” diye sordu. “Yanlış hatırlamıyorsam yıllar önce sana bu konuda bir kitap vermiştim.”

“Evet,” dedim yanaklarıma ateş bastığını hissederek. Sayfalarını şöyle bir karıştırmak dışında kitabı okumadığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. “Pek bilmiyorum,” diye itiraf ettim, ona doğru yaklaşarak. “Ama öğrenmek isterim.”

Büyükbabam beni başıyla onayladı. “Yıldızları bilmeden denizci olunmaz,” dedi. “Akademideyken bana bunlar boş iş dediler. Şu yeni subayların hepsi GPS varken yıldızlara gerek olmadığını iddia ediyor. Ama takımyıldızlarını biliyorsan, asla kaybolmazsın.”

Ona doğru yaklaşarak gökyüzüne baktım. Burada kendi evimizdeyken gördüğümüzden çok daha fazla yıldız vardı; belki bu yaz yıldızlara bu kadar hayranlık duymamın sebebi de buydu. “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Ah, tabii,” dedi büyükbabam, kendi savını sürdüerek. “Başına ne gelirse gelsin, takımyıldızların yeri değişmez. Olur da kaybolursan ve o çok kıymetli GPS bozulursa, sana yolunu gösterirler. Seni *evine* götürürler.”

Tekrar tepemdeki yıldızlara baktıktan sonra gözlerim teleskopa kaydı. “Bana gösterir misin?” diye sordum, son birkaç aydır izlediğim yıldızları öğrenmek için ani bir istek duyarak.

“Elbette,” dedi büyükbabam, biraz şaşırmış gibi. “Gel yanıma.”

Gözümü merceğe yasladım ve bir anda bütün yaz boyunca tepeden bana göz kırpan görüntü, olanca netliğiyle karşımda belirdi.

Ağustos gelmişti. Hava iyice sıcak ve nemliydi. Babam ise beklediğimden çok daha hızlı kötüleşmeye başlamıştı. Sekiz saatte bir vardiya değiştiren dört hemşirenin varlığı içimi rahatlatıyordu; çünkü biz artık ona bakmaya yetemiyorduk. Babamın yataktan çıkmak için, yürümek için, lava-boya gitmek için hep yardıma ihtiyacı vardı. Evde dolaşabilmesi için onu tekerlekli sandalyeye oturtmaya başlamıştık ama babam vaktinin büyük bölümünü uyuyarak geçirdiğinden tekerlekli sandalyeyi pek kullanamıyordu. Şırıngalarla vücuduna ilaçlar ve ağrı kesiciler enjekte ediliyordu. Mutfakta parlak kırmızı renkli bir tıbbi atık kutumuz vardı ve hemşireler bu kutuyu diğer çöplerle beraber çöp kutusuna atmak yerine yanlarında götürüyorlardı.

Artık işe gitmeyi bırakmıştım. Fred’le bu konuyu konuşmuştum ve beni anlayışla karşılamıştı. Anlaşılan barbeküye geldiğinde durumdan haberdar olmuştu. Elliot bana saçma sapan, eğlenceli mesajlar atıp duruyordu; Lucy ise her gün işten sonra uğruyor, bana büfeden bir bardak diyet kola getiriyordu. Konuşmak istersem beni dinlemeye, kafamın dağılmasını istersem muhabbet edip dedikodu yapmaya her an hazırды.

Mutfağımız – ve buzdolabımız – çok geçmeden güveç ve çeşitli pasta börekle dolmuştu. Fred de her gün tuttuğu balıklardan getirmeyi ihmal etmiyordu. Davy ise köpeği gezdirmeye geldiğinde yanında mutlaka içi keklerle, kurabiyelerle ya da turtalarla dolu yeşil bir Borrowed Thyme

kutusu getiriyordu. Hemşireler Davy'yi gördüklerinde çok memnun oluyorlardı. Hiç yemek yapmayan Gardnerlar bile birkaç günde bir pizza getiriyorlardı.

Henry'yi hâlâ çok fazla düşünüyordum ve uykularım kaçıyor. Ama büyükbabam da uyuyamadığı için geceleri yıldızları incelemeye devam ediyorduk. Dedem ahşap yontarken bana teleskopu nereye doğrultmam gerektiğini söylüyor, bana neler gördüğümü anlattırıyor, sonra da onların yerini kendi başıma belirlememi söylüyordu. Takımyıldızları bulmayı öğrenmiştim, o yüzden teleskop olmasa da onları görebiliyordum. Diğer gezegenler gibi, çıplak gözle görülebilecek pek çok şey olduğunu öğrenince hayret etmiştim. Üstelik öteden beri oradaydılar, sadece ben onları gördüğümün farkında değildim.

Hiçbirimiz evden pek ayrılmıyorduk. Yalnızca çok gerekliyse dışarıda ufak tefek işlere koşturuyor ya da çarşıya iniyorduk. Babamın uyumadığı zamanlarda bazen neşesi yerinde oluyordu ve o anları kaçırmak istemiyorduk. O yüzden bir salı günü Lucy her zamanki gibi bize geldiğinde, yürüyüşe çıkmayı önermesi ve annemin bunu kabul etmesine, hatta onunla gitmem için ısrar etmesine fazlasıyla şaşırmıştım.

"Sorun değil," dedim, bir anda verandada yanımızda belirmiş olan anneme alnımı kırıştırarak bakarken. Babam dört saat kadar önce uykuya dalmıştı, çok geçmeden kalkacağını biliyor ve yanında olmak istiyordum.

"Hayır, gelmen lazım," dedi Lucy. "Seninle özel bir şey konuşmak istiyorum."

Ona iskelede ya da odamda da konuşabileceğimizi söylemeye niyetlendim ama öyle gergin bir hali vardı ki,

omuz silkerek, "Pekâlâ," dedim. "Kısa bir yürüyüşe çıkabiliriz o halde."

"Güzel," dedi annem alelacele. Beni evden çıkarmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak ederek ona şöyle bir baktım. Belki evde çok fazla zaman geçirdiğimden endişeleniyordu. Warren hâlâ Wendy'yle görüştüğü için ikisi ara sıra dışarı çıkıyorlardı. Gelsey ise Nora'yı görmek için yan komşulara gidiyordu. Belki ben Lucy ile sadece onun bize geldiği zamanlarda görüştüğüm için, annem evden yeterince çıkmamamı dert ediyor olabilirdi.

"Hadi, gidelim," dedim ayağa kalkarak. Lucy de ayağa fırladı ve anneme şöyle bir bakıp hızlı hızlı yürümeye koyuldu. Öyle ki, geride kaldım ve ona yetişebilmek için koşturdum. Caddeye vardığımızda Lucy duraksadı ve başını iki yana salladı. "Hâlâ bahçeye tabela koymadığınıza inanmıyorum," dedi sol tarafa dönerken. Peşinden yürürken omuz silktilim.

"Bir türlü içimize sinen bir şey bulamadık," dedim. "Bulacak olsak çoktan koyardık zaten." Lucy'ye baktım. Bizim sokakta yürümekte ısrarlı görünüyordu; çünkü çarşının aksi yönüne, diğer evlere doğru ilerliyorduk. "Ne konuda konuşmak istiyorsun? Pittsburgh'la sorun mu var?"

"Ne?" diye sordu Lucy, şaşkın bir sesle. "Ah, o mu? Şey... hayır. Bu..."

Öyle huzursuz bir hali vardı ki, birden konunun ne olduğunu anladığımı düşündüm. "Mesele Elliot mı?" diye sordum. Elliot nihayet aşkını ilan etmeye karar vermişse, şimdi büfede sadece ikisi oldukları için aralarında bir tuhafılık yaşıyor olabilirdi.

"Elliot mı?" diye tekrarladı Lucy şaşkın bir sesle. "Yok ya. Ona ne olmuş ki?"

Bunun beni hiç ilgilendirmediğini bilmeme rağmen, konuya balıklama dalmaya karar verdim. "Senden hoşlanıyor," dedim. "Yazın başından beri hem de."

Lucy yürümeyi kesip bana döndü. "Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hayır," dedim. "Ama o kadar belli ki. Bana kalırsa Fred bile biliyor." Lucy bir an düşüncelere daldıktan sonra başını iki yana sallayarak yürümeye devam etti. "Luce?" dedim ona yetişerek.

"O iş yürümez," dedi Lucy kesin bir sesle.

"Neden ki?" diye sordum. Benim tipim sayılmazdı ama hoş çocuktı; üstelik iyi anlaşıyorlardı. Ayrıca artık parfümünün ayarını tutturduğu için iyice gözüme girmişti.

"İşte," dedi Lucy. "O, Elliot. O..." Bir sıfat bulmakta zorlanarak duraksadı. Sonra telefonuna şöyle bir bakarak, "Hadi geri dönelim!" dedi neşeli bir sesle, aksi yönde ilerlemeye başlayarak.

Ama bu konuyu bu kadar çabuk kapatmasına izin vermeyecektim. "Cidden," dedim. "Çok iyi bir çocuk. Hem ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz. Seni güldürmeyi başarıyor. Neden olmasın ki?"

"İşte," diye tekrarladı Lucy. Ama bu sefer az önceki kadar baştan savma söylememişti. Bu konuyu kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum.

"Ben söyleyeyim de," dedim, bizim eve varmadan önceki köşeyi dönerken. "İnsan iyi çocuklarla çıkmalı." Henry'yi ve o ufak tefek kibarlıklarını düşününce kalbime bir şeylerin battığını hissettim.

"Biliyorum, seni bu konuda yeterince haşlamadım," dedi Lucy bana yakından bakarak. "Ama Henry'den neden ayrıldığını hâlâ anlamıyorum."

Söyledikleri doğru olmasına rağmen irkilmekten kendimi alamadım. "Her şey çok zorlaşacaktı," dedim nihayetinde. "Şimdiden belliydi. İkimizin de canının yanacağını biliyordum." O anda Crosbylerin evinin önünde durduğumuzu fark edince bakışlarımı Lucy'den ayırıp bizim garaj yoluna doğru ilerledim.

"Jimnastik konusunda bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu Lucy, adımlarını bana uydurarak.

"Her daim," dedim ifadesiz bir yüzle. Lucy bana gülümsedi.

"İnsanlar yalnızca tedbiri elden bırakmamaya çalıştıklarında canları yanar. Korktukları için son saniyede geri çekilenler sakatlanır. Hem kendilerini, hem başkalarını incitirler."

O ana kadar söylediği her şey aklıma yatmıştı ama son sözleri karşısında kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. "Başkalarını nasıl incitirler ki?"

"Eh işte," dedi Lucy. Kaçamak yanıt verdiği çok belliydi. "Ne bileyim, bir gözlemcinin falan üzerine düşebilirler. Ama asıl mesele şu ki –"

"Asıl meseleyi anlıyorum," diye temin ettim onu. O arada eve varmıştık. Tam verandaya yönelmiştim ki, Lucy elimi tutup beni arka tarafa doğru çekti. "Lucy, sen ne –"

"SÜRPRİZ!" Karşımda gördüklerim karşısında gözlerimi kırıştırmaktan kendimi alamadım. Arka çimenliğe kocaman bir masa kurulmuştu ve üzerinde bir pasta vardı. Sandalyelere balonlar bağlanmıştı. Gelsey, annem, Warren ve Wendy oradaydılar. Kim, Jeff ve Nora da tabii. Davy,

Elliot ve Fred de gelmişlerdi. Hatta Leland bile oradaydı. Bir anda plajda kimin çalıştığını merak etmekten kendimi alamadım. Nihayet, arkasında büyükbabamla tekerlekli sandalyesinde oturan babamı gördüm. İkisi de bana gülümsüyorlardı.

“İyi ki doğdun, hayatım,” dedi annem bana sarılarak. “Geç de olsa senin için bir doğum günü partisi vermemiz gerektiğini düşündüm,” diye fısıldadı. Ağlamak üzere olmama rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

“Teşekkürler,” diye fısıldayarak karşılık verdim. Annem saçlarımı okşadıktan sonra masaya döndü.

“Pasta!” diye seslendi. “Herkes gelsin!”

Henry’nin orada olmadığını bile bile gözlerimi etrafta gezdirdim. Ama onun yokluğunu fark edince, orada olmasını ne kadar istediğimi anlamıştım. Masaya yaklaştığımda pastanın üzerinde onun el yazısıyla *İyi ki Doğdun Taylor* yazdığını gördüm. Annem pastayı servis etmeye başladığında hemen yanında Jane’s’ten iki kutu dondurma olduğunu fark ettim. Tadına bakmadan içinde ahududulu ve Hindistan cevizli dondurma olduğunu söyleyebilirdim. “Anne,” dedim, sesimin normal çıkması için uğraşarak. “Dondurma nereden geldi?”

“Pastanın yanında geldi,” dedi annem. “Henry ısrar etti. Pastanın tadını ortaya çıkaracağını söyledi. Çok nazik davranmamış mı?”

“Evet,” dedim, annemin bana verdiği, üzerinde ismin baş harfi bulunan dilimi alırken. Boğazımda bir yumru belirmişti. “Gerçekten de öyle.”

35. Bölüm

Zaman hızla tükeniyordu. Her gün biraz daha kısalırken, babamın sağlık durumundaki değişiklikler de iyice göze çarpıyordu. Her gün algısı biraz daha karışıyor, bilinci yerinde ve uyanık olduğu zamanlar gittikçe azalıyordu. Konuşmakta zorlanmaya başlamıştı ve bunu görmek bana çok acı geliyordu. O derin, gümbürdeyen sesiyle mahkeme salonlarını inleyen babam, artık konuşamaz olmuştu. Söylemek istediği kelimeleri seçemiyordu bile.

Kendisinde olduğu zamanlarda onunla vakit geçirmek için sıraya girer olmuştuk. Kız kardeşim ona söylemek istediği her şeyi bir defada anlatmak istercesine bir dakikada tonlarca şey söylüyordu. Ağabeyim onun başucuna oturuyor, duyabildiğim kadarıyla ünlü davalardan bahsedip birbirlerine çeşitli bilgiler veriyorlardı. Ağabeyim genellikle daha çok konuşan taraf oluyordu. Büyükbabam onun yanına oturup yüksek sesle gazete okuyordu. Seçtiği bölüm genellikle insanların hikâyelerine dair oluyordu. “Bunu çok seveceksin, Robin. Dinle bak, dün Harrisburg’da ne olmuş,” derken, onun sesi de babamın eski konuşması gibi, evin her yanından duyulabiliyordu.

İkisi birlikteyken annem pek bir şey konuşmuyordu. Bazen maddi konularda konuşup düzenlemeler ve planlar yaptıklarını duyuyordum. Ama çoğunlukla annem yakında

onu görme şansı olmayacağını bildiği için sadece babamın elini tutup yüzüne bakmakla yetiniyordu.

Sıra bana geldiğinde ise, kahvaltıya gittiğimiz zamanki gibi soru oyunumuzu oynuyorduk. Ama babam artık kendisinden bahsetmek istemiyordu. Elinde imkân varken hakkımdaki her şeyi öğrenmek ister gibiydi. "Söyle bakalım," diyordu, sesi eski plakları gibi pürüzlü çıkarak. "Taylorcığım. En mutlu anın nedir?" Ben cevap vermek için elimden geleni yaparak konuyu değiştirmeye çalışıyordum ama sırada hep başka bir soru daha oluyordu. Üniversitede ne okumayı düşünüyordum? Nerelere seyahat etmek istiyordum? Hayatıma dair isteklerim nelerdi? Yediğim en güzel yemek neydi?

Bazen cevap vermeyi başaramıyor, ağlamaya başlıyordum. O zaman babamın plaklarını dinliyorduk. Artık hepsini biliyordum – Jackson Browne, Charlie Rich, Led Zeppelin, the Eagles. Yani büyükbabamın odaya girip bu müzikleri duyduğunda verdiği tepkiden hâlâ hiç hoşlanmadığını anladığım dağınık saçlı adamlar... Müzik ve sorular devam ederken ben elimizdeki zamanı değerlendirerek babama anılarımdan ve umutlarımdan bahsediyordum.

Bu sırada köpeğimiz de babamın yatağının altındaki yerinde yatıyordu. Nihayet hayvancağızın yemek ve su kaplarını oraya taşımıştık. Gerçi kurallara en çok riayet eden hemşirelerden biri olan Roberto mikroplardan endişe ediyordu. Davy hâlâ günde iki kez geliyordu ve köpek onun kendisini yatağın altından alıp kısa bir yürüyüşe çıkarmasına izin veriyordu. Onun dışında yerinden kıpırdamıyordu bile.

Bense nihayet vazgeçip yatağımın altından çıkan diğer yatağa yerleşmiştim; çünkü zaten beni uyku tutmuyordu.

Gece nöbet tutan hemşireler artık buna alışmışlardı; sessizce verandaya süzülürken bana bir baş selamı vermekle yetiniyorlardı sadece. Bazen büyükbabam da uyanık oluyordu ve ben, hayatımdaki her şey dağılıp hep orada olacağını bildiğim şeyleri görmek ihtiyacıyla yıldızları seyredirken yanımda oturuyordu. Kendisi uyuduğu zamanlarda ise teleskopu benim için dışarıda bırakıyordu. O ayın sonunda bir göktaşı yağmuru olması bekleniyor ve büyükbabama bakılırsa göktaşı yağmurlarından önce yıldızları seyredirken insan epey ilginç şeyler görebiliyordu.

Geceleri büyükbabam yanımda değilse genellikle oturup ağlıyordum. Artık kendime engel olmaya çalışmıyordum bile. Gün içinde hepimiz hem babam için, hem de birbirimiz için kendimizi tutmaya uğraşıyorduk. Ama geceleri yalnız kaldığımda ve o günün anılarını tekrar kafamda yaşarken, verandada hıçkırıklara boğuluyordum. Bunun yaşadıklarına karşılık aptalca, anlamsız bir tepki olduğunu bilmeme rağmen, elimden başka bir şey gelmiyordu. Ağlarken babamı bir kez daha güldürebilecek kelime oyunları düşünüyor ve yıldızları seyreliyordum.

Büyükbabam olmadan geçirdiğim bir gecenin ardından, tam da Sirius'u tek başıma bulmayı başarmışken, eve girdiğimde Paul'ün babamın başında durduğunu gördüm. Bir an için kalbimin durduğunu hissettim ama sonra duyduğum panikle küt küt atmaya başladı. "Babam iyi mi?" diye fısıldadım, babama bakarak. Hayatımda hiç duymadığım denli büyük bir korkuya kapılmışım.

“İyi,” dedi Paul sessizce. Paniğimin azalmaya başladığını hissederek rahatladım. “Sadece zor bir gece geçiriyor. Zavallı adam.”

Sanki öteden beri oturma odamızda duruyormuş gibi oranın bir parçası haline gelmiş olan hastane yatağına baktım. Bir deri bir kemik kalmış, cildi sapsarı kesilmiş olan babam ağzı açık uyuyordu. Beyaz yatağın genişliği yanında küçücük kalmıştı. Güç bela ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Babamın aldığı nefesleri duymak için kulak kabarttım.

Odama dönüp uyumak içime sinmiyordu. O yüzden hastane yatağına en yakın olan kanepeye kıvrılıp babamın camdan yüzüne vuran ay ışığının altında uyumasını seyrettim. Babamın nefes alıp vermesinde ne zaman bir duraksama, bir ritim bozukluğu olsa, kalbim küt küt çarpıyordu. O sırada bunun yıllar önce, ben bebekken babamın yaptığı şeyden farksız olduğunun ayrımına vardım.

Keşke her şeyi düzeltebilseydim, diye düşünmekten kendimi alamadım. Ama elimden gelen tek şey, orada öylece yatıp babamın hırıltılı nefeslerini saymaktı. Babamın çok uzun süre nefes alıp vermeyeceğinin farkındaydım; o yüzden bu şekilde dikkat kesilmemek bana ilgisizlik gibi geliyordu.

Derken bir kapı sesi duydum ve başımı kaldırdığımda Gelsey’in koridorda dikildiğini gördüm. Üzerinde eskiden benim olan, yıkanmaktan aşınmış bir gecelik vardı. “Seni yatakta göremedim,” diye fısıldadı. “Her şey yolunda mı?”

Onu başımla onayladım ve yanıma gelmesini işaret ettim. Diğer kanepelerden birine uzanmasını bekliyordum ama benim yattığım kanepeye gelip önüme kıvrıldı. Kollarını kız kardeşime dolayıp o yumuşacık, kıvrıcık saçlarını

okşadım ve ikimiz birlikte hiç konuşmadan, babamın nefes alıp vermesini dinleyerek karanlıkta öylece uzandık.

Göktaşı yağmurunun ne zaman olacağını bilmeme rağmen – o sabahki *Pocono Record*, bu olayı izlemek için en iyi zamanı belirten özel bir bölüm bile ayırmıştı – şaşkınlığa düşmekten kendimi alamadım. Şafaktan bir saat önce başlaması beklediği için alarmımı kurmuştum. Saat sabah dört buçukta alarm çalmaya başlayınca uyandım. Gelsey hâlâ uyuyordu. Alarmı kapatıp uykuma dönmeyi düşündüm ama büyükbabam bunun olağanüstü bir şey olacağını söylemişti ve o yaz yıldızlara bakmaya epey vakit harcamıştım. Bunu kaçıramazdım.

Eşofman üstümü giyip parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Gerçi artık kız kardeşimin top patlasa uyanmadığını öğrenmiştim. Koridorda yürürken babamın başındaki Paul'e bir baş selamı verdim. O da bana el salladı. Babam, nefesi boğazında hırıldayarak uyuyordu. Bir an onu seyrettim ve Paul'le göz göze geldik. Paul bana hal-den anlar bir gülümsemeyle bakarak kitabına döndü. Son iki gündür her şey daha da kötüleşmişti. Babamın sağlık durumundan, nasıl olduğundan konuşmayı bırakmıştık. Genellikle o günden sağ çıkmasına şükreliyorduk. Babam hâlâ bizimle olmasına rağmen, en son bilinçli bir şekilde konuşmasının üstünden birkaç gün geçmişti. O da anneme söylediği anlık bir şeyden ibaretti. Sonra tekrar kafası karışmıştı.

Verandaya çıktım ve kafamı gökyüzüne kaldırdığımda nefesimi tuttum.

Tepemdeki gökyüzü ılık demetiyle doluydu. Daha önce hiç kayan yıldız görmemiştim; şimdiyse hepsi sonsuz gibi uzanan gökyüzünde ışıklar saçıyordu. Önce biri, sonra diğeri, hatta ikisi bir arada. Yıldızlar gözüme hiç bu kadar parlak görünmemişti. Beni sarmalıyor gibiydiler, her zamankinden daha yakın duruyorlardı. Yıldızların kaymasını seyrederken, bunu tek başıma yapmak istemediğimi fark ettim.

Göktaşı yağmurlarının ne kadar sürdüğünü bilemediğim için hemen içeri koşturdum. Onun bunu kaçırmasını istemiyordum. "Paul," dedim usulca. Paul başını kitabından kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Dışarıda göktaşı yağmuru var," dedim. "Şu anda."

"Ah, evet," dedi Paul esneyerek, kitabını tekrar eline alırken. "Gazetede öyle bir şeyler okumuştum."

"Sormak istediğim..." dedim, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken. Gerginliğimin tırmanışa geçtiğini hissedebiliyordum. Zaman avuçlarımdan kum taneleri gibi kayıp gidiyordu ve babamı bir an önce dışarı çıkarmak istiyordum. "Babamın da görmesini istiyorum." Paul alnını kırıştırarak bana baktı. "Sence olabilir mi?"

"Taylor," dedi Paul, başını iki yana sallayarak. "Bir anlamı olacağını sanmıyorum."

"Biliyorum," dedim kendimi bile şaşırtarak – yüzündeki ifadeden anladığıma göre Paul de duygularımı paylaşıyordu. "Ama bu bir zararı olacağı anlamına gelmez. Sadece birkaç dakikalığına. Babamı sen dışarı taşıyabilirsin. Veya Warren'ı uyandırırım. Ben sadece..." Sesim azalarak yok oldu. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilemiyordum. Göktaşı yağmurlarının sihirli şifa güçleri

olduğuna inandığım falan yoktu. Sadece babamın böyle olağanüstü bir şeyi görmesini istiyordum. Bütün gün gözünün önündeki tek yerin oturma odası olmasından nefret ediyordum. Nefesi hırıltılı olsun olmasın, çam ağaçlarının havaya yaydığı kokuyu solumasını istiyordum. Ben bunları ifade edecek doğru sözcükleri aranırken, Paul ayağa kalktı.

“Sadece beş dakikalığına,” dedi. “Uyanacağının bile garantisi yok.”

“Biliyorum,” dedim. “Teşekkürler.” Paul kalkıp tekerlekli sandalyeyi açarken ben de babamın yanına gittim. Hâlâ zor nefes alıp veriyordu ve son iki gündür soluklarına beni korkutan bir titreme gelmişti. Aldığı her nefes ona acı veriyor gibiydi ve bunu duymaktan nefret ediyordum.

“Babacığım,” diye fısıldadım battaniyenin üzerinden omzuna dokunurken. “Hadi, kalk bakalım. Uyku tulumu.”

Babamın nefesi bir an için kesildi ve paniğe kapıldım. Ama sonra mavi gözleri açıldı. Bana baktı. Gelgelelim son günlerde bize bakmasına rağmen hiçbirimizi görmüyordu. O yüzden bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum. Derken babamın gözleri yüzüme odaklandı ve ağzının bir kenarı gülümsercesine kıvrıldı. “Tayl,” dedi boğuk ve kalın bir sesle. Ağzını birkaç kez açıp kapattı ve gözleri tekrar kapanırken, “Hey, evlat. Ne va’ ne yo?” dedi.

Gözlerime yaşların doluştuğunu hissetmememe rağmen gülümsedim. “Yıldızları seyretmek ister misin?” diye sordum. Dönüp baktığımda Paul’un elinde tekerlekli sandalyeyle hazır beklediğini gördüm. Ona başımı salladım ve geri çekildim. Paul becerikli elleriyle babamı hiç ağırlığı yokmuşçasına kaldırarak sandalyeye oturttu. Ben de yaktan battaniyeyi alıp babamın omuzların doladım. Paul onu ön verandaya doğru itmeye başladı. Ben de peşlerinden

gittim ve gökyüzüne baktığımda yıldızların hâlâ kaymakta olduğunu görünce heyecana kapıldım. Yılda sadece birkaç kez, kısacık bir anlığına meydana gelen bu olay, bizi es geçmemişti.

Paul babamın sandalyesini verandanın ortasına götürüp frenlerini açtı ve kendisi de gökyüzüne baktı. “Vay,” diye mırıldandı. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Babamın sandalyesinin yanına oturup omzuna dokundum. “Bak,” dedim yukarıyı işaret ederek. Babam kafasını sandalyenin arkılığına yaslamıştı ama gözlerini açtı ve gökyüzüne baktı. Işık demetleri saçılırken onun tepemizdeki yıldızları izlemesini seyrettim. Gözleri kapkaranlık, sonsuzluğa uzanan gökyüzünde ilerleyen bir yıldızı takip etti. “Yıldızlar,” dedi, sesi o akşam hiç çıkmadığı kadar net çıkarak. Ses tonu hayranlık doluydu.

Babamı başımla onaylayarak ona sokuldum. Nefesi tekrar hırıltılı bir hal almıştı. Paul babamı içeri götürmek için hemen yanı başımızda bekliyordu. Ama babamın tekerlekli sandalyenin kenarından sarkan elini avucuma aldım. Çok kemikli ama hâlâ kocamandı eli. Bana ayakkabılarımı bağlamayı ve kalemi doğru tutmayı öğreten, karşıdan karşıya geçerken benim elimi tutan eldi bu.

Babamın başı sandalyesinin arkılığına yaslandı ve gözleri kapandı. Benim söylediğimi anlar mıydı ya da gideceği yerde hatırlamak diye bir şey var mıydı bilemiyordum ama ona yaslanıp içe çökmüş olan yanağına bir öpücük kondurdum. “Babacığım,” diye fısıldadım, nefesimin boğazımda takıldığını hissederek. “Seni seviyorum.”

Babamın uyuyakaldığını düşünürken, ağzının bir kenarı gülümsercesine yukarı kıvrıldı. “Biliyorum,” dedi. “Öteden beri biliyorum.”

Paul'ün beni ağlarken görmesi umurumda değildi. Nihayet bu dizginlerden kurtulmuştum. Babama söylemem gereken şeyler içimde kalmamıştı. Elini avucumda usulca sıktım ve onun da bana karşılık verdiğini hissettim. Tepemizde yıldızlar kaymaya devam ederken, babam tekrar uykuya daldı.

36. Bölüm

O sabah uyandığımda bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Dışarıdan sesler geliyor, telefon çalıyordu; annemin boğuk konuşmasını duyuyordum. Garaj yolundaki çakılların çatırtıları ve oturma odasından gelen yüksek sesli konuşmalar kulağıma çalınıyordu. Oysaki normalde babamın uykusundan uyanmaması için usulca konuşurduk.

Şu an kimse onu uykusundan uyandırmamaya çalışmıyordu. Yani –

Olamaz.

Kendimi tamamen bunu düşünmeye odakladım. Henüz gözlerimi açmamıştım; o yüzden sıkıca yumdum. Gözlerimi açmazsam herhangi bir yerde olabilirdim. Kendimi Stanwich'teki evimizde, yatağımda bulabilirdim. Belki beş ay önceye dönmüş olurduk ve bütün bu olup bitenler korkunç bir kâbustan ibaret olurdu. Aşağı indiğimde babamın simit yediğini, annemin ise kilo vermesi için onun başının etini yediğini görürdüm.

“Taylor.” Bu Warren'dı. Sesi çatlak ve boğuk geliyordu. Yüzümün buruştuğunu, çenemin titrediğini hissettim ve henüz gözlerimi açmamış olmama rağmen sağ gözümünden iki damla yaş akmaya başladı.

"Hayır," dedim ona arkamı dönerek dizlerimi göğsüme çekerken. Gözlerimi açarsam, her şey olanca gerçekliğiyle karşıma çıkacaktı. Gözlerimi açarsam, bunun bir kâbustan ibaret olduğunu düşündüğüm anlara dönüş olmayacaktı. Gözlerimi açarsam, babam artık hayatta olmayacaktı.

"Kalkman gerek," dedi Warren, bitkin bir sesle.

"Bana Coca-Cola'yı anlatsana," dedim. "Aslında ne yapmaya çalışıyorlarmış?"

"Aspirin," dedi Warren, bir an duraksayarak. "Sonuçta büyük bir hata olmuş."

Gözlerimi açtım. Pencereimden içeri güneş ışığı süzülüyordu ve bu görüntü, bir anda öfkelenmeme yol açtı. Hava güneşli olmamalıydı. Karanlık, fırtınalı bir gece vakti olmalıydı. Warren'a baktım. Yüzü kırmızı lekelerle doluydu ve elinde bir mendil tutuyordu. "Babam," dedim, soru dahi sormadan.

Warren beni başıyla onayladı ve yüksek sesle yutkundu. "Paul, bu sabaha karşı, şafak vaktinde dedi. Uyuyormuş. Huzurluymuş."

Ağlamaya başlamıştım ve kendime engel olmaya bile çalışmıyordum.

"İçeri gel," dedi Warren, elini kapı topuzuna yaslayarak. "Veda etmek için."

Onu başımla onayladım ve bir an duraksadıktan sonra ağabeyimin peşinden ayağa kalktım. Bir önceki gece yerde bıraktığım kıyafetler hâlâ oradaydı. Makyaj malzemelerim hâlâ şifonyerin üzerinde duruyordu. Şafak vaktinde dünyanın sonu gelmişken bu anlamsız, aptalca, önemsiz şeyler nasıl hâlâ orada olabiliyordu? Babam yokken, onlar nasıl var olabiliyordu?

Koridora çıktığımda herkesin orada olduğunu gördüm. Büyükbabam mutfakta dikiliyordu. Annem hastane yatağının biraz ilerisinde kolunu kız kardeşime dolamıştı. Warren, kanepenin arkasına yaslanmıştı. Hastane yatağında ise gözleri kapalı, ağzı açık bir şekilde yatan babam vardı.

Nefes almıyordu.

Artık orada değildi.

Bu öyle bilindik bir durumdu ki... Sayısız polisiye dizi ve filmde görmüştüm. Ama babamın yatakta hareketsiz yatmasına bakarken, bunu bir türlü kavrayamıyordum. Onun hayata olmayan, nefes almayan, gülmeyen, kötü şakalar yapmayan, odayı sesiyle gümbürdetmeyen, bize futbol topunu nasıl atacağımızı öğretmeyen halini hiç bilmiyordum ki! Babamın bir anda bunları yitirmiş olması; öyle hareketsiz yatması, orada olmasına karşın aslında orada olmaması bir türlü aklıma yatmıyordu. Onun kapalı gözlerine bakarken bir daha asla gözlerini göremeyeceğimi fark ettim. Babam bir daha asla bana bakmayacaktı. Artık ölmüştü.

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Annemin yanıma geldiğini fark edememiştim ama oradaydı, beni kucaklıyordu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. O anda anladım ki, artık her şey farklı olacaktı. Bugün hayatımı *öncesi* ve *sonrası* şeklinde ikiye bölen gündü. Ama o an, kendimi annemin omzunda ağlamaya bıraktım ve annem beni sıkıca kucaklayarak, en azından tek başıma olmadığımı hatırlattı.

37. Bölüm

Cenaze dört gün sonra yapıldı. Yine ruh halime alabil-
diğine ters, parlak, güneşli bir gündü. Yağmur yağa-
cağını umuyordum. Bir önceki akşam hava soğuk ve ka-
palıydı ama buna aldırış etmeden, ayaklarım hissizleşene
kadar köpekle birlikte ön verandada oturmuştum.

Artık evin bu kadar boş olması bana çok ağır geliyordu
ve babam yanımda olmadan, hiçbirimiz ne yapacağımızı
bilemiyorduk. Warren, onu bildim bileli ilk kez bir şeyler
okuyamıyordu. Onun yerine tenis kortuna gidiyor, elinden
geldiğince sert bir şekilde duvara karşı toplara vurup duru-
yordu. Sonrasında ise eve bitkin bir halde dönüyordu. Bü-
yükbabam bütün gün ahşap yontuyor ve köpeği uzun yürü-
yüslere çıkarıyordu. Geri geldiğinde burnu kıpkırmızı, sesi
boğuk, köpek ise yorgun oluyordu. Gelsey o sabahtan bu
yana yalnız kalmaya dayanamıyordu. O yüzden vaktimi-
zin büyük bölümünü birlikte geçiriyorduk. Henüz başımıza
gelenleri konuşmamıştık fakat odanın öbür tarafına bakıp
kız kardeşimi görmek içimi biraz olsun ferahlatıyordu. Bü-
tün bunları tek başıma yaşamadığımı hatırlıyordum. An-
nem tüm vaktini her şeyi organize etmekle geçiriyordu –
tören, babamın tabuta konulması, çiçekler ve bu durumla
hepimizden iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu. Ama o gün
erken saatlerde dışarı çıktığımda annemi yeni duş almış,

ıslak saçlarıyla verandada oturmuş, ağlarken görmüştüm. Bir yanım hâlâ dönüp gitme, bununla yüzleşmek zorunda kalmama isteği duyuyordu ama kendimi zorlayıp verandanın basamağında yanına oturmuştum. Hiç konuşmamıştık ama tarağı onun elinden alıp güneş ışığının altında annemin saçlarını taramıştım. İşimi bitirip kopan saçları kuşlar için rüzgâra savurduğumda, annem ağlamayı kesmişti. Orada birbirimize sokularak, sessizlik içinde uzun bir süre öylece oturmuştuk.

Phoenix Gölü'nün küçücük şapeli hıncahınç doluydu. Connecticut'a döndüğümüzde daha büyük bir anma töreni yapacaktık, o yüzden bu törenin çok kalabalık olmasını beklemiyordum. Ama annemin bana ödünç verdiği siyah elbiseyle ön sırada oturmuş, insanların içeriye akın etmesini izlerken, hepsinin babam için geldiğini düşünmüştüm. Wendy oradaydı, Fred ve Jillian da. Babama çok sayıda meyankökü şekeri satmış olan Dave Henson da gelmişti. Lucy de annesiyle birlikte yanımızdaydı. Lokantadaki Angela, komşularımız Gardnerlar, plajdaki herkes. Hatta Leland saçını bile taramıştı.

Papaz ona seçtiğimiz karışık müzik CD'sini verdiğimde pek memnun görünmedi. Muhtemelen pek geleneklere uymayan bir müzikti bu. Jackson Browne ile karışık opera... Ama babamın böyle isteyeceğini düşünüyordum. Papaz, köpeğin varlığından da hoşnut olmamıştı ama büyükbabam, Murphy'nin kendisinin rehber köpeği olduğunu söyleyince, köpek ön sırada büyükbabamın ayaklarının dibinde hiç kıpırdamadan oturma şansı elde etmişti.

Ön sırada sadece aile fertleri oturuyordu. Gelsey eskiden bana ait olan siyah bir elbise giymişti, Warren'ın üzerinde ise kendisini daha genç gösteren bir takım elbise vardı. Büyükbabam donanma üniformasını giymişti; düşününce

papazın onunla pek tartışmamasının sebeplerinden biri de bu olabilir. Benim yanımda oturan annem, babamın kumaş mendillerinden birini sıkıca avucunda tutuyordu. Ön sırada fazladan boş bir yer bırakmış olduğumuzu fark ettim; sanki babam da çok geçmeden bize katılacaktı da, arabayı park ettiği için biraz geç kalmış gibi... Hâlâ tabutta yatan, çiçeklerle çevrelenmiş hareketsiz bedeninin babama ait olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordum.

Papaz anneme işaret verdi ve tören başladı. Söz konusu babam olduğundan, topraktan gelip toprağa gitmeye dair şeyleri duymak istemediğim için tüm söylenenleri kulak ardı etmeye karar verdim. Papazın konuşması bittiğinde sözü büyükbabam aldı ve babamın gençliğinden, kendisinin onunla hep nasıl gurur duyduğundan bahsetti. Annem konuşurken ise, artık ağlamama çabamdan vazgeçtim. Warren, babamın sevdiği T.S. Eliot şiirlerinden birine ait bir bölüm okuyarak konuşmasını kısa kesti.

Ben bir şey söylemeyi planlamış veya bir konuşma hazırlamış olmasam da, Warren yerine dönerken ayağa kalkıp kürsüye doğru yürüdüm.

Kalabalığa baktığımda arka taraflarda Henry'yi gördüm. Üzerine daha önce hiç görmediğim bir takım elbise giymişti ve yanında Davy vardı. Gözlerinde destekleyici, cesaret verici bir bakışla bana bakıyordu ve her nasılsa bu, söze başlamak için ihtiyacım olan özgüveni toplamama yetti. Kalabalığa bakarken, artık paniğe kapılmadığımı fark ettim. Avuç içlerim terlemiyordu. Ne söyleyeceğimi düşünüp endişe etmiyordum. Çok basitti. Sadece gerçekleri söyleyecektim.

"Babamı kendimi bildim bileli çok seviyorum," dedim, beklediğimden de güçlü bir sesle. "Ama onu gerçek

anlamda bu yaz tanıdığımı düşünüyorum. Ve bana hayatım boyunca çok şey öğretmiş olduğunu fark ettim.” Derin bir nefes aldım. Heyecanlandığım için değil, gözlerimde yaşların belirmeye başladığını hissettiğim için... Fakat önce konuşmamı bitirmek istiyordum. “Kötü kelime oyunlarının önemi gibi mesela,” dedim. Kalabalıktan gülme sesleri yükseldi ve biraz olsun rahatladığımı hissettim. “Akşam yemeği vakti gelmişse bile fırsatınız varken dondurma almanız gerektiği gibi.” Yüksek sesle yutkundum. “Ama en önemlisi, babam bu yaz bana cesur olmayı öğretti. Kendisi yaşadığı şeyleri büyük bir cesaretle karşıladı. Bunlara arkasını dönüp kaçmadı. Ayrıca, korktuğunu itiraf edecek kadar da cesurdu.” Yüzümü elimle sildim ve sözlerimi bitirmek için titreyen bir nefes aldım. “Onunla geçirdiğim zaman için şükrediyorum, bana hiç – ” Nefesim boğazımda tıkanmış ve gözümün önündeki kalabalık bulanıklaşmaya başladı. “Bana hiç yetmemiş olsa bile,” diye bitirdim. “Hem de hiç.” Gözlerime doluşan yaşlardan, önümü doğru düzgün göremeden, sarsak adımlarla yerime döndüm. Sözünü tekrar papaz aldı ve arkadan Jackson Browne çalmaya başladı. Böyle bir şeyi hiç beklesem de Warren bana sıkıca sarıldı ve rahatça ağlayabilmem için kendi omzuna çekti.

Törenin geri kalanı çabuk ilerledi ve bizim evde toplanılacağı duyurusunun ardından herkesin tabutun önünden geçmesiyle nihayete erdi. Ben bu süre boyunca kucaklarımda Murphy’yle oturarak, babama yıldızların altında zaten veda etmiş olduğumu düşündüm. Ama büyükbabam üniformasının içinde dimdik yürürken, tabuta bütün hafta yonttuğu figürü bıraktığını fark ettim . Kanatlarını uçmak üzere açmış, minik bir kızılgerdan*.

* Orijinalinde “Robin” olup, karaktere ismini veren kuş cinsidir.

38. Bölüm

Garaj yolunda arabayı durdurup motoru susturdum ve derin bir nefes koyuverdim. Az önce büyükbabamı ve teleskopunu otobüs durağına bırakmıştım. Veda etmek beklediğimden çok daha zor olmuştu. Zaten son günlerde kayıp duygusunu fazlasıyla yaşamıştım.

Cenazeden sonraki günlerde, yavaş yavaş birkaç hafta önceki düzenimize dönmeye başlamıştık. Ama Risk oynamak ya da film seyretmek yerine babamdan konuşuyorduk. Anlattığımız her hikâyeyle birlikte, onun hasta haline dair anılarımız biraz daha yok oluyordu. Onu bu yaz değil, hayatım boyunca bildiğim gibi hatırlamaya başlamıştım.

Kendimi hâlâ biraz sarsılmış hissediyordum; en ufak şeyler bile bir anda gözyaşlarına boğulmama yol açabiliyordu. Çamaşırlıkta onun temiz kumaş mendillerinden birini bulup ne yapacağımı bilemediğim anlarda olduğu gibi...

Ama bugün otobüs durağından eve dönerken, kendimi biraz daha iyi hissetmiştim. Garaj yolunu yalın ayak geçip arka verandaya çıktığımda, annemin yanında bir dosya zarfıyla masada oturduğunu gördüm.

"Hey," dedim, otururken gözüm zarfa ilişerek. "O nedir?" Zarfın görüntüsü her nedense beni tedirgin etmişti. Annem zarfın arkasını çevirdi ve üzerinde babamın el

yazısıyla *Taylor* yazdığını gördüm. Nefesim boğazıma takıldı ve şaşkınlıkla anneme baktım.

Annem zarfı bana doğru itti. "Anlaşılan babanın gizemli projesi buymuş. Yukarıdaki dolapta buldum. Hepimize yazmış."

Zarfı alıp parmaklarımı babamın yazdığı isminin üzerinde gezdirdim. Anneme karşı kabalık etmek istemiyordum ama babamın son sözlerini tek başıma okumak bana daha anlamlı geliyordu. "Affedersin," dedim, sandalyemi hafifçe geri iterek. "Ama..."

"Git hadi," dedi annem usulca. "Konuşmak istediğin bir şey olursa ben buradayım, tamam mı?"

Onu başımla onaylayarak ayağa kalktım. "Sağ ol, anne." Verandadan çıkarken zarfı sıkıca kavramıştım. Bir başkası için hiçbir kıymeti olmayabilirdi ama o anda dünyada benim için daha değerli hiçbir şey yoktu. O yöne gittiğimin farkına bile varmadan kendimi iskeleye doğru yürürken buldum. Akşamüzeri güneşi göle vuruyordu ve iskele bomboştı. Tahtaların ayaklarımın altında ne kadar sıcak olduğunu hissederken, ağustosun ortasının geldiğini ve yazın sona ermeye yaklaştığını düşündüm. Yalın ayak gezme havası çok geçmeden geride kalacaktı.

İskelenin ucuna vardığımda bağdaş kurup oturdum ve çantamı kenara bıraktım. Sonra derin bir nefes alarak zarfı açtım.

Karşımda birkaç sayfa görmeyi bekliyordum. Zarfın içinden matruşka bebekleri gibi bir yığın başka zarf çıkacağını hiç düşünmemiştim. Zarfı silkeleyerek düşürdüm. Hepsi mühürlenmiş ve babamın düzgün, yana eğik el yazısıyla etiketlenmişlerdi: *Lise Mezuniyeti. Üniversite Mezuniyeti.*

Hukuk Fakültesinden/ Doktoradan/ Yorumlayıcı Dans Yüksek Lisansından Mezun Olduğunda. Düğün Gününde. Bugün.

Zarfları karıştırırken hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. *Bugün* yazan zarfı aldım ve diğer tüm zarfları büyük dosya zarfına geri koyarak küçük metal kilitini kapattım, hatta çantama yerleştirip cüzdanım ve cep telefonumla üzerine ağırlık yapmayı da ihmal etmedim.

Sonra elimdeki zarfı açıp derin bir nefes alarak okumaya başladım.

39. Bölüm

Hey, evlat! Ne var ne yok?

Eğer şu an bunu okuyorsan, hayata gözlerimi olması gerekenden epey erken yummuşum demektir. Çok üzgünüm, Taylor, sana bunları yaşatmayı hiç istemedim. Umarım bu durum bana kalsaydı – yani herhangi bir seçme şansım olsaydı – kimsenin beni sizden almasına izin vermeyeceğimi biliyordur. Buna kalkışacak herkesle sonuna dek savaşırdım.

Umarım önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatında bulunmak ve sana tavsiye vermek için elimden geleni yapacağımı görmüştündür. Umarım bazıları işine yarar. Seni bu kadar çabuk bıraktığım için çok üzgünüm. Ama üzüntümün asıl sebebi, senin büyüyünce nasıl olacağını görme şansım olmaması. Çünkü biricik kızımın harika şeyler yapacağını hissediyorum. Şu an bana gözlerini deviriyor olabilirsin ama ben bundan eminim. Sen benim canımsın ve beni gururlandıracağını biliyorum. Sırf varlığıyla bile her gün beni gururlandırdın zaten.

Arkadaş edinmen, eğlenmen, öğrenmen veya dünyaya izini bırakman konusunda hiçbir endişem yok. Beni birazcık endişelendiren tek şey, senin kalbin. Canım kızım, senin sık sık dünyadaki en güzel şeylerden kaçmaya yeltendiğini fark ettim – sevgi ve güvenden. Ve bu dünyadan

niyetlendiğimden daha erken göç etmem herhangi bir şekilde kalbini soğutmana ya da sevgiyi hayatından çıkarmana sebep olursa, buna çok üzülürüm. (İnan bana, beni mutsuz etmek istemezsin. Şu an şu musallat olma işini bir araştırırsam mı diye düşünüyorum.

Ama çok büyük, güzel ve güçlü bir kalbin var ve buna değen biriyle paylaşılmayı hak ediyor. Takvimde bir sonraki ayı göremeyeceğini fark edince, insan farklı bir bakış açısı kazanıyor. Ben de The Beatles'ın yanlış bildiğini fark ettim. Sevgi, ihtiyacımız olan tek şey değil – sahip olduğumuz tek şey.

Korkular yaşayabilirsin. Ama bunu başaracağını biliyorum. Elimden gelen her şekilde daima senin yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Şunu da bil ki, seni hayatım boyunca çok sevdim ve hep seveceğim.

Baban.

Mektubu kucağıma bırakıp bakışlarımı göle çevirdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu ama onları silmeye zahmet etmedim. Tekrar okuduğumda zaten yeniden ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Mektubu dikkatlice cüzdanımın altına, diğer mektupların arasına yerleştirirken, babamın benim için bunu yapmış olması karşısında kapıldığım halen üstümden atabilmiş değildim. Benimle konuşabilmek için, hayatımın dönüm noktalarında sohbetimizi sürdürebilmek için, bu fikri bulmuş olması, hayatımı onusuz devam ettirmek zorunda kalacağım düşüncesini biraz daha katlanılır kırmıştı.

Elimi iskelenin ahşabında gezdirirken mektuptan aklıma takılmış olan o bölümü düşündüm. Babam beni davranışlarım konusunda uyarmıştı. Bu mektubu ne zaman

yazmış olduğunu bilmiyordum ama söylediği şeyler, benim Henry'ye yaptıklarımla birebir örtüşüyordu. Warren'ın Wendy'ye izin verdiği gibi onun bana destek çıkmasına izin vermemiş, çok yakınlaştığımız için onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmışım. Şimdi fark ediyordum ki, bu daha güçlü, daha akıllı bir insan olmamı sağlamamıştı. Aksine zayıf yönlerimi ve yaşadığım korkuları açığa çıkarmıştı.

Babamın benden istediği şeyi yapıp kalbimi birilerine açabilir miydim, bilmiyordum. Bu cevapsız kalan, çok büyük bir soruydu. Ama hiç değilse denemem gerektiğini, babama en azından bu kadarını borçlu olduğumu biliyordum.

O gece bütün yazı kıyasla daha iyi bir uyku çektim. Sabah kalktığımda güneş ışığı pencereden odama süzülüyor ve dışarıda kuşlar cıvıldaşıyordu. Güzel bir güne uyanmışım. Ama zamanın ne kadar çabuk geçtiğini artık biliyordum. Güzel günlerin sonsuz olmadığını öğrenmişim. O anda, ne yapmam gerektiğini buldum.

Üstümü başımı düzeltmeye uğraşmadan yataktan çıktığım halimle kapıya yöneldim. Henry bütün yaz beni zaten her halimle görmüştü. Ama her şeyden önemlisi, ben kendimi ondan saklamaya çalışırken, benim gerçekte kim olduğumu anlamıştı.

Bütün yaz en alakasız anlarda onunla rastlaşıp durduktan sonra şimdi Henry'yi aramak zorunda kalmam çok tuhaftı. Ama bir yanımda, bunun böyle olması gerektiğini biliyordu. Her şeyden kaçıp durduğum onca yılın ardından, nihayet ben bir şeylere doğru koşuyordum.

Veya yürüyordum da diyebiliriz. Orman – onu bulacağımı düşündüğüm yer – koşmaya pek uygun sayılmazdı.

Çürümüş ağaç gövdelerinden kaçınmak için uğraşarak yirmi dakikadır yürüyordum ki, bir sapağı döndüğüm anda onu gördüm.

Henry sırtını bir ağaca yaslamış, yerde oturuyordu. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı yüzüne vurmuştu. Başını kaldırıp bana baktı ve ağzımı açmamama rağmen ayağa kalktı.

"Hey," dedim ve ayrıldığımızdan beri bakmadığım gibi baktım ona. Yazın başında ilk karşılaştığımızda sadece ne kadar hoş görüldüğünü fark ettiğim andan farklıydı bu. Bu kez, gözlerindeki şefkati görüyordum.

"Merhaba," diye cevap verdi bana. Sesi soru sorar gibiydi. Muhtemelen orada ne işim olduğunu merak ediyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim. Cenazeyi kastettiğimi anlamıştı. "Gerçekten çok memnun oldum."

"Ne demek," dedi, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Babanı gerçekten çok seviyordum." Cümlesini geçmiş zamanda kurması karşısında ne cevap verebileceğimi bilemeden başımı salladım. "Ve konuşman da harikaydı. Seninle gurur duydum, Taylor."

Ona baktım ve her zamanki gibi alnına düşmüş olan o saç tutamını geri itmek istedim. Onu öpmek istedim. O ana dek hissetmekten korktuğum ama içten içe yaşadığım her şeyi ona anlatmak istedim.

"Ee," dedi Henry, ellerini ceplerine sokarak. "Ormanda ne yapıyorsun? Yolunu mu kaybettin?"

"Hayır," dedim ve kendi sesimi duyduğumda, söylediğimin doğru olduğunu fark ettim. "Kaybolmadım." Derin bir nefes aldım. O ana dek yaptığım her şeye ters düşecek bir karar verdiğimin farkındaydım. En korktuğum şeylerle yüzleşmek üzereydim. Ama babam benden bunları

aşmamı istemişti. İçten içe, artık zamanının geldiğini biliyordum. Burası doğru yerdi, Henry ise doğru kişi. "Korktum," dedim. "Seni öyle hayatımdan çıkarmamalıydım."

Henry başını sallayarak gözlerini yere dikti. Aramıza yaprakların hışırtısı ve kuşların cıvıltısından başka hiçbir şeyin duyulmadığı uzun bir sessizlik çöktü. Sözlerimi sürdürmem gerektiğini biliyordum. "Merak ediyorum," dedim. "İkinci şans verme konusunda ne düşünüyorsun?"

Cevabını beklerken kalbim küt küt atıyordu. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Bu ne kadar eziyet verici olsa da, bir şeylerden kaçıp saklanmaktansa güneş ışığının altında içimdekileri döküp karşımdakinin tepkisini beklemek daha iyiydi.

Henry bana baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Duruma bağlı," dedi ağır ağır. "Ama genellikle ikinci şansa inanırım." Bu sözler karşısında günlerdir ilk kez olmak üzere ben de gülümsedim. Hâlâ konuşmamız ve çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ama beraber bunun üstesinden gelebileceğimize inanıyordum.

Henry'ye doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatırken yıllar önce iskeleye kazıdığımız o kelimeleri – isimlerimizi – düşündüm. Ve *Sonsuza Dek* yazısını. Hiç düşünmeden uzanıp onu öptüm. O gün oraya kazıdıklarımızın doğru çıkacağını umuyordum.

40. Bölüm

Eşofman üstümü omuzlarıma sıkıca sardım ve nemli çimenlerin üzerine oturdum. Eylül gelmek üzereydi ve hava serinlemeye başlamıştı. Bütün yaz yemyeşil olan çimenler, yavaş yavaş turuncu, kırmızı ve altın tonlarına bürünüyorlardı. Mezar taşını koyduklarından beri buraya sık sık gelmeme rağmen, mezar taşı beni hâlâ aynı anda gülümsetiyor, üzüyor ve babamı özlememe yol açıyordu.

Babamın bu konudaki isteği vasiyetinde yazıyordu. Stanwich'te gömülecek olmasına rağmen en güzel günlerinin bir kısmını geçirdiği Phoenix Gölü'nde de bir mezar taşı olmasını istemişti. Warren, babamın taşın üzerine yazılmasını istediği şey konusunda ciddi olduğuna bir türlü inanamıyordu ama ona babamın kelime oyunlarından daha fazla ciddiye aldığı hiçbir şey olmadığını söylemiştim. O yüzden Phoenix Gölü'ndeki bu küçük mezarlıkta, kelime oyunu yapan tek mezar yazısı babama aitti: *Robin Edwards. Çok sevilen bir koca ve baba... Savunma makamının başka sorusu yoktur.*

Mezar taşına bakarken âdeta babamın sesini duyabiliyor, gülümsemesini görebiliyordum. *Hey, evlat! Ne var ne yok?* O yüzden babama hayatımız hakkındaki her şeyi anlatmak için elimden geleni yapıyordum. Warren ile Wendy'nin ilişkisi hâlâ devam ediyordu, hatta üniversiteye başladıktan

sonra birbirlerini ziyaret edebilmek için elektronik çizelgede detaylı bir program yapmışlardı. Annem tekrar dans dersleri vermeye başlayacaktı. Gelsey şimdiden bahar tatilini Los Angeles'ta Nora'yla birlikte geçirmeyi planlıyor ve orada film yıldızlarıyla tanışmak istiyordu. Murphy şaşırtıcı bir şekilde atılan nesneleri yakalamayı öğrenmişti.

Ve ben de fena değildim.

Arkama baktığımda Henry'nin arabasının mezarlığın hemen aşağısındaki tepede bulunan küçük park alanına girdiğini gördüm. Bana ne kadar istersem o kadar zaman tanıyacağını biliyordum. Burada ağlamak bana daha kolay geldiği için bazen epey uzun sürüyordu. Her şey yolunda değildi elbette. Hâlâ babamı içim kanarcasına özlediğim oluyordu. Bazen öyle öfkeleniyordum ki, bütün bu adaletsizlik karşısında yanlış kişilere çatmaktan kendimi alamıyordum. Hâlâ bazen gözlerim ağlamaktan şişmiş ve kızarmış bir şekilde uyandığım oluyordu. Ama bizler – Edwards ailesinin geri kalan dört ferdi – her nasılsa, duygularımızı paylaşmayı öğrenmiştik. Özellikle kötü geçen günlerde, destek isteyebileceğim insanlar olduğunu biliyordum artık.

Ayağa kalktım ve uzun uzun babamın mezarına baktım. "Hoşça kal, baba," diye fısıldadım. "Yakında görüşürüz."

Dönüp tepeden aşağı yürümeye koyuldum. Henry arabaya yaslanmış, beni bekliyordu. "Hey," dedi, kendisini duyabilecek kadar yaklaştığımda.

"Merhaba," dedim, titrek bir gülümsemeyle. Ben hâlâ yaşadığım kaybın acısını çekerken tekrar bir araya gelmemiz kolay olmamıştı. Ama çekip gitmediğinizde, başkalarının da sizin yanınızdan çekip gitmediğini öğrenmeye başlamıştım. Çok geçmeden Connecticut'a dönecektik ama Henry burada kalacaktı. Fakat aramızdaki mesafeler beni

korkutmuyordu. Beraber öyle çok şey yaşamıştık ki, birkaç saatlik bir yol bizi birbirimizden ayırmaya yetmezdi. Henry eğilip beni öptü ve ben de ona içten bir şekilde karşılık verdim. Babamın bunu anlayışla karşılayacağından emindim.

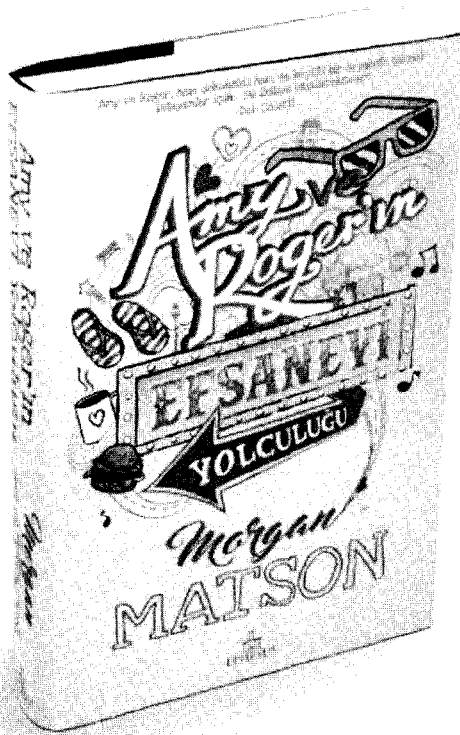
“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Henry, birbirimizden ayrıldığıımızda.

Onu başımla onayladım. Evimizde bir veda yemeği verecektik. Elliot cesaretini toplayıp duygularını açtığıından beri birbirlerinden ayrılmayan ve sürekli el ele gezen – ayrıca öpüşüp duran – Lucy ile Elliot bardaklarla tabakları getireceklerdi. (Bunları büfeden aşıracaklarından emindim). Fred ile Jillian balık getireceklerdi. Warren ile Wendy oturma planından sorumluydular ve ağabeyimin bize oturma planı yapmanın tarihçesi hakkında detaylı bilgiler vereceğinden hiç şüphem yoktu. Kim ile Jeff, yemek sonrası eğlence için bitmiş olan senaryolarını ve yeni dizilerinin ilk bölümünden bazı sahnelerin yer aldığı görüntüleri getireceklerdi. Henry fırından tatlı getirecekti. Ben ise *Give Me A Sign*’dan o akşam için gereken son parçayı almıştım.

Tabelayı çantamdan çıkarıp Henry’ye gösterdim. Yazıyı okurken gülümsemekten kendisini alamadı. Tabelada *Havada Süzülen Kızılgerdan* yazıyordu. Altına ise kanatlarını açmış, uçan bir kuş figürü resmedilmişti.

“Çok güzel,” dedi Henry. Dönüp bir an için tepeye doğru baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Bence baban çok beğenirdi.”

“Bence de.” Başımı kaldırdığıında akşam karanlığının çökmeye başladığını gördüm. Gökyüzünde ilk yıldızlar parıldamaya başlamıştı bile. “Hadi,” dedim, parmaklarımı onunkilere dolayarak. “Eve gidelim.”

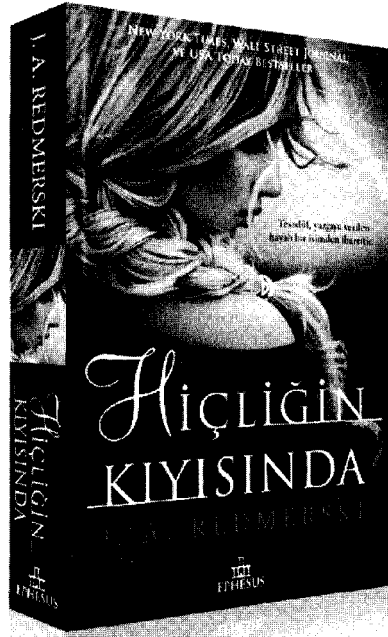
"Amy ve Roger hem dokunaklı hem keyifli bir seyahate çıkmak isteyenler için. Bu ikiliye bayılacaksınız!" - Deb Caletti

"İnanılmaz bir kitap - oldukça komik ve elinizden bırakamayacağınız türden bir hikâye." - Lauren Myracle

"Bu eğlenceli ve düşündürücü yolculuk, bolca romantizm eşliğinde Amerika'yı karış karış anlatıyor." -Kirkus

"Bu kitabı okuduktan sonra daha çok seyahat etmek isteyeceksiniz." -Publishers Weekly

Amy Curry'nin hayatı altüst olmuştur. Çünkü Amy lise son sınıfa geçmek üzereyken, annesi yeni bir başlangıç yapmak adına California'dan Connecticut'a taşınmaya karar verir. Amy şimdi yuvası bildiği yerden ayrılıp ülkenin bir ucundan diğerine gitmek zorundadır. Çıkacağı bu yolculukta ise ona annesinin eski bir arkadaşının oğlu olan Roger eşlik edecektir. Amy Roger'ı yıllardır görmemiştir ve doğru düzgün tanımadığı bir çocukla onca yolu kaletine fikri ona hiç de cazip gelmemektedir. Ama işler hiç de Amy'nin düşündüğü gibi gitmez. Çok geçmeden yolculukları alabildiğine renkli, heyecanlı ve süper rizlerle dolu bir hal alır.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat

Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz?
Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."

-USA Today

Morgan
atro ve
iyetinin
ve Senaryo
faSyonel
ör olarak
Amy ve
ugu'yla
başarı
onlarca

diği için
sitesini
iz.

New York doğumlu olan Morgan Matson üniversitede Tiyatro ve İngilizce okudu. Mezuniyetinin ardından çocuk kitapları ve Senaryo yazımı üzerine eğildi. Profesyonel yazı hayatından önce editör olarak çalışan Matson, ilk kitabı Amy ve Roger'ın Efsanevi Yolculuğu'yla dünya çapında büyük bir başarı yakaladı ve romanları onlarca dile çevrildi.

Yazara dair daha fazla bilgi için www.morganmatson.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Morgan MATSON İkinci Şans

Taylor Edwards, iki kardeşinin aksine kendini hiçbir zaman sıra dışı hissetmemiştir. Kendine has olan tek şey, işler karıştığında çekip gitmesidir. Derken bir gün babası beklenmedik, korkunç bir haber alır ve aile bunun üzerine yaz mevsimini hep birlikte eski yazlık evlerinde geçirmeye karar verir.

Amy ve Roger'ın *Efsanevi Yolculuğu* kitabıyla büyük başarı yakalayan Morgan Matson'dan yine onlarca dile çevrilmiş ve dünyada büyük yankı uyandırmış, tadı damagınızda kalacak bir kitap... *İkinci Şans* hem içinizin ısınacağı hem de gözyaşlarınızı tutamayacağınız harika bir roman.

"Hüngür hüngür ağlayacaksınız. Yanınızda peçete bulundurmayı ihmal etmeyin."

-The Boston Globe

İkinci Şans'taki baba-kız ilişkisi sıcacık, duygusal ve hüzünlü. Taylor'ın kaybedeceği babasıyla olan diyalogunu okumak insanın içini acıtıyor.

-ECCF

"Bu hem acı hem tatlı hikaye aileye ve gerçek dostluğun doğasına dair muhteşem tespitler barındırıyor."

-The Booklist

www.ephusyayinlari.com

₺27,5

9 786059 232784